LAURA KNEIDL
VOLUMUL 2
SERIA NU MI-E FRICĂ
frica nu există
rao passion

„Povestea te prinde și ai senzația că te afli chiar acolo, în miezul acțiunii. O carte care trebuie citită!"

Thalia.de

biblioteca rao

LAURA KNEIDL

Frica nu există

Traducere din limba germană
LAURA GODINA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Kneidl, Laura
Frica nu există / Laura Kneidl; trad. din lb. germană: Laura Godina. – Bucureşti: RAO Distribuţie, 2023
ISBN 978–606–006–723–8
I. Godina, Laura (trad.)
821.112.2

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9–11, sect. l, Bucureşti,
România www.raobooks.com www.rao.ro

Laura Kneidl
Verliere mich. Nicht
Copyright © 2018 by Bastei Lubbe AG, Köln
Toate drepturile rezervate

Frica nu există
Copyright © RAO Distribuţie, 2021
Pentru versiunea în limba română

2023

ISBN 978–606–006–723–8

Pentru minunaţii mei cititori

Playlist

Rihanna – Stay
Jennifer Rostock – Schlaflos
Dido – Here With Me
Adele – Someone Like You
Sam Smith – I'm Not The Only One
Oasis – Wonderwall
James Bay – Let It Go
Sam Smith – Stay With Me
Adele – Make You Feel My Love
Rihanna – Love On The Brain
Johnny Cash – She Used To Love Me A Lot
System of a Down – Lonely Day
Sia – Elastic Heart
Coldplay – The Scientist
Alex Clare – Too Close
Snow Patrol – Chasing Cars
Paramore – Still Into You
FKA twigs – Two Weeks
Stone Sour – Through Glass
Kesha – Praying
Lady Gaga – The Cure

Capitolul 1

Stăteam holbându-mă la uşa plină de zgârieturi, pe care vopseaua aproape că nu se mai zărea, ezitând parcă să răsucesc cheia. Cum am reuşit să ajung aici? Până acum câteva ore, eram fericită, cum nu fusesem niciodată în viaţa mea, iar acum mă aflam aici. Singură. Disperată. Cu inima distrusă. Într-un hol de motel sărăcăcios, în care tot ce se vedea era murdăria de pe pereţi. Mai jos, pe coridor, se auzea scheunatul unui câine, ceea ce avu ca efect faptul că sonorul unui televizor a fost dat la maximum, astfel încât aveam impresia acum că puteam înţelege foarte bine vocile ridicate, de parcă m-aş fi aflat în mijlocul lor.

Crăciun fericit, Sage!

Lacrimile mi-au împânzit din nou ochii, însă m-am forţat să nu clipesc. Nu mai voiam să plâng din nou. Era probabil un miracol că încă mai aveam lacrimi. Din cauza ochilor înlăcrimaţi şi a suspinului care îmi distrăgea atenţia de la condus, a trebuit să mă opresc de mai multe ori pe marginea şoselei pe drumul dintre Brinson şi Melview. Şi, de fiecare dată, am simţit impulsul de a mă întoarce pentru a-i cere iertare. Totuşi, privirea glacială a lui Luca şi ultimele lui cuvinte mi s-au întipărit în minte şi în inimă ca arse de un acid. *Dispari!*

Nu voia să mă mai vadă vreodată. Mi-ar fi plăcut să cred că vorbise aşa cu mine numai din cauza unei mândrii lezate. Însă bănuiesc că, de fapt, era probabil fericit că dispărusem din viaţa lui după ce îl minţisem. Poate că se afla chiar acum într-unul dintre cluburile pe care le ura atât de mult, şi asta numai pentru a da uitării momentul petrecut împreună.

Numai ideea că mâinile lui puteau descoperi corpul

unei alte femei îmi provoca o stare de greaţă. Senzaţia de vomă mă copleşea atât de puternic, încât am răsucit haotic cheia în uşă, numai pentru a fi sigură că pot ajunge la timp la baie. Mirosul de stătut de mâncare chinezească mi-a tăiat instantaneu respiraţia. *Grozav!,* m-am gândit. Încercam să respir numai pe gură. Deoarece în cameră nu era suficientă lumină din cauza perdelelor trase, am descoperit întrerupătorul doar pipăind locul de lângă uşă. Cu vârful degetelor, am simţit tapetul aspru şi lipicios de pe perete. Găsisem, în sfârşit, întrerupătorul. Lampa de pe tavan pâlpâia doar, dând impresia unei camere austere, care nu era cu mult mai încăpătoare decât dubiţa mea. În faţa patului acoperit cu o pătură subţire, de culoarea vomei, se afla un scrin care arăta ca şi când în orice moment se putea destrăma sub greutatea unui televizor vechi, cu tub catodic. Pe parchet erau lipite firimituri maronii, care se asemănau cu fecalele de şoareci.

Mă simţeam îngrozitor şi nu mai puteam să-mi reţin lacrimile care îmi ardeau ochii. Am intrat clătinându-mă în cameră şi am izbucnit dintr-odată în plâns. Cu cinci luni în urmă, când sosisem în Melview, fără un acoperiş deasupra capului şi fără niciun ban în cont, avusesem un sentiment incredibil de libertate. Era ca o foaie albă, goală, care îmi oferea şansa să-mi modelez viitorul după propria mea imaginaţie. Acum, mă aflam în faţa unui gol care mă făcea să mă simt singură şi disperată. Am tras uşa după mine şi am pus lanţul. Chiar şi aşa, dacă cineva ar încerca să pătrundă în cameră, nu i-ar fi foarte greu să distrugă pereţii subţiri din carton cu o lovitură puternică. Totuşi, eram mult prea ameţită ca să-mi fac griji din cauza bărbatului slinos pe care îl întâlnisem la intrarea în motel. Alan nu mă putea găsi aici, iar acesta era cel mai important lucru. La recepţie am plătit

în numerar şi m-am înregistrat sub un alt nume, iar motelul nu părea să fie un loc prea interesant, care ar fi putut stârni curiozitatea cuiva.

Mi-am pus neglijent rucsacul pe jos, m-am îndreptat spre pat clătinându-mă şi m-am aruncat pe saltea. M-am ghemuit sub pătură şi, în ciuda constituţiei mele firave, am auzit cum patul scârţâie sub greutatea corpului meu. Încercam să ignor duhoarea lenjeriei de pat şi mă bucuram, în acelaşi timp, de întunericul care se lăsa şi care făcea ca lumea din afara încăperii să dispară, chiar dacă tot ceea ce simţeam încă mă ţinea prizonieră.

Probabil că ar fi trebuit să-mi fac mai multe griji din cauza ameninţării lui Alan, şi anume aceea de a mă lua cu forţa înapoi în Maine. Însă mintea mă ducea acum numai la Luca şi la răceala din ochii lui în momentul în care îi spusesem cu un ton de reproş că tot ceea ce simţisem după singura noastră noapte petrecută împreună fusese numai o senzaţie dezgustătoare. Cum am putut să spun aşa ceva? Cum am fost în stare să-l las să creadă că regretam timpul petrecut împreună?

Am suspinat şi mi-am strâns buzele pentru a reţine sunetele care intenţionau să-mi iasă pe gură. Însă totul era în zadar. Nu-mi mai puteam stăpâni lacrimile. Tremuram din tot corpul şi am început să plâng până când nu am mai putut respira. Simţeam o durere în abdomen când am încercat, cu toată puterea, să trag aer în piept. Sub pătură, aerul era destul de înăbuşitor, iar sunetele care ieşeau acum din mine păreau să fie atât de puternice, încât nu am auzit telefonul care suna într-unul dintre buzunare.

Am dat brusc la o parte pătura care mă acoperea şi m-am întins deasupra marginii patului pentru a prinde cureaua rucsacului. Cu privirea înceţoşată, mi-am scos telefonul

mobil, care încetase să mai sune. Îmi simţeam inima cum bătea de parcă ar fi dorit să-mi sară din piept, iar eu speram din tot sufletul meu să fie Luca acela care încerca să mă sune, pentru a clarifica lucrurile dintre noi. Totuşi, nu era numele lui pe ecranul telefonului mobil, ci acela al lui April.

Cu telefonul în mână, mi-am tras din nou pătura deasupra capului. Lumina ţipătoare a ecranului mă orbea acum. Mi-am ţinut ochii închişi şi, înainte de a realiza cu adevărat ce aveam de gând să fac, mi-am deschis lista de contacte şi m-am oprit la numele lui Luca. Degetul mare îmi tremura deasupra tastei cu simbolul verde. Numai o mişcare, numai un singur clic mă despărţea de glasul lui. Însă ce ar fi trebuit să-i spun? Şi, înainte de toate, ar fi avut dispoziţia să mă asculte? Bănuiesc că nu. După tot ceea ce îi spusesem în acel moment, nu puteam să-l învinovăţesc de nimic.

Înainte de a lua vreo decizie, telefonul începu din nou să sune. Era April, care încerca să ia legătura cu mine.

Nu eram încă pregătită să-i răspund la întrebări sau să-i aud reproşurile, fiindcă se întâmplase exact ceea ce mă avertizase. April era acum pusă în situaţia de a fi de partea unuia dintre noi. Am lăsat telefonul să cadă pe saltea, ca şi când husa din plastic mi-ar fi ars degetele, şi mi-am adâncit faţa în mâini. Numai gândul de a-l pierde, nu numai pe Luca, dar şi pe April, era de nesuportat.

Nu-mi puteam da seama cât de mult am plâns sub pătură şi de câte ori sunase telefonul în tot acest timp, însă m-am cufundat într-un somn neliniştit, din care o dată la cinci minute mă trezeam înspăimântată, pentru ca apoi să cad din nou în coşmaruri. Şi asta până când piuitul telefonului m-a readus cu totul la realitate. Cu privirea înceţoşată şi cu genele lipite de atâta plâns, am apăsat pe ecran.

Luca!

Niciodată nu au avut patru litere un impact atât de puternic asupra fiinţei mele. M-am ridicat în pat şi mi-am alungat rapid starea de somnolenţă care îmi ţinea ochii prizonieri, pentru a putea răspunde apelului. Însă toată speranţa a dispărut în momentul în care am privit încă o dată mai atent ecranul.

Nora!

Cum îndrăznea Alan să mă sune încă o dată? Ar fi trebuit să-şi dea seama cât rău lăsase în urma lui. Nu era suficient? Sau fericirea lui era nefericirea mea? De fapt, nu ar fi trebuit să răspund atunci, ar fi trebuit să blochez numărul. Însă faptul că ştia despre Luca şi îi cunoştea adresa, mă făcuse de fapt să nu-i ignor apelul. Îmi simţeam corpul tremurând şi, deşi nu îmi doream asta, am răspuns apelului.

— Ce vrei? am întrebat printre dinţi.

Timp de o secundă, nu s-a mai auzit niciun sunet.

— Eu… am vrut să-ţi urez Crăciun fericit, se bâlbâi Nora nesigură.

Eram atât de surprinsă să-i aud vocea, încât pentru un moment nu am putut rosti nimic. Eram atât de convinsă că Alan era cel care mă sunase de pe telefonul Norei, încât nici nu-mi trecuse prin minte că ar putea fi chiar sora mea.

— Îmi pare rău, am răspuns ezitant. Şi eu îţi doresc Crăciun fericit! Tocmai acum m-am trezit.

— O, ai dreptate! Îmi pare rău. Uit mereu diferenţa de fus orar. Din vocea ei nu părea să reiasă că îi părea într-adevăr rău. Doar mă plictiseam. Aştept momentul în care mama şi tata se vor trezi, ca să-mi pot desface cadourile.

Mama şi tata. Tata. Tata. Tata. Simţeam cum un fior rece îmi cuprinde spatele, iar teama de Alan, care în aceste momente trecuse în plan secundar din cauza durerii

provocate de despărţirea de Luca, îşi făcea acum simţită prezenţa. Chiar înţelesesem bine ce tocmai spusese Nora?

— Alan şi mama încă dorm?

— Da, afirmă ea, gâfâind de nerăbdare. Tocmai ţi-am spus asta.

— Aşa este, am răspuns, râzând nervos şi frecându-mi fruntea.

Asta însemna că Alan *nu* era pe drum spre mine. Am simţit dintr-odată cum încordarea şi grija mă părăsesc. În acelaşi timp, simţeam în tâmple o durere de cap înţepătoare.

— Cadourile mele au sosit la timp? am întrebat-o pentru a-i distrage atenţia, ca să nu observe sentimentul de uşurare care îmi cuprinsese corpul.

— Da, sunt toate sub pomul de Crăciun.

— Atunci, este totul în regulă. Îmi era teamă că am trimis totul cu întârziere.

Dusesem toate cadourile pentru familia mea la poştă chiar la începutul săptămânii – bineînţeles, fără a scrie pe pachet adresa expeditorului. Pentru Nora cumpărasem o agendă cu pasărea Kiwi pe copertă, pentru mama am confecţionat un lanţ din noua mea colecţie şi, pentru a nu trezi nicio suspiciune, am cumpărat şi pentru Alan un aftershave ieftin.

— Este într-adevăr păcat că nu eşti şi tu împreună cu noi, spuse Nora.

— Ai dreptate, am afirmat, dându-mi mirată seama că, de fapt, nu era chiar o minciună.

Dacă m-aş fi dus la Maine în loc să-l însoţesc pe Luca la Brinson, poate că acum am fi fost împreună. Ar fi trebui atunci să suport pentru câteva zile prezenţa lui Alan, şi asta ar fi însemnat să-mi reîntâlnesc trecutul.

Nu, nu ai fi făcut asta. Nu aş fi putut să suport din nou

apropierea lui Alan, după ce deja văzusem că viaţa poate fi trăită şi fără teamă. Şi asta nu ar fi fost corect faţă de Luca. El merita ceva mai bun, o femeie care să nu ducă pe umeri o asemenea povară şi, în primul rând, o persoană care să fie sinceră cu el. Atât timp cât Alan exista şi făcea presiuni asupra mea prin intermediul Norei, era ca şi când între mine şi Luca ar fi existat o a treia persoană, nedorită, de existenţa căreia, pe de o parte, Luca nu ştia nimic, iar pe de altă parte, despre care nici nu puteam să-i mărturisesc adevărul. Şi, cu fiecare zi care trecea, l-aş fi minţit în continuare.

— Trebuie să închid, spuse Nora brusc. Mama şi tata s-au trezit. Cu siguranţă te vor suna mai târziu. Salutări lui Luca, spuse ea, întrerupând telefonul înainte să-mi pot lua rămas bun sau să pot clarifica lucrurile.

Buimăcită şi încă prizoniera cuvântului „tata", m-am holbat la telefonul mobil care îmi arăta că vorbisem cu Nora trei minute şi douăzeci de secunde, până când ecranul încetă să mai lumineze şi deveni negru. O parte din mine era cuprinsă de sentimentul de uşurare, determinat de faptul că Alan nu se afla pe drum spre mine. Cealaltă parte era pur şi simplu furioasă pe Alan, pe întreaga situaţie şi, mai ales, furioasă pe mine însămi. Cum am putut fi atât de naivă încât să cred că ar fi venit la Brinson cu scopul de a mă lua acasă? Încercase doar să mă intimideze. Cum de nu îmi dădusem seama mai repede de asta?

Nu le-ar fi lăsat niciodată singure pe mama şi pe Nora de sărbători şi de Anul Nou. În toţi anii în care se purtase urât cu mine şi mă dominase, nu-şi pierduse niciodată cumpătul, întotdeauna ştiuse să se controleze. Fusese mereu conştient de faptele lui şi era în stare să facă orice pentru ca secretul nostru să nu fie divulgat. Să-şi abandoneze propria fiică doar pentru a-şi vizita spontan fiica vitregă, care acum

era majoră, ar fi făcut o impresie falsă. Acest lucru ar fi trebuit să mă pună pe gânduri, însă teama de el mă orbise complet.

Îmi ţineam strâns telefonul în mână. Mi-aş fi dorit în acel moment să arunc cu el în perete pentru a-mi elibera furia, însă eram conştientă că era singura mea conexiune cu Luca. În timp ce îmi treceam degetele din nou pe deasupra ecranului, oprindu-mă la numele lui, am observat simbolul roşu care clipea lângă receptor şi care mă atenţiona că aveam până târziu în noapte şaptesprezece apeluri pierdute. Cele mai multe erau de la April, iar câteva de la Megan. Mai multe sms-uri mă informau de mesajele din căsuţa vocală.

Am format numărul de contact al căsuţei vocale.

— Hei, Sage! am auzit vocea lui April. Sună-mă!

S-a auzit din nou un piuit, iar un al doilea mesaj vocal era tot de la ea, doar după câteva minute.

— După câte văd, Luca nu este singurul care nu doreşte să discute cu mine. Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi. Mi-aş dori să pot înţelege situaţia. Ce s-a întâmplat? Sună-mă, te rog!

Din nou un piuit.

Următorul mesaj.

— Hei! Tot eu sunt! April! Tocmai am sunat la apartamentul nostru, şi, ori ignori apelurile, ori te-ai mutat deja. Nu pot să cred că Luca te-a dat afară de acolo. În cazul în care ai plecat din apartament, sper din tot sufletul că nu vei dormi în dubiţă. Este mult prea frig. Aaron este în Melview în perioada sărbătorilor, însă colegii lui de apartament sunt plecaţi. Dacă ai nevoie de o cameră, îl poţi suna. Ţi-am dat deja numărul lui, nu-i aşa? Dacă nu, anunţă-mă! Nu, aşteaptă, sună-mă şi dacă ai numărul lui de mobil!

Din nou un mesaj.

— Pot înţelege dacă nu vrei să vorbeşti cu mine. Însă vreau să ştiu dacă îţi este bine. Îmi fac griji din cauza ta.

Disperarea din vocea lui April creştea cu fiecare mesaj trimis, iar eu regretam că nici măcar o dată nu răspunsesem apelurilor ei. La urma urmei, nu greşise cu nimic şi nu merita să mă port astfel cu ea.

Un alt piuit de mesaj. Tocmai eram pe punctul de a închide căsuţa vocală pentru a o suna pe April, când o voce profundă, masculină, mi-a tăiat respiraţia.

— Hei, Sage!

Luca!

Am început să plâng involuntar. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap că aş putea, atunci şi acolo, să-i aud vocea. Emoţionată, mi-am ţinut respiraţia, ca nu cumva să pierd vreun cuvânt.

— Sper că ai ajuns cu bine în Melview. April mi-a mărturisit că nu ştie nimic de tine, iar la telefoanele lui Megan nu ai reacţionat. Amândouă îşi fac griji din cauza ta, încearcă să iei legătura cu ele.

Amândouă îşi fac griji din cauza ta. Doar Megan şi April. El însă nu. Îmi dădeam seama că era un gând egoist, însă mi-aş fi dorit ca şi el să se intereseze de mine. Nu voiam să-i fiu indiferentă.

Deşi mesajul mi se întipărise deja în minte, l-am ascultat încă de patru ori, numai pentru a-i auzi vocea. Simţeam cum inima mi se strânge de emoţie şi de durere în acelaşi timp. Deja îi simţeam lipsa. Epuizată, m-am sprijinit de marginea patului, pentru a asculta a nu ştiu câta oară mesajul. Numai după ce am mai lăsat încă o dată să-mi aud numele, „Hei, Sage!", am închis mesageria.

De fapt, intenţionam să o sun pe April, fiindcă ştiam că ea era cea care îl determinase pe Luca să-mi trimită mesajul

vocal, însă degetul mare îmi alunecă aproape singur pe numele lui Megan. Este greu să te dezobişnuieşti de ceea ce ţi-a fost şi îţi este important.

Mi-a răspuns încă de la primul apel.

— Sage! a strigat Megan atât de tare în telefon, încât am tresărit. Unde eşti? Eşti bine? Sper că nu te afli într-un spital, cu oasele fracturate. Ar trebui să vin în Nevada?

În vocea ei puteam auzi atât furie, cât şi îngrijorare.

— Nu, nu trebuie să vii. Mă simt bine, am asigurat-o imediat, chiar dacă m-aş fi bucurat să o văd. Îmi pare rău că nu am luat legătura mai repede cu tine, însă am vrut să fiu singură.

— Puteai să-mi fi dat numai un mesaj scurt.

Am oftat.

— Da, ai dreptate, a fost un gest egoist din partea mea.

— Bineînţeles! spuse pe un ton aspru pe care îl auzisem destul de rar din gura ei, ceea ce făcu să-mi crească mustrările de conştiinţă sub tensiunea din cuvintele ei de reproş.

— Îmi pare rău, am repetat, iar pentru câteva minute se aşternu liniştea.

— Unde eşti acum? mă întrebă Megan încă o dată.

— Într-un motel din Melview. Luca mi-a spus să dispar din apartament.

— Luca?

— Da!

— Este un nenorocit, spuse ea aproape şuierând. Vrei să vin acolo şi să-l iau la bătaie?

Probabil că, într-un alt moment, ideea că Megan l-ar fi putut lua la bătaie pe Luca m-ar fi făcut cu siguranţă să râd, doar că astăzi acest lucru nu îmi aducea decât tristeţe. Am înghiţit cu greutate şi am strâns ochii.

Dispari! Nu voiam să vorbesc despre el, însă pe de altă parte nu puteam să nu mă gândesc la el. Orice gând îmi era un chin. Cine ar fi putut bănui că dragostea poate provoca o durere atât de mare?

— Am putea să nu discutăm despre Luca?

Am auzit-o cum scoate un suspin greoi. Simţeam că ar fi făcut orice ca să mă ajute. Acelaşi lucru îl simţeam şi eu în urma despărţirilor pe care ea le trăise. Totuşi, în timp ce ea ar fi fost în stare ore întregi să îşi descarce suferinţa în faţa mea şi a lumii întregi, pentru mine era mai important ca toţi cei din jurul meu să nu fie părtaşii suferinţei mele.

— Cum doreşti, spuse Megan după un moment de ezitare. Însă doar un lucru trebuie să-mi destăinui.

Am dat afirmativ din cap. Îi datoram asta.

— Bine!

A tras aer în piept.

— Ţi-a făcut rău? Sau te-a forţat să faci ceva ce nu ai vrut? Dacă s-a întâmplat aşa ceva, atunci…

— Nu! am izbucnit. Îi puteam înţelege reacţia, la urma urmei îmi ştia temerile şi reţinerea iniţială faţă de Luca, însă el nu mi-ar fi făcut niciodată ceva rău. Nu este vorba despre asta, am răspuns cu o convingere deplină. Absolut deloc. Luca nu ar fi putut să se poarte mai bine cu mine decât a făcut-o.

— Bine atunci, spuse Megan pe un ton sceptic.

— Am nevoie doar de mai mult timp, am asigurat-o, sperând să mă creadă. Şi, acum, hai să vorbim despre altceva. Cum este la tine atmosfera de Crăciun?

Megan bolborosi doar.

— Ca să fiu sinceră, aş face orice ca în acest moment să mă aflu într-o cameră de motel.

— Atât de rău este?

— Da! Rudele noastre au sosit ieri, iar eu stau şi mă întreb dacă la vârsta de nouăsprezece ani nu aş fi prea bătrână ca să fiu adoptată. Cel care mă enervează cel mai mult este unchiul meu, însoţit de soţia lui şi de fiica vitregă perfectă, cu părul blond vopsit perfect, cu un zâmbet perfect şi care, începând din această vară, are un loc de studiu perfect la Universitatea Brown. Toţi profesorii universitari o iubesc, iar ea este bineînţeles împreună cu primul ei prieten din liceu care şi el, de asemenea, studiază la Brown şi care probabil că îi va dărui de Anul Nou un inel de logodnă, spuse Megan, ca şi când cineva ar fi strâns-o de gât. Melanie încoace, Melanie încolo. Melanie este nemaipomenită. Pot să jur că părinţii mei plănuiesc deja să o răpească şi să îl forţeze pe unchiul meu să mă adopte. Atunci vor avea în sfârşit fiica pe care şi-au dorit-o întotdeauna.

Rivalitatea dintre Megan şi Melanie nu era ceva nou. Comparaţia cu ea începuse încă de când Megan avea cincisprezece ani, atunci când se răzvrătise împotriva tuturor regulilor generale, când şi-a pus un inel în nas, deşi i-a fost interzis acest lucru, când a început să-şi coloreze părul şi să-şi invite prietenul acasă.

— Exagerezi! Părinţii tăi nu te-ar da niciodată în schimbul cuiva, pentru că te iubesc.

Megan suspină enervată, iar eu puteam auzi cum cobora scările care duceau spre atelierul din pivniţa casei.

— Ştiu! Şi tocmai aici este problema. Dacă nu ar fi fost de acord cu deciziile mele doar pentru că sunt pur şi simplu conservatori, ar fi fost altceva, problema este că îşi fac într-adevăr griji în legătură cu viitorul meu.

— Iar pe tine asta nu te îngrijorează?

— Nu, de ce m-ar îngrijora? Grijile sunt doar nişte sentimente inutile, fiindcă de fapt ele nu schimbă cu nimic

situaţia. Ori încerci să schimbi cumva lucrurile, ori le laşi aşa cum sunt şi înveţi să te adaptezi situaţiei. Nu se schimbă nimic doar pentru că îţi faci griji.

Capitolul 2

Două zile mai târziu, când am părăsit pentru prima dată camera de motel, pentru a-mi cumpăra de la automat un baton de ciocolată expirat, am rememorat cuvintele lui Megan. *Nu se schimbă nimic doar pentru că îţi faci griji.* Avea dreptate, şi mi-ar fi plăcut în acest moment să fiu genul de femeie care, la fel ca ea, ar fi înfruntat orice situaţie. În toată această perioadă nu reuşisem să mă ridic din pat şi să mă remontez. Eram mult prea epuizată ca să mă mai gândesc chiar şi la un duş. Mă simţeam prizonieră între teama mea de Alan, suferinţa cauzată de despărţirea de Luca şi dorinţa de a-l revedea. Înspăimântată, mereu pe punctul de a avea din nou un atac de panică şi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, mă întorceam de pe o parte pe cealaltă a patului şi mă întrebam neîncetat care ar fi trebuit să fie de acum înainte mersul vieţii. Eram din nou singură, fără un acoperiş deasupra capului. Aveam într-adevăr ceva mai mulţi bani decât atunci când sosisem în Nevada, însă mi-aş fi dat ultimul bănuţ ca să-l pot readuce pe Luca în viaţa mea. Nu ne cunoşteam de prea mult timp, însă acum, că ştiam cât de minunat era să ai pe cineva lângă tine, care era mai mult decât un prieten, nu-mi puteam da seama cum ar fi trebuit să se desfăşoare viaţa de zi cu zi fără a-l avea lângă mine. Totuşi, nu aveam de ales decât să încerc.

Doamna de la recepţie mi-a mărturisit că, la numai zece minute de mers cu maşina, era un Internet Café. Pentru a economisi benzină, am plecat pe jos, însă între timp am regretat asta. În ciuda frigului şi a zăpezii, am început să transpir din cauza senzaţiei de panică. Străzile erau pline de oameni, care ori îşi duceau cadourile înapoi pentru a lua

altele la schimb, ori îşi făceau cumpărăturile cu vouchere sau, pur şi simplu, oameni care voiau să-şi cheltuie banii cu ocazia Crăciunului. Mi-am strâns cureaua rucsacului şi am trecut cu paşi rapizi pe lângă un grup de tineri care tocmai se opriseră în mijlocul drumului.

Nu îmi este frică!

Frica nu există!

În cele din urmă, am ajuns la cafenea, bucuroasă că nu suferisem pe drum un atac de panică, dar şi că reuşisem să nu plâng atunci când o scenă pe care o văzusem îmi amintise de Luca şi de timpul petrecut împreună. Internet Café-ul era destul de mic, aflat într-o clădire îngustă, între un butic şi un magazin ieftin cu produse de un dolar. Pe un panou, un text scris cu creta informa că pentru o oră gratis de internet trebuia să comanzi un Latté Macchiato mare şi o bucată de tort.

În momentul în care am păşit înăuntrul cafenelei, datorită căldurii de la calorifer, am simţit cum un fior binefăcător îmi electrizează spatele. Mi-am frecat unele de altele degetele îngheţate şi am privit în jurul meu. Cafeneaua era modern amenajată şi mult mai mare decât părea din exterior. Lumini calde îmbrăcau interiorul. Chiar lângă intrare se aflau câteva mese cu prize pe perete, gândite astfel pentru cei care foloseau propriul laptop. În spate, pe peretele din partea dreaptă, se afla un bar cu o vitrină cu prăjituri şi casa de marcat, apoi locurile cu computere, însă cei mai mulţi clienţi se aflau cu propriile laptopuri în partea din faţă. Erau atât de concentraţi pe ecranele lor, încât nu mi-au dat deloc atenţie când am trecut pe lângă ei pentru a merge la bar.

M-am sprijinit de tejgheaua albă, holbându-mă la părul castaniu al chelnerului care, aşezat în genunchi, sorta ceva în

faţa raftului.

— Mă scuzaţi! am spus ezitant.

Bărbatul îşi ridică speriat capul, ca şi când nu m-ar fi zărit venind. Când mă văzu, strânse uşor ochii.

— Sage?

— Connor? am pronunţat, râzând nervos. Nu am ştiut că lucrezi aici.

De unde să fi ştiut? Singura conversaţie adevărată pe care o avusesem în afara orelor de curs fusese după examene, în cantină, iar atunci, cel care conversase mai mult cu Connor fusese Aaron. Eu eram, în acel moment, mult prea ocupată să nu mi se observe oftatul în timp ce Luca îmi masa pe ascuns ceafa.

— Numai de câteva săptămâni. Cel care nu mai doreşte să stea cu părinţii are nevoie de bani, spuse înclinându-şi capul şi îndreptându-şi ochelarii care îi alunecaseră. Eşti bine? Nu arăţi ca şi când ai savura viaţa.

Ştiam exact ce voia să insinueze, oricum mă vedeam şi eu în oglinda aflată în spatele lui. Deşi nu mai plânsesem de aproape două ore, ochii îmi erau încă umflaţi, iar nasul îmi era roşu şi, în ciuda faptului că aveam o piele destul de curată, îmi descoperisem şi câteva coşuri pe bărbie. Probabil de la pernă şi pătura prăfuită cu care mă acoperisem în ultimele zile.

— Am fost bolnavă, am minţit, schimbând rapid subiectul. Ai găsit deja o locuinţă?

A scuturat din cap.

— Nu-mi pot permite să plătesc totul singur, iar aproape toate apartamentele comune sunt deja pline. M-am înscris şi pentru un loc în cămin, în speranţa că, la sfârşitul semestrului, se va ivi ceva şi pentru mine.

Cuvintele lui Connor ar fi stârnit interes pentru oricine

altcineva. El nu-şi putea permite să plătească singur o locuinţă, la fel ca şi mine. Deşi prezenţa lui nu mai stârnea de mult panică în mine, totuşi nu mă simţeam încă pregătită să mă mut cu el.

— Şi eu caut ceva de locuit.

— Vrei să te muţi de la Luca şi de la April? mă întrebă, sprijinindu-şi coatele pe tejghea.

Am încuviinţat.

— Dorm în living, iar asta nu este o soluţie bună pe timp îndelungat.

— Înţeleg, spuse, încreţindu-şi fruntea. Tocmai mă gândeam… Nu ar fi trebuit să fii în Brinson? Credeam că petreci sărbătorile cu familia lui April.

Mi-am arcuit sprâncenele.

— De unde ştii asta?

— Mi-a povestit Aaron.

— Înţeleg, am murmurat.

Nu eram prea încântată de faptul că acum Connor ştia atât de multe lucruri despre mine. Însă nu puteam să-i interzic lui April să vorbească despre mine cu prietenii ei. Cel puţin, nu părea ca el să ştie ceva despre despărţirea mea de Luca. Nu aş fi suportat să-i dau acum vreo explicaţie. Nici cu Megan nu dorisem să abordez această temă.

— M-am întors mai repede pentru a-mi căuta o locuinţă.

— Atunci, nu vreau să te mai reţin, spuse Connor, arătând spre raftul cu băuturi de deasupra capului său. Ce doreşti?

Am început să studiez oferta. Preţurile erau nesimţit de mari; probabil că asta se datora mulţimii de clienţi aflaţi în partea din faţă a cafenelei. Pe de altă parte, un Internet Café era probabil destul de greu de finanţat.

— Aş dori o porţie mică de ciocolată caldă şi două ore la un computer.

— Ciocolata vine imediat, iar timpul petrecut la computer se calculează la final. Când termini ce ai de făcut, vii pur şi simplu la tejghea.

Mi-am plătit ciocolata şi am primit apoi şi datele de conectare la internet pentru un computer aflat în partea din spate a cafenelei. Mi-am dat paltonul jos, am luat ceaşca de ciocolată şi m-am îndreptat spre locul indicat.

Neliniştită în urma discuţiei cu Connor, m-am dedicat mai întâi celor patru e-mailuri, care aveau legătură cu găsirea unei locuinţe şi pe care le scrisesem înainte de Crăciun.

Dragă Sage,

Îţi mulţumesc pentru interesul acordat locuinţei noastre comune.

Din păcate, singura camera liberă a fost deja oferită altcuiva. Îți doresc succes în căutarea altei camere și Crăciun fericit!

Toate cele bune,

Nadine

La naiba! Am şters mesajul şi l-am deschis pe următorul. Din nefericire, mesajul suna cam la fel ca primul, iar al treilea era tot un refuz. Încrederea mea, care încă de la început nu fusese prea mare, scădea tot mai mult, şi aproape că nu mai aveam nicio urmă de speranţă la deschiderea celui de al patrulea e-mail.

Bună Sage,

Îmi pare bine să aud de tine! M-am bucurat

foarte mult când am primit mesajul tău şi, de asemenea, mi se pare excelentă ideea că vinzi accesorii confecţionate de tine pe platforma Etsy. Cred că, în acest sens, ne vom înţelege bine. Dacă încă mai eşti interesată de ofertă, te rog să-mi dai un răspuns după sărbători. Aş dori să te cunosc.

Toate cele bune,

Olivia

Mesajul Oliviei mă făcu să zâmbesc pentru prima dată după trei zile. Cât de mult mi-aş fi dorit să-i pot povesti şi lui Luca toate acestea! Cu siguranţă că s-ar fi bucurat pentru mine, însă probabil doar din cauză că nu aş mai fi înnoptat niciodată pe canapeaua din livingul lui.

M-am uitat încă o dată la fotografiile apartamentului, pe care Olivia le postase pe internet, şi care era situat la câteva străzi de campusul universitar. Olivia era în căutarea a două colege aflate în primul sau în al doilea semestru. I-am răspuns mesajului, notând şi numărul meu de telefon, pentru a putea să stabilim o întâlnire. Apoi am început să mă uit mai departe, la alte oferte de locuinţă. Atât timp cât piaţa de locuinţe era destul de restrânsă, după cum precizase şi Connor, nu aş fi vrut să mă bazez pe o singură ofertă.

În final, am intrat şi pe platforma Etsy, pentru a-mi actualiza comenzile pe care le primisem în ultimele zile. Încă nu le puteam prelucra, fiindcă multe dintre lucrurile mele se aflau în apartamentul lui Luca. Nu eram încă pregătită să merg acolo pentru a le lua. Poate că ar fi fost o idee bună să o rog pe April, de îndată ce se întorcea din Brinson, să mi le aducă în camera de motel unde locuiam provizoriu. *În cazul în care vei fi în stare să iei legătura cu ea, laşo!*

Aş fi putut să o rog pe Megan să ia legătura cu April şi să

îi transmit că sunt bine. Însă îmi era oarecum teamă să o sun, ca să nu aflu lucruri despre Luca, pe care nu aş fi vrut să le ştiu. Mă prevenise încă de la început că, în cazul unei despărţiri, ar fi fost de partea fratelui ei. Iar eu nu puteam accepta să-i pierd prietenia. Totuşi, dacă îi ignoram apelurile tot nu schimbam cu nimic situaţia, dar, cel puţin, în acest moment, încă mai trăiam cu iluzia că aveam o prietenă bună în Melview.

După ce mi-am verificat toate e-mailurile şi mi-am făcut o idee de ansamblu asupra ofertei de locuinţe, m-am gândit că ar fi momentul de a mă deconecta de la reţea pentru a economisi ceva bani. Totuşi, fiindcă în ultimele zile nu mai gândeam cu mintea, ci cu sufletul, am introdus contul de Instagram al lui Luca. Ultima fotografie pe care o postase era din dimineaţa de Crăciun. Purta o căciulă cu lumini, precum cea a lui Moş Crăciun, şi zâmbea, având braţul drept în jurul lui April.

Am simţit cum stomacul mi se strânge de dor, de dezamăgire şi de furie. Cum putea să pară atât de fericit? Fotografia fusese făcută la aproximativ douăzeci şi patru de ore după despărţirea noastră. În timp ce eu plângeam pe un pat oribil de motel, Luca despacheta cadouri împreună cu familia sa. Am mărit poza şi am citit mesajul aflat dedesubtul ei: *Crăciun fericit şi vacanţă plăcută!,* urmat de o serie de emoticoane. Pe următoarea fotografie nu se zărea Luca, era doar ultima carte pe care o citise, cu recomandarea: 5 *din 5 puncte.*

Astfel am început, pas cu pas, să mă uit la fiecare fotografie din profilul lui, neputându-mi stăpâni curiozitatea. Cele mai multe dintre fotografii erau instantanee din viaţa de zi cu zi. Încercam disperată să mă abţin să nu plâng. În final, am izbucnit în plâns când am realizat că fotografia cu

mine, de la ziua lui de naştere, fusese ştearsă. Am dus repede mâna la gură, pentru a înăbuşi suspinul care ameninţa să se declanşeze şi care ar fi atras atenţia celorlalţi.

M-am uitat peste umăr la Connor, ca să mă asigur că nu auzise nimic, însă nu părea să-mi dea vreo importanţă. După ce am reuşit cu greu să-mi controlez respiraţia, mi-am continuat drumul prin profilul lui Luca. Eram conştientă că ar fi trebuit să încetez, însă nu mă puteam abţine. Toate aceste fotografii îmi dădeau sentimentul că nu îl pierdusem în întregime. Ceva mă reţinea să închid pagina de internet cu profilul său.

În cele din urmă, m-am concentrat pe o fotografie destul de veche, cu Luca şi Joan, sub care stătea scris *Throwback Thursday.* Cei doi ţineau în mână un text scos la imprimantă: *Joan Gibson-Petrecere-Planificarea nunţii,* apoi un număr de telefon mobil şi linkul unei pagini de internet.

Un semnal de alarmă mi-a trecut dintr-odată prin minte. Am deschis o nouă pagină de internet, unde am introdus linkul de sub fotografie. Era o pagină creată cu simplitate, pe fundal alb şi violet, şi care se adresa predominant unui grup de femei. Pe pagina principală, pe care era postată şi o fotografie cu Joan, îmbrăcată într-un costum negru, cu pantaloni, mai existau alte trei indicii: *Despre mine, Serviciul meu* şi *Contact.* Când am apăsat pe *Contact,* am realizat imediat de unde avea Alan adresa lui Luca din Brinson. Lângă un formular automat pentru expediere a mesajelor se afla şi adresa biroului lui Joan, care era tocmai adresa unde locuia.

M-am sprijinit pe scaun, uşurată şi, în acelaşi timp, şocată. Persoana care ar fi putut să-i povestească lui Alan despre contul de Instagram al lui Luca nu putea fi alta decât Nora, sora mea. Iar pe de altă parte, eram fericită că Alan

aflase adresa pe această cale şi nu prin metode specifice poliţiei. Totuşi, gândul că Alan inspectase contul lui Luca, şi că îl ura, şi că îşi imagina probabil că eram împreună, îmi părea dezgustător. Mi se făcuse dintr-odată greaţă, aşa că am închis toate linkurile. Aveam acum nevoia palpabilă de a face un duş pentru a mă înviora.

Jetul de apă spartan, care împroşca stropi în toate părţile, era doar călduţ, însă după drumul prin frig, nu puteam decât să-l savurez. Duşul m-a făcut să-mi alung din minte imaginile cu Alan care stătea în faţa computerului şi căuta informaţii şi indicii despre viaţa lui Luca şi a mea.

M-am uscat şi m-am îmbrăcat în ceva comod, fiindcă nu mai aveam de gând să părăsesc în acea zi motelul care, după revenirea din oraş, îmi părea mai sărăcăcios decât înainte. Totuşi, subconştientul mă făcea să văd acum camera într-o lumină pozitivă, tocmai pentru a suporta mai uşor starea în care mă aflam şi pentru a mai rezista câteva zile acolo. Din cauza epuizării, încercam să nu-mi mai fac atât de multe griji.

M-am aşezat obosită pe pat şi mi-am luat telefonul. Încă un apel nepreluat de la April. Cred că, în ultimele trei zile, încercase să mă sune de cel puţin douăzeci de ori. Îmi părea cu adevărat rău, însă frica de ceea ce avea să-mi spună era mult prea mare. Totuşi, nu puteam să o evit la infinit şi, înainte de a mă lăsa cuprinsă de îndoială, am sunat-o.

Spre deosebire de Megan, nu a răspuns de la primul apel. Înainte de a închide, i-am auzit vocea:

— Sage? a întrebat sceptică.

Pentru că nu a mai adăugat nimic în afara numelui meu, am întrebat-o încet:

— Te deranjez?

— Glumeşti? Bineînţeles că nu! Tocmai îmi pregăteam ceva de mâncare. Dar asta poate să mai aştepte. Eşti bine?

Pentru că nu eram sigură ce ar fi trebuit să răspund, m-am hotărât să ignor întrebarea.

— Îmi pare rău că numai acum am reuşit să iau legătura cu tine. Sper că nu ţi-ai făcut prea multe griji din cauza mea. Te-a sunat Megan?

— Da, am vorbit cu ea, însă asta nu a îmbunătăţit situaţia. A făcut o mică pauză înainte de a întreba: Eşti bine?

M-am ridicat de pe pat, fiindcă eram mult prea neliniştită pentru a avea o conversaţie cu April în poziţie culcată. Mă plimbam ca un tigru prin cameră, până spre ferestrele murdare, de unde puteam privi spre dezordonata curte interioară. Câinele, care mă întâmpinase la sosire cu un lătrat, se tăvălea acum prin zăpadă.

— Ar fi putut fi şi mai rău.

Alan şi-ar fi putut face apariţia.

Am auzit-o cum suspină uşurată.

— Mă bucur să aud asta.

Spre surprinderea mea, părea mult mai puţin enervată decât Megan.

— Poţi să-mi dezvălui acum ce s-a întâmplat între tine şi Luca? El nu mi-a povestit nimic, ci doar a insinuat că ar trebui să vorbesc cu tine dacă doresc detalii. Cu ce te-a supărat de data aceasta?

Am scuturat din cap.

— Nu a făcut nimic rău. Doar că…

Am ezitat. Ce ar fi trebuit să-i spun? Nu-i puteam dezvălui adevărul fără a-l menţiona pe Alan, şi nici nu voiam să-i mai spun o altă minciună.

— Nu cred că ne potrivim. Este…

A fost o greşeală să permit să devenim atât de apropiaţi.

Cu siguranţă că aveam dreptate în ceea ce gândeam, deşi nu aveam curajul să spun asta cu voce tare. Dacă aş fi putut să dau timpul înapoi, aş fi procedat la fel. Dacă nu aş fi răspuns apelului Norei şi aş fi copt mai departe fursecuri, nu s-ar fi întâmplat toate acestea, şi astfel aş fi putut să petrec Crăciunul cu Luca, păstrând o ultimă amintire frumoasă.

— Îmi pare rău, a rostit April cu o voce firavă.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi pe care am încercat să mi le reţin. Nu voiam să mai plâng, însă era mult prea dificil să-mi înăbuş sentimentele.

Am înghiţit cu greu.

— Ştiu că m-ai avertizat şi că mi-ai spus că nu ai vrea să mă pierzi ca prietenă. Şi că, în cazul în care lucrurile dintre mine şi Luca nu vor funcţiona, vei fi de partea lui. Eu…

— Uită ce am spus, mă întrerupse April. Cât timp aţi fost împreună? O săptămână? Două? Oja mea ţine mai mult pe unghii şi, atât timp cât nu-ţi pierzi cumpătul la menţionarea numelui lui, atunci nu se poate distruge relaţia de prietenie dintre noi.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles!

În acel moment, nu îmi doream altceva decât ca blestematul de Lake Tahoe să nu existe între noi, fiindcă aş fi vrut atât de mult să o iau în braţe, să îi cumpăr o porţie mare de sushi şi să îi spun că este cea mai bună nouă prietenă pe care mi-aş fi imaginat să o am în viaţa mea şi că, de fapt, la fel ca şi pe Megan, nu o meritam.

— Te-ai mutat deja din apartamentul nostru? mă întreabă; puteam să aud cum în acel moment deschidea un sertar şi scotea tacâmurile din el.

— Da, am răspuns, înghiţind cu greu. Nu mai puteam rămâne acolo.

— Eşti la Aaron?

— Nu!

April tăcu pentru un moment.

— Te rog să nu-mi spui că dormi din nou în dubiţă.

— Nu, nu dorm în ea.

— Mă minţi cumva?

Am zâmbit pe sub mustăţi. Aceeaşi discuţie o avusesem şi la a doua noastră întâlnire din campusul universitar, după ce aruncase întâmplător o privire în interiorul dubiţei mele.

— Nu, sunt într-un motel.

— În care? mă întrebă April, încă sceptică.

— Nu mint.

— Atunci, spune-mi în ce motel te afli.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Motelul Onho.

— Ai căutat pe internet adresa?

— Am cumva vreun laptop?

— Bine, acesta poate fi un argument. Totuşi, m-aş simţi mai bine dacă Aaron… spuse April, fără a-şi mai continua fraza.

Puteam auzi paşi în fundal şi apoi un murmur profund, „Hei!", pe care l-aş fi recunoscut întotdeauna şi oriunde.

Pulsul mi se acceleră şi mi-am muşcat buza inferioară pentru a nu-mi ieşi niciun sunet din gură. Nu voiam să pierd vreun cuvânt pe care Luca l-ar fi spus. Deşi îi auzisem recent vocea în căsuţa vocală, să ştiu că, în acea secundă, se afla chiar lângă April, făcea ca inima să-mi bată cu putere.

— Cu cine vorbeşti? întrebă Luca.

— Cu nimeni!

— Să înţeleg că ţii telefonul numai de plăcere la ureche?

— Da!

A urmat un moment de tăcere, iar eu puteam să-mi

imaginez acum cum cei doi se holbau unul la celălalt.

— Vreau să vorbesc cu ea!

Genunchii au început să-mi tremure, iar din gură mi-a ieşit gâfâitul pe care încercasem să-l reţin.

— Nu! răspunse April.

— Trebuie să vorbesc cu ea! insistă el.

— Poţi să uiţi de asta!

— Dă-mi telefonul, solicită el, iar eu puteam auzi în acel moment o scurtă dispută între ei.

— Sage, trebuie să închid acum! strigă April şi, înainte de a putea afirma ceva, legătura se întrerupse.

Buimăcită, am mai ţinut telefonul la ureche preţ de câteva secunde, încercând să pricep ceea ce tocmai se întâmplase. *Luca voia să discute cu mine.* Iar eu crezusem că ne-am spus totul.

Trebuie să vorbesc cu ea.

Se pare că nu fusese spus totul între noi.

Capitolul 3

Aşteptam de zece minute pe cealaltă parte a trotuarului din faţa locuinţei Oliviei. Ajunsesem acolo mult prea devreme, însă repulsia faţă de pereţii cleioşi şi mirosul de mucegai mă făcuseră să părăsesc mai repede motelul. După discuţia cu April din urmă cu două zile nu mai părăsisem camera de motel. Ce ar fi trebuit să fac? Era mult prea frig ca să vagabondez prin parc. Prinsă între tristeţea provocată de ultima discuţie cu Luca şi frica de Alan, eram un pachet de nervi, aşa că nu voiam să risc să ies în oraş. Iar singura mea prietenă de aici se afla încă în Brinson. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să urmăresc în camera de motel emisiunile de proastă calitate de la televizor.

Cu mâinile în buzunarele paltonului, am privit în stânga şi în dreapta, înainte de a trece strada. Olivia mă aştepta în doar un sfert de oră. Era mai bine să fiu punctuală decât să observe că o spionez de pe cealaltă parte a străzii.

Clădirea veche în care se afla apartamentul ei arăta destul de bine. Avea o faţadă imaculată, care pesemne că fusese renovată recent. M-am oprit în faţa uşii şi am început să studiez tăbliţele cu nume, lângă care se afla soneria. Cu degete tremurânde, am apăsat butonul pe care era trecut numele Oliviei Sterman. Mă simţeam ca la prima întâlnire, chiar dacă până acum nu avusesem vreuna cu adevărat. Nu trăisem acest moment cu Luca. Făcusem lucruri împreună, însă doar ca prieteni, cum fusese, de exemplu, ziua de Halloween. Iar eu nu simţisem niciodată nevoia de a-l impresiona cu ceva. Chiar dacă întâlnirea cu Olivia nu era o „întâlnire romantică”, voiam neapărat să fac o impresie bună.

După un scurt bâzâit, am deschis uşa de la intrarea principală. Holul era împodobit cu decoraţiuni de Crăciun şi mirosea superb a pin. Mi-am descheiat paltonul şi am urcat scările până la primul etaj.

Olivia mă aştepta deja şi zâmbea, sprijinită de tocul uşii. Părul negru îi cădea lin pe spate până la şolduri şi, în ciuda frigului, purta doar un maiou.

— Mă gândesc că tu eşti Sage, spuse întinzându-mi mâna.

I-am întins-o şi eu.

— Da, eu sunt.

— Iar eu sunt Olivia, însă cred că ţi-ai dat deja seama, zise, invitându-mă în apartament printr-un gest făcut cu mâna.

Mi-am dat jos paltonul.

— Trebuie să mă descalţ? am întrebat, uitându-mă la băltoaca pe care o lăsasem în urma mea din cauza zăpezii care mi se adunase pe tălpi.

— Este suficient dacă te ştergi doar, spuse, arătându-mi un preş.

În timp ce îmi ştergeam ghetele, m-am uitat în hol împrejurul meu. Tavanul era înalt, iar pe pereţi erau atârnate mai multe fotografii în format mare. Pe ele nu erau persoane sau, cel puţin, nu prieteni sau membri ai familiei, ci trupuri neclare în natură, fantome care rătăceau prin pădure.

— Ai menţionat în e mail faptul că studiezi în primul semestru, este adevărat? mă întrebă Olivia.

Am încuviinţat.

— Ce studiezi?

Nu-mi aminteam să o mai fi văzut vreodată la universitate, însă la cât de mulţi studenţi rătăceau zilnic prin

campus, nu era de mirare.

— Mai multe. Încă nu m-am hotărât pe ce aş vrea să mă specializez. Am urmat cursuri de desen şi de fotografie, dar şi seminarii de economie şi de design media. Dar tu?

— Mă concentrez mai mult pe psihologie şi pe ştiinţele sociale.

— Ai primit deja notele?

Am scuturat din cap. Ca să fiu sinceră, nici măcar nu mă gândisem să mă uit pe lista afişată on-line. Conferenţiarii ne anunţaseră că aveau să afişeze notele înainte de Anul Nou, însă eu aveam, în acest moment, alte priorităţi.

— Tu le-ai primit?

— Am luat toate examenele, mă anunţă Olivia cu mândrie. Doreşti să bei ceva? Apă? Suc? Ceai?

— Aş bea cu plăcere un ceai.

În timp ce punea apa la fiert şi lua ceştile de pe raft, eu am inspectat bucătăria. Era la fel de nouă ca parchetul de pe hol. În faţa mobilierului de bucătărie se afla o măsuţă pentru micul dejun, cu trei scaune, iar pe pereţi atârnau fotografii.

— Tu le-ai realizat pe toate?

— Da! Cele mai multe dintre ele le-am făcut în timpul unui curs pe care l-am absolvit.

— Sunt într-adevăr minunate.

— Mulţumesc!

Am mai pălăvrăgit despre lucruri neimportante, în timp ce apa fierbea.

— Eşti pregătită să vizitezi apartamentul? mă întrebă Olivia.

Am încuviinţat şi, cu o ceaşcă de ceai în mână, am urmat-o mai întâi în baie, care era dotată doar cu lucrurile necesare. Nu exista vreun living, întrucât cele două camere încă libere aşteptau să fie închiriate. Eram interesată doar de

camera cea mică, fiindcă pentru cea mare ar fi trebuit să plătesc o sută cincizeci de dolari, bani pe care în acel moment nu îi aveam.

— Câte persoane mai sunt interesate de apartament? am întrebat după ce ne-am terminat turul.

Olivia se gândi pentru un moment.

— Trei persoane pentru camera cea mare şi zece pentru cea mică.

— Uau! asta înseamnă că apartamentul este într-adevăr căutat.

— Cred că nu este vorba neapărat de apartamentul propriu-zis, ci despre faptul că la ora actuală nu există prea multe oferte de închiriat locuinţe. Am vrut la început să închiriez şi eu un apartament comun, însă după trei luni fără succes, m-am gândit să cumpăr unul.

Simplu! Nu putea fi atât de uşor. De fapt, ideea de a cumpăra sau de a construi un apartament comun o avusesem şi eu în minte. Însă cum l-aş fi putut finanţa? Până când aş fi găsit colocatari, ar fi trebuit ca pentru primele trei săptămâni să suport singură toate cheltuielile, iar pe de altă parte, nu exista nimeni cu care aş fi putut pune în aplicare acest plan – în afară de Connor, probabil.

— Şi, îţi place apartamentul? mă întrebă Olivia.

— Este într-adevăr frumos, totuşi nu mi-aş putea permite decât camera cea mică.

— La fel ca majoritatea celor interesaţi, spuse Olivia oftând. Prima persoană interesată voia tot camera cea mică. Mă voi decide numai după ce voi vorbi cu toţi.

— Şi când ar trebui să fie asta?

— Ultima întâlnire va avea loc pe 1 ianuarie.

La naiba! Dacă niciuna dintre celelalte persoane cărora le scrisesem nu lua legătura cu mine, trebuia să rămân la

motel până după Anul Nou. Nu asta îmi planificasem, însă nu voiam să-mi arăt dezamăgirea, de aceea m-am silit să zâmbesc convingător.

Am părăsit casa scărilor cu miros de ace de pin, ridicându-mi gulerul paltonului pentru a nu-mi pătrunde frigul pe la gât. Soarele apunea, iar eu mă grăbeam să ajung cât mai repede la motel.

Am fost salutată la recepţie de Brigid, proprietara motelului, care conversa în acel moment cu Cliff, proprietarul câinelui care în fiecare zi se tolănea ca un copil prin zăpadă. M-am îndreptat spre camera mea, trecând pe lângă ei. În momentul în care am ridicat privirea, am putut observa o umbră ce stătea lipită de peretele de lângă uşa mea.

Am zâmbit.

— Ce faci aici?

— Am vrut să văd unde locuieşti, spuse April, îndepărtându-se de perete şi venind spre mine.

Purta o geacă din piele mult prea subţire pentru acel anotimp şi o căciulă croşetată care parcă fusese furată din colecţia privată a lui Gavin. Părul ei blond şi trăsăturile fine ale feţei îmi aminteau într-un mod dureros de Luca, dar totuşi am savurat îmbrăţişarea ei. M-a ţinut strâns în braţe pentru un moment, mângâindu-mi spatele. Consolarea ei tăcută era mai mult decât aş fi meritat.

— Când v-aţi întors? am întrebat; bănuiam că şi Luca se afla în Melview, pentru că nu avea o altă posibilitate de a veni cu maşina.

— Astăzi, la amiază. Aaron m-a invitat la el de Anul Nou şi, deşi îmi iubesc vechii prieteni, prefer să sărbătoresc Anul Nou cu cei de aici.

April îmi dădu drumul din îmbrăţişare pentru a mă putea studia mai bine, iar eu eram fericită că nu mai arătam la fel de rău ca la întâlnirea cu Connor.

— Asta înseamnă, bineînţeles, că şi tu trebuie să vii.

— Nu ştiu… am răspuns, scoţând cheia camerei din buzunarul paltonului.

Amintirea de la ultima petrecere a lui Aaron îmi lăsase un gust amar. Ceea ce se petrecuse în seara aceea nu avea bineînţeles nimic de a face cu el, totuşi acest lucru nu schimba cu nimic faptul că incidentul mă dărâmase total.

— Va fi o petrecere la fel de mare ca la ziua lui?

— Nu! Colegii lui de apartament nu sunt acasă. A invitat numai câţiva oameni, ca să ne putem plictisi împreună.

— Luca va fi şi el acolo? am întrebat, dregându-mi glasul.

— Crezi cu adevărat că te-aş fi invitat dacă Luca ar fi venit?

Am ridicat din umeri şi am descuiat uşa pentru a mai câştiga puţin timp. Pe de o parte, nu voiam să petrec singură Anul Nou într-o cameră râncedă de motel, însă pe de altă parte, nu prea aveam chef să socializez şi, mai ales, nu doream să fiu permanent întrebată de Luca şi de despărţirea noastră.

— Ah, te rog, mă presă ea, ciupindu-mă de mânecă precum un copil nerăbdător. Îmi datorezi asta, după ce mi-ai ignorat apelurile trei zile, spuse ridicând o sprânceană. Sau ai deja alte planuri?

Am aprins lumina în cameră.

— Nu…

— Atunci, este totul stabilit. Vii cu mine, mă întrerupse, împingându-se spre mine ca să intre prima în cameră.

Am urmat-o şi, din obişnuinţă, am pus lanţul la uşă.

Începu să inspecteze camera cu paşi mărunţi, fără a spune vreun cuvânt. Încercam să analizez încăperea din perspectiva ei. Eram conştientă că pentru zece dolari pe noapte nu putea aştepta nimeni o cameră ca la Hilton, iar aceasta fusese pentru mine singurul refugiu posibil. Şi, întrucât, cu fiecare zi care trecea, îmi părea tot mai sărăcăcioasă, nu mi se păruse niciodată atât de jegoasă ca acum. Lumina gălbuie făcea ca petele de pe covor să iasă şi mai mult în evidenţă. Tapetul de pe perete era şi el îngălbenit, iar mirosul de fum stătut era atât de intens, încât părea că tocmai îşi stinsese cineva ţigara în scrumieră.

April se întoarse încet spre mine.

— Chiar vorbeşti serios? mă întrebă ea uitându-se împrejur în cameră.

Am ridicat din umeri.

— Este ieftin.

— Este o gaură de şobolani, răspunse, şi îşi strânse dezgustată braţele pe lângă corp când observă pata de mucegai de pe tavan. Nu poţi să rămâi aici.

— Este doar pentru câteva zile.

— Fiecare oră petrecută în această cameră este mult prea mult.

— A fost singurul motel pe care mi l-am putut permite, i-am explicat, întinzându-mă pe pat după ce mi-am dat jos ghetele ude.

— Ai fi putut să mai rămâi la noi pentru câteva zile.

Am scuturat din cap.

— Nu, nu aş fi putut.

— Pe Luca nu l-ar fi deranjat, cu siguranţă.

— El a fost cel care şi-a dorit să plec, am afirmat şoptit.

Şi chiar dacă mi-ar fi oferit să locuiesc în continuare la el, tot nu aş fi acceptat, fiindcă acolo totul îmi amintea de

timpul petrecut împreună. Numai dacă aş fi privit canapeaua, mi-aş fi adus aminte de Halloween. Iar balconul m-ar fi dus inevitabil cu gândul la ziua lui de naştere şi la selfie-ul pe care îl făcusem împreună şi pe care acum îl ştersese de pe contul lui de Instagram.

— Sunt sigură că a fost doar o neînţelegere.

Am răsuflat cu putere.

— Pentru mine, cuvântul „Dispari!" a fost destul de clar.

— Nu a vrut să spună asta, zise ea înclinându-şi capul.

— Şi tu de unde ştii ce a vrut să spună?

— Ştiu, pentru că nu se simte bine, afirmă April, frecându-şi fruntea. M-ar omorî dacă ar şti că îţi spun toate aceste lucruri, însă este distrus din cauza ta. Încearcă să-şi ascundă sentimentele şi să mă evite, pentru că ştie că îl cunosc foarte bine şi că îmi dau repede seama ce se întâmplă cu el. Îţi simte lipsa, Sage!

Şi eu îi simţeam lipsa. Mi-am strâns ochii şi am scuturat încă o dată din cap.

— Acesta este încă un motiv ca să nu mă mut din nou la voi. Situaţia s-ar îngreuna dacă ne-am vedea în fiecare zi.

April îşi strânse buzele, semn că aveam dreptate, iar ea ştia acest lucru.

— Şi, în afară de asta, sunt în căutarea unei locuinţe. Tocmai am vizitat un apartament.

— Te rog să nu schimbi subiectul, mă ameninţă, lăsându-se pe pat lângă mine, însă mai spre margine, ca şi când nu ar fi vrut să atingă prea mult lenjeria.

— Nu schimb subiectul. Eşti nemulţumită din cauza faptului că nu am încă un loc stabil. Iar eu te fac să înţelegi că situaţia se va schimba în curând.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti la fel ca Luca. De ce nu puteţi pur şi simplu să vă

clarificaţi deschis sentimentele? Nu este interzis.

— Nu, nu mai este nimic de clarificat. Am terminat pur şi simplu relaţia. Punct, am insistat, ştergându-mi o lacrimă din colţul ochiului.

Dacă acceptam să vorbesc în continuare cu ea despre Luca, aş fi început cu siguranţă să plâng şi apoi am fi devenit mici, evaporându-ne din acea cameră, la fel ca *Alice în Ţara Minunilor.*

— Şi motelul nu este chiar atât de rău.

— Miroase a fum şi a mâncare chinezească stătută, afirmă April, strâmbându-şi nasul şi uitându-se încă o dată împrejurul ei. Iar în afară de asta, chiar eu însămi îmi pot da seama de cât de incomod este patul.

— Te poţi obişnui cu asta.

— Doar dacă nu ai de ales.

Fără a riposta, m-am holbat la ea. Ce aştepta de la mine? Ar fi trebuit, după părerea ei, să cheltui şi ultimul bănuţ pentru a-mi închiria o frumoasă cameră de motel? Sau să dorm din nou pe canapeaua din apartamentul lor şi, astfel, să mă chinui atât pe mine, cât şi pe Luca?

Capitolul 4

Nu am putut dormi în acea noapte. Amintirile legate de Luca, grija pentru o nouă locuinţă şi zgomotele care veneau din camerele alăturate m-au ţinut trează. M-am întors de pe o parte pe cealaltă, am dat la o parte cu picioarele pătura de pe mine pentru ca, doar câteva minute mai târziu, să mă acopăr din nou cu ea. Şi, de fiecare dată când eram pe punctul de a adormi, auzeam vocea lui Luca. Nu era distantă şi aspră, ca la ultima noastră conversaţie, ci caldă şi blândă, la fel ca în noaptea petrecută împreună. Îmi era dor de apropierea corpului lui şi, deşi mă ghemuisem sub pătură, patul îmi părea dintr-odată rece şi pustiu. M-am întors pe spate, încercând să mă gândesc la cu totul altceva, şi îmi veni în minte petrecerea de Anul Nou de la Aaron. Nu mă încânta prea tare ideea, însă măcar aş fi petrecut seara cu April, iar asta m-ar fi distras de la Luca.

De la acel Luca pe care de cinci zile nu îl mai văzusem.

De la acel Luca ale cărui sărutări încă le mai simţeam pe piele.

De la acel Luca a cărui expresie a feţei nu o voi uita niciodată, din momentul în care îi spusesem că timpul petrecut împreună mă dezgustase total.

La naiba! Acum mă gândeam din nou la el.

Mi-am luat telefonul de pe noptieră. Era ora trei şi patruzeci şi şapte de minute, mult prea devreme pentru a mă ridica din pat, însă nu mai puteam sta întinsă nici măcar un minut în plus. Şi, în niciun caz, nu atât timp cât în fiecare secundă mă gândeam la el.

Am aprins lampa de pe noptieră şi m-am ridicat. M-am uitat prin cameră şi am realizat că nu erau prea multe

lucruri de făcut.

Am deschis televizorul şi am început să urmăresc emisiuni fără sens despre ondulatoare, despre îndepărtarea părului de pe picioare şi despre aparate electronice de bucătărie pe care puteai să le cumperi mai ieftin dacă sunai imediat la un număr de telefon cu suprataxă. Doamne, cât de mult îmi lipseau accesoriile! Data viitoare, când mai vorbeam cu April, trebuia urgent să-i reamintesc să-mi aducă toate lucrurile din apartament. Totuşi, melodia enervantă care venea dinspre televizor îşi atinsese scopul, şi anume acela că îmi distrăgea gândurile de la Luca şi, astfel, din cauza plictiselii cauzate de o reclamă la dozele în care se păstrează mâncarea proaspătă, am adormit.

În următoarea dimineaţă am plecat destul de devreme în oraş, ca să-mi citesc e-mailurile pentru ultima dată în acel an.

În locul lui Connor, acum la bar era o femeie. Mi-am comandat din nou o ciocolată caldă şi, deşi în jurul meu nu mai erau alţi tineri la acea oră matinală, m-am aşezat în partea din spate a cafenelei. Cu o zi în urmă scrisesem douăsprezece mesaje în care îmi exprimam interesul pentru locuinţe. Până acum primisem doar şase răspunsuri, dintre care cinci erau refuzuri. Nu eram foarte dezamăgită, fiindcă, la urma urmei, îmi pusesem toate speranţele în Olivia. Îmi doream neapărat să mă mut la ea, nu numai pentru că eram sigură că m-aş fi înţeles bine cu ea, ci şi pentru că apartamentul era foarte bine plasat faţă de campus, iar chiria pentru camera cea mică era cu douăzeci şi cinci de dolari mai mică decât îmi pusesem limita de buget. Ce aş fi vrut mai mult?

Am răspuns singurului e-mail pozitiv şi am dat şi un număr de telefon, ca să putem stabili o întâlnire în noul an.

Apoi am mai aruncat o privire peste ofertele noi, deşi în perioada de sărbători nu erau postate prea multe anunţuri. În final, m-am uitat pe site-ul oficial al universităţii. Cu nervii întinşi la maximum, am deschis pagina cu notele, iar un suspin de uşurare mi-a ieşit pe gură când am văzut că trecusem cu bine examenul la ştiinţele sociale. Şi câteva dintre celelalte cursuri le luasem, chiar dacă notele nu erau foarte bune. Doar nota de la examenul de psihologie nu era încă trecută, însă la cât de ample fuseseră întrebările, nu mă miram. Aveam îndoieli că urma să trec examenul, însă atât timp cât nota nu era trecută, nu avea rost să-mi fac încă gânduri. *Nu se schimbă nimic doar pentru că îţi faci griji.*

Am terminat treaba la computer mai repede decât mi-aş fi imaginat. Am plătit jumătatea de oră de internet şi am plecat spre motel pentru a o aştepta pe April, care trebuia să treacă să mă ia la petrecerea lui Aaron.

Am făcut repede un duş şi m-am îmbrăcat cu hainele pe care intenţionam să le port în ziua de Crăciun la familia lui Luca. O bluză neagră, cu un fermoar auriu la guler, şi o pereche de blugi negri. Deşi erau doar câteva persoane la Aaron, ştiţi cum se spune: Hainele nu-l fac pe om; eu eram însă hotărâtă să savurez această seară şi să nu mă las demoralizată de faptul că nu aveam să primesc un sărut de la Luca de Anul Nou.

Stăteam pe pat şi priveam programele de la televizor, toate emisiuni retrospective, când am auzit că bate cineva la uşă.

— Un moment! am strigat, şi am îndepărtat lanţul de siguranţă.

— Hei! m-a salutat April îmbrăţişându-mă.

La fel ca mine, April era mult prea bine îmbrăcată pentru o seară relaxată la Aaron. Nu îmi puteam da bine

seama ce purta sub geacă, însă pantalonii din stofă gri, largi pe picior, păreau destul de eleganţi, la fel şi cocul înalt pe care şi-l făcuse.

— Arăţi bine!

— Mulţumesc! Şi tu! Sunt gata imediat. Trebuie doar să-mi iau geaca.

— Nu te grăbi, am venit oricum mai repede.

Deşi am lăsat uşa deschisă, April nu a intrat în cameră, ci doar şi-a lăsat privirea să alunece discret prin încăpere. Nu putea disimula foarte bine nemulţumirea în legătură cu acest loc sumbru în care locuiam provizoriu. I-am ignorat expresia feţei, am închis televizorul şi mi-am luat geaca.

— Ai găsit vreo locuinţă?

Mi-am luat cheia de pe masă şi am ieşit pe hol.

— Încă nu este sigur. Am trimis astăzi câteva e-mailuri şi am primit chiar şi o invitaţie de a vizita o locuinţă, însă mulţi nici măcar nu au dat vreun răspuns.

— Probabil că sunt toţi în vacanţă.

— Probabil, am afirmat ca un ecou, deşi tăcerea chiriaşilor era pentru mine mai degrabă un refuz; cu siguranţă, camerele de închiriat erau deja ocupate, iar oamenii pur şi simplu nu mai aveau chef să se obosească să scrie e-mailuri de refuz fără sens.

Circulaţia era catastrofală în acel moment al zilei. Toţi oamenii mergeau fie la o petrecere, fie cumpărau ultimele mărunţişuri pentru intrarea în noul an. Nu trecuse mai mult de o jumătate de oră şi ne aflam deja la Aaron. Începea să se întunece, însă casa era luminată de ghirlandele care atârnau de acoperişul casei sau de cele ce împrejmuiau tufişurile din grădină. Spre deosebire de ultima petrecere de la Aaron, acum nu se auzea muzica, iar asta îmi dădu instantaneu un sentiment de uşurare. Chiar nu crezusem până în acel

moment că avea să fie cu adevărat o seară liniştită şi relaxantă.

April apăsă pe butonul soneriei de lângă uşă, iar un moment mai târziu îşi făcu apariţia Connor.

— Hei, aţi venit prea devreme!

— Şi tu, i-o întoarse April. Connor ridică din umeri.

— L-am ajutat pe Aaron la curăţenie!

April îi întinse o plasă pe care o luase de pe bancheta din spate a maşinii ei. Nu ştiam ce se afla înăuntru. Bănuiam că erau gustări şi m-am întrebat fără să vreau dacă nu ar fi trebuit să aduc şi eu ceva. Aş fi putut să contribui şi eu cu câţiva dolari la ceea ce cumpărase April.

După ce ne-am lăsat lucrurile la garderobă, l-am însoţit pe Connor în bucătărie. Aaron, înconjurat de o mulţime de boluri aflate pe tejghea, tocmai tăia legumele. În aer plutea un miros dulceag pe care nu-l putea defini, iar din cauza aburilor nu se mai zărea nimic prin geamuri.

— Hei! spuse Aaron, ridicând mâna în care ţinea un cuţit, iar în ţinuta lui complet neagră părea un ucigaş în serie, nebun.

— Uau! Fii atent unde îndrepţi cuţitul, râse April, luând pe furiş o bucăţică din ardeiul tăiat.

— Psst! şuieră Aaron făcând un semn cu mâna. Nu ai voie să ciuguleşti nimic de aici. Parcă ai fi Connor. Cred că deja a mâncat un castravete întreg.

— Nu este adevărat, protestă acesta, desfăcând plasa pe care o adusese April; în ea se aflau mai multe rogojini din bambus, câteva pachete cu foi de alge marine uscate şi două suluri cu folie alimentară.

Mi-am dat imediat seama a ce mirosea când am intrat în bucătărie: mirosea a orez.

— Sushi? am întrebat.

— A fost dorinţa lui April, încuviinţă Aaron.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Bineînţeles!

— Hei, şi ţie îţi place sushi! exclamă April, uitându-se la mine provocator.

— Dar nu la fel de mult cât îţi place ţie.

— Este adevărat, fiindcă nimănui nu-i place sushi la fel de mult cât îmi place mie. Visătoare, îşi apăsă cu mâna pieptul, înainte de a mai înşfăca încă o bucată de morcov.

Fără a rosti vreun cuvânt, Aaron îi aruncă o privire de avertizare, tăind mai departe ardeiul cu o viteză uluitoare, din cauza asta începând să-mi fac griji pentru degetele lui.

— Pot să ajut şi eu cu ceva?

— Poţi să scoţi peştele din frigider şi să-l tai, dacă doreşti.

M-am îndreptat spre robinet, pentru a-mi spăla mâinile.

— Cu plăcere!

— Şi ce aş putea face eu? întrebă April.

Connor, care tocmai desfăcea rogojinile de bambus, arătă spre un bol mare, acoperit cu un şervet, care se afla undeva la marginea mesei. Am observat în acel moment că, pentru prima dată de când îl cunoşteam, nu purta cămaşă, ci un pulover verde-închis, cu decolteu în formă de V.

— Poţi să dai gust orezului. Tocmai ţi-am pregătit aici oţet, zahăr şi sare.

April salută milităreşte.

— Am înţeles, să trăiţi!

Am luat peştele din frigider şi m-am aşezat la masa-insulă din bucătărie, la o distanţă rezonabilă de Aaron, care tocmai îmi pregătea un tocător de lemn şi un cuţit. Am tăiat doar de probă câteva felii din somonul proaspăt.

— Este bine?

Se uită cu privire de expert la munca mea.

— Poate că ar trebui tăiate feliile puţin mai subţiri.

Ca nu cumva să trebuiască să-mi petrec seara în spital, cu buricele degetelor tăiate, i-am urmat cu grijă instrucţiunile. Am lucrat câteva secunde tăcuţi unul lângă celălalt, însă pentru că nu îl cunoşteam bine, simţeam această tăcere ca pe ceva straniu.

— Şi, ce ai făcut de Crăciun? l-am întrebat în cele din urmă.

— Nimic deosebit, răspunse ridicând din umeri, fără a-şi dezlipi privirea de la tocător. Toţi colegii mei de apartament şi-au vizitat familiile, iar eu am rămas singur aici. În dimineaţa de Crăciun am ajutat pentru câteva ore într-o cantină socială. Doar atât.

Nu îmi dădeam bine seama ce mă surprindea mai mult. Faptul că ajutase într-o cantină sau ideea că nu îşi petrecuse timpul cu familia lui.

— De ce?

— Pentru familia mea, sărbătorile nu sunt atât de importante, spuse scurt şi fără resentimente. Totuşi, schimbă subiectul de discuţie. Aţi primit deja notele?

— Nu pe toate, răspunse April, care tocmai turna oţet peste orez. Însă până acum am trecut toate examenele. Dar tu?

— Şi eu la fel, afirmă Aaron. Altfel, aş fi fost dezamăgit. Cred că niciodată până acum nu am învăţat atât de mult ca în ultimele două luni.

— Pot să confirm şi eu asta, spuse April, presărând încă puţină sare peste orez. Apoi luă castronul în braţe, pentru a putea amesteca totul mai bine. Dar la voi?

— Eu am luat toate examenele, doar nota de la psihologie nu a fost încă afişată, am spus.

Probabil că îngrijorarea mi se putu citi în voce, fiindcă April mă privi imediat ca şi când m-ar fi înţeles.

— Sunt sigură că vei lua examenul, spuse cu voce tare.

— Vom vedea, am răspuns, străduindu-mă să zâmbesc.

Ştia deja că aveam reticenţe în ceea ce privea examenul, însă acum oricum nu mai puteam schimba nimic, de aceea încercam să nu-mi imaginez consecinţele pe care le putea avea un examen picat. Urma să mă gândesc şi la asta când venea momentul. În caz contrar, probabil că aş fi suferit inutil un atac de panică.

— Eu am trecut toate examenele, spuse Connor uitându-se la mine şi zâmbindu-mi empatic. Până acum.

— Vei lua şi examenul de psihologie, îl asigură Aaron, punând o felie de ardei proaspăt tăiată într-unul dintre boluri. Ai învăţat şi ai înţeles totul, iar acest lucru îl va putea observa şi profesorul Eriksen. Pe cine interesează câteva cuvinte care lipsesc sau câteva greşeli de ortografie? Cu obrajii roşii, Connor îşi privi modelul de pe şosete, ca şi când acesta ar fi ascuns un secret.

— Este uşor de zis. Nici frazele tale nu sună de parcă ar fi rostite de un elev din şcoala primară.

— Dar nici ale tale, spuse Aaron resemnat, ca şi când i-ar fi părut rău să aibă din nou aceeaşi discuţie cu Connor. Ai prea puţină încredere în tine. Dacă ai fi fost atât de incapabil precum spui, nu ai fi terminat niciodată liceul.

Connor pufni şi îşi îndreptă ochelarii care stăteau să-i cadă de pe nas.

— Nu poţi compara liceul cu un curs de psihologie al lui Eriksen.

— Ba da, pot, şi voi face asta, spuse Aaron, ridicându-şi bărbia provocator.

Înainte să rostească şi Connor vreun cuvânt, se auzi

sunetul strident al soneriei.

— Merg eu, spuse Connor, care de abia aştepta să părăsească bucătăria pentru a evita discuţia cu Aaron.

Îi dădeam dreptate. În locul lui, nici eu nu m-aş fi simţit în largul meu să vorbesc public despre dislexia mea, şi bănuiam că acesta era subiectul care se ascundea în spatele discuţiei dintre cei doi. Asta ar fi explicat comportamentul agitat al lui Connor după examenele finale.

— Am terminat! strigă April, făcând astfel să dispară tăcerea neplăcută care se instalase după plecarea pripită a lui Connor.

Acoperi apoi din nou bolul cu orez, se sprijini cu o mână de blatul de la bucătărie, iar pe cealaltă o întinse în direcţia lui Aaron, scoţând un smiorcăit care suna mai mult a alint.

Acesta îşi dădu ochii peste cap şi îi întinse bolul cu ardeiul proaspăt tăiat. April luă repede două felii de ardei.

— Mulţumesc!

— În felul acesta, nu vei mai avea poftă de mâncare.

— Sushi mănânc oricând, spuse April, ducându-şi legumele la gură şi surâzând fericită.

Nu am putut să-ţi reţin zâmbetul. Buna dispoziţie a lui April era pur şi simplu molipsitoare, iar eu mă simţeam fericită că mă forţase să o însoţesc.

Cu coada ochiului, l-am zărit pe Connor, care se întorcea în bucătărie.

Nu era singur.

Luca îl însoţea.

Capitolul 5

Am înlemnit. Era ca şi când totul dispăruse din jurul meu, şi mai exista doar Luca. Sentimentul de dor pe care îl simţisem toată noaptea în stomac, şi care nu mă lăsase să adorm, îşi făcea din nou apariţia, de data aceasta însoţit de o înţepătură dureroasă.

Mi-am ţinut respiraţia. Şi, în ciuda durerii din inimă, nu mi-am putut lua privirea de la el. Părea schimbat şi, totuşi, era el însuşi. Doar că nu mai era acel Luca alături de care petrecusem noaptea de dinaintea Crăciunului. Era acel Luca pe care îl întâlnisem cu mult timp în urmă în căminul de fete, acel tip arogant. Un zâmbet înfumurat i se ivi pe buze. Acel tip care nu permitea nimănui să se amestece în viaţa lui, deşi el părea să ştie totul despre fiecare, aşa încât oricine ar fi pierdut în faţa lui. Totuşi, expresia clară a feţei începu să se schimbe când mă zări, iar răceala pe care o degaja acum mimica lui era ca o lovitură pentru mine.

— Ce caută *ea* aici? întrebă Luca.

Am simţit cum un frison îmi curentează spatele şi mă trezeşte la realitate. Am clipit, forţându-mă să-mi iau privirea de la el. Numai atunci mi-am dat seama că era însoţit de Gavin şi de o femeie pe care nu o mai văzusem înainte. Însă modul în care aceasta se ţinea de braţul lui îmi dădea de înţeles că nu putea fi decât „întâlnirea romantică" a lui Luca.

Dintr-odată, mi se făcu greaţă.

— Eu am invitat-o, rosti April, care se dădu jos de pe blatul de lucru şi se aşeză lângă mine, cu mâinile încrucişate în jurul pieptului. Dar ce este cu însoţitoarea ta?

— Aaron a spus că pot să aduc pe cineva.

April se holbă sumbru la Aaron, care îşi îndreptă acum privirea de la Luca şi însoţitoarea lui spre mine. Numai acum părea să înţeleagă ce se întâmpla.

— Credeam că se referă la Gavin, nu la o însoţitoare, şopti, întorcându-se spre noi. Să le spun să plece?

— Da! răspunse April.

— Nu! am spus eu, în acelaşi timp cu ea.

— De ce nu? întrebă ea, uitându-se la mine încruntată.

— Pentru că nu există niciun motiv să plece, am afirmat convingător, deşi era o minciună.

Faptul că April era de partea mea şi era în stare să-şi alunge fratele numai pentru a putea petrece o seară împreună însemna foarte mult pentru mine. Totuşi, nu voiam să semăn zâzanie între ei; la urma urmei, eu fusesem cea care hotărâse să se despartă de el. Însă o altă femeie? Nu aş fi aşteptat niciodată de la el ca de acum încolo să trăiască singur, doar că nu ar fi trebuit să se grăbească să-şi găsească atât de repede pe cineva. Mai ales după ce îmi dăduse întotdeauna sentimentul că relaţia noastră era ceva deosebit. Cât de special putea fi atât timp cât, după nici două săptămâni, găsise pe altcineva?

— Eşti sigură? mă întrebă April, smulgându-mă din gânduri şi mângâindu-l în acelaşi timp pe Jack, care dădea ocolul mesei din bucătărie.

Nu, nu eram sigură. Însă acea seară trebuia să fie specială pentru toţi. Iar dacă aş fi spus că doream ca Luca să plece, asta ar fi însemnat să le arăt tuturor cât de profundă era durerea provocată de despărţirea de el. Nu eram dispusă ca prietenii mei să mă privească acum cu milă. Puteam încerca să-i evit pe cei doi şi să mă concentrez asupra lui April, Aaron, Connor şi poate chiar şi Gavin.

— Sunt foarte sigură, am confirmat destul de hotărâtă,

întorcându-mă din nou spre Luca; între timp, el îmi ascultase discuţia cu April şi Aaron.

I-am întâlnit provocator privirea înţepătoare. Dacă el credea că mă va distruge doar pentru că este însoţit de o altă femeie, atunci se înşelase. Ne-am holbat tăcuţi unii la ceilalţi, într-o parte grupa mea – Connor, Aaron şi April iar în cealaltă parte, Gavin, Luca şi însoţitoarea lui, până când aceasta din urmă îşi drese glasul. Şi-a înclinat capul, iar vârful cozii ei de cal i-a acoperit ochii, de parcă ar fi intenţionat să se ascundă în spatele ei.

— Apropo, mă numesc Grace!

— Hei, Grace! Eu sunt Aaron, iar ei sunt April, Connor şi Sage, spuse, arătând cu degetul spre fiecare dintre noi; April o privi neprietenos pentru o fracţiune de secundă, înainte de a-i arunca lui Luca o privire de venin.

— Studiezi la universitate? o întrebă Connor, timp în care se aplecă spre Jack, pentru a-l mângâia în spatele urechilor. Acesta începu să dea bucuros din coadă, fără a percepe atmosfera tensionată din încăpere.

— Da, biologie, sunt în semestrul al treilea.

— Mişto! Şi, de când vă cunoaşteţi? întrebă Aaron arătând spre cei doi.

Bănuiesc că pusese întrebarea nu pentru că era curios, ci o făcea în numele nostru.

— Lucrez de la începutul lui decembrie ca ajutor la librăria Barnes & Noble, în apropiere de spital. Acolo l-am cunoscut pe Luca, spuse ea şi îl privi zâmbind.

Ceea ce făcuse să-mi simt stomacul cum se întoarce pe dos, dându-mi sentimentul că inima mea este călcată în picioare, nu era zâmbetul ei adresat lui Luca, fără doar şi poate, ci răspunsul lui Grace. Nu era important de unde o cunoştea Luca sau cu ce se ocupa. Ce mă deranja în primul

rând era faptul că librăria era un loc special pentru Luca, iar asta făcea ca ea să fie specială în ochii lui.

O uram pe Grace. Nu pe ea ca persoană, ci modul în care părea să se potrivească atât de bine cu Luca. Dacă ar fi fost proastă, nepoliticoasă sau superficială, atunci nu mi-aş fi făcut atâtea griji. Ar fi părăsit-o cu siguranţă după o noapte. Era însă felul de om pe care îl iubeşti pur şi simplu. Îi plăceau cărţile, era interesată de multe domenii şi, deşi April se comporta cu indiferenţă faţă de ea, asta nu o intimida, ci din contră, încerca să o implice tot timpul în discuţii, chiar dacă nu era un succes total. Îi puteam zări în expresia feţei entuziasmul pe care îl simţea pentru Luca. Îi zâmbea când îl privea, iar el se apleca mereu pentru a-i şopti ceva la ureche. Îi urmăream forma buzelor şi rememoram plăcerea pe care o simţisem când respiraţia lui caldă îmi atinsese pielea. În acele momente, chiar regretam că nu le spusesem să plece. Măcar ar fi avut parte de o seară intimă, fără a mai şuşoti în faţa mea.

Conversaţia poate stârni sentimente, sexul le simulează numai, îmi spusese cândva Luca.

Mă blestemam pentru asta şi încercam să-mi iau privirea de la cei doi şi să mă concentrez asupra blatului din sticlă care se afla pe tejghea. Cu o furculiţă, încercam să ornez frumos feliile subţiri de peşte pe care tocmai le tăiasem. Între timp, îmi pierise pofta de sushi.

— Putem şi acum să le spunem să plece, îmi şopti Aaron, aflat lângă mine.

M-am întors spre el. Îşi schimbase tricoul negru şi purta acum o cămaşă neagră. Îşi dăduse într-o parte părul castaniu care îi acoperea mereu ochii. Era mult prea aproape de mine, însă în acel moment mă preocupau numai Luca şi

sentimentele mele contradictorii.

— Nu este nevoie, sunt bine, am minţit, fiindcă nu mi-aş fi arătat niciodată slăbiciunea şi nu aş fi cerut niciodată ca Luca să fie dat afară doar pentru că nu-i suportam apropierea, în timp ce el îşi revenise după despărţirea noastră. Nu mai înţelegeam. Nu spusese April că nu se simte bine?

— Îmi pare rău că i-am permis să aducă pe cineva. Am crezut într-adevăr că este vorba despre Gavin, spuse Aaron, uitându-se cu coada ochiului la cei doi porumbei.

Am ridicat din umeri şi mi-am concentrat atenţia asupra peştelui, însă privirea mi se îndrepta mereu spre Luca. Mă privea acum şi el. *La naiba!* M-am întors ca un robot şi am încercat să mă concentrez numai pe ceea ce aveam de făcut.

— Nu este vina ta, ci a lui April.

— Mi-am cerut deja scuze, spuse ea, şi se aplecă asupra mesei de lucru; era atât de aproape de mine, încât mă puteam uita în ochii ei mari şi albaştri, care parcă mă implorau să o iert.

Din pricina reproşurilor pe care şi le făcea, nu credeam că fusese doar un plan pentru a mă reîntâlni cu Luca.

— Ce ar trebui să fac ca să mă ierţi? Să-i tai mâna? Nu este nicio problemă. Dacă mai văd o dată cum o mângâie pe spate, cred că voi vomita, afirmă, şi, pentru a-şi accentua cele spuse, luă în mână un cuţit.

— Violenţa nu este o soluţie!

Aaron îi prinse mâna cu atenţie, făcând-o astfel să lase cuţitul jos.

— Ba da, câteodată.

Pe deasupra umerilor, îşi privi furioasă fratele, care tocmai îşi pusese mâna peste spătarul scaunului lui Grace şi

se juca în părul ei.

— Nu ar fi trebuit să o aducă aici.

I-am dat dreptate.

O jumătate de oră mai târziu, m-am aşezat pe locul de lângă April, care era cel mai îndepărtat de Luca. Masa dintre noi era plină cu de toate. În faţa fiecărui scaun se aflau trei farfurii mici cu hrean, cu ghimbir murat şi cu un sos de avocado, dar şi o farfurie goală pentru sushi şi un bol mic cu apă. Totul arăta apetisant, însă eu îl blestemasem pe Luca pentru că îmi stricase pofta de mâncare prin prezenţa lui.

— Totul arată foarte bine! spuse Grace şi se aplecă asupra bunătăţilor.

— Mulţumesc! răspunse April cu un zâmbet fals, cufundându-şi unul dintre beţişoare în sosul de avocado.

— Se vede că v-aţi dat tot interesul, comentă Luca şi, în loc să o privească pe April, se uită scurt la mine.

— Mhm! mormăi April fără a-şi privi fratele. Ai preparat vreodată sushi? o întrebă apoi pe Grace.

— Încă nu. Sper să nu mă fac de râs.

April linse sosul de pe beţişorul ei.

— Nicio problemă, vă arăt chiar acum cum se procedează.

— Să nu începeţi fără mine! strigă Aaron din bucătărie.

Puse jos un vas cu apă pentru Jack şi se apropie apoi de masă ţinând în mână o tavă cu şapte pahare, pe care le puse în ordine în faţa fiecăruia.

— Şampanie şi vin pentru adulţi şi băutură fără alcool pentru April.

— Mulţumesc! scrâşni ea cu o voce piţigăiată.

Aaron o mângâie pe cap şi se aşează lângă ea. Am ciocnit paharele în speranţa unei seri frumoase, apoi April ne-a

explicat cum să rulăm sushi.

Am început cu cele mai mari rulouri. Apoi am pus orezul pe alga marină şi am rulat-o.

Pentru că nu voiam să fiu singura care n-ar fi mâncat nimic, m-am decis pentru un amestec de ton şi avocado, care proteja stomacul, şi, în caz de forţă majoră, îi puteam da lui April ceva de la mine.

— Poţi să-mi dai ardeiul verde? întrebă Grace, arătând spre mine.

April fu mai rapidă şi îi întinse bolul.

— Nu doreşti peşte?

— Sunt vegetariană de opt ani, spuse Grace, scuturând din cap.

— Mişto! De ce ai luat această hotărâre?

Grace ridică din umeri. Schimbarea spontană de atitudine a lui April o făcuse destul de nesigură pe Grace, însă nu era singura. Cu siguranţă April realizase că, de fapt, nu era vina lui Grace, ci a lui Luca. În definitiv, el o invitase.

— Nu există un motiv anume. Nu mi-a plăcut niciodată carnea în mod deosebit şi, la un moment dat, m-am gândit să renunţ de tot la ea.

— Însă nu te deranjează dacă noi mâncăm peşte, nu-i aşa? întrebă Aaron.

— Nu, absolut deloc!

— Bine, răspunse acesta, apoi luă platoul cu peşte şi îşi puse în farfurie o bucată de somon.

— Unde este spanacul? întrebă Luca.

Până atunci fusese destul de reţinut în comportament, aşa că îmi fusese mai uşor să îl ignor. Totuşi, sunetul vocii lui mi-a atras atenţia ca şi când ar fi fost o sirenă, aşa că mi-am îndreptat atenţia spre el. Simţeam cum stomacul mă strânge tot mai puternic. Am luat o înghiţitură mare de şampanie,

uitându-mă continuu la el.

— Este la mine, răspunse April.

— Mi-l dai?

— Nu! rosti ea cu sobrietate, şi îşi pregăti mai departe sushi fără a avea de gând să-i întindă bolul.

Aproape că nu se mai auzeau zdrăngănitul şi foşnetele lucrurilor de pe masă, fiindcă privirile tuturor erau acum îndreptate spre April, care nu părea să fie afectată de situaţie.

— Aş dori spanacul! repetă Luca.

April rula mai departe rogojina de bambus pe care erau puse alga şi orezul, şi niciunul dintre noi nu îndrăzni să ia bolul cu spanac din faţa ei. Cu cât treceau secundele, cu atât atmosfera de la masă devenea tot mai tensionată. Gavin îşi drese glasul, iar Connor alunecă stângaci pe scaunul lui. Eu mi-am ţinut respiraţia, observând divergenţele dintre cei doi fraţi.

— Te comporţi ca un copil, afirmă Luca, sprijinindu-se de scaun.

— Nu eşti în măsură să spui asta, răspunse April fără a-l privi.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ştii exact la ce mă refer, pufni April.

— Nu, nu ştiu! Îşi încrucişă braţele pe piept. Spune-mi!

— Nu!

— Este vorba despre Grace?

Auzindu-şi numele, fata alunecă uşor, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Zâmbetul sincer cu care îi întâmpinase pe toţi de când intrase în casa lui Aaron dispăruse de pe faţa ei. Acum, râdea încordată. Nu se simţea confortabil în acea situaţie, ca de fapt fiecare dintre noi. Însă niciunul nu îndrăznea să intervină în conflictul creat. Nici măcar Gavin,

care îi cunoştea pe cei doi de mulţi ani.

— Nu! răspunse April cu hotărâre.

— Poţi să spui şi altceva? o întrebă Luca, privind-o furios.

Aşteptam din partea ei un „Nu!”, doar pentru a-l supăra şi mai tare pe Luca. Totuşi, de această dată se uită pur şi simplu la el, înclinându-şi capul.

— Du-te la naiba! ieşi din gura ei, iar pe buze îi apăru un zâmbet dulce, forţat.

— Ce ai spus? urlă Luca.

— Linişteşte-te! şuşoti Gavin, fără însă a fi luat în seamă.

— Ai înţeles exact ce am spus. Du-te la naiba!

— Asta este prea mult.

Luca îşi împinse la o parte scaunul, care scârţâi zgomotos pe parchet.

— Nu îţi permit să vorbeşti aşa cu mine. Trebuie să clarificăm asta. Acum!

— Vrei să ieşim afară?

— Da!

April îl privi rigidă şi îşi strânse atât de tare buzele, încât acestea deveniră doar o linie subţire şi decolorată. Aş fi cedat cu siguranţă sub privirea ei distrugătoare, însă Luca îşi păstră calmul.

— Cum doreşti! pufni după un moment de tăcere, şi se ridică de pe scaun. Hai să mergem afară!

Ne-am uitat tăcuţi după ei în timp ce se îndreptau spre bucătărie, iar apoi spre hol. Probabil că aveau de gând să meargă în living, fiindcă în faţa uşii ar fi fost mult prea frig. Le auzeam paşii… Apoi se aşternu liniştea. Am suspinat şi m-am uitat la ceilalţi, care păreau şi ei la fel de afectaţi de întreaga situaţie.

— Am făcut ceva rău? şopti Grace dezorientată; era evident că Luca nu îi povestise cine eram şi nu menţionase relaţia noastră.

— Nu! am spus suspinând. Este vorba despre mine.

— Înţeleg! Eşti fosta lui prietenă? întrebă Grace cu ezitare.

Am încuviinţat, deşi nici măcar eu însămi nu mă puteam numi „fosta prietenă”. Nu făcusem relaţia noastră publică, iar denumirea de „prieten” sau „prietenă” mi se părea mult prea lipsită de importanţă pentru ceea ce ne unea. Luca însemna pentru mine mult mai mult, în primul rând pentru tot ceea ce îmi oferise. Fără ajutorul lui, mi-ar fi fost probabil imposibil să stau acum în faţa lui Connor sau să conversez cu Aaron fără a mă bâlbâi.

— De cât timp v-aţi despărţit?

— De la Crăciun.

Era prima dată când povesteam cuiva despre despărţire. Am luat sosul de soia şi l-am turnat peste orez, ca să nu fiu nevoită să văd mila din ochii celorlalţi.

— Îmi pare rău! rosti Grace stânjenită. Dacă aş fi ştiut că Luca are în spate o despărţire recentă şi că tu vei fi aici, nu aş fi venit.

— Eşti imposibil! spuse April, iar strigătele ei se puteau auzi în toată casa; la masă se făcu din nou linişte.

— Iar te amesteci în lucruri care nu te privesc. Cum ţi-a trecut prin minte să o inviţi aici fără să-mi spui niciun cuvânt?

— Cum adică nu mă priveşte Sage? răcni April. Era prietena mea înainte să devină… în fine, ce a fost pentru tine. Şi din cauza ta locuieşte acum într-o cameră amărâtă de motel.

— Ea a ales acest drum, şuşoti Luca printre dinţi;

puteam să-l zăresc cum stătea, cât de înalt era, în faţa lui April, având chipul deformat de furie.

— Tu ai dat-o afară!

— Iar ea m-a minţit!

— Doar pentru că doreşte să păstreze anumite lucruri pentru ea, nu înseamnă că este o mincinoasă.

Toţi ascultau răspunsul lui Luca, ţinându-şi respiraţia. Totuşi, el îşi controla mai bine furia decât o făcea April, şi vorbea acum mai încet, aşa încât nu mai înţelegeam nimic.

— Poate că ar trebui să mergi la ei, spuse Connor, şi îşi dădu jos ochelarii pentru a-şi curăţa lentilele.

Am scuturat din cap.

— Ei trebuie să rezolve problema.

April ducea această luptă probabil *din cauza mea,* dar nu *pentru* mine. Nu eram prima prietenă a fratelui ei care îl îmbrobodise, şi April nu fusese tolerantă la toate despărţirile.

Nu degeaba mă prevenise din cauza lui şi nu degeaba îi interzisese la început să se apropie de mine. Era vorba mai mult de un principiu, şi anume modul în care fratele ei se purta cu femeile. Mentalitatea lui de obiect folosit şi apoi aruncat era pentru ea un ghimpe în ochi. Totuşi, această mentalitate părea să se schimbe, atât timp cât Luca o prezentase pe Grace prietenilor lui.

Trecuseră câteva minute de când nu mai auzisem nimic din discuţia celor doi. Într-un final, au venit din nou în bucătărie şi s-au aşezat la masă. Feţele lor supărate vorbeau de la sine. April aruncă o privire asupra mesei şi observă că nimeni nu se atinsese de mâncare.

— Poate cineva să-mi dea spanacul? întrebă Luca încă o dată; părea obosit.

Aaron se aplecă şi îi întinse bolul.

— Mulţumesc!

Tăcuţi, am început să terminăm de împachetat sushi. Atmosfera de voie bună din urmă cu două ore, din bucătărie, aparţinea trecutului. Liniştea întreruptă numai de zdrăngănitul veselei mă făcea să simt furnicături pe întregul corp. Fără chef, am mai presărat puţină rucola pe foaia de algă marină şi am încercat cu înfrigurare să mă gândesc la o temă inofensivă de discuţie, însă nimic nu-mi venea în minte.

Gavin a fost cea care a întrerupt tăcerea:

— Aşadar, cum rulăm cel mai bine aceste foi?

— Este foarte uşor de fapt, spuse April cu un zâmbet încordat. Pui ambele degete mari sub rogojina de bambus şi o ridici. Cu celelalte degete ţii umplutura strâns, apoi roteşti foaia de algă marină. În final, apeşi încet orezul pe ea. Şi rulezi totul.

În câteva secunde, avea în faţă prima bucată de sushi perfect împachetată. Luă unul dintre cuţitele cele mai mari ale lui Aaron, îl umezi cu apă şi începu să taie rulada de sushi în părţi egale.

Toţi ceilalţi o imitau, cu mai mult sau mai puţin succes, iar o stare de pace domnea acum peste noi. Am presărat compoziţia pe întreaga foaie de algă marină, am rulat rogojinile de bambus până am obţinut rulada de sushi, apoi am mâncat-o în linişte. Conversaţia la masă era acum inofensivă, superficială, plăcută, şi se limita doar la delicatesele aflate în faţa noastră. Nimeni nu îndrăznea să abordeze un alt subiect, de teama unei noi divergenţe între April şi Luca. Gavin şi Aaron au dat năvală în cămara din bucătărie pentru a proba alte combinaţii, din care am avut voie să ne servim şi noi, şi astfel atmosfera încinsă a început să se destindă. April şi Luca s-au evitat pe tot parcursul cinei, iar când doreau ceva care nu se afla lângă ei, rugau pe ceilalţi

să îi ajute.

O invidiam pe April pentru că avea puterea să îl ignore pe Luca în totalitate. Eu nu puteam. Corpul îmi reacţiona la vocea lui de fiecare dată când se apleca spre Grace pentru a-i şopti ceva. Era ca un steag în bătaia vântului, care se apleca la fiecare rafală. Privirea mea îşi căuta independentă drumul spre el şi de fiecare dată mă forţam să mă uit în altă direcţie. Eram chiar pe punctul de a-l ruga pe Connor să schimbăm locurile. Aş fi stat chiar aproape de Gavin, doar pentru a nu-l mai vedea. Bineînţeles că nu i-am spus nimic, fiindcă această acţiune ar fi părut ciudată în timpul mesei, aşa că m-am hotărât să mă dedic mai bine şampaniei. Aaron, care îşi luase în acea seară rolul chelnerului, ne turna mereu în pahare, şi numai după al treilea pahar am simţit o oarecare indiferenţă faţă de Luca, devenind mult mai destinsă.

După terminarea cinei, April îi forţă pe Luca şi pe Gavin să facă ordine în bucătărie. Grace se oferi să ajute şi ea; bănuiesc că nu ar fi vrut să rămână singură cu noi ceilalţi în living. Aaron puse muzică prin telefonul lui, care se auzea prin boxele de lângă televizor. La scurt timp, muzica lui Hozier răsună în toată încăperea.

— Sunt sătul! Cred că nu voi mai mânca vreodată ceva, spuse Aaron aşezându-se lângă April pe canapea.

— Îţi voi aduce aminte ce ai spus, într-o jumătate de oră, când vei căuta chipsurile, afirmă Connor, care stătea acum comod într-un fotoliu şi îl scărpina uşor pe Jack pe cap.

— Hmmm, chipsuri! mormăi Aaron.

— Lacomule! spuse April, şi îşi dădu ochii peste cap.

— Nu eşti în măsură să spui asta. Câte rulouri de sushi ai mâncat? Nouă?

— Şapte! îl corectă ea, sprijinindu-şi capul pe umărul său. Şi trei bucăţi din combinaţiile tale greţoase.

— Hei, ţi-a plăcut acel sushi crocant cu măsline, avocado şi scorţişoară!

— Însă sushi cu jeleuri şi brânză proaspătă au fost într-adevăr greţoase, mi-am spus şi eu părerea.

Deşi la început nu îmi fusese poftă de nimic, foamea îmi crescuse în timpul cinei. Am simţit cum mă strâng pantalonii în momentul în care m-am aplecat să-l mângâi pe Jack.

— Ce este planificat pentru restul serii?

— Nu ştiu, spuse Aaron, ridicând din umeri şi deranjând-o pe April. Am putea vedea un film.

— Asta nu este o activitate de socializare, afirmă April.

— Şi ce propui?

— Nu ştiu. Poate jocul acela de la ziua ta.

— Care?

— Acela cu tequila şi sticla.

— Ah, „Adevăr sau Provocare” prin rotirea sticlei!

— Da, exact! Poate aşa se mai destinde atmosfera.

Aaron ezită, însă nici eu nu eram foarte sigură dacă alcoolul şi adevărurile incomode ar fi fost soluţia problemelor noastre. Şi, în afară de asta, nu aş fi vrut să fiu pusă în faţa unor situaţii în care ar fi trebuit să mint, fiindcă asta ar fi distrus şi mai mult părerea pe care Luca o avea despre mine.

— Nu este o idee rea, se amestecă şi Connor, înainte ca vreunul dintre noi să mai poată spune ceva.

— Le putem propune şi celorlalţi acest joc, zise Aaron.

— De ce să le propunem? întrebă April cu îndrăzneală. Nu le dăm posibilitatea să aleagă ei.

Capitolul 6

Nimeni nu îndrăznea să o contrazică pe April, iar după ce Luca, Gavin şi Grace au terminat de aranjat bucătăria, ne-am aşezat toţi în cerc pe podea. Stăteam între April şi Grace. Aaron pregăti şase pahare, tequila şi o sticlă goală de Coca-Cola pe care o pusese în mijloc. Încercam să mă concentrez asupra a ceea ce făcea, pentru a nu-mi zbura privirea din nou spre Luca, el stând acum în faţa mea şi privindu-mă din când în când.

— Regulile jocului sunt foarte simple, explică Aaron. Cel care este la rând trebuie să aleagă între a spune adevărul sau a bea. Dacă vă decideţi pentru băutură, aici este tequila. Pentru a spune adevărul, trebuie numai să învârtiţi sticla, iar persoana asupra căreia este îndreptat gâtul sticlei are voie să vă pună o întrebare. Nu este permis să vă schimbaţi părerea. Câştigătorul este cel care, la finalul jocului, a băut cel mai puţin.

— Deci, eu! zâmbi April, sigură de succes.

Mă pregăteam sufleteşte ca după a doua sau a treia tură să abandonez jocul. Să aleg să spun adevărul îmi părea prea riscant, mai ales că ştiam ce fel de întrebări se pun într-un astfel de joc. Tequila, dimpotrivă, m-ar fi ajutat să-mi păstrez un oarecare sentiment de indiferenţă pe care aveam să-l simt, cu siguranţă, după al treilea pahar.

— Cine începe? întrebă Gavin, aranjându-şi căciula tricotată.

— Întotdeauna, cel care întreabă, spuse Luca; puteam vedea cum îi mângâie spatele lui Grace.

Uram din tot sufletul această apropiere dintre ei. Îmi amintea prea mult de timpul petrecut cu el. Cele mai multe

femei nu însemnaseră nimic pentru el. Eu însămi asistasem la diverse momente intime din viaţa lui Luca în timpul în care locuisem la el. Era doar sex rapid, dur, şi un „la revedere” rapid, de frica de a nu fi el cel rănit. Nu se străduise niciodată să le cunoască mai bine, să le prezinte prietenilor săi sau lui April. Doar cu mine se purtase altfel, iar acum mă întrebam dacă nu cumva atenuasem ceva din frica lui, la fel cum mi se întâmplase mie. Deşi era un gând frumos, nu-mi alina suferinţa. Numai ideea că Luca petrecea noaptea cu altă femeie mă dezgustase încă de la început. Însă să văd cu propriii ochi cum se străduia să se poarte frumos cu o altă femeie şi să o accepte în viaţa lui, era cu mult mai trist. Simţeam fiecare moment de respiraţie ca pe ceva dureros, ca şi când cioburile inimii mele distruse mi s-ar fi înfipt în plămâni. Mă durea prea tare sufletul.

— Eu încep, am afirmat cu o voce stresată, uitându-mă la Aaron, înainte ca Gavin să ia o decizie. Încep cu băutura.

— Okaaay! spuse el, accentuând cuvântul şi zâmbind nervos, apoi îmi întinse paharul cu tequila.

Am băut conţinutul dintr-o înghiţitură şi am savurat arsura provocată de alcool, care îmi luă durerea pe moment.

— Ai înţeles că acela care se îmbată primul este cel care pierde, nu-i aşa? întrebă Connor cu o sprânceană ridicată, îndreptându-şi ochelarii pentru a suta oară în acea seară.

Am ridicat umerii nevinovată.

— Am chef să beau tequila!

— Bine, jucăm mai departe în ordinea în care sunteţi aşezaţi, afirmă Aaron. April este următoarea.

— Adevăr! strigă ea dintr-odată, şi învârti sticla de Coca-Cola, al cărei gât arătă în direcţia lui Gavin. Ce vrei să ştii despre mine?

El îşi mângâie gânditor faţa nebărbierită, care îl făcea să

pară acum mai matur decât îl percepusem la prima noastră întâlnire. Totuşi, tricoul cu Pokemon cu faţa lui Pikachu diminuau acest efect.

— Ce relaţie există între tine şi şeful tău?

— Între mine şi Cam? Nimic, afirmă April, scuturând din cap.

— Spui adevărul?

— Da, arată bine şi îmi place într-adevăr de el, însă ceva nu a funcţionat. Lipseşte acel ceva între noi.

— Da?

— Fără alte întrebări. Am răspuns mai mult decât trebuia. Mai multe informaţii, în tura următoare.

Gavin mormăi, prost-dispus, însă nu insistă în a avea un răspuns.

La rând era acum Aaron, care se decise, de asemenea, pentru adevăr. Sticla se îndreptă spre Grace, iar fiindcă ea nu-l cunoştea prea bine, întrebarea se rezumă doar la motivul pentru care îşi alesese materiile de studiu.

— Pentru mine a fost important să studiez ceva care are o perspectivă şi unde se poate câştiga bine, explică el. Pentru mine, matematica este uşoară şi nu mi-am dorit niciodată să fac parte dintr-un număr mare de absolvenţi, de aceea nu m-am decis pentru ştiinţele economice.

— Şi îţi place? întrebă Grace în continuare.

— Până acum, da, răspunse Aaron fără a ezita, deşi ar fi trebuit să răspundă numai la o întrebare. Există foarte mult material din care pot studia, am o parteneră de studiu nemaipomenită şi asta face totul suportabil, zise el uitându-se zâmbitor spre April, care nu-şi putu stăpâni nici ea un surâs.

Connor era acum la rând. El optă, de asemenea, în a răspunde la o întrebare, iar sticla arătă în direcţia lui Aaron.

Întrebarea lui veni atât de prompt, încât părea că fusese gândită dinainte.

— De cât timp ţi-ai dat seama că eşti homosexual?

Connor îşi strânse buzele, arătând că întrebarea îi era incomodă.

— Nu sunt homosexual.

— De ce minţi? întrebă Aaron, privindu-l sceptic.

— Nu mint! Nu sunt homosexual!

Aaron se rezemă de spătarul scaunului şi îl privi pe Connor fără a rosti vreun cuvânt. Părea total derutat, ca un băieţel căruia îi fusese împărtăşită ideea că Moş Crăciun nu există.

— Îţi baţi joc de mine? întrebă Aaron iritat, scuturând din cap.

— Nu, acesta este adevărul.

— Însă nu demult mi-ai povestit de un tip care arăta bine şi pe care l-ai cunoscut în cafeneaua unde lucrezi.

— Numai pentru că am spus că arată bine nu înseamnă automat că sunt homosexual.

— Aha, asta înseamnă că eşti bisexual, afirmă Aaron, strângându-şi buzele.

— Nu, sunt pansexual, îl corectă Connor.

— Ce vrei să spui?

April îl lovi foarte tare peste ceafă, făcându-l să-şi aplece capul atât de brusc, încât am crezut că a făcut o întindere musculară la gât. O privi pe April indignat:

— Ce este? Nu am voie să întreb?

— Ba da, însă cel puţin ai putea să nu mai faci pe ignorantul. Şi, în afară de asta, tocmai ai încălcat regulile jocului.

— Nu am intenţionat asta. Îmi pare rău, spuse el privindu-l pe Connor.

— Totul este în regulă. Pentru mine nu este nicio problemă să vorbesc despre asta. Ceea ce mă enervează este doar faptul că toţi mă cred homosexual.

— Şi ce este un pansexual? întrebă Aaron, curios.

— Înseamnă că sunt atras atât de femei, cât şi de bărbaţi, şi nu am o preferinţă anume. Mă îndrăgostesc de cineva fără a ţine cont de sexul persoanei. Îmi este indiferent dacă acea persoană este de sex bărbătesc, femeiesc, transsexual sau se defineşte altfel. Este vorba numai de caracterul persoanei.

Rostea cuvintele de parcă ar fi fost deja analizate. Ca şi când ar mai fi explicat asta până atunci de o sută de ori. Suna ca şi când s-ar fi derulat o casetă sau ca un profesor care preda de un deceniu.

— Bine, spuse Aaron fără convingere. Însă întotdeauna când am ieşit împreună, ai cochetat numai cu bărbaţi.

— Acum, prefer mai mult bărbaţii.

— Şi asta nu înseamnă că eşti homosexual? întrebă Aaron, precaut, ca şi când i-ar fi fost teamă să nu mai primească încă o palmă de la April.

— Nu! răspunse Connor. De exemplu, ţie îţi plac femeile, însă le preferi pe cele blonde şi cochetezi mai mult cu ele. Însă acest lucru nu te împiedică să te îndrăgosteşti de o femeie brunetă, dacă realizezi că ea ţi se potriveşte cel mai bine.

— Are sens ce spui, bombăni Aaron.

April suspină.

— Bine, dacă acum lucrurile sunt clare, putem să ne continuăm jocul?

Gavin era la rând. Sticla se îndreptă spre Luca. Acesta îşi privea prietenul cu un zâmbet strengăresc.

— Uite ce e. Nu voi răspunde la întrebare. Ţi-am spus

acest lucru de o sută de ori, suspină Gavin.

— Ce întrebare? insistă Grace.

— Vrea să știe când și cu cine am avut prima relație sexuală, răspunse Gavin, dându-și ochii peste cap.

— Și de mulți ani refuză să-mi spună adevărul, completă Luca. Încetul cu încetul, chiar voi crede că este virgin.

April pufăi și îi aruncă o privire enervată fratelui său.

— Doar pentru că cineva nu dorește să împărtășească și celorlalți prima lui relație intimă nu înseamnă că este virgin. Fiecare are dreptul să păstreze aceste lucruri pentru el.

Luca se strâmbă atât de mult, încât abia dacă i se mai vedeau ochii.

— Dar nu acestea sunt regulile jocului.

— Însă Gavin este prietenul tău, iar dacă știai că nu dorește să răspundă unei astfel de întrebări, nu trebuia să abordezi subiectul. Și, în primul rând, nu față de ceilalți, explică April, cu o rigoare mult prea mare pentru un astfel de joc care, de fapt, ar fi trebuit să fie ceva vesel.

Aveam aceeași părere. Numai pentru că Luca putea să se laude înșirând cuceririle lui și, în același timp să-i mângâie continuu spatele lui Grace, nu însemna că Gavin trebuia să facă publică viața lui intimă.

— Nici măcar nu am întrebat ceva, se apără Luca.

— Nu aveai de gând să-mi pui această întrebare?

— Ba da, voiam să te întreb asta mai târziu, însă acum nu mai are niciun sens. Care este filmul tău preferat din copilărie?

— Doar știi asta.

— Știu aproape totul despre tine. De aceea este greu să fiu creativ.

— Bine, acesta poate fi un argument.

Gavin privi în jurul lui şi făcu o pauză exagerat de mare, ca şi când ar fi intenţionat să îi lase pe ceilalţi în suspans.

— *Stăpânul inelelor!* Toate cele trei părţi. Întotdeauna mi-a plăcut filmul.

— Oh, da! April îi zâmbi şi îl mângâie după ureche pe Jack, care tocmai îşi strecurase şi el capul între ceilalţi. Îmi aduc şi acum aminte cu exactitate de motto-ul de la petrecerea de ziua ta, când ai împlinit zece ani. Am fost nevoiţi toţi să ne costumăm, iar Joan, care fusese angajată de părinţii lui Gavin, ne-a confecţionat săbii din papier mâché. Momentul neplăcut a fost cel în care tatăl meu a trebuit să-l ducă pe Luca la spital pentru că avea adeziv în ochi.

— Mulţumesc pentru această anecdotă inutilă! spuse Luca.

— Ce am spus greşit? întrebă April, iar pe faţă nu i se mai zărea nicio urmă de supărare. Este o poveste frumoasă şi nostimă şi tocmai acesta a fost momentul care i-a unit pe Joan şi pe tatăl nostru. Dacă nu ţi-ai fi împreunat genele, nu ar fi petrecut niciodată timpul împreună în spital.

— Povestea ar fi frumoasă dacă nu ai fi tu băiatul prostănac de care au râs chiar şi medicii. Cred că a fost unul dintre cele mai penibile momente din viaţa mea, şi îmi este suficient că este amintită de fiecare dată când cei doi sărbătoresc ziua în care au devenit un cuplu.

— Ne strici cheful, spuse April.

— Aşteaptă să vii la rând şi să-ţi pot pune o întrebare, o ameninţă Luca, însă tonul lui zglobiu diminua intensitatea ameninţării.

— De abia aştept! Însă acum este rândul tău.

Îşi mută privirea de la sticla aflată în mijlocul nostru la tequila. Se gândi scurt, apoi învârti sticla care, după ce se răsuci de mai multe ori, se opri în dreptul lui Aaron.

Acesta îşi frecă mâinile cu o privire răutăcioasă.

— Tocmai spuneai că unul dintre cele mai penibile momente pe care le-ai trăit a fost situaţia cu adezivul care ţi-a lipit genele. Care a fost însă cel mai penibil moment?

Luca gemu.

— Ar fi trebuit să mă gândesc că îmi vei pune această întrebare. Trase aer în piept. Cel mai penibil moment a fost acum cinci ani, când Joan m-a surprins că mă uitam într-o revistă porno.

Gavin îşi drese intenţionat glasul.

Luca îi aruncă o privire nu prea prietenoasă şi spuse printre dinţi:

— Eram dezbrăcat.

Însă pentru cineva care cunoştea întregul adevăr, răspunsul lui Luca nu era suficient. Gavin îşi drese din nou glasul, iar Luca se întoarse spre el.

— Auzi, ce fel de prieten eşti, de fapt?

— Unul care respectă regulile jocului. Iar acesta se numeşte „Adevăr sau provocare". Şi nu „Jumătate de adevăr şi provocare.

— Nimeni nu a precizat cât adevăr trebuie povestit.

— Totul, se amestecă Aaron, aplecându-se şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi; era evident că dorea să afle întregul adevăr.

— Bine, bine! spuse Luca ridicându-şi mâinile în semn de apărare. Aveam şaisprezece ani când Joan m-a surprins gol, cu o revistă porno şi cu o păpuşă gonflabilă cu perucă. Eram pe atunci neexperimentat şi mă credeam grozav. Mă puteţi judeca acum!

Cea care izbucni prima în râs fu chiar April, molipsindu-i şi pe ceilalţi. Pe faţa mea nu se zări mai mult decât un surâs obosit. Sau nu era povestea prea haioasă, sau încă nu eram

pregătită să simt bucurie când era vorba despre el.

— Cum de nu am aflat până acum toate acestea? întrebă April, ştergându-şi o lacrimă din colţul ochiului.

— Aveai doisprezece sau treisprezece ani. Nu era tocmai vârsta potrivită pentru a discuta despre asta.

— A fost într-adevăr nostim, suspină ea, chicotind mai departe.

După ce toţi s-au liniştit, a urmat Grace, care se decise, de asemenea, pentru adevăr. Connor voia să afle motivul care o determinase să lucreze într-o librărie. Fata povesti cum trăise în apropiere de Las Vegas, în condiţii umile, iar cărţile din biblioteca şcolii fuseseră singurul ei refugiu. Răspunsul ei era perfect şi, cu fiecare cuvânt pronunţat, mă făcea să o urăsc şi mai mult.

— Adevăr sau provocare? mă întrebă Aaron.

— Provocare! am răspuns, întinzându-i deja paharul care mi-a fost umplut fără ca eu să protestez.

Am dat pe gât paharul plin de tequila şi, la fel ca în prima tură, am savurat arsura provocată de alcool.

Următoarea jumătate de oră se desfăşură la fel. În timp ce eu mă decideam mereu pentru băutură, iar ceilalţi alternau între cele două, April alegea în a spune adevărul, care suna uneori penibil, alteori dulce-amărui. Connor povesti de primul lui prieten. Aaron ne dezvălui faptul că, la vârsta de cincisprezece ani, furase. Cele mai simple întrebări îi erau puse lui Grace, şi astfel am aflat despre mâncărurile ei preferate, despre cele mai frumoase momente din concediu şi despre cărţile ei preferate. Iar cu fiecare tură, prezenţa ei şi a lui *Luca* îmi erau tot mai indiferente. Mă simţeam ca şi cum aş fi plutit, şi savuram momentele când nu mai trebuia să analizez fiecare mişcare pe care Luca o făcea.

Îmi era indiferent că îşi plimba mâna prin păr, că îi

zâmbea lui Grace sau că îi mângâia spatele până la coapsă. *Nu mă mai interesa nimic.*

Anul Nou se apropia cu paşi rapizi, iar mie îmi era din ce în ce mai greu să îmi ţin ochii deschişi. Cu cât îmi era capul mai gol, cu atât îmi simţeam corpul mai greoi din cauza alcoolului, şi mi-ar fi plăcut, în acel moment, să mă aşez pe podea lângă Jack. Am suspinat, în timp ce Gavin îşi bău al treilea pahar de tequila. Ne jucam, de fapt, numai pentru a ne ocupa timpul cumva. Fiecare ştia că April avea să fie câştigătoarea.

— Adevăr sau provocare? întrebă Aaron, scuturând sticla de băutură, plină acum doar pe un sfert.

— Adevăr! răspunse Luca, şi învârti sticla aflată în mijloc; se învârti de câteva ori în cerc, până când, într-un final, se opri în direcţia mea.

M-am holbat la ea, în timp ce toţi ceilalţi mă priveau nerăbdători. Era prima dată când eu trebuia să-i pun o întrebare lui Luca. Mi-am ridicat lent capul şi l-am privit, însă eram mult prea ameţită ca să-i pot interpreta privirea: Regret? Îngrijorare? Linişte?

Am înghiţit cu greu. Nu îmi mai simţeam limba din cauza alcoolului. Am început să mă gândesc la ceva ce m-ar interesa. O parte a creierului care încă mai era trează mă avertiza că trebuia să-l întreb ceva inofensiv. În ciuda unui început mai puţin uşor, seara decurgea bine şi aşa trebuia să rămână. Totuşi, deşi eram conştientă de asta, ceea ce mi-a ieşit din gură nu era deloc inofensiv:

— De când ne-am despărţit, ai mai avut vreo relaţie sexuală?

Am simţit cum atmosfera din cameră se încinge tot mai tare de la o secundă la alta, iar liniştea dinaintea întrebării mele se transformă acum într-o tăcere încordată. Privirea mi

se opri impertinentă asupra lui Luca. Acum, el se holba la mine:

— Chiar vrei să auzi răspunsul? întrebă cu o voce ştearsă.

Am dat din cap, iar în acel moment puteam desprinde din ochii lui două sentimente clare: vină şi durere. Răspunsul lui, încă nerostit, părea că are voce puternică, iar eu mă întrebam dacă şi ceilalţi îl auzeau la fel ca mine.

— Da! spuse Luca, iar ochii lui confirmară asta.

Simţeam cum mi se strânge stomacul. Căldura plăcută pe care o simţisem în burtă se prelingea acum dureros în intestine, iar o senzaţie de greaţă lua amploare. Nu era acel fel de greaţă care se întindea încet în tot corpul, pentru ca în final să te sufoce domol. Era ca o lovitură cu pumnul în stomac. Mi-am strâns buzele şi am încercat să-mi ţin respiraţia, în speranţa că aşa voi înăbuşi senzaţia de greaţă.

Nimic nu ajută.

Grace se foi neliniştită pe locul ei, iar eu m-am întrebat, inevitabil, dacă ea era persoana cu care Luca avusese o relaţie sexuală. Şi, dacă era adevărat, atunci aceasta era a doua lor întâlnire. *A doua lor întâlnire!* În mintea mea se formau acum imagini înnegurate cu ei doi în pat. Cum el îi adulmeca buzele, cum îi săruta corpul şi cum savura tot ceea ce eu nu îi putusem oferi.

Ochii îmi erau acum plini de lacrimi. Însă nimeni nu trebuia să observe asta.

Fără a rosti vreun cuvânt, m-am ridicat şi am ieşit din living. Am putut-o auzi pe April cum înjură, înainte de a-i arunca o jignire fratelui ei. Acum, totul îmi era indiferent. Mi-am ţinut respiraţia în momentul în care am ajuns în bucătărie şi m-am aşezat în faţa dulapului cu alcool. Fără a ezita, am pus mâna pe o sticlă de whisky, din care am luat o

înghiţitură mare, pentru a-mi alunga gustul amar pe care îl simţeam în gură în acel moment. Voiam să nu mai simt nimic, la fel ca înainte de a-i pune întrebarea. Cum de fusesem în stare să-l întreb aşa ceva? Eram de fapt conştientă că exista posibilitatea ca Luca să fi avut o relaţie cu o altă femeie. Însă, în mintea mea, a bănui asta şi a crede într-adevăr erau două lucruri complet diferite.

Am clipit pentru a-mi înlătura lacrimile şi am luat mai multe înghiţituri, temându-mă ca nu cumva April să mă fi urmat în bucătărie. Însă ea era încă alături de ceilalţi. Cu siguranţă că îşi dădea seama că voiam să fiu singură în acele momente, pentru a-mi pune gândurile şi sentimentele în ordine. De fapt, cine eram eu să reacţionez cu durere şi cu gelozie la răspunsul lui Luca? *Eu* eram cea care distrusese această relaţie. Luca încerca să-şi refacă viaţa, şi asta ar fi trebuit să fac şi eu. Dar cum ar fi fost posibil acest lucru, atât timp cât subconştientul îmi evoca acele imagini despre el şi Grace?

Nu aş putea aproxima cât timp am stat singură în bucătărie, îmbrăţişând sticla de whisky. Am fost trezită din starea apatică de câţiva paşi care se apropiau. Mi-am ridicat lent capul, în speranţa că o voi vedea pe April care, de obicei, nu suporta să mă lase singură. Totuşi, cel care stătea acum în faţa mea era Gavin. Îşi trăsese căciula tricotată de pe cap, iar părul lui negru îi stătea sălbatic în toate direcţiile.

— Hei! mă salută cu o voce prietenoasă şi încurajatoare, deşi pe chipul lui se putea citi îngrijorarea.

— Hei! am răspuns cu ecou, sorbind câte o gură de alcool.

— În trei minute este miezul nopţii. Mă gândeam că poate doreşti să te întorci în living.

Primul instinct a fost să refuz, însă cu ce ar fi ajutat asta

întreaga situaţie? Lăsând la o parte faptul că m-aş fi simţit şi mai rău dacă nu aş fi petrecut Anul Nou cu prietenii, aşa cum intenţionam, de ce să-mi neg această plăcere din cauza lui Luca?

— Voi veni.

— Bine!

Un zâmbet rafinat îi apăru pe buze. Puteam vedea că ar mai fi vrut să spună ceva, însă se reţinu. Deschise frigiderul şi îmi puse în braţe o sticlă de suc de portocale şi o şampanie. El luă paharele cu picior.

Am mers împreună în living. Fiecare pas pe care îl făceam era ca o povară. Furia şi greaţa puneau stăpânire pe întreg corpul, iar în stomac îşi făcea simţită prezenţa amestecului de şampanie, tequila şi whisky.

Am fost întâmpinaţi în living de o tăcere rece. Se auzea doar televizorul, dinspre care răsuna numărătoarea inversă până la trecerea în noul an. Aaron, cu mâna sprijinită pe spătarul canapelei, se afla aşezat lângă April, iar în faţa lui, pe podea, stătea Connor. Bătea neliniştit cu degetele pe genunchi şi se holba apatic la televizor, la fel ca şi Luca. Acesta din urmă se făcuse comod pe un fotoliu, cu o mână pe talia lui Grace, care stătea pe genunchii lui. Apatic, îi mângâia cu degetele materialul rochiei. Ştiam din proprie experienţă cât de bine era să te mângâie cineva în acel fel. Dimpotrivă, aveam impresia că Grace nu savura în totalitate acest tip de afecţiune; probabil că întrebarea mea o îngrijorase. Avea un zâmbet crispat. Bănuiam că, după trecerea în noul an, urma să găsească o scuză politicoasă doar pentru a pleca de aici.

April îmi observă prima prezenţa. Cu buzele strânse, mă întâmpină cu un zâmbet compătimitor. Am dat din cap şi, în ciuda cantităţii de alcool pe care o băusem, m-am forţat să-i întorc zâmbetul.

Aaron şi Connor mi-au aruncat şi ei fugitiv o privire, în timp ce Luca şi Grace m-au ignorat în totalitate. Comportamentul lor rece îmi făcea bine. Nu aş fi ştiut ce să fac în cazul în care ar fi venit la mine şi s-ar fi scuzat sau mi-ar fi explicat totul. Nu mai voiam să aud nimic în acea noapte. Să le suport prezenţa, fiind conştientă de relaţia lor intimă, era pentru mine mult prea mult.

Gavin şi Aaron au turnat şampania, dându-ne fiecăruia dintre noi un pahar. Am remarcat că paharul meu era plin doar pe sfert.

Totul a decurs foarte repede. La televizor se auzeau oamenii care începuseră numărătoarea inversă:

— Zece! Nouă! Opt!

Nu mă puteam bucura de trecerea în noul an.

— Şapte! Şase! Cinci!

Numerele care se succedau mă duceau cu gândul la ticăitul unei bombe.

— Patru! Trei! Doi!…

Boom!

O bucurie entuziastă umplu încăperea. Aaron o trase pe April lângă el, pentru a întâmpina noul an cu un sărut.

Nu-mi puteam lua privirea de la Luca şi Grace. Tensiunea dintre ei părea să fi dispărut. S-au sărutat mai pasional decât ar fi fost nevoie, după părerea mea. Mâna lui Luca se afla acum pe coapsa ei, în timp ce Grace îşi implântase degetele în ceafa lui, doar pentru a intensifica sărutul.

Fără să ciocnesc cu cineva, mi-am dus paharul la gură şi am băut şampania dintr-o înghiţitură. Am suspinat, când dintr-odată am simţit un braţ pe umerii mei.

Gavin îmi zâmbea.

— Un An Nou fericit, Sage!

Şi, înainte ca gândurile mele paralizante să mă cuprindă din nou, se aplecă şi mă sărută uşor pe buze.

I-am simţit respiraţia caldă şi, învăluită în efectul alcoolului, nu am mai fost în stare să simt teamă.

Lângă mine s-a putut auzi un pufăit.

— Grozav, acum începeţi şi voi să vă giugiuliţi! spuse Connor, trăgându-şi nasul. Mă gândeam că vom rămâne toţi trei nesărutaţi în noul an. Acum mă simt singur.

— Ooooh, sărăcuţul şi micuţul de Connor! spuse Aaron zâmbind şi, împreună cu April, se alăturară grupului nostru.

Cu coada ochiului, vedeam cum Luca şi Grace nu mai stăteau acum îmbrăţişaţi. Totuşi, preferau să rămână singuri.

— Râzi, însă tu nu eşti singur, afirmă Connor, arătând în direcţia lui April.

Aaron pufni.

— Nu suntem împreună. A fost doar un sărut cu ocazia noului an.

— Şi ce este cu asta? Un sărut este un sărut.

Aaron îşi dădu ochii peste cap şi îi oferi paharul, pentru un moment, lui April.

— Ţine-l puţin!

Apoi se întoarse spre Connor şi îi cuprinse faţa cu ambele mâini. Pupilele lui Connor se dilatară.

— Ce…

— Un An Nou fericit! îl întrerupse Aaron cu o voce aproape răguşită, şi îşi lipi buzele de cele ale lui Connor.

Nu a fost un sărut fugitiv, precum cel pe care îl primisem de la Gavin. Aaron îşi lăsă gura să alunece pe faţa lui Connor, iar limba îi atinse apoi suav buza inferioară.

Connor înlemnise, iar April începu să râdă.

Cu un zâmbet, Aaron se trase înapoi.

— Acum, nu mai eşti singurul nesărutat, afirmă el,

făcându-ne cu ochiul, apoi îşi luă şampania şi îşi ciocni uşor paharul de cel al lui Connor.

— Şi ţie îţi doresc un An Nou fericit, şopti acesta stânjenit; obrajii îi erau la fel de roşii ca scânteile artificiilor care se vedeau acum la televizor.

April îşi ridică paharul cu suc de portocale.

— Vă doresc tuturor un An Nou cu mai multe urcuşuri decât coborâşuri şi, cu fiecare zi care trece, să fie tot mai bine.

— Noroc! strigară toţi în cor, ciocnind paharele.

Privirea mi se întoarse, fără să vreau, spre Luca. Voiam să văd ce făceau cei doi, însă niciodată nu aş fi crezut că şi el mă privea.

Ne-am holbat unul la celălalt. Îmi era imposibil să-i evit privirea, şi probabil că şi el simţea la fel. Ne-am privit preţ de câteva secunde, care au părut a fi o eternitate şi, deşi ne aflam la doar câţiva paşi unul de celălalt, în acele momente simţeam că ne desparte o veşnicie.

Capitolul 7

Noul An l-am întâmpinat cu repeziciune. După ce am ciocnit paharele cu şampanie şi am privit jocul de artificii de la televizor, petrecerea noastră a luat treptat sfârşit. Nimeni nu voia să rişte o altă dispută între April şi Luca, şi probabil că nu voiau să-mi mai dea şansa de a pune alte întrebări neadecvate.

Pentru mine nu era nicio problemă să merg mai devreme la culcare. Deşi, la început, fusesem ameţită din cauza alcoolului, acum îmi simţeam capul greu pe umeri şi cu greu îmi mai puteam ţine ochii deschişi.

În afară de April, nimeni nu mai era în stare să conducă până acasă, de aceea am înnoptat în camerele colegilor lui Aaron. Eu cu April, Connor cu Gavin şi Grace cu Luca.

În ciuda pleoapelor grele, nu am putut adormi imediat. Şi, pentru a mă chinui singură, am încercat să mă concentrez, ca un voaior, pe zgomotele suspecte. Totuşi, cu un sentiment de uşurare, mi-am dat seama că tot ceea ce puteam auzi era respiraţia constantă a lui April.

Am fost trezită în toiul nopţii de o copleşitoare senzaţie de greaţă. Simţeam cum stomacul mi se încordează şi am strâns din dinţi pentru a nu geme zgomotos. Îmi era insuportabil de cald, iar alcoolul îmi ardea tot corpul. Mi-am dat pătura la o parte, însă mişcarea abruptă m-a făcut să-mi simt şi mai tare fierea. Am înghiţit greoi, ca să nu mai simt gustul amar din gură, însă acum mă simţeam mult mai rău.

La naiba! M-am ridicat încet de pe pat şi, ca să nu o trezesc pe April, nu am aprins lumina. Simţeam cum mi se mişcă podeaua sub picioare. Totul mi se învârtea în cap, iar întunericul din jurul meu mă făcea să-mi pierd echilibrul. M-

am sprijinit încet de perete şi aşa m-am târât până la baie. Am căutat orbecăind întrerupătorul şi, la scurt timp după aceea, am fost orbită de o lumină puternică. Nu am avut timp să mă obişnuiesc cu ea; un val nou de senzaţie de vomă m-a făcut să îngenunchez în faţa toaletei. Am ridicat capacul şi am vomitat. Un miros neplăcut a învăluit întreaga încăpere.

După ce primul val de greaţă s-a mai domolit, am tras apa şi am clipit pentru a-mi alunga lacrimile care îmi umpluseră ochii. M-am uitat buimăcită în jur, căutând un prosop cu care să-mi alung gustul amar din gură şi de pe limbă. Apoi mi-am sprijinit capul greoi de porţelanul rece al vasului de toaletă şi m-am pregătit pentru următoarea partidă, fiindcă simţeam că încă nu se terminase. Şi într-adevăr, zece secunde mai târziu, eram din nou deasupra vasului, iar cu mâinile ţineam strâns toaleta din porţelan. Tremuram, în timp ce muşchii abdomenului se încordau continuu şi făceau să elimin tot conţinutul din stomac. Am tuşit apoi, şi mi-am lăsat fruntea să se sprijine pe braţ, în timp ce trăgeam din nou apa cu cealaltă mână. Capul îmi trosnea tot mai tare şi aş fi dat orice ca să nu-i mai simt greutatea. De ce oare băusem atât de mult?

— Ai putea să nu mai faci atâta gălăgie? mă întrebă o voce somnoroasă pe care, oricât de rău mi-ar fi fost, tot aş fi recunoscut-o imediat.

M-am întors încet spre Luca. Stătea sprijinit de tocul uşii şi mă privea cu ochii întredeschişi. Buclele blonde îi stăteau acum netede într-o parte. Purta numai o pereche de boxeri strânşi pe el. În locul cămăşii, era îmbrăcat cu un tricou pe care era imprimată o formulă matematică, împrumutat probabil de la Aaron.

— Îmi pare rău că suferinţa mea te-a deranjat.

Cuvintele îmi sunau răguşite şi îmi ardeau gâtul iritat.

Ar fi trebui să mă gândesc să închid uşa.

— Nu ar fi trebuit să bei aşa de mult, afirmă Luca, iar vocea lui suna în capul şi în urechile mele ca o lovitură dureroasă de ciocan.

— Am voie să beau cât de mult doresc, am răspuns cu obrăznicie.

— Legea nu ar fi de acord cu tine, spuse Luca, îndepărtându-se de uşă şi apropiindu-se de mine. Sau ai inventat cumva în ultima săptămână o maşină a timpului şi acum ai douăzeci şi unu de ani?

Am scos un pufăit şi am simţit cum o senzaţie de ameţeală mă cuprinde fulgerător.

— Nu face acum pe lupul moralist!

— Nu fac pe lupul moralist, afirmă el, ridicându-şi impasibil umerii. Spun doar ceea ce este adevărat.

Fiindcă senzaţia de greaţă mă cuprindea din nou, nu am putut pronunţa răspunsul muşcător care îmi stătea acum pe limbă. Mi-am strâns buzele, crezând că aşa o voi putea alunga. Nimic nu ajuta. M-am aplecat asupra toaletei, sperând din tot sufletul că Luca avea să îşi ia privirea de la mine. Nu trebuia să mă vadă în starea aceasta. Atât de vulnerabilă. Distrusă complet. Psihic, iar acum, şi fizic.

După ce totul a trecut, am întins mâna pentru a trage apa, însă Luca a fost mai rapid. Am luat prosopul umed pe care acesta mi-l întinsese şi mi-am şters cu el gura.

— Nu-mi mulţumeşti? mă întrebă el.

Tăcută, m-am sprijinit cu spatele de marginea căzii. Mă dureau membrele, îmi simţea corpul fierbinte, deşi purtam numai un maiou şi o pereche de pantaloni subţiri din stofă. Mi-am pus prosopul umed pe frunte şi, deşi am închis ochii pentru un scurt moment, îl simţeam cum se uita fix la mine. Privirea lui îmi ardea pielea la fel ca alcoolul din stomac.

— Dispari! am spus încet. Nu vreau să te văd aici.

Scoase un sunet sacadat, care era ceva între pufăit şi râs.

— Nu ar fi mai bine să-l chem pe Gavin?

Mi-am luat prosopul de pe faţă şi, din cauza luminii puternice a spoturilor de pe tavan, l-am privit cu ochii întredeschişi.

— Ce legătură are Gavin cu toată această situaţie?

Luca ridică sprâncenele şi mă privi insistent, de parcă ar fi vrut să-mi citească gândurile. Dacă aş fi avut mintea limpede, aş fi înţeles poate semnificaţia acestei întrebări, însă cu mintea tulbure nu puteam să fac altceva decât să-i privesc faţa drăguţă.

— Nu încerca să te comporţi ca şi când nu ai şti despre ce vorbesc, spuse Luca după câteva secunde de tăcere. Eşti doar beată, nu şi proastă.

— *Să presupunem* că sunt proastă. Ce legătură are Gavin cu toate acestea?

— V-am văzut, explică Luca, accentuând cuvintele, şi făcu o pauză, pentru a-mi oferi oportunitatea de a mă apăra.

Care era problema lui? Mintea îmi era mult prea tulbure pentru astfel de ghicitori.

— L-ai sărutat!

L-am privit dintr-odată mirată. Despre asta era vorba? Despre un sărut? În cazul în care l-aş fi putut numi aşa. Pupic s-ar fi potrivit mai bine, însă nici măcar nu mă gândisem la acest lucru. De ce să mă fi gândit? Gavin încercase numai să-mi distragă atenţia, iar eu, relaxată datorită alcoolului, nu dădusem importanţă momentului.

— Şi ce este cu asta? am întrebat caustic. Şi tu ai sărutat-o pe Grace. Deci, suntem la egalitate.

— La egalitate? pufni Luca, scuturându-şi brusc capul.

Nu suntem în niciun caz la egalitate.

Am început să râd sacadat, ceea ce mi-a provocat din nou o durere înţepătoare în tâmple. Totuşi, furia pe care o simţeam faţă de el nu mă opri să vorbesc mai departe.

— Ai dreptate, fiindcă eu nu am avut vreo relaţie intimă cu Gavin. De îndată ce voi recupera acest lucru, atunci vom fi într-adevăr egali.

— Nici să nu te gândeşti la asta! spuse Luca pe un ton ameninţător, apropiindu-se de mine. Nu vei avea nicio relaţie sexuală cu Gavin! Reţine acest lucru!

— A, nu?

Mi-am ridicat batjocoritor sprâncenele. Atitudinea lui mă înfuria. De ce trebuia să se poarte cu mine ca un nemernic? O mică parte din mine, care stătea ascunsă sub toată durerea pe care o simţeam, mă făcea să sper că, într-o zi, am fi putut redeveni prieteni. Însă dacă avea de gând să se poarte astfel cu mine, nu mai eram sigură că această dorinţă era posibilă.

— Şi cine îmi interzice asta? Tu?

— Bineînţeles!

— Nu decizi tu pentru mine cu cine am o relaţie sexuală, i-am explicat enervată.

Nu intenţionam ca în viitor sau, mai bine zis, vreodată, să am o relaţie intimă cu Gavin. Apropierea lui nu îmi mai producea teamă, ceea ce tocmai se dovedise prin „pupicul" nostru, iar asta nu era suficient. Aveam nevoie de încredere. Iar singurul bărbat care îmi dovedise acest lucru era tocmai persoana care stătea acum lângă mine cu faţa roşie de furie. Fiecare cuvânt rostit acum distrugea această încredere, încă sensibilă, pe care o clădisem împreună.

Simţeam cum mi se întoarce tot stomacul, şi asta nu numai din cauza alcoolului. M-am ridicat brusc şi am vomat

din nou în toaletă, fără a-i da atenţie. Îmi era indiferent dacă mă privea sau nu. De data aceasta, voma era mult mai dureroasă decât cu doar câteva minute în urmă. Nu ştiam dacă acest lucru era din cauza mâniei care mă rodea în interior sau a faptului că stomacul îmi era acum gol. Mă durea nu numai stomacul, ci şi inima şi gâtul. Ochii mi s-au împăienjenit de lacrimi, iar după ce m-am liniştit, am început să tuşesc, ceea ce a făcut ca înţepătura din stomac să se intensifice. M-am ghemuit, disperată.

Cu coada ochiului, am observat că Luca a tras din nou apa, apoi s-a aplecat spre mine şi m-a apucat de braţe. Dintr-o singură mişcare fină, m-a pus pe picioare. I-am simţit degetele calde pe pielea mea. Mi-am apăsat mâinile pe pieptul lui pentru a-l îndepărta de mine, însă fiind mult prea sleită de puteri, am simţit cum totul se învârte în jurul meu. M-am clătinat şi aproape că aş fi căzut dacă nu ar fi fost el acolo să mă susţină.

— La naiba! înjură el, şi mă conduse spre cadă, pentru a mă aşeza. Acest joc nu a fost o idee prea bună.

Mă ţinea acum de umeri, ca nu cumva să cad. După ce se asigură că-mi pot ţine singură echilibrul, se îndreptă spre dulapurile aflate în baie.

Mă gândeam să-i spun că lucrurile de acolo nu-i aparţineau şi că nu avea niciun drept să scotocească prin ele, însă eram mult prea slăbită pentru a vorbi. Umbre negre îmi dansau acum în faţa ochilor.

Găsi într-un final ce căutase: un pahar. Înainte de a-l umple cu apă, îl clăti şi îl şterse cu hârtie de toaletă.

— Bea!

Nu era o rugăminte, ci un ordin. Niciodată nu-mi vorbise aşa.

Am simţit cum întregul corp mi se înfioară. Am apucat

mecanic paharul şi am luat o înghiţitură mare. Cu o mişcare a mâinii, mi-a dat de înţeles că trebuie să beau în continuare, aşa că am luat şi a doua şi a treia şi a patra înghiţitură, până când am băut tot conţinutul. Mi-a fost apoi smuls din mână şi umplut din nou.

— Bea cât de mult poţi! Te va durea oricum capul mâine dimineaţă, nu trebuie să fii şi deshidratată.

Mi-am dus paharul la gură, chiar dacă aveam senzaţia că nu mai puteam înghiţi nimic.

Luca se îndreptă din nou spre dulăpioarele din baie şi, la câteva secunde după aceea, îmi întinse două tablete.

M-am holbat la palma lui, aducându-mi inevitabil aminte de prima noapte petrecută în apartamentul său. Pe atunci, teama îmi cuprindea tot corpul şi eram convinsă că Luca îmi va face rău, însă încă de atunci avusese grijă de mine. La fel ca acum. Dar de ce se afla acum aici, după tot ceea ce îi spusesem? De ce stătea acum cu mine în această baie friguroasă, în loc să fie în pat lângă Grace?

— Te simţi mai bine? mă întrebă el dur, întinzându-mi alte tablete.

Vocea îi suna la fel de rece ca în timpul ultimei noastre discuţii din Brinson. *Dispari!*

Ne-am uitat unul la celălalt. Avea o privire inexpresivă. I-am luat medicamentele din mână şi le-am înghiţit cu puţină apă, fără a-l scăpa din ochi. Ne-am holbat din nou unul la celălalt şi, pentru un moment, nu am mai simţit ameţeala. Numai Luca exista. Inima începu să-mi bată cu putere. Erau atât de multe lucruri pe care aş fi vrut să i le spun, însă m-am abţinut. În starea în care mă aflam, nu puteam avea încredere în mine, cu atât mai puţin în el.

— Ar trebui să mergi la Grace, am rostit cu durere în suflet.

Luca nu răspunse, ci doar mă privi într-un mod care îmi sfâşie sufletul. Mă gândeam că va pleca, însă făcu doar un pas înapoi, îngenunche în faţa chiuvetei şi deschise dulapurile aflate sub ea. Găsi repede ceea ce căuta şi se ridică din nou. Umerii tensionaţi îi formau o linie dură.

— Ia asta!

Îmi aruncă repede ceva în braţe. Era o perie de dinţi nouă.

— Spală-ţi dinţii! Miroşi mai rău decât Jack după ce mănâncă mâncare de câine. April îmi va mulţumi pentru asta.

După ce termină propoziţia, se întoarse cu spatele la mine şi părăsi baia.

M-am uitat în urma lui până când închise uşa, apoi, cu umerii lăsaţi, mi-am acoperit faţa cu palmele. Am suspinat uşor şi, pentru a face mai suportabilă situaţia, am încercat să mă gândesc la faptul că tot ceea ce se întâmpla acum era numai vina mea. Eu provocasem asta. Eu mă despărţisem de Luca. Nu îmi dorisem acest lucru, iar acum trebuia să-mi asum decizia luată.

Am mai rămas nemişcată timp de câteva minute, până când am reuşit să mă ridic. Cu picioarele tremurânde, în faţa chiuvetei, mi-am umezit faţa cu apă rece fără să mă privesc în oglindă. Mi-am spălat în final dinţii, iar prosopul de pe perete pe care îl folosisem l-am pus în coşul cu rufe murdare. După ce m-am asigurat că nu am lăsat mizerie în urma mea, m-am întors în camera în care dormea April. Dormea pe o parte, iar poziţia ei, cu picioarele strânse la piept, mă ducea cu gândul la o pisică. M-am aşezat din nou lângă ea în pat şi mi-am tras pătura până sub nas.

— Unde ai fost? m-a întrebat somnoroasă.

— La baie. Nu m-am simţit bine, am răspuns,

întorcându-mă cu spatele la ea; nu trebuia să-mi vadă ochii înroşiţi de plâns, deşi în întuneric era puţin probabil să observe ceva.

— Te simţi mai bine acum?

— Da! am minţit, deşi din vocea mea se putea deduce altceva, iar după întâmplarea din seara trecută nu era greu să-ţi dai seama că starea mea de acum nu se datora numai consumului unei mari cantităţi de alcool care îmi distrugea stomacul.

— Ah, Sage! oftă April şi, surprinzător, îşi puse mâinile în jurul taliei mele; mă ţinu strâns lângă ea şi îmi sărută părul.

Am savurat îmbrăţişarea ei plină de afecţiune, într-un contrast puternic cu atitudinea lui Luca, iar asta mă făcu să mă simt de parcă m-ar fi strâns cineva de gât.

— Ar trebui să dormi acum, îmi şopti ea în ureche. Mâine, totul va fi mai bine.

Am încuviinţat. Nu pentru că aş fi crezut ce spunea, ci pentru că îmi doream cu adevărat să aibă dreptate.

Capitolul 8

Prima zi din ianuarie am petrecut-o în pat, alternând somnul cu emisiunile de proastă calitate de la televizor. De mai mult nu eram în stare. Stomacul nu îmi era încă refăcut, iar bubuiturile din cap nu mai luau sfârşit. Lăsând la o parte atacurile mele de panică, doar în clasa a şasea mă mai simţisem aşa de rău, atunci când, din cauza gripei, petrecusem o săptămână în pat cu febră mare. La fel ca atunci, nu puteam mânca nimic, puteam înghiţi doar apă şi, din când în când, ronţăiam un chips doar pentru a-mi linişti stomacul. Din timp în timp, încercam să mă ridic, însă de fiecare dată mă cuprindea o senzaţie de greaţă care mă făcea să renunţ şi să rămân întinsă pe pat.

Le-am trimis un mesaj lui Megan, mamei şi Norei, urându-le un An Nou fericit, iar pe April am asigurat-o prin mai multe sms-uri că mă simt bine. A doua zi, după micul dejun, mă condusese la motel. Ar fi vrut să rămână cu mine, însă trebuia să lucreze la Le Petit, iar eu nu aveam dispoziţia să petrec ziua în cafeneaua cu miros de cafea, prăjituri şi slănină prăjită doar pentru a nu rămâne singură.

În următoarea dimineaţă, am fost trezită de lătratul câinelui şi mi-am pus din nou întrebarea referitoare la durata şederii în acest motel a domnului cu câinele. Probabil că era un client fidel, atât timp cât, de fiecare dată când treceam prin hol, conversa cu proprietara motelului.

Nu mă mai durea atât de tare capul. Totuşi, simţeam cum îmi pulsau tâmplele. Nu mai puteam amâna niciun moment, aşa că, epuizată, am făcut un duş. Nu mai puteam aştepta să găsesc o locuinţă. *Trebuia* să părăsesc acel motel până la primul curs din noul an.

Apa călduţă m-a ajutat să mă trezesc. După ce mi-am uscat părul, mi-am luat blugii, un pulover şi paltonul şi am plecat în oraş.

În timpul nopţii plouase şi zăpada se topise, iar străzile erau acum alunecoase. Înaintam cu dificultate şi am făcut cincisprezece minute în plus până la cafenea. Între timp, biblioteca, închisă pe perioada sărbătorilor, era acum deschisă, însă eram deja obişnuită cu atmosfera din cafeneaua în care lucra Connor. Speram să-l întâlnesc acolo, ca să-i cer scuze pentru felul în care mă purtasem de Revelion.

Spre deosebire de alte zile, acum nu mai era niciun hipster la mesele de la intrare. Probabil că, din cauza încălţămintei fiţoase, străzile erau pentru ei mult prea alunecoase. Iar în spatele barului nu se afla Connor, ci aceeaşi chelneriţă de dinainte de Revelion. Nu am îndrăznit să-mi cumpăr o ciocolată caldă, aşa că mi-am comandat un ceai, apoi mi-am căutat un computer.

După ce mi-am dezbrăcat paltonul şi mi-am dat fularul jos, mi-am deschis e-mailurile. Nu se întâmplaseră prea multe pe perioada trecerii în noul an. Primisem două comenzi de accesorii şi un mesaj de la o clientă care mă întreba dacă lănţişorul pe care îl comandase înainte de Crăciun fusese trimis. I-am răspuns imediat, scuzându-mă pentru întârziere. Mai aveam încă patru refuzuri de locuinţe în cutia poştală electronică, inclusiv un refuz al unei locuinţe comune pe care o vizitasem înainte de Revelion. Am şters mesajele, sperând mai mult ca niciodată să nu pierd oferta Oliviei.

Mama îmi trimisese şi ea un mesaj. Încercase de Crăciun să ia legătura cu mine, însă nu i-am răspuns, de teamă ca nu cumva să îi treacă prin minte să mi-l dea pe Alan la telefon,

pentru a-mi ura şi el Crăciun fericit. I-aş fi dorit atunci să se asfixieze cu propriile cuvinte.

Dragă Sage,

Îţi doresc un An Nou fericit! Din cauza numeroaselor incidente cu beţivi, a trebuit să lucrez între sărbători. Şi, deoarece Claudia şi-a rupt piciorul, am preluat câteva ture şi de la ea.

Ai văzut banii pe care ţi i-am transferat de Crăciun? Nu am ştiut ce ţi-ai putea dori.

Tu cum ai sărbătorit? Nora mi-a povestit că ţi-ai petrecut Crăciunul cu familia prietenului (!!!) tău. Şi Revelionul l-aţi petrecut împreună? De ce nu mi-ai povestit până acum nimic despre el? Aş dori să ştiu totul! La noi a fost totul bine, însă ţi-am simţit lipsa. Poate că anul acesta îţi vei petrece Crăciunul la noi, împreună cu prietenul tău? Ne-am bucura foarte mult!

Cu mult drag! Pupici!

Mama

Cu un nod în gât, am citit mesajul încă o dată. Nu eram sigură ce durea mai tare: să petrec Revelionul cu cei dragi, în prezenţa lui Alan, sau ideea că avea certitudinea că Luca este prietenul meu. Probabil că mama îşi imagina cum ar fi fost să petrecem sfârşitul de an împreună. Noi toţi, împreună cu Luca. Totuşi, eram sigură că acest lucru nu era posibil. Chiar dacă am fi fost împreună, ar fi fost mult prea riscant să-l prezint lui Alan. Luca îi ştia numele din e-mailul pe care îl citise cu doar câteva luni în urmă, şi chiar dacă în Maine existau mai mulţi bărbaţi cu numele de Alan, ar fi fost o coincidenţă mult prea mare, care i-ar fi trezit bănuieli. I-am

răspuns mamei fără a-l aminti pe Luca, şi i-am mulţumit pentru banii pe care mi-i trimisese. Nu erau mulţi, însă ajungeau pentru a-mi acoperi o parte din prima mea chirie.

Apoi, m-am mai uitat prin oferta de locuinţe de închiriat. Numai două dintre ele erau doar pentru femei. Cochetam acum cu gândul că poate ar fi trebuit să încerc să scriu un mesaj şi pentru o locuinţă comună, nu numai cu fete, ci şi cu băieţi, însă am renunţat imediat la această idee. Aş fi luat în calcul şi această posibilitate numai în cazul în care Olivia m-ar fi refuzat.

În final, am intrat pe pagina de internet a facultăţii, pentru a-mi verifica notele. Amânasem acest lucru cât de mult putusem, de frica rezultatului.

Doamne, sper să fi luat examenul! Cu inima bătându-mi cu putere, am mişcat cursorul mouse-ului pe ecran. Aproape că nu îndrăzneam să mă uit în momentul în care pagina de internet s-a încărcat. Notele de la psihologie erau trecute în listă. Iar cuvântul pe care speram să nu trebuiască să îl citesc mi-a sărit în faţă. *Picat!*

Pe gură mi-a ieşit o înjurătură şi m-am uitat încă o dată, în speranţa că văzusem greşit. Sau că era o informaţie eronată. Ochii mi s-au umezit, iar acum, că teama cea mai mare mi se confirmase, mă simţeam rău din nou. Ceea ce mă îngrijora cel mai tare nu era neapărat faptul că aveam o notă mică – avusesem destule pe parcursul anilor şcolari – sau că trebuia să învăţ din nou materia de curs pentru a trece examenul. Ceea ce mă distrugea erau costurile pentru susţinerea unui nou examen.

De ce nu am învăţat suficient? Primul lucru care mi-a venit în minte a fost să dau vina pe Alan şi pe mesajele lui, care mi-au distras atenţia, însă dacă eram sinceră cu mine însămi, eu eram principala vinovată de acest eşec. Fusesem

mult prea sigură că voi lua toate examenele şi, deşi cunoşteam consecinţele, permisesem ca alte lucruri să-mi distragă atenţia. Iar acum trebuia să-mi asum răspunderea pentru faptele mele.

Am căutat un şerveţel în buzunarul paltonului şi mi-am şters nasul. Aveam noroc că eram singură în partea din spate a cafenelei şi că nimeni nu mă putea vedea plângând. Nu voiam să mă gândesc cât costa să susţin din nou examenul, însă nu aveam de ales. Prost dispusă, am cercetat mai departe pagina de internet a universităţii, până când am descoperit costurile, care m-au deziluzionat pe deplin.

La naiba! Cine putea să-şi permită aşa ceva? Gâtul mi s-a uscat şi am simţit că nu mai pot respira bine. În acel moment, nu îmi doream nimic mai mult decât să îmi simt capul greoi, la fel ca ieri, şi asta m-a făcut să evit panica.

Mi-am şters mâinile transpirate de blugi şi m-am silit să expir şi să inspir calm. Nu exista niciun motiv să am din nou un atac de panică. Totul era în ordine. Eram în siguranţă. Alan nu se afla acolo, iar eu nu trebuia să mă întorc în Maine. Acesta era cel mai important lucru. Existau, până la urmă, şi alte posibilităţi să fac rost de bani. Puteam, de exemplu, să mănânc mai puţin sau să falsific opere de artă. Megan m-ar fi putut ajuta.

Bine, ca să devin criminală trebuia să am psihicul într-o stare mai bună. Aş fi putut să-mi caut un al doilea job şi poate să ridic puţin preţurile la produsele mele din magazinul on-line Etsy. Lănţişoarele noi pe care le ofeream la preţuri puţin mai mari decât accesoriile anterioare se vânduseră bine. Am început să mă gândesc la diferite modalităţi şi, după ce m-am mai liniştit puţin, am trimis un e-mail către administraţia universităţii, prin care mă înscriam la examenul de restanţă. Nu aveam de ales.

Apoi m-am deconectat de la internet, mi-am luat lucrurile şi m-am pregătit psihic să petrec ascunsă, tot restul zilei, în camera îmbâcsită de motel. M-am îndreptat spre tejghea pentru a plăti, însă chelneriţa nu se afla acolo. Enervată, mi-am pus ceaşca pe bar şi mi-am scos portmoneul din geantă. Mi-aş fi dorit să-i las zece dolari şi să dispar, însă nu era momentul să împrăştii cu banii, cel puţin nu atunci.

Între timp, nu mai eram singură în cafenea. La una dintre mesele din faţă se afla un cuplu cam de vârsta mea. Afecţiunea unuia pentru celălalt nu putea fi ignorată, râsul lor fiind singurul zgomot din local în acel moment. Femeia avea părul blond, cu vârfurile colorate în roz, iar ochii prietenului ei era atât de verzi, încât am putut să-i zăresc încă de la distanţă. Deşi mă holbam la el, nu-mi dădu niciun fel de atenţie. Singura persoană care exista pentru el era prietena lui. Se ridică apoi, ca să ia nişte şerveţele. O mişcare spontană a femeii mă făcu să mă uit în direcţia ei. Avea mai multe pliculeţe de zahăr în mână şi, cu un zâmbet viclean, turnă tot conţinutul în ceaşca de cafea a prietenului ei.

— Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi.

Mi-am îndreptat privirea spre chelneriţa aflată acum în spatele tejghelei. A pus ceaşca goală în chiuvetă şi mi-a calculat timpul petrecut la computer. I-am întins hârtia de zece dolari şi, mulţumindu-i, mi-am luat restul de bani.

Îndreptându-mă spre ieşire, am trecut pe lângă cei doi. Tocmai eram pe punctul de a deschide uşa, când am auzit în spatele meu un zgomot de senzaţie de vomă, apoi un scuipat. Femeia începu să râdă răsunător, iar tipul scoase o înjurătură şi îşi şterse limba cu un şerveţel. Am zâmbit pe sub mustaţă şi am ieşit. Prin geamul cafenelei am văzut cum tipul se ridică de la masă cu ceaşca în mână, apucă scaunul

prietenei lui pe la spate şi încearcă să-i ducă astfel ceaşca la gură. Fata şi-a scuturat cu putere capul, astfel încât tot conţinutul a aterizat pe puloverul ei.

Privindu-i pe cei doi, am simţit cum mi se încordează întregul corp. Invidia îmi zgâria stomacul cu ghearele ei ascuţite. Dintr-odată, în faţa mea nu mai stăteau cei doi străini, ci Luca şi Grace, care râdeau împreună şi care se mângâiau reciproc. Mi-am adus aminte de sărutul celor doi de la Revelion, de la miezul nopţii. Mâna o ţinea pe coapsele ei, degetele lui Grace erau împlântate în ceafa lui, iar cu limba îi mângâia afectuos buzele, îndulcindu-i deja primele secunde din noul an. Oare erau împreună în acel moment?

Nu. Am scuturat din cap, ca să nu permit imaginaţiei să găsească un răspuns la acea întrebare. Vestea eşecului la examenul de psihologie mă distrusese deja. Dacă permiteam acum ca Luca, împreună cu o altă femeie, să-mi domine mintea, aş fi căzut din nou în prăpastia din care tocmai încercasem cu dificultate să ies la lumină. Aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia, de puţin zahăr şi de cineva care să nu permită gândurilor să se învârtă într-o spirală care merge în jos.

Nu îmi este frică!

Frica nu există!

Cu mantra silenţioasă în minte, am deschis uşa cafenelei Le Petit. Furnicăturile din membre, care nu erau provocate numai de frig, erau neplăcute. La prima vedere, bistroul nu se deosebea prea mult de cafeneaua unde tocmai fusesem, doar că era mai populat, iar aici lucra Cameron. Totuşi, nu mă simţeam în largul meu când am intrat, însă dorinţa de a o vedea pe April era mult mai puternică decât teama care pândea să-şi facă în orice moment apariţia.

April se afla în spatele barului şi sorta cutiile cu pliculeţele de ceai. Începu să zâmbească atunci când mă zări, ceea ce mă făcu să mă simt mai bine.

— Hei, ce faci aici?

Mi-am descheiat paltonul.

— M-am gândit să-ţi fac o surpriză.

— Şi ai reuşit, spuse April, punând suportul de ceai la locul lui. Cu ce doreşti să te servesc?

Privirea mi se opri la brioşele de ciocolată de pe tejghea. Cu glazura lor de culoare închisă, arătau irezistibil, însă suma de 3,99 dolari pe bucată era un lux inimaginabil în situaţia financiară în care mă aflam.

— Numai un ceai verde, am răspuns, întinzându-i restul de bani de la cafenea.

— Aşază-te! rosti, şi arătă în direcţia unei mese libere. Îl voi anunţa pe Cam că fac o pauză de masă.

Mi-am căutat un loc în apropierea unui calorifer. Începuse să ningă din nou, iar eu urmăream pe geam ce se întâmpla afară, până când scaunul din faţa mea fu tras şi April se aşeză înainte-mi. Adusese şi o tavă cu două cești de ceai, un sandvici, o gogoaşă şi o brioşă cu ciocolată pe care mi-o întinse.

— Nu am comandat asta.

— Dar te-ai uitat la ea.

— Nu mi-o pot permite.

— Este din partea casei, spuse April, făcând un gest cu mâna.

Am privit bănuitoare brioşa. Nu eram sigură dacă era gratis sau dacă April trebuia să o plătească mai târziu, însă încercam să-mi alung acest gând. Pentru ea, banii nu erau o problemă şi îi făcea o deosebită plăcere să îmi facă o bucurie când şi când, chiar dacă uneori mă simţeam jenată că

profitam de bunătatea ei.

Puse în faţa mea şi ceaşca de ceai verde.

— Încetează să îţi mai faci gânduri şi savureaz-o! Oricum, nu o pot pune înapoi. De îndată ce mâncarea este servită, nu mai avem voie să o dăm altui client, chiar dacă persoana nu s-a atins de ea.

— Mulţumesc! am răspuns mai mult mormăind.

— Cu plăcere! a rostit ea, şi a dat din cap cu o seriozitate jovială.

Am scos hârtia de pe brioşă şi am muşcat lacomă din ea. Era, într-adevăr, foarte gustoasă. Am inhalat mirosul blatului pufos care mi se lipise acum de degete. April mă privea în timp ce mâncam şi ultima bucăţică. Nici nu se atinsese de sandvici.

— Scuză-mă! am mormăit, cu mâna în faţa gurii.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, aplecându-şi capul.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Este vorba despre Luca?

De data asta, nu.

— Nu!

— Sage! mă ameninţă ea cu o voce insistentă. Spune-mi ce se întâmplă!

— Nu este nimic! am minţit.

— Nu este bine să păstrezi pentru tine lucrurile care te frământă.

April îşi ridică o sprânceană, plimbându-şi privirea de la faţa mea la farfuria goală.

— Ai mâncat o brioşă mare cu ciocolată în aproximativ zece secunde. Aşadar, spune-mi, ce se întâmplă cu tine?

Am mormăit. Intrasem acolo ca să mă destind puţin şi nu voiam nici să mă gândesc la Luca, nici să aduc în discuţie examenul picat. Probabil că nu eram singura în acea situaţie,

mai ales după tot ce se ştia despre examenele lui Eriksen. Totuşi, nu doream să-i mărturisesc eşecul.

— Ai discutat deja cu Aaron despre sărut?

April gâfâi.

— Foarte elegant, Sage. Îmi eviţi întrebarea.

— Iar tu o eviţi pe a mea.

Am sorbit mai departe ceaiul, strâmbându-mă. Nu pusese niciun pic de zahăr în el. În timp ce desfăceam două pliculeţe de zahăr, uşa din spatele barului se deschise.

Cameron balansa o tavă cu croasanţi proaspăt copţi, pe care o puse pe tejghea şi, cu ajutorul unui cleşte, îi puse unul peste celălalt pe tava argintie aflată în vitrină. După ce aranjă totul, se uită în direcţia noastră, întâlnindu-mi privirea. Mă aşteptam la un scuturat din cap prietenesc sau chiar la un zâmbet, fiindcă până acum şeful lui April fusese întotdeauna drăguţ cu mine. Totuşi, astăzi ochii îi erau micşoraţi, iar faţa îi părea duşmănoasă. Asta nu-mi plăcea. Nu părea fericit. Îmi simţeam acum brioşa de ciocolată în stomac, iar senzaţia de panică pe care o percepusem la intrarea în cafenea, şi pe care încercasem să o ţin sub control, încerca să-şi facă loc la suprafaţă.

După ce îşi şterse mâinile cu o cârpă, se apropie mai mult de bar, iar eu m-am lăsat intenţionat puţin mai jos pe scaun. Comportamentul meu ciudat nu îi scăpă lui April. Se uită peste umăr la Cameron, care tocmai înşfăca din spatele tejghelei ceva şi se îndrepta spre noi. Datorită orelor petrecute împreună cu Megan în atelierul ei, mi-am dat seama că în mâini aducea un tablou pe pânză.

Se opri în faţa mea şi se uită fix la mine.

— Ce este asta? mă întrebă, întorcându-l spre mine.

Am recunoscut imediat stilul lui Megan, o combinaţie între liniile clare ale unei schiţe şi liniile sălbatice de culoare

care dădeau impresia vomei unui unicorn. În pictură predominau culorile roz şi violet, cu nuanţe de verde şi albastru. Imaginea era abstractă, totuşi în ea se putea zări imaginea unei femei goale, cu capul pe spate, iar forma buzelor ducea cu gândul la expresia unui geamăt de plăcere. Stătea pe genunchii unui bărbat, şi el gol, care îi cuprindea de la spate sânii. Liniile sălbatice din jurul degetelor lui dădeau senzaţia că îi masa pieptul femeii.

M-am uitat la Cameron, care încă aştepta un răspuns.

— O pictură? am zis, dregându-mi glasul.

— Bineînţeles că este o pictură, spuse el cu furie, apoi coborî tonul vocii. Nu înţeleg de ce îmi trimite prietena ta un tablou care sugerează că am avea o relaţie sexuală?

M-am uitat încă o dată mai atent şi am recunoscut cele două figuri. În culorile din fundal nu se vedea prea bine, însă într-adevăr, femeia avea părul roz, la fel ca Megan, iar pe interiorul coapsei sale drepte se zărea tatuajul pe care şi-l făcuse în urmă cu un an. Bărbatul era evident mult mai înalt decât femeia – precum Cameron în comparaţie cu Megan – şi, deşi părul îi era într-o nuanţă de albastru-închis, se asemăna totuşi cu frizura lui, la fel ca şi maxilarul ascuţit.

April izbucni într-un râs zgomotos.

— Nu este nimic de râs, şuieră Cameron. Avea acum obrajii roşii. Nu puteam spune dacă erau din cauza ruşinii sau a căldurii din bucătărie. Cum poate Megan să-mi trimită aşa ceva?

Mi-am muşcat buza inferioară. Dacă nu mi-ar fi fost atât de neplăcută situaţia, aş fi râs împreună cu April.

— I s-a părut că interiorul cafenelei arată prea monoton.

— Îşi imaginează că aş atârna aşa ceva pe perete?

Nu ştiam ce să-i răspund. Chiar dacă o cunoşteam pe

Megan de mulţi ani, câteodată îmi era dificil să ştiu ce gândeşte. Nu era desprinsă de realitate şi era convinsă că arta ei expresionistă nu plăcea oricui. Totuşi, investise mult din timpul ei valoros ca să realizeze un astfel de tablou, care era mai mult decât o schiţă rapidă. Oricare i-ar fi fost scopul, chiar lua lucrurile în serios şi credea în tot ceea ce crea.

— Vreau să vorbesc cu ea, spuse Cameron dintr-odată.

— Bine!

Se uită la mine cu nerăbdare.

— Acum?

— Da, acum!

Mi-am luat telefonul şi am format numărul lui Megan.

— Bună, Sage! mă salută ea cu o voce înăbuşită; probabil că vorbea în difuzor. S-a întâmplat ceva?

— Tocmai sunt împreună cu April în Le Petit, iar Cameron doreşte să discute cu tine.

— O, a primit pictura?

— Da, a primit-o, am răspuns, aruncând o privire scurtă asupra tabloului.

— I-a plăcut?

— De ce nu îl întrebi chiar pe el?

Pentru a nu trebui să mă atingă, am pus telefonul pe masă.

— Ce ai avut în cap când mi-ai trimis această pictură? strigă el în telefon.

Din cauza zgomotelor din fundal, nu puteam înţelege răspunsul lui Megan.

— Glumeşti? Nu voi atârna acest lucru deasupra tejghelei.

— Nu, nici deasupra patului meu.

— Nu contează dacă îmi place sau nu.

Cu fiecare cuvânt pe care Megan îl pronunţa, roşul din

obrajii lui Cameron devenea mai întunecat. Cu degetul ridicat, îmi făcu semn să aştept, apoi se îndreptă spre bucătărie, luând cu el atât telefonul meu, cât şi pictura.

— Mi-ar fi plăcut să fiu şi eu aici atunci când te-a vizitat Megan, spuse April, încă râzând şi urmărindu-l cu privirea pe Cameron.

— Cel mai devreme de Halloween mă va vizita din nou.

— Mai sunt încă zece luni până atunci.

Am luat o gură din ceai.

— Cred că, până atunci, Cameron va avea timp suficient să-şi revină din şoc.

Îmi părea puţin rău pentru el, însă nu atât de mult încât să o rog pe Megan să nu-l mai tachineze. În afară de asta, pictura era într-adevăr foarte frumoasă şi ar fi devenit cu siguranţă un punct de atracţie într-o cafenea unde predominau nuanţele de maro şi crem.

Uşa de la bucătărie se deschise brusc, iar Cameron îşi făcu vijelios din nou apariţia. Nu mai avea în mână tabloul, însă obrajii îi erau tot roşii din cauza situaţiei create. Îmi trânti telefonul pe masă, încât am avut impresia că aud ecranul pocnind.

— Prietena ta este imposibilă.

Am luat cu ambele mâini ceaşca, pentru ca nimeni să nu-mi observe tremuratul degetelor.

— Este… specială.

— Specială în a reuşi să te enerveze.

— Nu înţeleg de ce te-ai agitat atât din cauza acestei picturi, spuse April, şi îşi luă sandviciul. Este sexy, însă cu bun gust, iar bistroului nu i-ar strica puţină culoare.

— Dar în ea se poate vedea cum eu şi Megan… Ştii la ce mă refer, spuse Cameron aproape şoptind.

— Ce, ce este cu asta? răspunse April ridicând din

umeri.

— *Ce este cu asta?* Oamenii vor crede că am o relaţie cu ea.

— Iar acest lucru este rău, fiindcă…

Şi Cameron o privi pe April de parcă un ar fi înţeles întrebarea.

— Pentru că nu este adevărat, şopti el. Şi, în afară de asta, cum ar fi pentru tine, dacă aş atârna pe perete o pictură cu tine dezbrăcată?

— Nu ar fi nicio problemă, atât timp cât aş arăta bine, spuse April nepăsătoare.

— Exagerezi!

Ochii îi scânteiau, chiar dacă un suflu de nesiguranţă se ivise în privirea lui. În acel moment, nu mai eram sigură dacă April voia să-l provoace sau într-adevăr vorbea serios.

Am fost atentă la discuţia celor doi despre decorul interior al cafenelei doar până când telefonul a început să sune.

Era Olivia.

O, *Doamne! O, Doamne! O, Doamne!* Îmi simţeam inima bătând cu putere. Mi-am luat repede telefonul şi, înainte să răspund, am căutat un colţişor mai liniştit.

— Hei!

Din cauza emoţiei, vocea îmi părea destul de piţigăiată. Mi-am dres glasul.

— Hei, Olivia!

— Bună, Sage! Este un moment nepotrivit?

Am scuturat din cap.

— Nu, în niciun caz!

— Bine!

Luă aer în piept. Mica pauză pe care o făcea nu putea să însemne ceva bun.

— Deci… în ceea ce priveşte locuinţa. M-am întâlnit cu toţi candidaţii. Tu mi-ai făcut o impresie bună, te plac cu adevărat, însă nu îţi pot închiria camera cea mică. Dacă ai fi dispusă să o accepţi pe cea mai mare dintre ele, m-aş bucura foarte mult.

Eşecul examenului probabil că nu fusese suficient; acum, viaţa trebuia să mă pedepsească şi mai mult, deşi eram cu moralul distrus. Dezamăgită, m-am sprijinit de perete şi am suspinat. Camera cea mare era de neconceput, atât timp cât costurile pentru examenul de restanţă erau foarte mari. M-am întors cu faţa spre perete, pentru ca nimeni din cafenea să nu-mi poată citi disperarea din privire.

— Mulţumesc pentru ofertă, însă nu-mi pot permite asta.

— Îmi pare rău! afirmă Olivia. În cazul în care găseşti o soluţie, te rog să mă anunţi.

— Bineînţeles!

Am terminat apelul, închizând pentru un moment ochii, încercând să-mi alung disperarea care îmi cuprindea acum întreaga fiinţă. Îmi pusesem toată speranţa în apartamentul Oliviei, iar acum chiar nu mai aveam prea mult timp să găsesc un acoperiş deasupra capului. Probabil că trebuia să încep să caut locuinţe comune de băieţi şi fete dacă voiam să părăsesc motelul înainte de primul curs. Altfel, mai devreme sau mai târziu, aveam să aterizez tot în dubiţa mea.

Cu un oftat, am deschis ochii şi am observat că mă aflam chiar în faţa panoului cu anunţuri. Mi-am lăsat privirea să alunece peste toate informaţiile, în speranţa că voi găsi o locuinţă. Însă nimic nu era pentru mine. Totuşi, mi-a atras atenţia un anunţ cu titlul: *Căutăm student/studentă de încredere pentru a plimba câinele.*

Am citit anunţul în grabă. O doamnă în vârstă, care avea probleme cu picioarele, căuta pe cineva care să-i plimbe câinele, un Jack Russell Terrier. Timpul de lucru era flexibil. Douăzeci şi cinci de dolari pe oră. Nu aveam prea multă experienţă cu câinii, însă cât de greu putea fi? Am rupt unul dintre bileţelele pe care era trecut numărul de telefon al femeii şi m-am îndreptat spre masă.

Cameron plecase deja, iar April mă privea insistent:

— Veşti proaste?

Am dat din cap şi m-am aşezat pe scaun.

— Era Olivia.

— Ai primit camera? mă întrebă ea, plină de speranţă.

Am scuturat din cap.

— O, Sage, îmi pare rău! spuse April, luându-mă de mână. În ciuda căldurii din cafenea, avea degetele reci ca gheaţa, însă am încercat să mă abţin să tresar. Mai ai vreo ofertă?

— Deocamdată, nu.

Am oftat şi am încercat să nu iau refuzul Oliviei ca pe ceva personal. Totuşi, din cauza tuturor lucrurilor care mergeau prost, îmi era deosebit de greu să gândesc pozitiv. Începeam să mă întreb dacă va mai exista vreodată vreun moment când voi primi şi eu ceva bun de la viaţă.

Capitolul 9

M-am trezit speriată, cu un sentiment de gol în mine. Cu ochii deschişi, am respirat cu greu şi am căutat întrerupătorul. Eram transpirată, iar pijamaua mi se lipise de piele. Visasem că eram dată afară din motel şi, în ciuda temperaturii scăzute de afară, trebuia să dorm în dubiţa mea, fiindcă nu mai era niciun loc liber în vreun alt hotel. Tremuram, iar frigul îmi pătrundea prin piele ca o sută de ace minuscule. April deschidea uşa dubiţei. La fel ca în acea după-amiază, în cafenea, când îi povestisem despre refuzul Oliviei, puteam vedea în ochii ei milă şi îngrijorare, dar şi fermitate. Îmi spunea că nu puteam înnopta acolo şi, cu o putere supraomenească, mă trimitea într-un cămin pentru oameni fără adăpost, unde, înconjurată de bărbaţi străini, trebuia să dorm pe un pat rudimentar. Încremenită nu de frig, ci de ochii care mă studiau, mă întindeam pe patul provizoriu şi simţeam cum încep să mă scufund în el.

Cu respiraţia greoaie, mi-am pus capul înapoi pe pernă, frecându-mi fruntea. Am stat nemişcată pentru o perioadă, holbându-mă la tavan, până când senzaţia de gol din stomac provocată de vis a început să dispară. M-am întors pe o parte şi m-am uitat la ceasul deşteptător aflat pe noptieră. Era un obiect urât, cu numerele îngălbenite şi cu o carcasă gri, care, cu mult timp în urmă, trebuie să fi fost neagră. Era ora patru dimineaţa. Nu mai puteam adormi la loc, dar nici nu mă puteam ridica. Priveam pasivă secundarul şi trăgeam cu urechea la ticăitul lui încet, care se auzea în liniştea nopţii.

Tic. Tac. Tic. Tac. Tic…

Un ciocănit la uşă mă trezi din somn. Fără să-mi dau seama, după câteva minute, adormisem din nou.

Deşteptătorul îmi arătă că era trecut de ora opt.

Am căscat şi m-am răsucit în pat, convinsă că zgomotul venea de la vecinii de lângă mine. Mi-am dat seama că mă înşelasem când, pentru a doua oară, am auzit o bubuitură puternică în uşa mea. Toate semnalele de alarmă din cap s-au pornit dintr-odată. Cine putea fi? Alan? Numai ideea că putea fi el îmi provoca teamă, însă am încercat să-mi alung gândul. Alan nu putea şti unde mă aflam. Nimeni nu ştia. Numai April cunoştea numele motelului.

— Un moment! am strigat, şi mi-am dat pătura la o parte.

De fapt, nu aş fi vrut să deschid, fiindcă visul de groază pe care îl avusesem stârnise în mine starea de frică. Putea să fie chiar proprietara motelului, care intenţiona acum să mă dea afară, deşi aceasta era o teamă neîntemeiată, fiindcă plătisem chiar cu o zi în urmă camera pentru încă două nopţi. Mi-am dat repede pantalonii de pijama jos şi m-am îmbrăcat în blugi, iar pe deasupra mi-am luat o geacă din stofă, pentru a nu mi se zări sfârcurile, erecte din cauza frigului din cameră. După cum se pare, căldura fusese oprită peste noapte. Am scos lanţul de la uşă şi am încercat să zâmbesc fals, în cazul în care în faţa uşii s-ar fi aflat însăşi proprietara.

— Bună…

Cuvântul „dimineaţa” îmi rămase nepronunţat.

Persoana care mă trezise nu era proprietara motelului, ci Luca. Stătea acum în faţa mea, respirând sacadat. Obrajii îi erau roşii, iar picăturile de transpiraţie îi curgeau din vârfurile şuviţelor de păr care îi ieşeau pe sub căciula tricotată. Fiindcă era îmbrăcat cu hainele de sport, deduceam că făcuse jogging prin tot oraşul, până la uşa mea.

Până la mine.

Acest lucru îmi provocă în cap un scurtcircuit, care mă făcu să nu mai fiu în stare să reacţionez în niciun fel, ci doar să îl privesc fix. Griul din ochii săi părea la fel de rece ca în noaptea de Revelion, însă cu fiecare bătaie a inimii care îmi făcea pulsul să accelereze, îl vedeam într-o lumină mult mai caldă, îl vedeam pe acel Luca pe care îl cunoscusem cu doar câteva luni în urmă. Oare visam?

— Ce faci aici? l-am întrebat cu o voce liniştită.

Nu a răspuns, ci doar şi-a plimbat limba peste buzele aspre din cauza frigului, fără a-şi lua privirea de la mine.

Mă uitam la mişcarea limbii şi a buzelor lui şi, pentru o fracţiune de secundă, mi-am imaginat că mă va lua în braţe şi mă va săruta ca în filmele romantice. Inima mea trădătoare şi-ar fi dorit atât de mult acel lucru, încât raţiunea aproape că nu mai exista. Şi, înainte de a-mi da seama, am păşit spre el, până când vocea lui m-a făcut să nu mai respir.

— Am venit să te iau acasă!

— Ce? am întrebat buimacă şi convinsă că nu înţelesesem bine sensul cuvintelor lui, însă expresia feţei sale nu lăsa nicio urmă de îndoială.

Făcu o pauză, de parcă s-ar fi gândit încă o dată la cele rostite.

— Trebuie să te muţi din nou la noi. April îţi simte lipsa.

April îţi simte lipsa.

— Vorbeşti serios? am întrebat, dregându-mi glasul.

Dădu uşor din cap şi, deşi nu era nimic comic, am început să râd.

Dispari! Asprimea poruncii din ziua aceea răsuna încă în urechile mele. Şi, acum, voia să mă întorc? Era o glumă proastă? Credea că este hazliu să-mi facă speranţe, pentru ca apoi să-şi schimbe comportamentul? Era oare doar o răzbunare pentru întrebarea pe care i-o pusesem în noaptea

de Revelion?

— Pot să-ţi aduc aminte că tu ai fost cel care mi-a cerut să plec?

Expresia din jurul buzelor lui căpătă o oarecare asprime.

— Am putea să nu discutăm despre asta?

Fără să aştepte să-i dau vreun răspuns, s-a strecurat pe lângă mine în cameră. Braţul lui îmi atinse uşor partea superioară a corpului. Uşoara atingere era suficientă ca să-mi stârnească dorinţa de a-l îmbrăţişa şi de a-l săruta.

Stăpâneşte-te, Sage! Am închis uşa, m-am asigurat că puloverul îmi acoperea sânii şi mi-am încrucişat mâinile în jurul pieptului.

Din cauza perdelelor care nu erau date la o parte, în cameră era încă întuneric. Numai veioza de pe măsuţă lumina. Totuşi, lumina crepusculară nu muşamaliza nimic.

— April mi-a povestit că locuieşti într-o fundătură. Mă gândeam că exagerează, ca să-mi trezească mustrări de conştiinţă, dar… După câte văd, avea dreptate, spuse Luca, aruncând o privire prin toată camera; părea un uriaş în acea cămăruţă cu tavanul jos.

— Este o situaţie provizorie, i-am explicat, încercând să păstrez un ton indiferent.

Nu voiam să observe cât de mult uram să mă aflu aici. Asta ar fi îngreunat şi mai mult situaţia. Avea un apartament frumos şi o avea pe Grace. Eu locuiam singură într-o gaură de şobolani.

— Locuieşti aici de o săptămână şi jumătate, spuse Luca. Îşi luă căciula de pe cap şi îşi plimbă mâna prin părul umed, care acum părea mult mai închis la culoare. Asta nu este ceva provizoriu.

— Conform definiţiei mele, este ceva provizoriu.

Am trecut pe lângă el şi m-am îndreptat spre fereastră, pentru a trage perdelele şi pentru a deschide un geam. Aerul rece pătrunse în cameră, ceea ce mă făcu să tremur.

— Nu trebuie să te prefaci şi să dai impresia că întreaga situaţie ar fi în regulă pentru tine.

— Nu mă prefac, am afirmat, iar cuvintele au sunat recalcitrant chiar şi în urechile mele.

Mă uitam pe fereastră, ca să nu trebuiască să-l privesc pe el, fiindcă nu aveam încredere în mine şi în sentimentele mele confuze. Cum putea cineva să aibă sentimente atât de diferite pentru o persoană pe parcursul a câtorva zile? Gelozie şi dezamăgire, dispreţ, furie şi ură, şi fiecare dintre acestea însoţite de sentimentul de afecţiune care era atât de puternic, încât îţi cauza durere. Totuşi, refuzam să cred că acea durere avea ca origine iubirea.

— Eu… Luca îşi drese glasul şi îşi plimbă din nou limba peste buze. Vreau să-ţi cer scuze.

— Pentru ce? am întrebat, fixând acum cu privirea o aşchie de lemn care ieşea la suprafaţă din rama ferestrei; fără să ridic capul, mi-am dat seama că Luca se apropia tot mai mult de mine, până când i-am simţit căldura corpului.

— Sage!

Sunetul numelui meu din gura lui mă înfieră şi a trebuit să închid ochii pentru a nu mă pierde cu firea. Ultima dată când îmi pronunţase numele în acel fel, stătea aşezat gol lângă mine în pat şi totul părea să fie perfect. Totul fusese perfect până când eu însămi distrusesem totul.

— Da? am răspuns, înghiţind cu greu.

— Uită-te la mine!

Pielea de pe braţe mi s-a înfiorat, însă nu puteam să mă uit în sus, pentru că mă temeam că voi dori să-l sărut. Am aşteptat tensionată să vorbească mai departe, dar între noi

se aşternu doar liniştea, insuportabilă pentru nervii mei.

— Sage! repetă Luca în cele din urmă. Te rog!

Şoapta lui răsuna destul de chinuită. Mă regăseam în durerea lui. Poate că April avusese dreptate când afirmase că nu se simţea bine după despărţirea noastră. În orice caz, nu merita să sufere, aşa că am ridicat privirea şi mi-am asumat suferinţa pe care o provocasem.

Luca se afla acum la aproximativ o jumătate de braţ depărtare de mine şi, chiar dacă fereastra era deschisă, aveam senzaţia că nu pot respira.

Luca era lângă mine.

Mult prea aproape de mine.

Şi, totuşi, nu suficient de aproape.

Ar fi fost atât de uşor să-l ating. Să-l fac să simtă cât de mult mi-a lipsit. I-aş fi putut spune că regretam tot ceea ce făcusem, şi anume că îl părăsisem. Însă merita totuşi o altă femeie.

— M-am comportat ca un mizerabil la Revelion, spuse Luca aproape şoptind, ca şi când s-ar fi temut să nu mă sperie. Nu ar fi trebuit să o aduc pe Grace cu mine.

— Şi mie îmi pare rău pentru comportamentul meu, am rostit, şi am înghiţit cu greu. Nu ar fi trebuit să-ţi adresez o astfel de întrebare atunci când am învârtit sticla. Nu este treaba mea cu cine ai o relaţie intimă.

Îşi deschise gura, însă nu putu rosti niciun cuvânt. Scutură doar uşor din cap.

— Totul este în regulă. Am băut mai mult. Alcoolul te determină să faci şi să spui lucruri nepotrivite.

— Poate tu ai băut mai mult. Eu eram *beată,* l-am corectat, şi mi-aş fi dorit să nu aibă atât de multă înţelegere faţă de întreaga situaţie; asta mă făcea să-i rezist tot mai greu.

— Poate! Totuşi, ar fi trebuit să plec când am văzut că eşti şi tu acolo. Şi nu a fost corect din partea mea să-ţi interzic să fii împreună cu Gavin. Nu îmi place ideea, însă dacă tu îl doreşti cu adevărat, nu mă voi opune.

— Nu îl doresc pe Gavin!

Eu te vreau pe tine! Mi-am frecat fruntea. Simţeam cum îmi pulsau tâmplele.

— Şi, în afară de asta, el este cel mai bun prieten al tău şi, indiferent de ce se întâmplă cu noi, nu voi fi niciodată o piedică în relaţia voastră. O prietenie este mai importantă decât o relaţie.

Colţul gurii îi tresări, însă zâmbetul căruia îi simţeam atât de mult lipsa şi pe care aş fi vrut să-l zăresc nu îi apăru pe faţa acum lipsită de expresie. Era ca şi când s-ar fi abţinut să nu râdă.

— Deci, ce răspuns îmi dai?

L-am privit iritată, cu coada ochiului. Eram atât de fascinată de mişcarea buzelor lui, încât nu ştiam la ce se referea. Despre ce am discutat ultima oară? Despre Revelion, Grace, Gavin…

— Este vorba despre oferta mea, adăugă Luca. Vrei să te muţi din nou la noi?

Bineînţeles. Cum putusem să uit? Oferta lui. Existau zeci sau chiar sute de motive să resping propunerea lui, totuşi ezitam să dau un răspuns. Ultimele patru luni petrecute la ei fuseseră cele mai frumoase luni din viaţa mea. Le simţeam lipsa amândurora. Îmi doream să iau micul dejun cu April şi să confecţionez mai departe accesorii, în timp ce Luca, aşezat în fotoliu, să citească o carte, iar de pe faţa lui să pot desprinde subiectul acţiunii. Îmi era dor de serile noastre dedicate serialului *Game of Thrones* şi de sentimentul că totul aparţinea normalităţii atât timp cât el era lângă mine.

Totuşi, erau aceleaşi sentimente care mă reţineau să nu strig tare: „Da, accept!” Noaptea de Revelion fusese destul de dureroasă pentru mine şi nu ştiam dacă eram pregătită să-l văd permanent însoţit de Grace sau de o altă femeie.

— Sage?

— Scuză-mă! am bombănit, şi am simţit cum ochii mi se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău că ţi-am zis atunci să dispari, spuse el, şi ştiam că era sincer. Era cel mai onest om pe care îl cunoşteam. În acel moment, am vrut să te fac să suferi pentru tot ce mi-ai spus, iar acum regret asta.

— Iar mie îmi pare rău că am fost în stare să afirm că noaptea petrecută împreună mi-a provocat greaţă.

Am înghiţit cu greu.

— Însă totul a fost prea mult pentru mine.

— De ce nu ai spus nimic?

Luca îmi evită privirea, ca şi când i-ar fi fost greu să mă privească.

— M-aş fi oprit dacă m-ai fi rugat. În orice moment.

— Ştiu, am afirmat, iar prin asta îi luam orice motiv de a mai aborda subiectul: totuşi, nu puteam discuta despre motivele deciziei mele.

Nu atunci.

Şi nici într-o altă zi.

Niciodată.

Capitolul 10

Cu un suspin, mi-am lăsat jos rucsacul lângă canapeaua din apartamentul lui Luca, înainte să-mi fac curaj şi să trag aer în piept. Aproape că uitasem cum era să te afli într-o încăpere care să nu miroasă a fum şi a mâncare stătută. Mi-am lăsat privirea să alunece de la canapea spre rafturile pentru cărţi, apoi spre bucătărie. Nu se schimbase prea mult. Trecuseră, de fapt, aproape două săptămâni. Numai pomului de Crăciun pe care îl împodobisem cu April după Ziua Recunoştinţei îi luase locul acum o masă nouă cu scaune.

— Este un cadou de la părinţii mei, îmi explică Luca, având o expresie neutră a feţei.

De când părăsisem motelul, privirea îi rămăsese inertă.

— Arată bine!

Bombăni ceva neclar şi se îndreptă spre bucătărie, trecând pe lângă mine. La scurt timp după aceea, se întoarse cu o sticlă cu apă şi se aşeză greu pe canapea, încât am putut auzi arcurile scârţâind. Desfăcu sticla şi bău o înghiţitură, înainte de a-şi descheia geaca pe care o purtase la jogging. Pe sub ea purta un tricou, care stătea acum lipit de piele din cauza transpiraţiei, şi care făcea ca muşchii, pe care cu puţin timp în urmă îi explorasem cu limba, să se contureze. Îmi aduceam aminte limpede de furnicăturile buzelor mele, de fiecare dată când îl sărutasem şi de gustul pielii lui. Am scuturat nehotărâtă din cap, ca să-mi alung amintirile care nu puteau duce la nimic bun.

Mi-am uscat nehotărâtă mâinile umede de pantaloni şi m-am întrebat ce trebuia să fac mai întâi. Era miercuri, iar asta însemna că în bucătărie trebuia să fie făcută curăţenie. Trebuia să preiau din nou această sarcină? Nu discutasem

încă despre ce sarcini trebuia să preiau eu în gospodărie, dar bănuiam că erau încă valabile cele vechi. Până atunci, trebuia să contribui la costurile suplimentare şi să preiau o mare parte din menaj. Considerasem că aşa era corect faţă de cei doi. Îmi plăcea să fac curăţenie, fiindcă, la fel ca şi confecţionarea de accesorii, mă distrăgea de la starea mea de anxietate. De exemplu, ca acum, când Luca mă urmărea cu ochi de vultur.

— S-a trezit April?

— Nu!

Băuse toată apa din sticlă şi se ridică brusc de pe canapea.

— Merg să fac un duş!

— Bine! am afirmat lent, şi m-am uitat în urma lui cum intră în cameră pentru a-şi lua haine curate, apoi dispăru în baie.

După ce şi-a încuiat uşa, am răsuflat uşurată, iar tensiunea care se acumulase în acea dimineaţă începu să-şi piardă din intensitate.

Speram din tot sufletul că atmosfera dintre noi nu avea să rămână atât de tensionată, însă nu ştiam cum trebuia să mă port cu el. Mă simţeam la fel de crispată ca după prima noapte petrecută acolo şi, la fel ca atunci, simţeam şi acum dorinţa de a mă ascunde la April în cameră.

M-am furişat spre camera ei şi am deschis încet uşa. Perdelele erau trase, însă prin laterale pătrundea lumina. Primul lucru care mi-a ieşit în evidenţă era că toate lucrurile din încăpere erau ordonate. Hainele nu mai erau aruncate pe podea, ci erau puse unele peste altele pe un fotoliu aflat într-un colţ al camerei, iar pe masa de lucru, la care fusese aproape imposibil să lucrezi, se aflau acum numai un laptop, cărţi şi câteva dosare. Oare cadoul de Crăciun al lui Luca

pentru April fusese o curăţenie generală la ea în cameră?

Am intrat tiptil la ea în cameră şi m-am apropiat de pat. Stătea ghemuită pe o parte, cu spatele la uşă. M-am descălţat şi m-am întins lângă ea, pe pătură.

Scoase un mormăit şi se cufundă şi mai mult în pernă.

— Ce doreşti, Luca?

— Luca face duş.

Se ridică într-o fracţiune de secundă şi se întoarse spre mine. Părul ei blond şi zburlit părea acum un cuib de păsări, fiindcă moţul pe care şi-l făcuse înainte de a se culca i se desfăcuse pe jumătate.

— Sage! Ce faci aici?

— Aici locuiesc, am răspuns şi, deşi trecuseră doar câteva zile de când mă mutasem de acolo, iar câteva dintre lucrurile mele chiar rămăseseră acolo, mă simţeam ciudat să pronunţ aceste cuvinte. Cel puţin deocamdată.

— Vorbeşti serios?

Am încuviinţat, neputându-mi reţine un zâmbet.

April scoase un sunet de bucurie şi se aplecă spre mine ca să mă îmbrăţişeze, apoi se întoarse şi aprinse veioza de lângă pat.

— Nu îţi baţi joc de mine, nu-i aşa?

— Nu! Eşti foarte surprinsă!

— Sunt cu adevărat surprinsă. Nu am crezut că te vei întoarce. Nu după ce s-a întâmplat în noaptea de Revelion. Crezi că poţi trece peste asta? Nu am experienţă în astfel de situaţii, însă prietenele mele din liceu erau foarte sensibile când venea vorba despre foştii lor prieteni.

Pronunţă încet cuvintele „fost prieten”, ca şi când ar fi fost vorba despre ceva abject.

— Totul va fi bine, am asigurat-o neconvingător. Sau, cel puţin, aşa sper… Ne vom strădui amândoi. Îţi promit. Şi,

în afară de asta, am locuit cu mare plăcere cu voi. Iar pereţii nu miros a grăsime stătută, asta este cu siguranţă un punct în plus.

April zâmbi.

— Mă bucur că eşti din nou aici. Şi voi avea grijă ca Luca să se poarte decent.

— Ne vom descurca.

April nu trebuia să devină ciuca bătăilor dintre mine şi Luca. Asta ar fi adus-o în situaţia în care să trebuiască să aleagă între noi doi, iar eu nu-mi doream acest lucru. Eram adulţi şi, cumva, aveam să reuşim să rezolvăm situaţiile apărute fără a ne ataca reciproc, ca în seara de Revelion. Credeam în asta. Şi, oricum, în urmă cu două săptămâni chiar ne simţisem bine împreună.

Am rămas amândouă încă o vreme în pat şi am vorbit vrute şi nevrute, de parcă nu ne-am fi văzut de un an întreg. Mi-a povestit că Megan nu voia să ia înapoi pictura pe care i-o trimisese lui Cameron. Acesta o aruncase la gunoi, însă la scurt timp după aceea o recuperase, de frică să nu o găsească altcineva şi să o pună undeva pe perete. I-am povestit despre intenţia mea de a-mi căuta un al doilea job, şi anume acela de a plimba câinele unei doamne mai în vârstă. April era entuziasmată de ideea mea şi m-a avertizat că mă va însoţi o dată pentru a se juca şi ea cu căţelușul.

Stimulată de entuziasmul ei, mi-am făcut curaj şi am sunat la numărul de telefon pe care îl luasem din Le Petit.

A răspuns o doamnă pe nume Jackson. Vocea îi era aspră, de parcă întreaga ei viaţă ar fi fost fumătoare. Mi-a povestit o mulţime de lucruri, precizând şi motivele pentru care nu-şi mai putea scoate câinele la plimbare. M-am gândit că mă va invita la ea, ca să mă cunoască înainte de a-mi încredinţa „puiuţul ei”, însă am stabilit direct că puteam

începe deja de săptămâna viitoare.

Pe Luca nu l-am mai zărit timp de câteva ore. Bănuiam că încearcă să mă evite, la fel cum făceam şi eu.

— Ai discutat cu Aaron despre sărut?

— Care sărut? mă întrebă ea, şi începu să scormonească printre hainele aflate pe fotoliu. Despre faptul că m-a sărutat pe mine, sau că l-a sărutat pe Connor?

— Pe Connor, bineînţeles.

Ştiam că între April şi Aaron nu se întâmpla nimic.

— Mi-a spus doar că nu a fost nimic important, a pufnit ea.

— Nimic important? am întrebat, ridicându-mi sprâncenele. A fost un sărut cu limba.

— Ştiu!

Trase cu atâta putere un pulover din grămada de haine, încât am crezut că toate lucrurile vor cădea.

— I-am spus doar că, pentru alţi tipi, acel sărut nu ar fi fost lipsit de importanţă. A ridicat doar din umeri, insinuând că alţi tipi nu sunt capabili probabil să înţeleagă atunci când se face o glumă. Mi-ar plăcea să aud şi părerea lui Connor referitor la asta.

— Pot să-l întreb data viitoare când îl voi vedea.

Chiar dacă nu aveam idee când urma să fie data viitoare. Fiindcă acum locuiam acolo şi aveam voie să folosesc laptopul lui April, nu mai era nevoie să merg la cafeneaua la care lucra Connor.

— Ai planuri pentru ziua de astăzi? am întrebat-o, suspicioasă.

Era aproape seară şi întreaga zi şi-o petrecuse în pijama. Iar acum îşi căuta blugii.

— Da! Vrem să mergem la cinematograf.

Îşi închise fermoarul, în timp ce eu încercam să

descifrez la cine se referea.

— Vrei să vii şi tu?

— Nu cred.

— Din cauza lui Luca?

— Printre altele, am mărturisit.

Şi, pe lângă asta, trecuse o veşnicie de când nu mai fusesem la cinematograf. Eram conştientă de faptul că acolo nimeni nu era interesat de mine. Oamenii mergeau ca să vadă un film împreună cu prietenii, cu familia sau cu partenerul. Totuşi, teama mea nu ţinea cont de acest lucru. În sălile întunecate de cinematograf te putea ataca orice străin.

— April?

Am auzit o bătaie în uşa care nu era închisă complet.

— Eşti gata?

Aşteptam ca Luca să dea buzna în cameră fără a fi invitat, aşa cum făcuse întotdeauna până atunci. Totuşi, nu a intrat. A aşteptat ca April să deschidă uşa.

— Aşteaptă doar un moment!

Privirea lui se opri asupra mea. Eram întinsă pe patul lui April şi purtam o pereche de colanţi şi un tricou deschis la culoare, cu o pată maronie chiar sub sâni. Mâncasem amândouă pralinele pe care o prietenă veche din Brinson i le dăruise, iar o bucăţică de ciocolată căzuse pe tricoul care acum părea plin de grăsime.

— Vrei să vii şi tu?

Am scuturat din cap.

— Sunt prea obosită.

— Păcat! a rostit el, cu o uşurare în voce.

Capitolul 11

— Urăsc bărbaţii! m-a salutat Megan cu un mârâit frustrat când am sunat-o în următoarea dimineaţă.

— Bineeee!

Am rostit cuvântul cu încetinitorul şi mi-am înfăşurat picioarele în pătura peticită de la bunica mea. În mână ţineam o ceaşcă de cafea.

— Există un motiv anume?

— Am avut ieri o întâlnire cu un tip de pe Tinder.

Am sorbit din cafeaua amăruie, ceea ce mă făcu să-mi strâng dezgustată buzele.

— Te referi la acea aplicaţie pentru întâlniri? am întrebat încet, pentru a nu-i trezi pe cei doi.

— Exact! Mi-am descărcat-o de Crăciun, ca să mă detaşez de viaţa cu părinţii mei, iar un tip mi-a trimis un mesaj. Cu adevărat drăguţ. Păr albastru. Nebărbierit. Plin de tatuaje şi cu piercinguri Prince Albert, după cum mi-a spus.

— Pare a fi tipul tău preferat de băiat.

Nu aveam habar ce era un piercing Prince Albert şi nici nu am vrut să ştiu detalii.

— Şi care a fost problema?

— Că s-a dovedit a fi un ticălos. Întâlnirea a decurs bine în primele zece minute. Am fost la restaurantul meu preferat şi am stabilit imediat ce antreuri să comandăm. Apoi am început să conversăm. Mi-a povestit despre studiul său şi despre firma tatălui lui. Totul detaliat. Mult prea detaliat. Totuşi, l-am ascultat, pentru că… De ce să nu-l fi ascultat? Însă când am început să-i vorbesc despre planurile şi despre picturile mele, şi-a dat ochii obraznic peste cap şi m-a întrebat dacă nu intenţionam cândva să lucrez *cu adevărat.*

— Oh, oh!

— Da! Am încercat să-mi păstrez calmul şi să-i explic că arta este o muncă adevărată şi că în anumite domenii este greu de evoluat în carieră, pentru că nu plec acasă de la birou şi nu las totul în urma mea pentru a doua zi. Lucrez douăzeci şi patru de ore la picturile mele.

— Ştiu, am afirmat, luând o altă înghiţitură din cafea.

— Şi ştii ce mi-a răspuns individul?

Am scuturat din cap.

— Nu, ce?

— „Dacă asta este părerea ta…”

Megan a bombănit din nou, plină de frustrare.

Existau puţine lucruri în viaţă care o enervau cu adevărat, iar ignoranţa faţă de arta ei făcea parte din această categorie.

— Îmi pare rău că întâlnirea ta a fost îngrozitoare. Însă nu te lăsa influenţată de un astfel de idiot. Este important ceea ce faci. Fără artă, lumea aceasta nu ar avea culoare… chiar dacă ai fi putut renunţa la ideea de a crea un portret cu tine şi Cameron.

— Am vrut să fie ceva distractiv.

— Ceva distractiv, care ţi-a luat mult timp.

— Am avut pur şi simplu chef să fac asta.

Din tonul vocii ei, puteam să-mi dau seama că ridicase din umeri. Argumentul ei îmi părea destul de neîntemeiat, şi asta numai luând în calcul cele aproximativ cincisprezece ore sau mai mult pe care le investise în tablou. Totuşi, renunţasem de mulţi ani să mai încerc să o înţeleg. De multe ori, nu se înţelegea nici ea însăşi. Afirma doar că acesta era preţul pentru o minte creativă.

— Şi, cum merg lucrurile la tine? m-a întrebat, după o scurtă pauză. Cum mai stai cu găsirea unei locuinţe?

— Nu prea bine. Între timp, m-am mutat din nou la April şi Luca.

Am pronunţat cuvintele foarte repede, în speranţa că vor trece pe lângă urechea ei ca un tren în care nu putea să sară. Nu voiam să aud ce are de spus în această privinţă. Însă nu am avut atât noroc.

— Ce? Sunteţi din nou împreună?

Am oftat.

— Nu! Dar a venit ieri la hotel şi s-a scuzat pentru ce s-a întâmplat la Revelion, dar şi pentru că m-a dat afară din casă de Crăciun.

— Vrea să fiţi din nou împreună?

— Nu! Bănuiesc că April l-a făcut să aibă mustrări de conştiinţă.

— Iar cu tine ce este? mă întrebă, scoţând un mormăit.

— Ce să fie cu mine?

— Vrei să fiţi din nou împreună?

Da!

— Nu! am spus hotărâtă, chiar dacă îmi doream în acel moment să fiu lângă Luca în pat, în loc să dorm pe canapea şi să-mi beau cafeaua, al cărei gust amărui mă făcea să-mi mişc degetele de la picioare.

— Şi, acum? întrebă Megan mai departe; vocea ei părea sceptică. Vei locui acolo?

— Bineînţeles că nu. Nu renunţ la ideea de a îmi căuta o locuinţă. Nu pot dormi o veşnicie pe canapeaua din apartamentul lui Luca. Dacă nu ar fi fost April şi mirosul dezgustător din motel, nu aş fi acceptat să mă întorc aici.

Încercam să mă conving pe mine însămi.

— Nu este ciudat să-l vezi mereu pe Luca?

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia. Mă gândesc oricum tot timpul la el, am mărturisit, şi am mai luat o

înghiţitură din cafeaua amăruie.

M-am ridicat ca să merg în bucătărie când uşa camerei lui Luca se deschise.

Mi-am ţinut răsuflarea şi m-am întors. Luca stătea acum, cu părul ciufulit, în tocul uşii. M-a dus imediat cu gândul la noaptea de Revelion, doar că de data aceasta nu mă mai aflam în genunchi peste toaletă pentru a voma. Totuşi, îmi era din nou greaţă. Auzise oare Luca tot ceea ce tocmai îi împărtăşisem lui Megan? Încercam să-mi dau seama de asta din privirea lui, însă expresia feţei sale nu dezvăluia nimic, chiar dacă părea puţin surprins să mă vadă. Ca şi când ar fi uitat peste noapte că el fusese cel care mă adusese înapoi.

Ne-am uitat preţ de câteva secunde unul la celălalt. Simţeam cum obrajii îmi ard. Raţiunea îmi striga să spun ceva. Chiar şi un „Bună dimineaţa" ar fi fost suficient. Însă, oricât aş fi încercat, nu puteam rosti vreun cuvânt. Tensiunea care se instalase între noi mă făcea să tremur. Părea că fiecare din noi aştepta ceva din partea celuilalt, doar că niciunul nu îndrăznea să facă primul pas, de frica de a nu spune ceva greşit.

În cele din urmă, Luca a fost cel care a deschis primul gura, încercând să spună ceva. Însă buzele i s-au închis înainte de a rosti vreo vorbă. Şi, înainte de a mă simţi dezamăgită pentru că nu avea niciun subiect de discuţie cu mine, am văzut cum se îndreaptă în direcţia mea. Cu inima bătându-mi cu putere, am sperat că va veni la mine, ca să mă sărute şi să-mi spună că vrea să fim din nou împreună, în ciuda faptului că aveam secrete pe care nu le puteam divulga. Însă mă înşelam. S-a îndreptat spre canapea, apoi s-a întors şi şi-a luat cheia de la apartament. Nici măcar nu s-a aplecat să-şi lege şireturile pantofilor de sport, ci i-a luat şi a

ieşit, trântind uşa în urma lui.

L-am urmărit fără cuvinte până a părăsit apartamentul.

— Sage? pronunţă Megan în telefon şi, dacă era să judec după vocea ei, cred că între timp îmi rostise des numele. Sage, mai eşti acolo?

Am scuturat din cap, ca să-mi alung buimăceala care îmi cuprinse mintea şi trupul. Totuşi, nu puteam scăpa de durerea pe care o simţeam în suflet.

— Da, sunt aici.

Vocea îmi suna destul de piţigăiată.

— Am fost doar cu gândul în altă parte. Luca tocmai a fost aici.

— Şi?

— Nimic! A plecat, pur şi simplu, i-am explicat şi, dintr-odată, am simţit o stare de letargie, ca după o zi întreagă şi obositoare; mi-aş fi dorit să mă ghemuiesc pe canapea şi să nu mă mai ridic niciodată.

— Trebuie să închid acum, am spus, fiindcă nu voiam să-i dau şansa să-mi analizeze cuvintele. Trebuie să mă apuc să învăţ pentru psihologie. Putem vorbi mâine din nou. Te iubesc!

Am închis înainte ca Megan să mai poată spune ceva şi, dintr-o înghiţitură, am băut toată cafeaua amăruie care mă făcuse să mă scutur de dezgust. Însă, cel puţin, gustul greţos mă făcu pentru câteva secunde să nu mă mai gândesc la Luca.

Mă evita în continuare, iar acest lucru nu putea fi atât de uşor de trecut cu vederea. Părăsirea bruscă a apartamentului în prima dimineaţă o puteam interpreta şi ca pe o reacţie de moment, însă după încă două zile, totul era evident: Luca nu voia să mă vadă. Făcea orice numai pentru

a nu fi în aceeaşi încăpere cu mine. Dimineaţa se furişa afară din locuinţă, în timp ce eu mă aflam, de exemplu, în baie, iar seara se întorcea când eu eram deja în pat. Iar în timpul zilei dădea doar năvală, ca un ciclon, în apartament, pentru ca apoi să îl părăsească la fel de repede. Totul se petrecea atât de rapid, încât nu-mi oferea nicio posibilitate să vorbesc cu el.

Deşi îi spusesem lui Megan la telefon că aveam de gând să învăţ, nu mă atinsesem de niciun manual. Pur şi simplu nu mă puteam concentra, şi cu atât mai puţin nu puteam să fiu motivată. În schimb, în următoarele zile am prelucrat comenzile pentru magazinul meu on-line, am căutat mai departe oferte de locuinţe şi am urmărit împreună cu April serialul *Game of Thrones.* Examenul de restanţă se apropia însă cu paşi rapizi şi, pentru că nu îmi permiteam să mai pic încă o dată, m-am hotărât să-l sun pe Connor. Aflasem de la Aaron, prin intermediul lui April, că nici el nu luase examenul, şi astfel i-am propus să învăţăm împreună. A fost entuziasmat de ideea mea. I-am citit chiar o parte din materiale, deoarece, din cauza dislexiei, îi era dificil să păstreze un anumit ritm. Am decis să ne întâlnim după-masă, fiindcă de dimineaţă avea un curs auxiliar la universitate, la care lua parte pe timpul vacanţei de iarnă pentru a acumula mai multe credite. Asta ar fi trebuit să fac şi eu.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Connor, dându-şi de pe faţă o şuviţă umedă de păr. Toată ziua plouase.

— Profesorul ne-a ţinut până mai târziu şi am pierdut autobuzul. De ce circulă toate numai o dată la patruzeci şi cinci de minute?

— Nu ştiu, dar dacă m-ai fi anunţat, aş fi venit după tine cu dubiţa. I-am luat geaca udă şi am pus-o pe unul dintre

umerașele libere.

— Nu este nicio problemă, dar poate ai vrea să mă duci acasă după?

— Bineînțeles!

Era cel mai mic serviciu pe care puteam să i-l fac, după ce acceptase să studiem împreună.

La început, mă gândisem să mă întâlnesc cu el în cafenea sau la universitate. Însă numai ideea de a mă afla din nou printre străini mă neliniștea.

— Unde vrei să ne așezăm? La masă, pe canapea sau pe jos?

Connor se uită curios prin apartament. Rămase uimit la vederea atâtor cărți, așezate milităreşte pe rafturi.

— La masă!

— Perfect!

Am luat din bucătărie ceva de băut, în timp ce Connor își înșira materialele aduse. Notițele lui erau evident mai bine structurate decât ale mele. Lucra cu multe semne și culori, pentru a găsi mai repede materialul de care avea nevoie. La început, ne-am comparat lucrările pe care le conspectase și am marcat ceea ce era relevant pentru examen. Nu voiam să intrăm prea mult în detalii acolo unde aveam lacune, însă trebuia să ne stabilim anumite priorități. Apoi am căutat material pentru o anumită temă și i l-am citit. Am încercat să redăm cele citite cu propriile noastre cuvinte și să ne explicăm reciproc acolo unde aveam dificultăți. Mi-am dat seama că fusese cea mai bună idee să îl sun pe Connor. Nu aș fi reușit să învăț singură totul într-un timp atât de scurt. Cel mai mult mă ajuta faptul că expuneam în fața lui ceea ce învățasem. De fiecare dată când dădea din cap în semn de aprobare, creștea încrederea în mine și mă simțeam mult mai sigură.

— Vrei să facem o pauză? l-am întrebat după aproximativ trei ore.

Simţeam că-mi plesneşte capul şi îmi era şi foame. Cu o jumătate de oră înainte, April ne adusese sandviciuri de la magazinul din colţul străzii şi le pusese pentru noi în frigider.

— Neapărat! consimţi Connor.

Îşi dădu ochelarii jos şi se frecă la ochi înainte de a îi pune din nou pe nas.

Am luat sandviciurile din bucătărie şi am întrebat-o pe April dacă doreşte să ni se alăture, însă ea era ocupată cu vizionarea serialului *Jessica Jones.*

Connor se aşezase pe unul dintre fotolii, ţinându-şi în mână farfuria, iar eu m-am făcut comodă pe canapea. Am mâncat tăcuţi, în timp ce Connor studia cu mare atenţie sufrageria. Miji ochii atunci când îmi descoperi cutiile lângă canapea şi îmi puteam da seama că avea de gând să mă întrebe despre Luca. Totuşi, nu voiam să vorbesc despre el.

— Cum stai cu ofertele de locuinţe? l-am întrebat.

Se uită spre mine.

— Este destul de bine, totul decurge încet, pot spune că târâgăneză. Mâine voi vizita un apartament, totuşi sunt destul de precaut.

— De ce?

— Poziţia apartamentului este bună, arată fantastic şi este ieftin. Este prea bun, ca să fiu sincer.

— Poate că vei avea noroc.

— Nu am niciodată noroc, spuse Connor, cu o convingere totală în voce. Trebuie să fie ceva în neregulă, iar eu nu mi-am dat încă seama ce anume.

Asta mi-a stârnit curiozitatea.

— Poţi să-mi arăţi locuinţa?

— Bineînţeles!

Connor îşi puse la o parte sandviciul cu brânză mâncat pe jumătate şi îşi scoase laptopul din rucsac. Era acelaşi model plin de zgârieturi ca acum câteva luni, când ne întâlnisem pentru a lucra în grup.

Se aşeză lângă mine pe canapea. Pe ecran se zărea o formaţie, cu o femeie cu părul albastru în fundal, pe care nu o mai văzusem până acum. Deschise programul de navigare şi, după doar câteva clicuri, reuşi să deschidă anunţul. Apartamentul era într-adevăr frumos şi se afla chiar în centru, avea camere luminoase şi existau legături bune cu mijloacele de transport în comun. Preţul era imbatabil.

— Probabil că ambii viitori colocatari cultivă droguri în pivniţă, iar preţul mic al chiriei este doar pentru a-mi ţine gura, spuse Connor, şi mută pagina mai în jos cu ajutorul cursorului, pentru a citi descrierile.

Din descriere, colocatarii din apartament nu păreau a fi dealeri de droguri, însă aparenţele puteau fi înşelătoare. Cel mai bun exemplu în acest sens era Alan – ziua, prieten şi ajutor, iar noaptea, pervers.

Connor suspină şi apăsă pe butonul de revenire la pagina principală cu anunţuri.

— Cel mai mult mi-ar plăcea dacă vreunul dintre colocatarii lui Aaron şi-ar găsi altceva.

— Te-ai muta într-adevăr la el?

— Bineînţeles! De ce nu?

— Nu ştiu, am răspuns, sperând ca următoarele mele cuvinte să nu pătrundă prea mult în sfera lui privată.

Nu îl cunoşteam suficient de bine, însă prin faptul că aparţinea cumva cercului meu de prieteni, speram să fie totul în ordine.

— Am avut impresia că între tine şi Aaron ar fi ceva. Şi

asta ar complica situaţia, dacă aţi locui împreună. Crede-mă, vorbesc din experienţă, am spus, privind în direcţia camerei lui Luca.

Imediat, Connor scutură din cap.

— Nu există nimic între mine şi Aaron.

— Eşti sigur? Te-a sărutat în noaptea de Revelion.

— A făcut numai spectacol. Sărutul nu are nicio importanţă.

— Într-adevăr? şi am ridicat sceptică o sprânceană. Nu îţi place de el?

— Nu contează dacă îl plac sau nu.

Jenat, îşi mută privirea spre laptop şi îşi îndreptă cu degetul arătător ochelarii pe nas, aşa cum făcea adesea.

— Nu îi plac bărbaţii.

— Eşti sigur de asta?

— Suficient de sigur încât să nu îmi fac speranţe, afirmă râzând, însă dezamăgirea din privirea lui nu putea fi atât de repede trecută cu vederea.

În acel moment, îl puteam înţelege. Ştiam exact cum era să îţi placă de cineva şi să nu poţi fi cu acea persoană din anumite motive pe care nu le puteai influenţa. Această asemănare cu el mă făcea să prind curaj, aşa că am râs şi l-am lovit uşor peste umeri.

Mi-a zâmbit înapoi şi chiar în acea secundă uşa apartamentului se deschise şi Luca îşi făcu apariţia. Era ud leoarcă, fiindcă în ultimele ore începuse să plouă şi mai tare. Părul blond îi stătea acum lipit de cap, iar de pe bărbie i se prelingeau picături de apă. Tocmai îşi dădea jos geaca atunci când ne-a observat pe amândoi aşezaţi pe canapea. A rămas încremenit pe loc. Doar privirea şi-o plimbă de la mine spre Connor, apoi din nou spre mine. Maxilarul i se încordă în mod vizibil.

— Hei!

— Hei! salută Connor, cu nesiguranţă în voce.

Luca ne privi fără a spune ceva. Avea o privire întunecată şi nu ştiam exact care era motivul: vremea proastă sau persoana mea. Secundele treceau într-o tăcere neplăcută, până când ceva se produse în mintea lui. Se întoarse brusc cu spatele la noi, îşi atârnă geaca în cuier şi intră fulgerător în camera lui fără a închide uşa. Auzeam cum îşi descălţa adidaşii şi căuta apoi prin dulapuri.

Connor m-a privit cu îngrijorare.

Am ridicat din umeri. Dacă atât de mult dispreţuia faptul că mă aflam aici şi nu dorea să invit pe cineva, ar fi trebuit să-mi spună şi nu să aibă acest comportament. De ce dorise să locuiesc din nou în apartamentul lui dacă totul era atât de insuportabil pentru el? Nici pentru mine nu era uşor să îl văd în fiecare zi şi să nu-l pot atinge, însă încercam să fac faţă situaţiei. Era mult prea important, şi făcuse foarte multe pentru mine, ca să-l elimin din viaţa mea.

— Învăţăm mai departe? l-am întrebat pe Connor.

Acesta aprobă şi, în momentul în care se ridică pentru a-şi duce farfuria în bucătărie, Luca îşi făcu apariţia în living. Se schimbase. Nu mai purta puloverul simplu, ci o cămaşă închisă la culoare. Nu-şi uscase părul, ci doar şi-l pieptănase spre spate, ceea ce îi accentua structura perfectă a obrajilor. Fără să ne acorde vreun pic de atenţie, s-a îndreptat spre uşă, şi-a luat în grabă geaca şi a dispărut din nou, înainte să-l pot întreba unde pleacă atât de târziu şi pe această vreme urâtă.

Capitolul 12

După ce am mai învăţat încă vreo două ore, l-am dus pe Connor acasă. Locuia împreună cu părinţii la marginea oraşului, într-o fermă veche, înconjurată de natură. Am stabilit că ne vom mai întâlni, apoi m-am întors acasă. Între timp, se făcuse destul de târziu, iar străzile erau pustii, probabil şi din cauza furtunii. Nu mai ploua atât de mult şi adia un vânt rece, iar instalaţia de încălzire din dubiţa mea iar nu mai funcţiona.

Am ajuns la apartament aproape îngheţată, pregătită să mă bag direct în pat. M-am decis să fac mai întâi un duş, apoi m-am cuibărit în pătura mea şi am adormit imediat. Am visat ceva neclar despre studiu şi universitate, până când, în toiul nopţii, am fost trezită de muzică.

Apoi, cu un oftat, m-am întors pe partea cealaltă. Ce era asta? Primul gând mă conduse la Luca, apoi l-am recunoscut pe Throne, cu piesa „Bring me the Horizon”. Era sunetul de apel al telefonului lui April. Mi-am dat pătura la o parte şi m-am îndreptat spre bucătărie, de unde se auzea sunetul. Dacă ar fi fost o altă oră, l-aş fi lăsat să sune, însă apelurile din toiul nopţii trebuiau să aibă un motiv important. Am găsit telefonul lângă frigider, pe blatul de lucru. Probabil că April îl uitase acolo când îşi luase ceva de ronţăit. Intenţionam să-i duc telefonul, ca să rezolve problema, însă când am observat imaginea lui Luca pe ecran, am răspuns fără a ezita.

— Hei, Luca!…

— Nu vorr să mă laase în autobuuus! mă întrerupse el.

— Ce?

— Trebuieee să vii să mă iei!

Se bâlbâia, ca şi când limba i-ar fi fost mult prea grea ca

să poată pronunţa cuvintele.

— Ai băut? am întrebat încruntându-mă.

— Nu! începu să chicotească. Ba da!

Am oftat.

— Unde eşti?

— La o staţie de autobuz, lângă clubul Resilience.

— Bine! am spus, îndreptându-mă deja spre living. Vin să te iau!

— Mulţumesc! eşti cea mai bună.

Pentru tine fac orice.

— Nu este nicio problemă.

— O, April? spuse el în timp ce mă încălţam. Te rog, nu-i spune nimic lui Sage despre asta.

Trebuie că era într-adevăr beat, atât timp cât mă confundase cu April, însă înainte de a-l putea corecta a închis. Pentru un moment, m-am gândit să o trezesc pe April, să-i povestesc totul şi să o trimit pe ea după el. Dar de ce să o smulg din somn, atât timp cât eu eram trează şi nu aş mai fi putut oricum adormi?

M-am încălţat, hotărâtă, mi-am luat repede paltonul şi m-am îndreptat spre maşină. Nu fusesem până acum în Resilience. Ştiam însă cu aproximaţie pe unde se afla clubul, aşa că nu a trebuit să caut prea mult. Din cauza norilor întunecaţi, am putut zări încă de la depărtare panoul ce lumina în roşu numele clubului. Staţia despre care vorbise Luca se afla la doar câţiva paşi mai în spate. Pe bancă se zărea un trup cocârjat.

Am parcat în faţa staţiei de autobuz şi am aşteptat ca Luca să vină spre mine. Totuşi, nu s-a mişcat de acolo. Era atât de beat, încât nici măcar nu îmi mai recunoştea dubiţa? Am tras aer în piept şi, înainte de a-mi lua paltonul şi de a coborî, m-am uitat în oglinzile laterale şi în cea retrovizoare.

După ce am făcut o dată ocolul maşinii, am observat mai multe lucruri în acelaşi timp. Luca aţipise, nu mai avea geaca pe el, probabil o pierduse sau o uitase în club, şi se bătuse. Chiar şi în lumina vagă a felinarelor de pe stradă, mi-am putut da seama că îi lipseau doi nasturi de sus de la cămaşă, iar buza inferioară îi era spartă. Şi, în afară de asta, mirosea ca o distilerie de rachiu. Nu era de mirare că şoferul autobuzului refuzase să-l ia.

— Hei!

Prudentă, pentru a nu-l speria, i-am pus o mână pe umeri. Cămaşa îi era udă. Mi-am dus degetele la nas. Aşa cum era de aşteptat, mirosea a alcool. Probabil că îi aruncase cineva în faţă cu alcool.

— Trezeşte-te! Taxiul tău este aici!

L-am scuturat uşor.

Tresări şi clipi de mai multe ori. Pentru câteva secunde, înainte de a mă observa, îşi plimbă dezorientat privirea împrejur. Făcu apoi ochii mici.

— Sage? Ceee faci aici?

Părea total dezorientat, iar bâlbâiala îi era mult mai puternică decât o auzisem eu la telefon.

— I-am spuus lui April că nu treeebuie să menţioneze niiimic despre aaasta.

— April doarme. Eu am răspuns la telefon.

— Adevărat? întrebă, încreţindu-şi fruntea.

— Da!

— La naiba! Înghiţi cu greu. Am ssspus ceva ssstupid?

Am zâmbit.

— Nu mai stupid decât de obicei. Şi, acum, să mergem acasă.

Luca încercă să se ridice, însă ateriză din nou pe bancă. Nu-l mai văzusem până atunci în starea aceea. Cât băuse?

Probabil că foarte mult, dacă se afla în această situaţie, ţinând cont de înălţimea şi de greutatea lui.

I-am apucat braţele şi, încercând să ignor mirosul de alcool, am încercat să-l ajut să se pună pe picioare. Probabil că ar fi trebuit să-l sune pe Gavin. Cumva, am reuşit să-l duc până la dubiţă şi să-l ajut să se aşeze pe scaunul de lângă şofer.

— Pune-ţi centura!

— Nuuu pot! se bâlbâi din nou şi îşi sprijini capul de uşă.

— Luca!

Avea din nou ochii închişi. Cu un oftat, am prins centura şi m-am aplecat spre el. În timp ce încercam să-i închid centura, am simţit cum se mişcă.

— Miroşi bine! constată el, şi îşi îngropă nasul în părul meu. Ceee miros estee acesta?

Îi simţeam respiraţia caldă pe pielea gâtului, însă pentru prima dată apropierea lui trezea în mine numai un sentiment de milă. Acelaşi sentiment îl avusese şi el, oare, în seara de Revelion, când stăteam, vulnerabilă şi neajutorată, în baia lui Aaron?

— Mango!

— Mhhh! Iubesc acest miros.

Îmi atinse cu buzele pielea gâtului şi începu, suav, să-mi sărute pielea.

Am scos un suspin, iar un fior îmi străbătu spatele. Tentaţia de a ceda atingerii lui era mare. Foarte mare. Totuşi, dacă aş fi permis ca în noaptea aceea să se întâmple ceva între noi, m-ar fi urât. Una era să cedezi impulsului atunci când aveai mintea limpede, şi cu totul altceva să profiţi de o persoană în stare de ebrietate, care nu putea lua decât decizii prosteşti. Trebuia să fiu cea raţională, chiar

dacă asta însemna să nu permit ca Luca să se apropie prea mult de mine.

I-am legat hotărâtă centura şi am închis uşa, apoi m-am urcat repede în maşină şi am pornit motorul. Puteam vedea cu coada ochiului cum se întorsese spre mine şi mă privea cum conduceam. Încercam să mă concentrez pe condus şi să nu-i dau atenţie, chiar dacă îmi era greu să fac asta. Pentru prima dată după multe zile, nu mă mai privea cu ranchiună.

— Eşti aaatât de drăguţă, spuse dintr-odată; îşi întinse mâna spre mine şi îşi plimbă degetul arătător peste obrajii care îmi tremurau acum din cauza frigului.

Cu o mişcare blândă, dar hotărâtă, i-am împins mâna.

— Iar tu ai băut foaaarte mult!

Zâmbi şi se cufundă adânc în scaunul dubiţei.

— Ai dreptate!

Nu încerca să nege acest lucru.

Am condus în linişte, iar din când în când mă uitam spre el. Ţinea ochii aproape mereu închişi. Nu ştiam ce îmi doream mai mult, să adoarmă, pur şi simplu, ca să nu mai simt această situaţie ciudată, sau să rămână treaz, fiindcă nu credeam că altfel îl mai puteam urni din loc.

— Îmi este frig!

— Te cred! Nu ai nici măcar geaca!

Luca se uită în jos şi se încruntă, de parcă numai atunci şi-ar fi dat seama de asta.

— Unde îmi este geaca?

— Nu ştiu! Nu ai lăsat-o cumva în garderoba clubului?

Nu mi-a răspuns la întrebare, ci s-a aplecat în faţă şi a început să-şi facă de lucru cu butoanele de pe bord. Găsi butonul luminii de avarie.

— Îmi este frig! repetă el.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Știu! Dar sistemul de încălzire este stricat.

— Trebuie să o duci la reparat.

Cu ce bani?

— În curând.

Luca dădu din cap, ca și când ar fi fost mulțumit cu răspunsul meu, și își încrucișă mâinile peste piept ca să se încălzească.

Mi-aș fi dorit acum să fi avut în mașină una dintre păturile mele vechi. Am accelerat, iar în câteva minute mă aflam deja în parcarea din fața apartamentului. Adormise, bineînțeles. Nici măcar trântitul ușii nu îl trezi. M-am dus pe partea în care se afla el și, la fel ca și în stația de autobuz unde se afla clubul, am încercat să-l trezesc cu blândețe. Fiindcă nici acest lucru nu a funcționat, am început să-l ciupesc de braț.

Luca scoase un mârâit și se îndreptă brusc de spate.

— Au, ce a fost asta?

— Am încercat să te trezesc normal și nu am reușit, i-am explicat încet.

Părea să fie mulțumit cu explicația mea și încerca acum să se dea jos din mașină. Însă, în starea în care se afla, îi era greu să-și mențină echilibrul și se împiedică stângaci pe stradă. Ca să nu trebuiască să-mi petrec timpul la spital, i-am sprijinit brațul pe umerii mei. Am intrat amândoi clătinându-ne în casa scărilor, apoi am urcat la etaj. Cu greutatea lui pe umerii mei, îmi era greu să descui ușa, așa că am avut nevoie de mai mult timp până când am reușit să intrăm în hol. Situația i se părea comică, pentru că a început să râdă, până când l-am dus în camera lui și l-am ajutat să se întindă pe pat.

După ce am făcut un pas înapoi, în lumina albă a lămpii de pe tavan, mi-am dat seama că bătaia din club nu fusese

neapărat ceva inofensiv, în care el nu avusese nicio vină. Nu lipseau numai doi nasturi de la cămaşă; chiar şi gulerul era distrus. Buza inferioară îi era umflată, iar sub ochiul drept avea o vânătaie pe care nu o observasem pe tot drumul, din cauza întunericului.

— Aşteaptă aici, i-am ordonat, ca şi când ar fi fost în stare să se deplaseze undeva în situaţia în care era.

Bombăni ceva neinteligibil. M-am îndreptat spre bucătărie. Am scotocit în congelator şi am găsit, în cele din urmă, o pungă de cartofi congelaţi. Pentru că nu aveam altceva mai bun, am luat-o de pe raft şi am umezit apoi un prosop de bucătărie, ca să-i şterg sângele deja uscat.

Stătea în pat, pe spate şi, pierdut în gânduri, se holba la tavan, ca şi când acesta ar fi ascuns un secret care aştepta să fie dezvăluit de mintea lui înceţoşată. Nu am încercat să-l ridic, fiindcă ar fi fost în zadar, ci m-am descălţat şi m-am aşezat lângă el.

Se uita acum la mine cu ochii lui gri şi un zâmbet îi apăru pe buze, ceea ce îi lumină întreaga faţă. Simţeam că inima mi se oprise să mai bată.

— Sage! şopti el, şi îmi aşeză după ureche o şuviţă de păr.

În loc să-şi retragă apoi mâna, îşi plimbă degetele reci pe ceafa mea. Pe faţă i se putea citi evident dorinţa când privirea i se opri pe buzele mele. În acel moment, îmi doream să-l fi lăsat să doarmă mai bine în dubiţă.

— Nu! Eşti băut! am spus cu o voce răguşită.

— Ştiu! afirmă Luca.

Încercă să mă tragă spre el, însă m-am opus.

Dorinţa de a-i ceda era mare, însă raţiunea era, de data aceasta, mult mai puternică. Înainte ca buzele să ni se atingă, l-am îndepărtat cu mâna în care ţineam prosopul umed de

bucătărie, pe care i l-am pus pe buze. Fu atât de surprins, încât la început nici măcar nu reacţionă. Se lăsă apoi pe saltea, mai mult epuizat decât frustrat. I-am tamponat cu atenţie buzele, pentru a-i şterge sângele uscat, iar după ce am terminat, i-am pus punga congelată de cartofi pe ochiul vânăt.

A tresărit.

— Este rece!

— Numai pentru câteva minute. Vei rezista, l-am asigurat, şi i-am pus mâna pe pungă, ca să nu îi cadă.

În starea în care se afla, şi după cantitatea de alcool pe care o băuse, nu ar mai fi trebuit să simtă frigul, însă era o persoană care nu tolera frigul, indiferent de situaţia în care se afla.

După ce m-am asigurat că ţine bine punga congelată pe ochi, am început să-i desfac cămaşa. Era imposibil să doarmă în ceva ud, care mirosea a alcool.

— De ce ai băut atât de mult? l-am întrebat, ca să-i distrag atenţia, fiindcă încercam să-l dezbrac.

Ultima dată când îi văzusem pieptul gol fusese atunci când îl acoperisem cu sărutări şi când, între noi, totul era în regulă.

— Pentru că aşa am avut chef, răspunse, şi se îndreptă cu mişcări lente, ca să pot să-i scot cămaşa; la claviculă avea încă o vânătaie.

— Doar pentru că ai avut chef? Fără un anumit motiv?

— Da! mi-a răspuns cu o voce hotărâtă.

Bineînţeles că nu îl credeam, însă nu avea rost să discutăm pe această temă şi, în niciun caz, să ne certăm. Era un bărbat în toată firea şi avea voie să facă tot ce dorea. Şi, oricare ar fi fost motivele, cine eram eu să-l trag la răspundere? Nici eu nu mă justificasem în faţa lui în noaptea

de Revelion.

Am luat un tricou curat din dulap şi l-am ajutat să îl îmbrace. I-am dat jos ciorapii uzi, apoi am încercat să-i trag şi blugii de pe el, ceea ce se dovedi a fi o adevărată provocare, pentru că, din cauza amorţelii din corp, nu-şi putea ridica nici coapsele. După mai multe încercări, am reuşit. Şi boxerii îi erau uzi, însă nu-mi puteam da seama dacă din cauza ploii sau a alcoolului. Am decis totuşi că putea să îi păstreze pe el. Dacă aş fi fost în locul său, nici eu nu mi-aş fi dorit să apar goală în faţa lui.

— Mai doreşti ceva? l-am întrebat după ce l-am învelit cu pătura.

S-a uitat la mine şi şi-a lăsat gânditor privirea să alunece pe faţa mea. Mult prea gânditor pentru starea în care se afla.

— Pe tine, îmi răspunse în cele din urmă; vocea îi era aproape o şoaptă, iar o scânteie se ivi în ochii lui tulburi. Am nevoie de tine. Rămâi aici!

Am simţit cum pieptul mi se încordează şi mi-aş fi dorit din tot sufletul ca acela care rostea astfel de cuvinte să fie Luca acela raţional şi nu acela beat. Am scuturat din cap.

— Luca… Nu!

— De ce nu?

— Nu este o idee bună. Eu… nu pot.

M-a privit, dezamăgit.

— Pentru că îl ai acum pe Connor?

Connor? M-am încruntat. Acesta fusese motivul pentru care părăsise apartamentul ca o furtună, pentru ca apoi să se îmbete? Pentru că ne văzuse aşezaţi pe canapea? Nu aveam voie să facem asta?

— Suntem doar prieteni, l-am asigurat; voiam să ştie acest lucru. Am învăţat doar împreună.

— Spui adevărul? m-a întrebat cu o lumină în ochi.

— Da, aşa este! am confirmat.

— Atunci… Atunci mă bucur.

Mi-am strâns buzele. Nu exista nimic din ce aş fi putut spune care să nu trădeze faptul că regretam decizia mea. Regretam modul în care hotărâsem să se termine relaţia noastră şi faptul că le permisesem lui Alan şi fricii mele să îi facă rău. Însă asta nu schimba cu nimic faptul că Luca merita mai mult decât îi puteam eu oferi. Trebuia să mă gândesc mereu la cele întâmplate, pentru a nu-l răni din nou.

Capitolul 13

Fără cafea, cu mult zahăr, nu aş fi putut suporta această zi şi programarea la dr. Montry.

După ce l-am dus pe Luca în pat, nu am mai putut adormi la loc. Invitaţia lui, de a rămâne cu el peste noapte, apoi cuvintele de dinaintea zilei de Crăciun, răsunau încă în capul meu.

Rămâi aici!

Dispari!

Rămâi aici!

Dispari!

Rămâi aici!

Dispari!

Înspre dimineaţă, nu mai speram să pot adormi, aşa că am recitit informaţiile pe care în ziua anterioară le prelucrasem alături de Connor. Spre bucuria mea, multe dintre datele pe care le învăţasem îmi rămăseseră în cap, însă în acel moment nu mă ajuta cu nimic acest lucru, fiindcă de abia îmi puteam ţine ochii deschişi. Mi-am mai pus încă o linguriţă de zahăr în cafea şi am început să caut prin bucătărie câteva gogoşi mici. O uşă se deschise.

Luca!

Al şaselea simţ îmi spunea că era Luca, nu April. Pe moment, am rămas nemişcată, ca să pot să-mi dau seama dacă intră în baie sau se furişează afară din apartament, aşa cum o făcuse în ultimele zile. Dacă fugea de mine, cel puţin nu voiam să fiu martoră la asta.

Rămâi aici!

Dispari!

— Bună dimineaţa!

M-am întors, surprinsă. Era prima dată când mi se adresa direct de când mă mutasem din nou în apartamentul lui.

— Bună dimineaţa! am răspuns, buimăcită nu numai de prezenţa lui, ci şi de vocea lui prietenoasă şi, în acelaşi timp, somnoroasă; nu se schimbase, purta acelaşi tricou vechi, cu personaje din filmul *Hulk,* în care îl ajutasem să se îmbrace noaptea trecută. Cum te simţi?

— M-aş putea simţi şi mai bine.

Îşi plimbă mâna prin părul zburlit. Nu eram sigură dacă prin acest gest voia să-şi aranjeze părul sau dorea să-mi dea de înţeles că îl durea capul. Umflătura de sub ochi nu mai era atât de mare, însă crăpătura buzei era încă vizibilă.

— Doreşti cafea? l-am întrebat.

— Da, te rog! Fără zahăr!

I-am turnat cafea într-o ceaşcă, timp în care nu şi-a luat ochii de la mine, apoi i-am pus-o în faţă. A luat o înghiţitură fără a rosti vreun cuvânt.

Am stat aşa, tăcuţi, timp de câteva secunde, apoi şi-a dres glasul.

— Mă duc mai bine în camera mea.

Am dat din cap şi mi-am luat ceaşca în mână, fiindcă nu ştiam ce aş fi putut spune sau face. Nu aş fi abordat cu siguranţă subiectul referitor la noaptea trecută şi nici faptul că dorise să rămân cu el peste noapte.

Luca dădu să plece, însă după vreo trei paşi se opri brusc. Scoase un suspin, apoi se întoarse încet spre mine. Oasele încheieturii mâinii în care ţinea ceaşca de cafea îi ieşeau în evidenţă.

— Sage!…

Trase aer în piept.

— Ceea ce ţi-am spus aseară…

— Am uitat deja! l-am întrerupt cu o mişcare de mână, pentru că nu doream să aud din gura lui că tot ceea ce îmi spusese nu fusese adevărat. Nu este nicio problemă.

— Bine!

Luca privi pentru un moment în ceaşca de cafea, apoi îşi ridică din nou privirea.

— Atunci, este totul în regulă. Nu voiam să te sun pe tine. Nu se va mai repeta. Îţi promit!

— Bineînţeles, am afirmat cu un zâmbet încordat, chiar dacă, în acel moment, mi-aş fi dorit să nu fi rostit acele cuvinte. Chiar dacă nu mai eram împreună, voiam să fiu pentru el persoana pe care să se poată baza indiferent de situaţie, voiam să mă sune în caz de urgenţă. Nu era pentru mine o povară şi nu avea să fie niciodată.

— Bună ziua, Sage! mă întâmpină dr. Montry, şi mă invită, printr-un gest, în biroul ei.

Acesta arăta la fel ca înainte de sărbători, cu mica diferenţă că puţinele decoraţiuni de Crăciun, câteva lumânări şi un aranjament floral dispăruseră. În schimb, pe locul lor se aflau din nou aceleaşi figuri abstracte.

Mi-am dat jos paltonul şi m-am aşezat pe fotoliu. Îmi părea o veşnicie de când fusesem ultima dată în acel birou. Îmi amintesc că atunci îi povestisem dr. Montry, cu multă bucurie, de Luca şi de primul nostru sărut, iar ea, în schimb, încercase să mă convingă să-l aduc şi pe el la una dintre şedinţele noastre de terapie. Acest lucru nu s-ar mai fi putut întâmpla acum.

— Cum vă simţiţi? mă întrebă dr. Montry.

Îşi netezi rochia şi se aşeză pe fotoliul din faţa mea. În privirea ei puteam vedea îngrijorare, ceea ce nu mă surprindea. Încă de la prima noastră întâlnire îşi pusese în

evidenţă talentul, acela de a mă citi ca pe o carte deschisă, înainte ca eu să povestesc ceva.

— M-am despărţit de Luca!

Între timp, mă obişnuisem să vorbesc deschis cu dr. Montry. I-am povestit totul, începând cu acea călătorie a noastră la Brinson, apoi prima mea experienţă sexuală cu Luca şi, nu în ultimul rând, telefonul lui Alan şi decizia pe care o luasem după convorbirea cu tatăl meu vitreg.

— A fost o decizie pripită, i-am explicat.

Vocea îmi era înăbuşită de lacrimile care îmi curgeau pe faţă. În ultimele zile nu mai plânsesem din cauza lui, însă dr. Montry era prima persoană căreia îi puteam vorbi deschis şi sincer despre cele întâmplate.

— Nu ar fi trebuit să plec de la Brinson atât de repede. Alan nu intenţiona să le lase singure pe Nora şi pe mama, pentru a veni după mine. A încercat numai să mă intimideze, iar eu m-am lăsat păcălită, ca o persoană proastă şi naivă, exact aşa cum mă consideră el.

— Sage! mă avertiză dr. Montry, strângând din buze.

Nu mă judeca, nici prin prisma fricii mele, şi nici prin prisma faptului că mă desconsideram atât de mult.

— Încearcă să foloseşti alte adjective.

Îmi ciupeam unghia ruptă.

— Îmi pare rău!

— Nu trebuie să vă scuzaţi, însă nu vă caracterizaţi ca fiind proastă sau naivă. Ceea ce Alan declanşează în dumneavoastră nu are nicio legătură cu inteligenţa sau capacitatea dumneavoastră de înţelegere. Ci cu faptul că este bolnav psihic şi ştie exact cum să vă manipuleze.

Am dat din cap, fiindcă *teoretic* ştiam că acel lucru era adevărat, însă asta nu schimba cu nimic situaţia. Cădeam mereu în acelaşi şablon vechi, pe care Alan mi-l impusese

de-a lungul anilor.

— Să ne întoarcem la ceea ce aţi povestit, spuse dr. Montry. Cum vă simţiţi când vă gândiţi la despărţirea de Luca?

Am ridicat din umeri şi am luat unul dintre şerveţelele care se aflau pe masă.

— Disperată? Nesigură? Neajutorată? În niciun caz nu aveam de gând să mă despart de el, voiam pur şi simplu să plec cât mai repede din Brinson. Însă, în momentul în care l-am văzut cum stătea în faţa mea şi îmi cerea explicaţiile pe care nu i le puteam oferi, a fost mult prea mult pentru mine. Merită ceva mult mai bun decât să fie minţit tot timpul.

— Aţi fi putut să-i spuneţi adevărul.

Am scuturat din cap.

— Ştiţi că nu pot face asta.

— Este adevărat. Cunosc ameninţările lui Alan, răspunse dr. Montry. Ar însemna că încălcaţi înţelegerea cu el. Totuşi, de ce nu îi povestiţi lui Luca totul?

— Cu dumneavoastră este altceva, am insistat. Sunteţi medic.

— Dacă aşa consideraţi…

Aş fi oftat de frustrare. Nu suportam ca dr. Montry să vorbească în acel fel cu mine. Însă îşi propusese doar să mă ghideze în a lua singură deciziile corecte, şi nu în a-mi arăta drumul drept. Pe lângă asta, bănuiam ce insinua. Voia să-mi arate că nu aveam încredere deplină în Luca. Nu aşa cum aveam încredere în ea. Şi asta numai pentru că ştiam că trebuia să respecte confidenţialitatea dintre medic şi pacient.

— Să ne concentrăm acum pe problemele dumneavoastră legate de locuinţă, spuse dr. Montry, aruncându-şi o privire peste notiţe, mai mult ca să se asigure

că nu uitase ceea ce discutasem în ultimele cincisprezece minute. V-aţi mutat din nou la Luca şi la April. Cum este să locuiţi din nou împreună cu Luca?

— Aproape că nu este niciodată acasă, am răspuns scurt.

Dr. Montry îşi ridică o sprânceană.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Locuiesc, într-adevăr, la Luca, dar nu suntem împreună. De când m-am mutat în apartament, l-am văzut numai de câteva ori şi doar pentru câteva minute. Face orice pentru a nu intra în contact cu mine, cel puţin atât timp cât nu este beat.

Dr. Montry îşi ridică din nou sprânceana.

— Bea?

— Nu mereu, doar ieri. O sunase de fapt pe sora lui, pentru a-l lua cu maşina de undeva, însă eu am fost cea care a răspuns la telefon. Azi-dimineaţă mi-a mulţumit şi s-a scuzat, promiţându-mi că nu se va mai întâmpla aşa ceva.

— Păreţi dezamăgită.

Am ridicat din umeri.

— Oarecum. Chiar dacă el nu ştie, în ultimele luni m-a ajutat foarte mult să lupt împotriva stărilor mele de frică şi de panică, iar acum nu doresc ca el să dispară din viaţa mea.

— De aceea v-aţi mutat din nou la el?

— Poate, am mărturisit. Credeţi că a fost o greşeală din partea mea?

— Nu vă voi evalua decizia, îmi explică dr. Montry cu o voce pragmatică, înclinându-şi capul. Trebuie să faceţi ceea ce credeţi că este mai bine pentru dumneavoastră.

Mi-am suflat nasul, pentru a ascunde un gâfâit. Spunea asta ca şi când ar fi fost vorba doar despre două posibilităţi: ori alb, ori negru. Corect sau fals. Totuşi, nu era atât de uşor.

Eram distrusă în interior şi, dacă în acea secundă mă simţeam bine, în următoarea secundă durerea îmi putea cuprinde tot sufletul. Pe de o parte, îmi plăcea să locuiesc din nou în apartament, pe de altă parte, mi se rupea inima să îl văd pe Luca doar din când în când şi să mă gândesc că, atunci când nu era acasă, se afla probabil în braţele unei alte femei. Sufeream când, în loc de un sărut, primeam doar un „Bună!”, rostit mai mult ca un bombănit, sau când, în loc de priviri pline de drăgălăşenie, ne uitam unul la celălalt numai atunci când eram siguri că privirile nu ni se intersectau. Nu era bine ce se întâmpla, însă pe de altă parte ştiam că era imposibil să mai fim împreună. Nu îi puteam oferi ceea ce îi trebuia cu adevărat şi ceea ce merita: sinceritate şi încredere.

Următoarele zile au trecut mult prea repede. Connor m-a mai vizitat de câteva ori, ca să învăţăm pentru restanţă. Primisem, în sfârşit, un termen de a o susţine. Şi, în timp ce April savura timpul liber, urmărea seriale, se întâlnea cu Aaron sau mergea ocazional la sala de fitness, eu îmi petreceam timpul la masa de lucru. Doar din când în când îmi permiteam pauze scurte, pe care le foloseam pentru a confecţiona accesorii sau a căuta locuinţe.

Cu cât se apropia începerea semestrului, cu atât oferta de locuinţe era mai bogată, însă şi concurenţa era mai mare, din cauza numărului uriaş de studenţi noi. Am renunţat la intenţia de a-mi căuta o locuinţă într-un cămin de studenţi, fiindcă universitatea pretindea opt sute de dolari pentru un pat într-o cameră dublă, iar asta doar pentru că în cinci minute puteai fi deja în sala de curs. Chiar dacă disperarea creştea în mine, şi chiar dacă nu eram convinsă cât timp mai suportam să locuiesc la Luca, nu îmi puteam permite o astfel

de sumă.

Luca nu mă mai ignora atât de mult ca în ultimele săptămâni, şi era mult mai prietenos cu mine. Ca şi când aş fi fost pentru el numai o străină care voia să ştie care este drumul corect, şi nu femeia care îi sărutase fiecare părticică a corpului şi care îndrăznise să stea goală în faţa lui. Nu voiam să fiu doar o străină pentru el. Îmi doream să îi fiu prietenă; mai precis, prietena lui. Tocmai aici era problema. Între timp, realizasem că dorinţa de a fi cu el nu îşi pierdea din intensitate doar pentru că locuiam împreună. Fiecare obiect din apartament îmi aducea aminte de timpul petrecut împreună: tigaia în care i se arseseră clătitele sau scaunul de toaletă pe care şezuse atunci când îl machiasem pentru Halloween. Din cauza acestei disperări, am luat în final în calcul şi posibilele oferte de locuinţe alături de colocatari bărbaţi. Cu siguranţă că nu aş fi fost singura fată într-un astfel de apartament şi, atât timp cât predominau femeile… Poate că aşa mi-aş fi găsit mai repede ceva. Trebuia măcar să încerc. Şi, dacă nu funcţiona şi aş fi fost cuprinsă de atacuri de panică, puteam să renunţ imediat.

— Îmi este foame! mă anunţă April, aproape strigând, pentru a acoperi genericul serialului pe care tocmai îl urmărea.

Destul de buimacă, mi-am luat privirea de la foile de lucru. Mă durea deja capul de la numeroasele informaţii pe care încercam să le memorez de câteva ore.

— De ce ai poftă? am întrebat-o, observând abia atunci cât de târziu se făcuse; felinarele de pe stradă luminau burniţa care părea că nu va mai înceta vreodată.

April se întoarse spre mine, sprijinindu-şi braţele de spătarul canapelei.

— Nu ştiu.

Mi-am strâns buzele.

— Ce zici de macaroane cu brânză?

De când revenisem în apartament, nu gătisem nimic pentru cei doi.

— Uită de ele. Am mâncat toată brânza.

— Ai mâncat *toată* brânza?

Cumpărasem destul de multă.

April încuviinţă şi îşi strânse buzele în semn de scuză.

— Îmi era foame!

— Oh, okay!

Tot ceea ce găteam avea gust doar pentru că foloseam brânză, aşa că nu îmi rămâneau prea multe posibilităţi. Şi nu cred că vreunul dintre noi ar fi ieşit pe vremea aceea la cumpărături.

— Nu vrei să comandăm ceva?

— Sushi?

Este prea scump.

— Nu, nu îmi este poftă de sushi.

— Mă duc să-l întreb pe Luca, spuse April, sărind de pe canapea.

Bătu la uşa lui şi o deschise fără a aştepta vreo invitaţie. Fusese atât de linişte în ultimele ore, încât aproape că uitasem că el era, de fapt, acasă.

— Hei, ne este foame! Îţi este poftă de ceva?

— Nu ştiu! Am putea să încercăm noul chioşc cu hamburgeri.

— Ar fi o idee bună.

April dădu să plece, însă îşi ţinu pentru un moment respiraţia şi se întoarse din nou spre fratele ei.

— Unde este meniul pentru comenzi?

Luca scoase un mormăit enervat, se îndreptă spre living şi se opri la masa aflată lângă uşa apartamentului. Purta o

pereche de mănuşi cu buricele degetelor decupate şi avea pe el două pulovere, unul peste celălalt. Când l-am văzut, am simţit o înţepătură în piept şi mi-aş fi dorit să pot merge la el şi să-l îmbrăţişez, ca să nu-i mai fie frig.

— Aici este, spuse el, ridicând triumfător un meniu.

— Haide să ne uităm.

April îi luă brusc meniul din mână şi se uită pe listă.

— Arată bine, însă nu livrează comenzile acasă. Trebuie să mergem să le luăm de acolo.

— Magazinul se afla la aproximativ două străzi depărtare.

— Poţi să mergi tu şi să ne aduci comenzile? îl întrebă April cu un zâmbet nevinovat.

Luca însă clipi leneş, dând de înţeles că nu are chef.

— Nu este nicio problemă. Merg eu după mâncare, iar tu plăteşti, spuse ea, ridicându-şi în mod exagerat mâinile în sus.

— Poţi să uiţi asta! pufăi Luca.

— Atunci, poţi să-ţi iei gândul de la hamburgeri!

— Asta se numeşte şantaj!

— Nu este adevărat. Negociem doar.

— Enervanto!

— Zgârcitule!

Luca oftă resemnat, scoase o bancnotă din geaca aflată în cuier şi i-o întinse lui April.

Rânji şi îi dădu înapoi meniul, pentru a putea să-şi aleagă ceva. El se hotărî să-şi comande un hamburger cu sos picant, April se decise pentru unul cu sos de smochine, iar eu am ales doar nişte cartofi prăjiţi, pentru că aceştia erau cei mai ieftini.

— Dacă ar înceta să plouă pentru următoarele zece minute, ar fi frumos, spuse April în timp ce îşi îmbrăca

paltonul de culoarea muştarului.

— Nu mai face atâta caz, afirmă Luca; stătea acum comod pe canapea şi se uita prin oferta de cărţi de pe internet.

— Asta spune cineva care poartă mănuşi în apartament.

— Vrei să vin cu tine? am întrebat-o pe April, şi i-am întins fularul.

Voiam să merg cu ea. Dacă rămâneam acolo, însemna să fiu singură cu Luca. Pe de altă parte, nu voiam să fie atât de evident că fugeam de el. Ca să fiu sinceră, înainte cu şase luni, aş fi însoţit-o pe April fără a ezita vreo secundă, fiindcă nu mi-ar fi păsat ce credea Luca. Acum, era o cu totul altă situaţie. Aş fi plecat nu din cauza fricii, ci din cauza incertitudinii care domnea între noi. Nu ştiam care era, de fapt, situaţia dintre noi.

— Nu, mă descurc singură, spuse April, şi îşi înfăşură fularul împrejurul gâtului, apoi îşi luă de pe masă cheia de la maşină şi, în următoarea secundă, dispăru de uşă.

În apartament se aşternu din nou liniştea, întreruptă doar de susurul ploii. M-am întors încet spre Luca, şi am văzut că stătea acum concentrat asupra ecranului laptopului său. Mult prea concentrat.

— Mă duc să aduc farfuriile, am şoptit, şi m-am grăbit spre bucătărie.

În colţ, lângă uşă, acolo unde Luca nu mă putea vedea, m-am sprijinit de perete şi am respirat adânc. Înţelegeam tot mai mult de ce oamenii, după ce se despart, nu mai rămân prieteni. Crezusem întotdeauna că foştii parteneri încearcă să nu-şi mai încrucişeze drumurile pentru că se urăsc, însă acest lucru nu era adevărat. După săptămâni, luni sau ani petrecuţi împreună, era dificil sau chiar imposibil să îi oferi celuilalt indiferenţă fără a fi tu însuţi afectat. Nu ştiam cum

trebuia să mă port cu Luca. Teama pe care o avusesem mereu mă ajuta în momentele grele. Mă ţinea la distanţă. Nu mă lăsa să vorbesc. Eram mereu invizibilă. În situaţia actuală, nu ştiam ce să fac, în afară de faptul că mă ascundeam acolo, în bucătărie, de teamă să nu spun vreo prostie.

— Este totul în ordine? strigă Luca brusc. Ai nevoie de ajutor?

Mi-am dres glasul.

— Nu, totul este în regulă. Încerc doar să-mi repet în gând ceea ce am învăţat.

Înainte să-mi poată analiza explicaţia, m-am îndepărtat de perete şi am mers spre frigider. Era, într-adevăr, gol. April mâncase toată brânza, dar se mai afla încă acolo un bax desfăcut de şase sticle cu bere. Am ezitat pentru o clipă, apoi am luat două sticle şi m-am întors în living.

— Vrei şi tu una?

Luca îşi dezlipi privirea de la ecranul laptopului şi se uită la sticlele cu bere din mâna mea. De la incidentul din barul Resilience, nu se mai atinsese de alcool.

— Bineînţeles, de ce nu?

Am deschis cele două sticle în bucătărie şi am luat din dulap trei farfurii, pe care le-am pus pe măsuţa din sufragerie, fiindcă masa cea mare era acoperită cu materialele mele de studiu.

Luca îşi puse laptopul lângă el. Vârfurile degetelor ni s-au atins când a apucat sticla de bere. Deşi a fost numai o atingere superficială, am simţit-o cu tot corpul. Degetele îi erau reci. I-aş fi luat instinctiv mâinile între ale mele, pentru a i le încălzi, aşa cum făcusem în Brinson după ce, împreună cu tatăl său, împodobise exteriorul casei cu ghirlande şi luminiţe de Crăciun. În loc de asta, m-am aşezat la celălalt

capăt al canapelei. Ar fi fost poate mai bine să mă aşez pe fotoliu, ca să nu dau impresia că voiam să fiu departe de el, chiar dacă acesta era adevărul.

Am luat o înghiţitură din berea amăruie. De fapt, nu aş fi vrut să beau bere, însă sticla mă ajuta să-mi ţin mâinile ocupate. Am început să ciupesc neliniştită eticheta, până când am reuşit să rup parţial hârtia. Câteva resturi din etichetă rămăseseră încă lipite pe sticlă. Pentru a nu fi nevoită să-l privesc, am reuşit să dezlipesc cu unghiile toate resturile de hârtie. Până la urmă, nu am mai suportat şi mi-am ridicat privirea spre el.

Atitudinea lui reflecta disconfortul meu. Îşi ţinea acum picioarele unul peste celălalt. Atingea uşor cu degetul arătător gura sticlei, ceea ce producea un şuierat uşor. Mă uitam fascinată la mişcările circulare ale degetului lui, în timp ce îmi imaginam că eram chiar eu sticla, numai pentru a fi atinsă în acel mod de Luca. La amintirea atingerii pielii mele de degetele lui, am simţit cum mi se înfioară tot corpul. Nici un alt bărbat, şi nici Alan, nu mă atinsese în acel fel, iar acum îmi lipsea acea mângâiere. Până la Luca, nu-mi îmi dădusem seama ce însemna acel lucru, însă acum, când sentimentul nu îmi mai era necunoscut, îi simţeam lipsa, la fel ca un drogat care îşi dorea cu patimă drogurile.

Luca se opri. Îşi luă degetul de pe gura sticlei şi o duse la gură.

L-am urmărit cum deschide gura şi… Bine, cred că acum încep să o iau razna. Nu mai puteam continua aşa.

Mi-am dres glasul în liniştea livingului, iar el îşi întoarse privirea spre mine.

— Ce… ce mai citeşti?

Îşi ridică sprâncenele, dar nu-mi răspunse direct, ca şi când ar fi avut nevoie de timp ca să se gândească dacă nu

cumva, în spatele întrebării mele, se ascundea ceva ce nu putea descifra.

— *All the Light We Cannot See,* scrisă de Anthony Doerr.

Nu cunoşteam cartea. Înainte de a-mi descoperi pasiunea pentru accesorii, citeam mult mai mult. Încercam să-mi găsesc un refugiu de la temerile mele, însă nu reuşisem niciodată să scap de realitate în totalitate. Şi, de fiecare dată când un personaj suferea din cauza destinului, simţeam cum viaţa mă ameninţa şi mai mult. După ce am început să confecţionez lănţişoare şi brăţări, nu mi-a mai rămas timp pentru citit. Poate că ar fi trebuit să folosesc voucherul pentru audiobook-uri, pe care îl cumpărasem de Crăciun pentru Luca. Le-aş fi putut asculta în timp ce prelucram comenzile pentru magazinul meu on-line.

Şi, cum este cartea?

— Nu ştiu, a spus ridicând din umeri, cu o voce mai vioaie. Am început-o chiar astăzi şi ajunsesem doar la pagina treizeci când April m-a întrerupt. Pare să fie o carte bună, deşi sunt destul de critic când vine vorba de scriitori foarte bine cotaţi, mai ales dacă au luat Premiul Pulitzer. Până acum, toate cărţile care au fost distinse cu acest premiu au fost pentru mine îngrozitoare.

M-am încruntat.

— Câte cărţi distinse cu acest premiu ai citit?

— Pe toate le-am citit.

— Dar de ce, atât timp cât le găseşti a fi îngrozitoare?

— Pur şi simplu vreau să-mi fac o părere, spuse ridicând din umeri. Şi, în afară de asta, acest lucru este pentru mine ca o provocare. *Trebuie* să găsesc până la urmă o carte distinsă cu Premiul Pulitzer care să-mi placă.

Nu îi înţelegeam pe deplin logica. De ce să îţi pierzi timpul cu ceva care nu îţi face plăcere? Dar dacă el era fericit

citind cărţi neinteresante din punctul lui de vedere, atunci putea să o facă fără nicio problemă.

— Atunci, îţi ţin pumnii, poate că de data aceasta ai nimerit cartea potrivită.

— Vom vedea!

Am dat din cap şi astfel s-a încheiat subiectul conversaţiei noastre. Nu discutam ca nişte oameni care, în ciuda numeroaselor aversiuni, fuseseră la un anumit moment apropiaţi, ci ca doi vecini, al căror subiect de discuţie era vremea. Nu mă aşteptam ca Luca să-şi deschidă sufletul în faţa mea, şi nici eu nu aveam de gând să-i povestesc durerea mea, totuşi mi-ar fi plăcut să ştiu cum o duce şi cu ce se mai ocupă. Şi, înainte de toate, un singur lucru nu îmi ieşea din cap…

— Ce mai face Grace? am întrebat, înainte să mă abandoneze curajul, şi am mai luat încă o înghiţitură mare din sticla cu bere.

De fapt, nu voiam să ştiu răspunsul. Atât timp cât nu o vedeam şi nu se vorbea nimic despre ea, era pentru mine inexistentă. Însă dacă doream să fac parte din viaţa de zi cu zi a lui Luca, nu-mi rămânea altă cale.

— Nu ştiu.

Am clipit iritată.

— Cum adică?

— Asta înseamnă că nu am habar.

Mi-a aruncat o privire fugitivă înainte de a se concentra din nou pe sticla lui.

— S-a terminat între noi.

Îmi era aproape imposibil să descriu ceea ce declanşă în mine mărturisirea lui. Bucurie? Uşurare? Entuziasm? Înţelegere? Uimire? Cu toate astea, nu eram chiar atât de surprinsă. La început, crezusem că era ceva serios între ei,

dacă o adusese cu el în seara de Revelion şi nu o tratase ca pe o distracţie de o noapte. Totuşi, situaţia în acea seară degenerase, ceea ce evident că o deranjase. Nu era cel mai bun început pentru o relaţie, iar acest lucru era numai vina mea. Nu ar fi trebuit să beau atât de mult. Privind retrospectiv, mă ruşinam de acest lucru, de faptul că fusesem în stare de asta. Chiar dacă mă simţisem îngrozitor să-i văd pe cei doi împreună, nu ar fi trebuit să mă amestec în relaţia lor.

— Îmi pare rău dacă eu am provocat despărţirea voastră.

Pentru o clipă, Luca nu rosti niciun cuvânt. Apoi ridică din umeri.

— Este în regulă. Lucrurile sunt cum sunt.

Am dat din cap, sperând că observa în privirea mea doar regretul cauzat de comportamentul meu de la Revelion, şi nu sentimentul de bucurie şi de uşurare.

— Vorbesc serios. Nu mă aşteptam să vă văd împreună. Nu aţi făcut asta ca să mă răniţi, iar eu m-am purtat nepoliticos.

Făcu din nou o mică pauză înainte de a răspunde.

— Acum nu mai contează.

Mi-am îndreptat spatele.

— Ba da, contează. Grace este o femeie minunată şi voi… păreaţi să vă potriviţi. Şi…

— Ce doreşti să auzi de la mine, Sage? mă întrerupse Luca enervat. Da, Grace este o femeie adevărată. Dar acum s-a terminat totul. Din cauza ta!

Se uită la mine provocator şi toate sentimentele care se oglindeau acum în privirea lui îmi ardeau inima ca un acid, fiindcă ele confirmau faptul că ar fi vrut mai mult de la Grace decât o aventură de o noapte. Chiar fusese importantă

pentru el. Iar eu distrusesem posibilitatea ca ei să fie fericiţi. Înţelegeam acum motivul pentru care mă evitase în ultimele zile, de ce nu suporta să se afle în aceeaşi încăpere cu mine şi, mai ales, să-mi adreseze vreun cuvânt. La fel aş fi procedat şi eu.

Capitolul 14

Doamna Jackson mă ducea cu gândul la bunica mea care murise. Şi asta nu pentru că se asemănau, ci pentru că radia aceeaşi amabilitate şi aceeaşi inimă mare de care îţi puteai da seama încă de la început.

Îi străluceau ochii când deschise uşa, şi zâmbi uşor cu buzele ei zbârcite.

— Trebuie să fii Sage. Eu sunt doamna Jackson.

— Mă bucur să vă cunosc.

I-am scuturat mâna doamnei în vârstă, apoi am privit la ghemotoacele de blană care se aşezaseră între picioarele ei.

Cinci terrieri Jack Russell zburdau în jurul meu şi dădeau agitaţi din codiţă. Unul dintre ei veni spre mine greoi şi sări pe picioarele mele. A început să-mi lingă mâna când, aflată acum în bucătărie, i-am mângâiat capul. Limba lui aspră îmi gâdila pielea. Nu mă gândeam să am de-a face cu nişte câini destul de deştepţi şi de jucăuşi, ci mai degrabă cu nişte câini lenţi, cu blana gri.

— Acesta este Cash, îmi explică doamna Jackson. Trebuie să fii mult mai atentă cu el. Este un şmecher, însă îl poţi foarte repede păcăli cu delicatese dacă vezi că exagerează.

— Mă descurc, am răspuns zâmbind, şi mi-am ridicat privirea spre doamna Jackson, care stătea cu o mână în şold, de parcă ar fi avut dureri de spate. Şi ceilalţi?

— Cel care are coada cu pata închisă la culoare este Elvis, afirmă ea arătând spre un câine. Cel cu pata deschisă se numeşte Presley. Fetiţa care are coada albă este Marilyn. Cel de lângă ea este Johnny, iar pe Cash îl cunoşti deja.

Numele câinilor mă făcură să zâmbesc.

— Şi unde este Monroe?

Doamna Jackson se încruntă.

— Monroe?

— Elvis Presley. Johnny Cash. Marilyn… Monroe.

— A, la asta te referi, rosti ea, iar vocea îi era acum aspră şi parcă întunecată. Nu am avut niciodată o Monroe, doar un Manson, însă a murit anul trecut. Dumnezeu să-l odihnească!

— L-aţi numit pe câinele dumneavoastră după Marilyn Manson?

Doamna dădu din cap.

— Soţul meu a fost un mare fan al albumului *Mechanical Animals* al lui Marilyn Manson. Odată cu apariţia lui *The Golden Age of Grotesque,* s-a simţit din ce în ce mai rău, însă succesele de pe acel album i-au dat putere. Ce muzică îţi place?

Am ridicat din umeri.

— Orice este la radio.

— Înţeleg, spuse doamna Jackson puţin dezamăgită, ca şi când ar fi fost tristă că, spre deosebire de familia ei, muzica nu avea un rol foarte important în viaţa mea.

Am mai discutat vreo câteva minute şi, înainte să ne dedicăm din nou câinilor, mi-a arătat mândră toate discurile ei cu muzică şi colecţia de CD-uri. Mi-a dat mici trataţii pentru câini, mi-a arătat cum trebuie să le pun zgărzile şi mi-a recomandat să merg în apropierea parcului de câini, ca să îi pot lăsa să alerge singuri.

— Marilyn latră cu mare plăcere când zăreşte câini mai mici, îmi explica doamna Jackson în timp ce ne îndreptam spre uşa de la intrare; ţineam în mână lesele celor cinci terrieri Jack Russell. Asta se întâmplă destul de rar, fiindcă de obicei ea este cea mai mică, însă cu căţeluşii trebuie să fii

destul de atentă. De cele mai multe ori, proprietarii reacţionează destul de rău.

— Deci trebuie să fiu atentă cu Marilyn şi cu ceilalţi căţeluşi pe care îi întâlnim. Am reţinut!

M-am uitat în jos pentru a o identifica. A durat puţin până când i-am zărit codiţa albă printre ceilalţi. Probabil că avea să dureze puţin până când urma să îi deosebesc, unul de celălalt, aşa cum făcea proprietara lor.

— Mai există ceva ce ar trebui să ştiu?

Doamna Jackson scutură din cap.

— Nu, asta a fost tot. De fapt, nu ar trebui să-ţi fie greu cu ei, însă se poate ca, uneori, atunci când sunt împreună, să fie destul de obositor. Însă, şi în astfel de situaţii, să nu te laşi doborâtă. Vei reuşi să-i potoleşti. Şi, în caz de urgenţă, le dai câte o trataţie.

Am râs, puţin surprinsă de încrederea pe care mi-o oferea doamna Jackson, însă dacă avea astfel de dureri de spate, după cum îmi puteam da seama, nu îi rămâneau prea multe opţiuni. La ieşirea din casă, ne-a urat distracţie plăcută.

Mi-am dat destul de repede seama ce voia să spună doamna Jackson prin cuvântul „greu”. Nu era neapărat greu să îi stăpâneşti, dar fiecare avea propria personalitate şi propriile dorinţe. În timp ce Elvis se oprea pentru a adulmeca la un hidrant, Presley voia neapărat să meargă mai departe. Şi abia termina Elvis inspecţia, că Johnny se hotăra să-şi „facă treburile”, timp în care Cash observa o pisică şi începea să se agite, încât aproape că îmi aluneca zgarda din mână. După o jumătate de oră am ajuns în parcul indicat, care, după spusele doamnei Jackson, se afla la aproximativ cincisprezece minute depărtare de casa ei. Şi, pentru că era deja destul de târziu după-amiază, parcul era destul de

aglomerat cu oameni care îşi plimbau câinii după serviciu. Cei cinci terrieri Jack Russell începură să se agite la vederea celorlalţi câini străini.

Dintr-odată, un alt câine se îndreptă spre noi ca un fulger. Am crezut pe moment că îi va ataca pe cei cinci terrieri, însă am constatat cu un sentiment de uşurare că voia doar să-i salute. Au început toţi să sară de fericire în jurul lui, bucurându-se că-l văd. Era într-adevăr drăguţ să-i vezi cum se bucură, astfel că am decis să îi eliberez, punându-le zgărzile în geanta primită de la doamna Jackson, apoi am scos trataţiile. Nu era rău ca micuţele tornade să ştie că am ceva ce poate îşi doresc. Aşa că m-am aplecat şi le-am întins trataţiile. Au mâncat cu poftă carnea uscată pe care o ţineam în mână. I-am păstrat o bucăţică şi câinelui străin, care mă privea acum cu jind.

În cele din urmă, m-am ridicat şi am aruncat o privire pe întinderea spaţiului verde, pentru a fi sigură că nu se apropie cineva sau că se furişează pe la spatele meu. Stăpânii câinilor erau însă atât de ocupaţi să se distreze cu patrupedele lor, încât cu siguranţă că nici nu îmi observaseră prezenţa. Neliniştea interioară care mă însoţea mereu în astfel de momente îşi făcu şi acum apariţia, aşa că am scos o mică minge din buzunar. Mişcarea atrase atenţia unuia dintre terrierii Jack Russell. Au început apoi să sară toţi agitaţi într-o parte şi în alta, mişcându-şi codiţele şi aşteptând să arunc mingea. Am aruncat-o, într-un final, cât de departe am putut şi, toţi, împreună cu câinele străin, au fugit în urma ei. Cel care mi-a adus-o înapoi a fost Johnny, aşa că am repetat acţiunea. Marilyn, alături de câinele străin, se îndreptară spre stăpâna acestuia, care părea să fie doar cu vreo câţiva ani mai mare decât mine. Cash, însoţit de un labrador, adulmecau printre copaci. Mi-am strâns paltonul

pe mine şi am căutat o bancă la soare, de unde puteam privi întreg parcul. Câinii veneau mereu la mine, pentru a mai primi câte ceva bun de mâncat sau îmi aduceau mingea, ca să o arunc din nou.

După mai bine de o oră, îngheţasem complet şi m-am decis că este timpul să mergem acasă. Am căutat cu privirea câinii. Pe Elvis şi pe Presley, care alergau acum după mingea pe care le-o aruncasem cu doar câteva secunde în urmă, i-am descoperit imediat. Am scos un fluierat pe care îl învăţasem de la Megan.

— Elvis! Presley! am strigat.

Din cauza frigului, din gură îmi ieşeau norişori albi.

Cei doi s-au oprit din joacă şi s-au uitat spre mine. Am ridicat punga cu bucăţele de carne uscată şi am foşnit din ea. Cei doi au venit imediat spre mine, ca un fulger, la fel şi Johnny.

Am aruncat câteva bucăţele de carne pe jos şi, în timp ce erau ocupaţi să le savureze, le-am pus repede zgărzile. Mai trebuia să-i caut doar pe ultimii doi.

— Marilyn! Cash! am strigat tare pe întreaga pajişte.

Ceilalţi stăpâni de câini nu m-au băgat în seamă. Cu siguranţă că erau obişnuiţi să audă oameni care îşi strigau câinii cu nume uneori ciudate.

Un schelălăit se auzi în spatele meu. Era Marilyn, care venea acum spre mine cu limba scoasă.

— Bravo, fetiţo!

M-am lăsat în genunchi, i-am mângâiat capul, i-am aruncat două bucăţele din carnea uscată şi i-am legat şi ei zgarda.

Lipsea acum doar Cash. Am scuturat din nou punga, pentru a-l atrage. Câţiva câini străini şi-au ridicat privirea, însă erau destul de bine crescuţi pentru a nu veni spre mine.

— Cash, vino aici, băiatule!

M-am îndreptat spre locul unde îl văzusem ultima dată însoţit de labrador. Însă, din cauza celor patru câini care mi se împleticeau între picioare, distraşi de foşnetul pungii cu carne uscată, reuşeam cu greu să înaintez.

— După ce îl găsim pe Cash, mai primiţi ceva, am spus nerăbdătoare, şi am trecut peste zgarda lui Marilyn.

Cei patru mă urmau, iar eu am început să strig şi mai des numele lui Cash.

— Cash!

— Cash!

— Cash!

— Cash!

Păream o toantă, însă acum îmi era indiferent. Cu fiecare minut care trecea şi în care nu puteam găsi câinele, deveneam tot mai nervoasă, până când nervozitatea se transformă în disperare. Parcul începu să se golească treptat, fiindcă începea să se întunece. Am întrebat chiar şi câţiva stăpâni de animale pe care îi zărisem în drumul meu, dar nimeni nu văzuse un Jack Russell Terrier.

— Cash!

Niciun schelălăit.

— Cash!

Niciun lătrat.

— Cash!

Niciun scâncet.

Nimic.

Părea să-l fi înghiţit pământul. Inima îmi bătea cu putere şi am început să accelerez pasul, atât cât îmi permiteau ceilalţi câini. Încetul cu încetul începuseră şi ei să devină agitaţi, probabil fiindcă îmi observau neliniştea şi voiau să meargă acasă.

— Cash, unde eşti?

L-am căutat neîncetat. Simţeam un junghi într-o parte din cauza mersului continuu. Totuşi, după ce am străbătut de mai multe ori întreaga pajişte, mi-am dat seama că îl pierdusem pe Cash. Nu ştiam unde aş fi putut să-l mai caut.

— Cash! am urlat cu o voce tot mai descurajată.

Gâfâind, m-am întors de mai multe ori, întotdeauna cu speranţa că Terrierul Jack Russell avea să apară de undeva, de după vreun pom. Unde putea fi? Să fi fost răpit? Astfel de lucruri se puteau întâmpla. De ce să fi părăsit parcul, atât timp cât toţi prietenii lui se aflau acolo?

Mâinile începură să-mi tremure şi simţeam furnicături în membre, însă nu din cauza frigului. Agitată, mi-am scos telefonul mobil din buzunar şi am ales numărul lui April. Aveam nevoie de cineva care să mă ajute să-l caut. În niciun caz nu mă puteam întoarce la doamna Jackson fără toţi câinii.

— Te rog, răspunde, răspunde… am şoptit, dar cu fiecare apel îmi pierdeam tot mai mult speranţa, până când am auzit un sunet în telefon.

— Mă bucur că mă suni. Din păcate, nu pot să îţi răspund…

Am închis şi am sunat din nou, însă mi-a răspuns aceeaşi căsuţă vocală. I-am lăsat lui April un mesaj disperat. Poate că aveam noroc şi asculta mesajul meu în următoarele minute. Apoi l-am sunat pe Connor, însă nici el nu a răspuns.

— La naiba! am înjurat cu o voce puternică, stârnind curiozitatea câtorva stăpâni de câini.

Nu mi se putea întâmpla aşa ceva. M-am scuzat şi am zâmbit timid, în timp ce am început să caut în telefon ultimul contact din lista mea la care aş fi putut să sun.

Suna.

— Te rog, răspunde! am implorat.

Ochii îmi erau acum plini de lacrimi şi simţeam o presiune în jurul gâtului, ca şi când mi-aş fi înfăşurat fularul mult prea strâns. Cum putusem să pierd unul dintre câinii doamnei Jackson? De ce nu fusesem mai atentă? Mi se făcu rău numai la gândul că trebuia să-i dau vestea cea proastă.

— Sage? îmi răspunse o voce familiară.

Am oftat uşurată.

— Luca!

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, dezorientat.

— Eu…

A trebuit dintr-odată să mă gândesc la ceea ce spusese atunci când îl luasem noaptea din club. Promisese atunci că nu mă va mai ruga vreodată să-i fac vreo favoare. Nu însemna că era valabilă şi viceversa?

— Ştii cumva unde este April?

— Nu, de ce?

— Am nevoie de ajutorul ei.

— Pot să te ajut eu, spuse Luca fără să ezite. Unde eşti?

— În parcul de câini, i-am răspuns, în timp ce aleea se lumina de la felinarele stradale. Parcul din apropierea campusului.

— Vin imediat!

— Sage?

M-am întors. În ciuda întunericului care se lăsase, l-am recunoscut imediat pe Luca venind în fugă din direcţia staţiei de autobuz. În sfârşit!

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă când se opri în faţa mea.

— Eu… l-am pierdut pe Cash, am spus înghiţind cu greu şi ochii mi se umplură de lacrimi.

Luca se uită îngrijorat la mine. Se grăbise să ajungă cât mai repede la mine, fiindcă avea obrajii roşii. Şi eu eram transpirată, din cauza căutării câinelui, dar şi a disperării care mă cuprinsese.

— Cine este Cash?

— Unul dintre câinii doamnei Jackson, pe care i-am scos la plimbare în parc, am spus, arătând spre terrierii care stăteau acum la câţiva metri depărtare de noi, în jurul unui vas cu apă; legasem zgărzile acolo ca să pot să-l caut în liniște pe Cash. I-am dat zgarda jos, ca să se poată juca, iar acum nu-l mai găsesc. Doamna Jackson m-a avertizat că este un şmecher, însă că îl pot ţine sub control cu mâncare de câini. Ceea ce nu este adevărat! Am încercat totul. El…

— Sage, liniștește-te! mă întrerupse Luca, şi îmi dădu după ureche câteva şuviţe de păr pe care vântul mi le ciufulise.

Degetele îi erau reci, totuşi am simţit cum un puseu de căldură îmi cuprinde întregul corp. Mâna îi zăbovi mai mult timp pe faţa mea, iar eu am sperat pentru un moment că poate îmi va şterge cu degetul mare lacrimile care mi se adunaseră în ochi. Totuşi, realiză la timp faptul că degetele lui îmi atingeau faţa. Îşi trase grăbit mâna şi şi-o băgă în buzunarul hainei.

Îşi drese glasul, puţin jenat.

— Deci… să le luăm pe rând. Cash este tot un terrier?

Mi-am strâns buzele, pentru a nu spune vrute şi nevrute, şi am dat din cap.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Nu ştiu. Nu m-am uitat la ceas, am răspuns, ridicându-mi privirea spre cer, în speranţa că poate voi găsi acolo răspunsul; când plecasem de la casa doamnei Jackson, soarele strălucea încă. Acum vreo două ore.

— Bine!

Şi, înainte de a-mi acorda din nou atenţie, Luca se uită în grabă primprejur, în parc. În lumina felinarelor, ochii lui gri îi străluceau ca două stele.

— *Unde* l-ai văzut ultima dată?

Am arătat în direcţia pomilor. Degetele încă îmi tremurau din cauza agitaţiei şi se albiseră din cauza frigului care se lăsase.

— Haide să mergem în direcţia aceea!

— Am căutat deja acolo.

— Poate, însă două perechi de ochi văd mult mai bine, îmi zâmbi Luca liniştitor.

Ne-am îndreptat spre terrierii care s-au năpustit asupra lui Luca şi l-au adulmecat curioşi. Fiecare din noi luă în mână două zgărzi, apoi am plecat în căutarea lui Cash. Între timp, parcul părea mort. Doar câţiva oameni se mai zăreau, din când în când, oferindu-le câinilor lor o ultimă tură de alergare. Deşi mergeam tăcuţi unul lângă celălalt, îi simţeam prezenţa. Braţul lui îmi atingea din când în când umărul. Era ca şi când ar fi vrut să îmi arate că era acolo şi că nu avea să mă lase singură.

— Cum ai ajuns, de fapt, la această doamnă cu câini?

Am oftat greoi.

— Aveam nevoie de bani, iar în Le Petit am găsit un anunţ prin care se căuta o studentă care să plimbe câinii. M-am gândit că nu ar fi o idee rea.

În acel moment, regretam din tot sufletul că nu ignorasem anunţul. Niciun ban nu merita un astfel de stres, şi nici sentimentul de vinovăţie. Chiar dacă aveam să-l găsim într-un final pe Cash, tot trebuia să trăiesc cu amintirea că pierdusem pentru câteva ore câinele unei doamne în vârstă.

— Nu îţi face griji, spuse Luca, mângâindu-mi spatele cu

mâna lui liberă. Îl vom găsi.

Nu l-am găsit.

Cash fugise.

Nu mai era acolo.

Dispăruse, pur şi simplu.

O oră întreagă l-am căutat amândoi, rătăcind prin parc, după ce am luat-o fiecare într-o altă direcţie şi am cercetat tot locul. Fugeam ca doi nebuni prin parc, strigând neîncetat numele câinelui, până când cei care locuiau în casele din apropiere ne-au atras atenţia că ar trebui să încetăm cu gălăgia.

— Cât de îngrozitoare poate fi o persoană care a pierdut câinele unei doamne în vârstă?

Mi-am ascuns faţa între mâini, silindu-mă să-mi reţin suspinul care ameninţa să-şi facă apariţia. M-am oprit la unul dintre vasele cu apă special amenajate pentru câini. Nu mă mai puteam ţine pe picioare, aşa că a trebuit să mă aşez pe una dintre bănci.

— Nu eşti un om îngrozitor.

Luca se aşează lângă mine şi îşi puse braţul în jurul umerilor mei.

Am simţit cum atingerea lui îmi dădea forţă şi sprijin. Nu mai fuseserăm atât de apropiaţi de la Crăciun. M-am lăsat încet spre el şi mi-am ascuns faţa în haina care mirosea a frunze, a pământ şi a Luca. În mână ţineam fără putere zgărzile a doi câini. Şi ei erau destul de obosiţi de la excursia foarte lungă şi nu mai aveau puterea să se smucească de lângă mine.

— Nu vreau să merg la doamna Jackson.

— Nu ai de ales. Câinii ei sunt la tine.

— Încă am câinii ei.

Am tras aer pe nas.

— Poate că îi pierd şi pe ceilalţi.

Luca zâmbi uşor.

— Nu îi vei pierde.

— De unde ştii asta?

— Pentru că nu a fost vina ta. Astfel de lucruri se pot întâmpla.

Mi-am ridicat capul, surprinsă.

— Ai pierdut vreodată vreun câine?

— Nu, dar… animalele fug câteodată de acasă. Doamna Jackson va înţelege asta.

— Nu, nu va înţelege.

— Bineînţeles că da. Ştie că nu ai experienţă cu câinii.

Mi-am strâns buzele şi am încercat să-mi imaginez cum ar fi reacţionat dacă mă întorceam numai cu patru câini în loc de cinci. Marilyn îl pierduse deja pe Manson, iar acum exista şi un Johnny fără Cash.

— L-ai ierta pe cel care l-ar pierde pe Captain?

Luca îmi evită privirea.

— Bineînţeles că nu, am răspuns în locul lui.

— Bine, oftă el, nu aş ierta acea persoană, însă nu mai poţi schimba situaţia cu nimic acum. Ai făcut tot posibilul. Am scotocit fiecare colţ de parc. Deocamdată, nu mai putem face nimic. Aşadar, haide să plecăm şi să ducem cei patru câini acasă. Iar mâine putem să distribuim afişe cu fotografia câinelui. Eşti de acord?

Am dat din cap destul de ezitant, iar în colţul ochiului mi se ivi o lacrimă, pe care am încercat să o şterg repede cu dosul palmei, pentru ca Luca să nu o vadă. Însă prea târziu.

Şi-a pus uşor mâna pe genunchii mei.

— Vei ieşi şi din situaţia asta, mi-a şoptit el, aproape de ureche.

Respiraţia lui caldă forma un contrast plăcut între răceala din inima mea şi vântul tăios care se pornise. I-am savurat îmbrăţişarea, care mă făcu să uit pentru un moment că exist, până când unul dintre câini începu nerăbdător să tragă de zgarda lui. Ne-am eliberat din îmbrăţişare, iar el mi-a oferit încă o dată un zâmbet de încurajare.

Drumul înapoi spre casa doamnei Jackson mi s-a părut mult mai scurt decât drumul spre parc. Înainte să-mi dau seama, ne aflam deja în faţa casei cu un singur etaj, cu ţiglele roşii şi cu grădina lăsată în paragină. Înăuntru se zărea lumină, însă perdelele grele care atârnau la toate ferestrele nu-mi permiteau să arunc o privire în interior.

— Nu vreau să fac asta, am spus încet.

— Vom reuşi.

Luca trecu pe lângă mine şi îmi atinse din nou suav umărul.

L-am urmat şi, înainte ca eu să mai amân inevitabilul, Luca a bătut la uşa doamnei Jackson.

Am auzit paşi care veneau din interiorul locuinţei. Elvis, Presley, Johnny şi Marilyn începuseră să dea agitaţi din codiţe. Simţeam că mi se face rău. Mi-am dus mâna la abdomen şi am început să mă gândesc ce puteam să-i spun doamnei. Cum anunţi pe cineva că i s-a pierdut câinele?

Nu am avut timp să mă gândesc la această întrebare, fiindcă, în acel moment, doamna Jackson deschise uşa… iar eu am amuţit. Nu era singură. Cash stătea în braţele ei!

— Ai venit! spuse ea. A fost o plimbare lungă.

Îşi privi câinii.

— Sunteţi cu siguranţă înfometaţi şi obosiţi!

Elvis schelălăi în semn de confirmare, ceea ce o făcu pe stăpâna sa să zâmbească. Îşi mută privirea de la câinii ei la mine, apoi la Luca şi din nou spre mine.

— Cine este prietenul tău?

— Luca, am răspuns.

Am făcut un pas înainte şi mi-am întins mâna tremurândă pentru a-l mângâia pe Cash. M-a adulmecat interesat şi a început să-mi lingă degetele. Aproape că nu mă mai ţineau picioarele de uşurarea pe care o simţeam în acel moment.

— Ce… ce face Cash aici?

— Cash?

Luca se uită surprins la terrierul aflat acum în braţele mele. În cele din urmă, păru să înţeleagă.

— El este Cash?

— În persoană, afirmă doamna Jackson şi, cu două degete, îi cuprinse lăbuţele, ceea ce păru să nu-i placă, fiindcă începu să se agite pentru a fi lăsat jos.

Pentru că doamnei îi era greu să se aplece, l-am luat eu pe Cash din braţele ei şi l-am pus pe podea, însă nu înainte de a-l strânge o dată la piept. Era aici. Trăia. Şi îi mergea bine.

— L-am căutat mai mult de o oră împreună cu Sage, spuse Luca. Doamna Jackson îşi luă portmoneul de pe o măsuţă aflată în hol.

— Dar de ce?

— A fugit, pur şi simplu.

L-am mai mângâiat încă o dată, înainte de a lua zgărzile de la gâtul celorlalţi câini, care, bucuroşi, au început unul câte unul să alerge spre living.

— Doar ţi-am spus: Cash este un năzdrăvan!

Mi-am ridicat o sprânceană. Asta era definiţia cuvântului „năzdrăvan”?

— Credeam că vă referiţi la faptul că merge la picioarele altor oameni sau că din cauza lui se caţără pisicile în copaci,

nu că îi place să fugă şi să vină direct acasă. Mi-am făcut foarte multe griji.

— O, nu! suspină doamna Jackson. Îmi pare rău!

Nu ştiam ce ar mai fi trebuit să răspund. Din cauza acestui câine, aproape că mă pierdusem cu firea şi chiar mă întrebasem cât de mult ar fi costat să îi cumpăr altul.

Încă nu puteam crede că terrierul se aflase tot timpul acasă, până când doamna îmi puse în mână câteva bancnote de cinci şi de zece dolari. I-am mulţumit şi, în ciuda sentimentului de năuceală, am reuşit să-i mărturisesc că nu voi mai continua această muncă. Fusese probabil numai o neînţelegere prostească, însă pentru mine acea responsabilitate era mult prea mare. Mai ales cu toate problemele pe care le aveam în acel moment.

— Eşti sigură că nu mai vrei să continui? mă întrebă Luca în timp ce coboram scările casei.

— Sunt foarte sigură, am confirmat.

— Şi cum rămâne cu banii?

— Voi face altfel rost de ei.

Luca se strâmbă, aproape sceptic.

— Sună aproape ilegal.

— Nu, nu este, l-am asigurat.

Probabil că aveam să accept oferta pentru terapia de grup la dr. Montry sau măcar să reduc şedinţele, doar pentru a mai economisi ceva bani. Nu era cea mai bună cale, însă în acel moment mi se părea cea mai inteligentă. Pe de altă parte, poate că era mai bine să acord mai mult timp studiului, nu într-un alt job. Fiindcă, dacă nu dedicam mai mult timp învăţatului, nu avea să mai existe niciun curs la universitate.

Ne-am oprit lângă dubiţă. Aş fi putut să merg pe partea şoferului, însă am rămas blocată în faţa lui. L-am privit,

nesigură. Şi el se uita la mine, cu pleoapele puţin căzute. Mi-am adus aminte imediat cât de mult ura iarna, fiindcă tremura de frig. Cu toate astea, venise cu autobuzul, doar ca să mă ajute.

— Mulţumesc pentru că ai venit!

— Este de la sine înţeles, spuse Luca, iar pe buze îi apăru un zâmbet.

Am vrut să-i întorc zâmbetul, însă în privirea lui era atât de multă căldură şi atâta afecţiune, încât a trebuit să mă uit în altă direcţie. Încă mă durea sufletul şi îmi aduceam aminte că tot ce împărtăşisem durase atât de puţină vreme.

Capitolul 15

Prima zi înapoi la universitate a fost o totală provocare. Mă acomodasem atât de mult să fiu singură în apartament, doar cu April şi cu Luca, încât trebuia acum să mă obişnuiesc din nou cu marea masă de oameni care mişunau în campusul universitar. Pretutindeni se aflau studenţi, care ori stăteau la discuţii, ori îşi căutau agitaţi sălile de curs.

Am strâns cât am putut de tare cu degetele cureaua genţii mele şi m-am împins între April şi Luca în timp ce traversam gazonul.

— Ce curs aveţi acum? întrebă Luca.

— Analiză, răspunse April cu un entuziasm exacerbat şi cu un zâmbet larg, care ascundea bine faptul că pentru ea era prea devreme în zi.

— Dezvoltare psihologică şi psihologie pedagogică, am spus şi eu, cu profesorul meu preferat.

— Eriksen? întrebă April.

Am încuviinţat.

— Şi tu? îl întrebă April pe Luca.

— Am o oră liberă, apoi managementul resurselor informaţionale, răspunse el şi, pentru că încă era frig, formă cu respiraţia un norişor.

April se strâmbă.

— Sună foarte bine.

— Mai bine decât orice zi de naştere.

April se aplecă spre mine, ca şi când ar fi vrut să-mi şoptească în ureche conspirativ.

— Spune asta pe un ton sarcastic, însă chiar crede asta. Consideră într-adevăr acest curs ca fiind unul amuzant.

Luca, înţelegând fiecare cuvânt pronunţat de April, o

împinse din spate.

— Dacă te referi la primele mele zile de naştere, atunci da. Şi asta datorită lui Jennifer.

April scoase un mormăit, însă nu mai rosti niciun cuvânt.

Ne-am despărţit în faţa bibliotecii, şi fiecare şi-a urmat drumul spre cursurile lui. Am stabilit să ne întâlnim la amiază la cantină, iar apoi urma să merg cu Luca la domnul Strasse, ca să intrăm în posesia noilor orare.

Cursul de „Dezvoltare psihologică şi psihologie pedagogică" era greu, exact cum îmi imaginasem. Erikson ne-a explicat timp de câteva minute cât de dificil avea să fie anul acela, a expus o mulţime de cerinţe şi ne-a dat o listă lungă de cărţi. Încetul cu încetul, îmi doream să pot susţine cât mai repede examenul de restanţă, ca să nu mai trebuiască să-mi fac griji şi pentru asta.

Următorul curs era „Biopsihologie şi neuropsihologie", cu profesorul Busing. Cu părul lui blond, care îi ajungea până la umeri şi pe care şi-l prinsese într-o coadă subţire la spate, şi cu un zâmbet strâmb, îmi părea simpatic. Vorbea mult mai vioi decât era monologul plictisitor al lui Eriksen, ceea ce era un avantaj, însă după mai puţin de o jumătate de oră, mi-am dat seama că acel curs nu avea să fie uşor.

După cele două cursuri, îmi simţeam stomacul gol, aşa că nu îmi rămânea decât să mă bucur de cantină, chiar dacă o parte din mine se împotrivea să se amestece prin masa de oameni. Aş fi preferat să-mi cumpăr un sandvici de la automat şi să-l mănânc undeva, aşezată, într-un colţ liniştit. Îmi simţeam mâinile transpirate şi inima bătându-mi cu putere în momentul în care m-am găsit în mijlocul mulţimii de studenţi care se îndreptau spre clădirea cu acoperişul plat unde se afla cantina. Nimeni nu era interesat de mine,

iar acesta era cel mai important lucru. Cu părul meu castaniu şi cu paltonul închis la culoare, am simţit un sentiment de uşurare, care s-a accentuat în momentul în care i-am zărit pe April şi pe Aaron în faţa cantinei.

— Hei, Sage! m-a salutat Aaron.

— Hei!

Am dat din cap şi m-am oprit, cu mâinile în buzunare, la o oarecare distanţă de el.

— Ce faci?

A ridicat din umeri şi, din cauza vântului, şuviţele de păr castaniu i-au venit pe faţă.

— Ca de obicei, doar că sunt foarte obosit după ce în ultimele două săptămâni şi jumătate m-am obişnuit să stau până noaptea târziu. De ce încep cursurile atât de devreme?

— Nu ştiu, bolborosi April căscând, şi îşi duse mâna la gură.

Am pufăit.

— Cel puţin voi nu a trebuit să rămâneţi treji pe timpul vacanţei, pentru a învăţa.

— Să îţi dai restanţa este, într-adevăr, o porcărie, remarcă Aaron.

— Voi încerca pe viitor să evit astfel de momente.

— O decizie înţeleaptă.

Mi-am dat ochii peste cap şi am început să discutăm despre cursuri, în timp ce Gavin, apoi Luca şi, în cele din urmă, Connor, au sosit unul câte unul, invitaţi de Aaron, şi s-au alăturat grupului. După cum mă aşteptam, cantina era supraaglomerată. Am procedat la fel ca şi data trecută, când mâncasem toţi împreună. April, Aaron şi Connor au rezervat o masă, în timp ce eu, împreună cu Luca şi cu Gavin, ne-am îndreptat spre zona unde se distribuiau produsele. Încercam să rămân aproape de Luca. Indiferent de cum decurseseră

lucrurile între noi, prezenţa lui mă liniştea. Ştiindu-l lângă mine, mă simţeam în siguranţă şi faţă de propria mea teamă.

— Poate că ar trebui să mergem în altă parte, remarcă Luca scoţând un pufăit, după ce de mai multe ori fusese îmbrâncit şi abia reuşise să-şi menţină echilibrul, pentru a nu-i zbura mâncarea de pe tavă.

I-am găsit pe ceilalţi în colţul cel mai îndepărtat al cantinei, în jurul unei mese care ar fi trebuit să fie, de fapt, de patru persoane. După ce ne-am aşezat, cei trei au plecat şi ei să-şi comande mâncarea. Nu i-am aşteptat, ci am început să mâncăm, fiindcă, până se întorceau, totul ar fi fost deja rece şi necomestibil.

— Ştii deja când are loc examenul de restanţă la psihologie? m-a întrebat Gavin; nu mai aveam niciun curs împreună în acel semestru, şi îmi părea rău pentru asta.

Am încuviinţat.

— Ar fi bine să dau examenul cât mai repede. Toată această perioadă de studiu începe să mă streseze.

— Atunci, nu mai învăţa atât de mult, spuse Luca, având gura plină.

— Nu merge aşa. Dacă pic încă o dată, voi regreta.

— Nu vei pica. Eşti deşteaptă şi înveţi deja de mai multe săptămâni pentru acest examen. Dacă vei continua să înveţi în ritmul acesta, îţi va plesni cu siguranţă capul.

Am râs.

— Mai bine un cap spart decât să mai plătesc alte taxe.

— Ai totuşi un cap frumos şi ar fi păcat.

Simţeam cum pierd controlul trăsăturilor feţei, însă am reuşit să-mi revin imediat şi să zâmbesc din nou. Luca tocmai flirtase cu mine? Sau rostise propoziţia fără o anumită intenţie, la fel ca în acea noapte când, din cauza beţiei, îmi spusese că sunt drăguţă? I-am zâmbit, doar

pentru că nu ştiam ce să îi răspund, şi am început să mănânc, în timp ce el şi Gavin au început să discute despre un joc video care tocmai apăruse pe piaţă.

— Acesta este scaunul meu, am auzit-o dintr-odată pe April, înainte de a se aşeza pe singurul scaun liber aflat în faţa mea.

Aaron rămase în picioare, lângă masă, aruncându-i o privire supărată.

— Poţi să stai pe locul meu, i-am oferit eu locul lui Aaron, fiindcă tocmai am terminat de mâncat.

— Rămâi acolo! Mă duc să-mi caut un scaun, spuse el, apoi puse tava pe masă şi plecă în căutarea unui scaun liber.

Am luat celelalte farfurii goale şi le-am pus unele peste altele, pentru a face mai mult loc pe masă.

— Unde l-aţi lăsat pe Connor?

— Nu mai era nimic din meniul vegetarian. A trebuit să mai aştepte, răspunse April, şi îşi desfăcu unul dintre pliculeţele cu ketchup care se ofereau împreună cu cartofii prăjiţi.

Aaron se întoarse cu un scaun.

— Faceţi loc!

Am alunecat cu scaunul spre stânga, în direcţia lui Luca, până când umerii ni s-au atins. Contactul era pe cât de familiar, pe atât de ciudat, iar eu eram acum fericită că materialul puloverelor noastre era destul de gros. Am privit spre el, ca să-i surprind vreo reacţie. Feţele ne erau la fel de apropiate ca la prima noastră întâlnire în cantină. Petele de soare, pe care i le descoperisem atunci pe nas şi pe obraji, se decoloraseră pe perioada iernii.

— Este totul în regulă? am întrebat cu o voce abătută şi apăsată de momentul retrospectiv, când mâinile lui îmi masaseră ceafa.

Luca îşi plimbă uşor privirea, de la locul unde corpurile noastre se atingeau, spre faţa mea. A dat din cap, iar în ochi am descoperit ceva din acea dorinţă pe care o simţeam şi eu. Totuşi, înainte să pot analiza mai bine această revelaţie din ochii lui, se întoarse spre Connor, care tocmai venise la masă.

Aproape că nu-l observasem. Încruntat, privi cum stăteam toţi îngrămădiţi la masa mult prea mică.

— Se pare că trebuie să mănânci în picioare, spuse Aaron zâmbind.

— Mulţumesc, domnule Evident! răspunse Connor, aruncându-i o privire.

— Acolo mai este un scaun liber, rosti Gavin, indicând spre masa vecină; fusese ocupată mai devreme de una dintre cele trei fete, care probabil că plecase între timp.

Connor îşi împinse tava lângă cea a lui Aaron şi se îndreptă spre cele două studente. Mesele în cantină erau atât de apropiate unele de altele, încât, în ciuda zgomotului de fundal, se putea înţelege orice cuvânt rostit.

— Hei!

Nu eram sigură dacă nu cumva o mai văzusem pe una din cele două la cursul de psihologie. Avea părul lung, negru, cu şuviţe violete care îi înconjurau faţa mică.

Îşi ridică privirea de la farfuria ei şi se uită spre Connor.

— Hei!

— Aş putea să iau scaunul liber?

— Bineînţeles!

Connor îl apucă de spătar şi tocmai se pregătea să vină spre noi, când vocea fetei îl făcu să se oprească.

— Eşti la cursul de psihologie al profesorului Eriksen, nu-i aşa?

Formulase întrebarea ca şi când ar fi fost sigură de

răspuns.

— Da, şi tu?

Fata dădu din cap şi îşi înlătură de pe faţă una dintre şuviţele violete, privindu-l atent pe Connor printre genele ei groase. Purta o pereche de blugi strânşi pe picior şi o cămaşă neagră cu alb, în carouri, peste care îmbrăcase şi un cardigan.

— Mi-ai atras atenţia astăzi la curs.

— Într-adevăr? zâmbi Connor.

— Da! spuse fata roşind. Ai stat chiar în faţa mea.

Se opri pentru un moment.

— Şi, nu te-am observat?

Ea a scuturat din cap.

— Probabil că eram obosit, altfel nu-mi pot explica asta.

Se mută de pe un picior pe celălalt şi îi întinse mâna, în timp ce, cu cealaltă, ţinea scaunul liber.

— Mă numesc Connor!

— Erin!

Îi scutură mâna şi, chiar dacă nu mă aflam lângă ei, am observat cum şi-a lăsat degetele în mâna lui Connor câteva secunde mai mult decât ar fi fost nevoie.

— Nu vrei să te aşezi la masa noastră?

— Cu plăcere, doar că prietenii mei mă aşteaptă.

Erin îşi scoase în evidenţă buza inferioară.

— Păcat!

— Da, este păcat, însă ne vedem la curs.

— Bineînţeles! confirmă ea.

Înainte de a se întoarce la masa noastră, Connor îşi luă rămas bun de la ea cu un zâmbet larg. Îşi puse scaunul lângă al meu şi se aşeză.

— Hei, şuşoti Aaron, ce a însemnat asta?

— Ce a însemnat ce? întrebă el, ridicându-şi privirea de

la tava lui.

— Asta!

Arătă în direcţia mesei vecine.

— Ai cochetat cu ea.

Connor se uită peste umăr la Erin.

— Şi?

— Ai. Cochetat. Cu. Ea.!

— Ştiu, răspunse Connor, ridicând o sprânceană. Trebuie să-ţi explic încă o dată treaba cu pansexualitatea?

— Nu! Doar că… Mi se pare ciudat să te văd că flirtezi cu femei, spuse Aaron sprijinindu-se pe scaun.

Faţa îi era acum total lipsită de expresie.

— Asta înseamnă că ar trebui de acum înainte să flirtez numai cu bărbaţi, ca să îţi fac ţie pe plac?

— Nu am vrut să spun aşa ceva.

— Dar ce ai insinuat?

— Nu ştiu. Mă gândeam numai…

— La ce te gândeai?

Connor părea să fie destul de furios, iar noi ceilalţi priveam şi ascultam întreaga conversaţie ca nişte spectatori ai unui turneu de tenis. Când într-o parte, când în cealaltă.

Doar când am simţit cum ceva îmi vibra la gleznă, mi-am luat privirea de la cei doi şi m-am aplecat ca să-mi scot telefonul din buzunar. Cu siguranţă trebuia să fie Megan, care voia să ştie cum fusese prima zi de cursuri.

Totuşi, pe ecranul telefonului mobil nu era numărul lui Megan, ci al Norei. De ce mă suna oare la acea oră ciudată pentru ea? Şi dacă nu era Nora? Dacă era Alan, care îi luase din nou telefonul? În niciun caz nu aş fi vrut să vorbesc cu el şi, în niciun caz, sub privirile curioase ale celorlalţi, care ar fi putut deveni martorii unui atac de panică.

— Nu ai de gând să răspunzi? întrebă Luca, mutându-şi

privirea de la mine spre mobilul care continua să vibreze în mâna mea.

Am scuturat din cap şi am anulat apelul.

— Este prea multă gălăgie aici. O voi suna mai spre seară.

Poate. Sau poate că nu.

— Mergem?

— Unde vreţi să mergeţi? întrebă Aaron.

— La bibliotecă, răspunse Luca şi se ridică, în timp ce eu îmi puneam din nou telefonul în buzunar.

Ne-am luat rămas bun de la ceilalţi, nu înainte de a stabili cu April să ne întâlnim mai târziu la dubiţa mea, pentru a merge împreună acasă.

Luca îmi ţinu deschisă uşa de la cantină, pentru a putea ieşi. Am inspirat adânc aerul, care se simţea acum rece pe pielea mea.

Luca se scutură de frig şi grăbi paşii, de parcă şi-ar fi dorit să intre din nou la căldură cât mai repede.

— Este cazul să vină odată vara.

— Când termini studiile, te poţi muta în Florida.

— De ce? mă întrebă Luca sceptic. Vrei să nu mă mai vezi?

Am ridicat din umeri în timp ce ne îndreptam spre bibliotecă, mergând unul lângă celălalt prin zăpada care căzuse cu o zi în urmă şi care era acum aproape topită.

— Ar fi foarte convenabil. Atunci, nu ar mai trebui să caut o locuinţă, fiindcă aş putea să iau camera ta.

— Numai peste cadavrul meu.

Am dat din cap, hotărâtă.

— Asta se rezolvă. Cunosc pe cineva, care cunoaşte pe altcineva.

Luca pufni.

— Asta chiar vreau să văd. Te sperii de fiecare dată când moare cineva în *Game of Thrones.*

— Asta pentru că întotdeauna mor numai personajele mele preferate!

Luca se uită din nou sceptic la mine.

— Joffrey este unul dintre personajele tale preferate? Asta nu cred.

— Tot timpul îmi interpretezi cuvintele. Ştii exact ce am vrut să spun. Mă refer la prinţul Oberon. Îţi este clar?

— Îţi este clar? mă imită el.

M-am uitat la el cu o privire sumbră până când începu să râdă. Râdea cu poftă, sincer, aşa cum nu o mai făcuse încă dinainte de Crăciun.

Am simţit cum un fior plăcut îmi străbate spatele, dându-mi o senzaţie de căldură ce mă făcu să uit de temperatura scăzută de afară. Mi-am mutat privirea spre buzele lui învăluite într-o uşoară umbră de barbă, semn că în acea dimineaţă nu mai avusese timp să se bărbierească. Simţeam nevoia să întind mâna şi să-i ating pielea aspră.

— Am ceva pe faţă? m-a întrebat când a observat că îl studiez.

Se uita acum la mine cu ochi scânteietori.

Am scuturat din cap, fiindcă nu-i puteam spune cât de bine îmi făcea râsul lui. Eram pe punctul de a ne apropia din nou unul de celălalt. Cu paşi mici. Dacă am fi grăbit iraţional lucrurile, ne-ar fi fost mult mai greu să ne oprim la timp şi ne-am fi provocat din nou durere unul celuilalt. Ştiam cum se simt durerea şi vânătăile pe corpurile noastre.

Restul săptămânii trecu foarte repede. Cu fiecare zi care trecea, mă simţeam tot mai bine şi începeam să mă obişnuiesc cu prezenţa celorlalţi studenţi.

Lucram împreună cu Luca în bibliotecă de două ori pe săptămână, după-amiaza. Prima noastră zi singuri în sala liniştită de lectură a decurs destul de straniu. Erau multe lucruri nerostite între noi şi pe care niciunul nu voia să le abordeze, mai ales într-un loc unde oricând puteam fi întrerupţi de domnul Strasse. Totuşi, pentru că nu ne puteam ignora tot timpul, un subiect comic de discuţie erau cărţile prăfuite aflate pe rafturi. Eram destul de mulţumiţi de faptul că domnul Strasse ne făcuse amândurora un plan de studiu destul de intensiv. Astfel, era multă treabă de făcut şi nu aveam timp de alte conversaţii ciudate.

În aceeaşi săptămână i-am împărtăşit doamnei dr. Montry că nu îmi mai puteam permite şedinţele individuale. A reacţionat prietenos, aşa cum mă aşteptam, şi mi-a recomandat chiar o grupă de terapie care mi s-ar fi potrivit şi care avea loc în fiecare seară de luni. Nu eram încă pregătită psihic să iau parte la o astfel de terapie, atât timp cât în ultimii ani şi în ultimele luni încercasem să-mi ascund problemele de restul lumii. Însă dr. Montry m-a asigurat că întâlnirea era, într-o oarecare măsură, anonimă, adică nu se pretindeau numele adevărate şi nici adresa. Şi, în ultimul rând, ceea ce m-a convins să acord o şansă acestui tip de terapie, a fost preţul mic. Aveam la dispoziţie tot sfârşitul de săptămână pentru a mă obişnui cu această idee.

Vineri, după ultimul curs, am mai zăbovit câteva minute pe locul meu, în timp ce toţi ceilalţi studenţi luau cu asalt ieşirea şi îşi făceau planuri pentru seara pe care eu aveam să o petrec cu siguranţă pe canapeaua din livingul lui Luca, uitându-mă la un serial. Meritam acest lucru după o săptămână de cursuri, dar şi după dezamăgirea pe care o trăiam de fiecare dată când mi se refuza câte o locuinţă.

După ce aproape toţi colegii părăsiseră sala, mi-am pus

geanta pe umăr şi m-am îndreptat spre bibliotecă, unde urma să lucrez singură de data aceea. Înainte de a intra în sala de lectură, m-am dus repede la toaleta care arăta de parcă nu se mai făcuse curăţenie de mai multe zile. Am tras apa şi am ieşit neîndemânatic din cabina strâmtă, ca să-mi spăl mâinile.

În timp ce apăsam pe dozatorul pentru săpun, am auzit cum într-o altă cabină este trasă apa şi, la puţin timp, se deschise uşa. Am aruncat o privire fugitivă în oglinda de deasupra chiuvetei, pentru a vedea cine este în spatele meu. Am rămas înlemnită.

— Hei!

Am oftat. Cândva, trebuia să se întâmple şi asta. Totuşi, şi Grace părea să fie la fel de surprinsă să mă vadă.

— Hei! am răspuns, zâmbind uşor.

Se opri în faţa chiuvetei de lângă mine şi se aplecă pentru a-şi revizui în oglindă machiajul.

Îmi priveam acum intens mâinile, pe care mi le săpunisem din abundenţă, fiindcă nu voiam să las impresia că fugeam de ea.

A dat drumul la apă însă, în ciuda susurului apei şi a zgomotului care venea de pe coridor, aveam impresia că eram doar noi două pe această lume.

— Este o situaţie destul de ciudată, spuse Grace dintr-odată.

— Aşa este, am răspuns, muşcându-mi partea interioară a obrazului.

— Eu… mai bine plec, zise Grace, cu mâinile încă umede, şi se întoarse spre uşă.

— Aşteaptă! am exclamat, fără să am nici cea mai vagă idee ce aş fi putut spune.

Ştiam doar că nu puteam să îi permit să plece de parcă

nimic nu se întâmplase. Studiam amândouă la aceeaşi universitate şi, pentru că lumea este mică, ne-am mai fi întâlnit cu siguranţă.

— Vreau să îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat în seara de Revelion.

Grace scutură din cap.

— Totul este în regulă.

— Nu, nu este!

Mi-am umezit buzele care, dintr-odată, deveniseră uscate.

— Nu m-am comportat normal. Când te-am văzut împreună cu Luca, am simţit că un scurtcircuit îmi cuprinde tot corpul. Am fost geloasă. Iar întrebarea pe care am pus-o în momentul în care am învârtit sticla, referitor la viaţa voastră intimă, a fost total nepotrivită. Îmi pare rău dacă, în acel moment, te-am făcut să te simţi prost. Nu am intenţionat să vă despart, şi îţi promit că nu se va mai întâmpla aşa ceva.

— Sigur nu se va mai întâmpla, fiindcă nu mai suntem împreună! spuse Grace hotărâtă.

— De ce nu?

A ridicat din umeri.

— Nu ar funcţiona.

— De ce spui asta? Nici măcar nu aţi încercat cu adevărat.

Nu-mi dădeam seama cum puteam rosti acele cuvinte. În niciun caz nu aş fi vrut ca ei doi să mai fie împreună, însă totodată mă deranja faptul că renunţase atât de repede la el. Probabil că nu ştia asta, însă Luca se abătuse de la regulă pentru ea.

— Se apropie foarte greu de cineva, iar faptul că te-a prezentat prietenilor săi înseamnă mult mai mult decât îţi

poţi imagina. Ar trebui să-i mai dai încă o şansă. Este un tip minunat.

— Ştiu! afirmă Grace fără să ezite.

Am clipit, nedumerită.

— Şi, atunci, care este problema?

Îşi plimbă mâna prin păr, iar bobul ei perfect îşi pierdu puţin din eleganţă.

— Tu eşti problema!

— Eu? Dar mi-am cerut scuze pentru seara de Revelion.

— Aşa este şi, dacă ar fi numai asta, cu siguranţă aş încerca să am o relaţie cu el, spuse Grace, şi mă privi insistent. Luca încă mai simte ceva pentru tine şi asta mă împiedică să mai încerc. Nu se pune problema să fac asta.

Am scuturat din cap.

— Te înşeli!

— Nu cred, spuse Grace, cu un zâmbet uşor. Nu i-ai văzut faţa când te-a sărutat Gavin. Aş fi putut să dau foc întregii lui colecţii de cărţi chiar în faţa ochilor săi şi nu i-ar fi provocat la fel de multă durere.

Aş fi vrut să cred ce îmi spunea, însă în acea seară Luca îmi arătase doar disconfort şi dispreţ din cauză că îl părăsisem în casa părinţilor săi.

— Cred că ai interpretat greşit. Băuse mai mult şi era furios pe mine şi, probabil, dezamăgit puţin şi de Gavin, cel mai bun prieten al său.

— Poate că ai dreptate. Sau poate că nu.

Grace ridică din umeri, cu o oarecare indiferenţă teatrală.

— Totuşi, atât timp cât există posibilitatea să am dreptate, nu va mai fi nimic între noi doi. Este o persoană minunată, îmi place mult de el, însă nu sunt pregătită să fiu rănită. Ar fi mult prea mult pentru mine.

Am privit-o fără a putea rosti vreun cuvânt. Părea destul de hotărâtă în decizia luată şi m-am surprins încuviinţând uşor. Pentru ea era mai important să se protejeze pe ea însăşi, iar aici nu puteam nici să-i reproşez ceva, nici să o învinovăţesc de ceva. Trebuia să decidă singură ce voia. Tot ce puteam face era să nu stau în calea fericirii lor, chiar dacă acest lucru mă făcea să sufăr. Fericirea lor nu se baza pe nefericirea mea.

— În cazul în care te vei decide cândva că Luca merită sacrificiul, nu trebuie să-ţi faci griji din cauza mea.

— Mulţumesc! Nu voi uita asta, afirmă Grace, apoi se întoarse cu spatele şi părăsi baia.

Înlemnită, am mai rămas puţin acolo, încercând să trec în revistă tot ceea ce fusesem capabilă să spun. Intenţia mea fusese doar să mă scuz pentru noaptea de Revelion, nu să o conving pe Grace să-i mai ofere lui Luca încă o şansă, chiar dacă asta ar fi însemnat să mi se frângă inima de durere. Ce se întâmplase cu mine? Cum fusesem oare capabilă de aşa ceva?

Capitolul 16

De ce oare nu mă gândisem niciodată să mă apuc de fumat? Știam de ce. Pe de-o parte, nu îmi puteam permite asta, iar pe de altă parte, uram duhoarea fumului care se infiltra în haine și în păr. Aș fi avut chef în acel moment să fumez o țigară, ca o scuză să mai pot zăbovi în fața clădirii unde avea loc terapia de grup.

Era pentru mine prima ședință în grup și, într-un fel, aveam emoții. Îmi petrecusem toată ziua încercând să găsesc tot felul de scuze, mai mult sau mai puțin plauzibile, pentru a nu participa, de la faptul că aveam mult de învățat pentru restanță, până la scuza penibilă că nu știam cum să mă îmbrac la astfel de întâlniri. Eram destul de hotărâtă să nu merg, până în momentul în care dr. Montry m-a sunat ca să-mi aducă aminte de programare. Era ca și când ar fi bănuit cât de nesigură eram.

M-am uitat de mai multe ori în telefon, pentru a fi sigură că adresa nu era greșită. Centrul de tineret se afla în spatele unui liceu și, deși doar acum începea să se întunece, felinarele de pe locurile de parcare și cele din fața centrului erau deja aprinse. Clădirea părea destul de dărăpănată. Fațada albă era decorată cu diverse desene colorate, făcute probabil de copii. Impresia de părăsire a clădirii era accentuată și de multitudinea culorilor care scoteau în evidență fiecare fisură din ziduri, ceea ce mă făcea să mă îndoiesc și mai mult de decizia luată.

Nu îmi este frică!

Frica nu există!

Sosirea unei alte mașini în parcare mă făcu să deschid ușa de la intrare. Nu voiam ca persoana străină care cobora

din maşină să mă vadă că stau afară singură.

Interiorul centrului de tineret era mult mai confortabil decât ai fi crezut privindu-l din exterior. Podeaua tocmai fusese spălată, iar în aer plutea o mireasmă de lămâie. Pe pereţi atârnau desene colorate şi tot felul de lucruri confecţionate de mână, ceea ce însufleţea clădirea. De undeva se auzea muzică. Nu era o înregistrare; cineva cânta la un instrument. Am mers de-a lungul coridorului şi am urcat la primul etaj, cum îmi explicase dr. Montry. Am găsit imediat încăperea cu numărul 103 şi am constatat, uşurată, că uşa era deschisă. Pentru mine ar fi fost un moment penibil să trebuiască să bat la uşă şi să atrag toată atenţia celor prezenţi asupra mea.

Am inspirat adânc şi mi-am făcut curaj. Nu era acolo nimic care să-mi provoace frica. Şi cei aflaţi acolo se luptau tot cu astfel de probleme sau de stări de teamă, la fel ca mine. Dr. Montry îmi recomandase în mod special acea grupă de terapie, fiindcă era ferm convinsă că acolo urma să găsesc sprijinul de care aveam nevoie. Iar dacă nu mă simţeam bine, nu eram obligată să vin şi săptămâna următoare.

Cu umerii încordaţi, am păşit în încăpere, uşurată totuşi că privirile curioase ale celorlalţi nu au zăbovit prea mult asupra mea. Erau doar câţiva oameni, trei fete de vârsta mea, un tânăr şi dr. Montry, care m-a întâmpinat cu un zâmbet.

Mi-am pus geanta pe unul dintre cele zece scaune aşezate în cerc. Celelalte scaune şi mese erau împinse lângă un perete. Probabil că în celelalte zile încăperea era utilizată ca sală de curs. Exista şi o tablă, iar pe tavan era suspendată o lampă cu neon. Mi-am dat jos paltonul şi m-am îndreptat spre o masă pe care se aflau mai multe sticle cu apă şi

fursecuri. Fără nicio jenă, am luat un fursec cu cremă de unt şi l-am dus repede la gură, ceea ce probabil că m-a făcut să arăt ca un hamster. Am mai luat încă două bucăţi, pentru mai târziu, şi mi-am turnat apă într-un pahar.

Cu coada ochiului, am zărit-o pe dr. Montry, care se îndrepta spre mine.

— Bună, Sage! Mă bucur că aţi venit.

Cu gura plină de resturi de fursec, am reuşit doar să dau din cap.

— Nu trebuie să vă agitaţi, m-a asigurat ea zâmbind, şi şi-a luat şi ea un fursec. Aici suntem toţi la fel. Iar în cazul în care apar probleme, ne putem întoarce în orice moment la şedinţele noastre private sau putem căuta o altă grupă care să vi se potrivească.

— Mulţumesc! am afirmat şi, automat, mi-am dus mâna din nou spre cutia cu fursecuri.

Dr. Montry m-a înştiinţat că în cinci minute avea să înceapă şedinţa, şi se îndreptă apoi spre două fete care erau aşezate lângă fereastră. Una din ele avea părul castaniu, până la umeri, la fel ca părul meu, însă avea în plus câteva şuviţe roşii. Cealaltă, cu părul blond, tuns scurt şi cu vârfuri de diferite lungimi, părea mult prea tânără pentru o astfel de terapie. Râdeau de ceea ce tocmai le povestise dr. Montry, iar veselia lor îmi permitea să devin mult mai destinsă. Nu aveam nicio idee prin ce trecuseră cele două fete până atunci şi care era motivul prezenţei lor acolo, însă dacă puteau să se distreze, asta însemna că, într-un final, aveam şi eu să pot face acelaşi lucru.

M-am aşezat pe unul dintre scaune şi am început să savurez un al treilea fursec, în timp ce alţi participanţi îşi făceau apariţia. Unul dintre cele două scaune de lângă mine era încă liber, iar celălalt tocmai fusese ocupat de o fată cu o

faţă mică şi un coc imens la ceafă. Avea un corp exagerat de subţire, iar mişcările îi erau atât de încete, încât părea o femeie în vârstă. I se puteau vedea oasele şi venele sub pielea de pe mână.

Dr. Montry o salută cu numele de Clara, apoi se dedică unui tânăr de lângă ea. Subiectul lor de discuţie putea fi auzit de toţi cei prezenţi. Era vorba despre tatăl lui, alcoolic, care suferise un atac de furie şi demolase toată sufrageria. Cu siguranţă că şi celorlalţi participanţi la acea şedinţă de terapie le era cunoscută problema tatălui lui cu alcoolul. Pe mine însă, mă surprinse această sinceritate exprimată deschis.

— Mă scuzaţi că am întârziat, am auzit o voce în spatele meu, şi toţi muşchii corpului, care reuşiseră să mi se destindă în ultimele minute, se încordară din nou.

Mă rugam ca vocea atât de familiară, pe care tocmai o auzisem, să fie numai în imaginaţia mea. Totuşi, toate speranţele mi s-au năruit când o persoană slabă, însă destul de înaltă, s-a îndreptat spre mine.

— Am pierdut autobuzul!

— Nu este nicio problemă, Connor! spuse dr. Montry. Încă nu am început.

Connor dădu din cap şi se aşeză pe singurul loc liber, aflat lângă mine. Se uită în cerc la ceilalţi şi îi salută, până când privirea îi căzu asupra mea. Ochii i se făcură mari în spatele lentilelor de ochelari. Fără să ne mişcăm, ne-am holbat unul la celălalt. Dr. Montry mă asigurase că acea întâlnire avea să rămână anonimă, însă cu Connor prezent, acest lucru nu mai era posibil.

Nu mă simţeam bine, dar, în acel moment, nu puteam face altceva decât să rămân liniştită pe locul meu.

— Mă bucur că ne-am putut întâlni cu toţii în această

seară, spuse dr. Montry. Aşa cum aţi putut remarca, avem o nouă participantă la terapia noastră. Ne-am bucura dacă v-aţi prezenta pe scurt, Sage!

Am înghiţit cu greu. În acel moment, nu-mi doream nimic mai mult decât să mă ridic şi să părăsesc încăperea. După atâtea luni în care încercasem să-mi ascund trecutul faţă de prietenii mei, eram pusă acum în situaţia de a mă destăinui în faţa lui Connor. Şi, pentru că şi el se afla aici, însemna că avea cu siguranţă secrete pe care nu ar fi vrut să le povestească oricui. Totuşi, expresia plină de speranţă a feţei doamnei doctor Montry mă făcu să rostesc câteva propoziţii.

— Mă numesc Sage, aşa cum tocmai aţi aflat. Am optsprezece ani şi studiez la universitate. Provin din Maine, iar în timpul meu liber confecţionez accesorii, am spus, dregându-mi glasul, în liniştea care domnea în sală.

Era oare suficient? Sau ar fi trebuit să povestesc mai mult despre mine? Trebuia să destăinuiesc motivul pentru care mă aflam aici? Sau poate mai târziu?

— Bună, Sage! mă salută dr. Montry după un scurt moment de tăcere. Mă bucur că aţi reuşit să fiţi alături de noi în această seară.

Ceilalţi participanţi au murmurat şi ei ceva aprobator, fără a-mi rosti numele, aşa cum văzusem în filme. În afară de Connor, toţi păreau destul de neinteresaţi. Ca şi când prezenţa mea le-ar fi fost indiferentă.

— În fiecare săptămână, la începutul terapiei, fiecare are posibilitatea de a povesti câteva dintre momentele trăite în ultimele şapte zile, ne-a explicat dr. Montry, uitându-se spre mine. Iar la final, fiecare dintre dumneavoastră poate aborda direct problema care îl frământă. Bineînţeles, fiecare poate decide dacă îşi deschide sufletul în faţa celorlalţi sau

nu. Câteodată nu este nimic de spus, însă încercaţi, pe cât posibil, să fiţi deschişi şi să arătaţi interes faţă de problemele celorlalţi.

Am înţeles. Ce ar fi trebuit să fac?

— Bine! spuse dr. Montry cu un zâmbet larg, şi plesni din palme. Cine doreşte să înceapă în această săptămână? Poate ar fi bine ca fiecare să se prezinte scurt, pentru că avem un nou participant.

Fata cu părul scurt şi blond se prezentă prima. Se numea Leah şi avea şaisprezece ani. Locuia de doi ani la o familie adoptivă, după ce tatăl ei murise, iar mama o tratase cu violenţă. Nu intră în prea multe amănunte, însă în ciuda faptului că mai devreme avusese puterea să râdă, nu-şi putea ascunde durerea pe care o trăia. Era încă evidentă, ca o rană care abia atunci începea, timid, să se închidă. M-am întrebat dacă nu cumva Leah îşi arăta întotdeauna durerea atât de evident, sau numai într-un astfel de cerc restrâns, în mijlocul unor oameni care şi ei, la rândul lor, treceau prin momente grele, îşi putea coborî scutul de apărare. Săptămâna trecuse pentru ea fără evenimente importante. Cea care continuă prezentarea era fata cu şuviţe roşii, Mia. Apoi urmă Emma, care îşi zgâria cu degetul o cicatrice aflată pe antebraţul drept, apoi Noah, care nu auzea cu o ureche, iar la cealaltă purta un aparat auditiv, ceea ce explica glasul ridicat al doamnei doctor Montry în conversaţia avută mai devreme cu el. În cele din urmă, a urmat Wren, care şi ea era victima violenţei în familie, pusă în practică, în primul rând, pe fratele ei. Clara se prezentă în mod oficial şi povesti fără jenă despre depresiile ei, despre anorexie şi, în primul rând, de boala de inimă care rezultase din toate celelalte probleme şi pentru care petrecuse mult timp în spital.

Nu puteam decât să-i admir pe toţi pentru sinceritatea

lor. Nu se ruşinau din cauza trecutului lor sau pentru că problemele le afecta psihicul.

— Connor? întrebă dr. Montry, privindu-l cu aceeaşi expresie a feţei plină de speranţă cu care mă întâmpinase şi pe mine.

Fusese până atunci desul de retras, foindu-se nervos pe scaun. Mi-aş fi dorit să pot vorbi între patru ochi cu el.

— Tu… nu trebuie să vorbeşti dacă nu doreşti, am spus cu voce scăzută, deşi eram conştientă că şi ceilalţi puteau auzi conversaţia.

Un zâmbet i se ivi în colţul gurii.

— Nu-ţi face probleme, spuse el, şi îşi umezi buzele. Hei, mă numesc Connor şi sunt dislexic! Am probleme cu scrisul şi cu cititul, iar liceul a fost pentru mine iadul pe pământ. Nu neapărat din cauza cursurilor, ci mai ales din cauza colegilor. De aceea sunt de aproape cinci ani în terapie la dr. Montry şi de un an în această grupă.

Înghiţi cu greu şi, deşi nu pronunţase cuvântul, se putea deduce clar că fusese şicanat de ceilalţi pe perioada liceului.

— În rest, nu s-a întâmplat nimic special în timpul săptămânii, continuă Connor, şi îşi şterse mâinile transpirate de pantaloni. Sistemul meu de citit cu voce tare a fost reconfigurat, aşa că mi-am schimbat vocea bărbătească într-o voce feminină. Nu a fost ceva interesant, însă pentru cineva care trebuie să citească întreaga zi cu voce tare, o schimbare de decor face bine.

Am auzit câteva râsete, apoi dr. Montry, pe post de moderatoare, preluă firul conversaţiei. Fiecare avea voie să relateze ceea ce dorea, atât timp cât nu intervenea în discuţia celorlalţi. Noah şi Waren ne-au împărtăşit şi ei câte ceva. Noi ceilalţi am ascultat atenţi şi am oferit din când în când sfaturi sau încurajări.

Captivată de problemele celorlalţi, nici măcar nu am observat cât de repede a trecut timpul şi, înainte de a mă trezi la realitate, dr. Montry şi-a încheiat şedinţa de terapie. M-am uitat la Connor şi, pentru o fracţiune de secundă, ne-am înţeles din priviri că trebuie să vorbim. Mi-am luat apoi paltonul şi am părăsit sala. Connor m-a urmat până în holul gol, unde am putut discuta fără a fi întrerupţi de ceilalţi. Îmi devenise deja destul de apropiat în urma multelor ore petrecute împreună învăţând, aşa că nu îmi mai era teamă să rămân singură cu el. Totuşi, am păstrat o oarecare distanţă.

— Hei! spuse Connor jenat, şi îşi îndreptă ochelarii pe nas.

— Hei! am răspuns, zâmbind nervos.

De ce, oare, dintre miile de oameni care locuiau în Melview şi sutele de studenţi care învăţau la universitate, trebuia să întâlnesc la terapie chiar pe cineva cunoscut?

— O coincidenţă nu prea plăcută, nu-i aşa?

— Aşa este.

Îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi fixă cu privirea podeaua, pe care erau imprimate numeroase urme de tălpi de cauciuc.

— Asta spune totul despre ideea de anonimat din grupă.

— Vrei să mă retrag? am întrebat, deşi încă nu eram sigură dacă într-adevăr doream să rămân.

Grupul îmi lăsase o impresie destul de bună, însă cu Connor acolo, trebuia să-mi asum riscul ca, într-o zi, să afle şi ceilalţi problemele mele. Pe de altă parte, nu era aici pentru că ducea o viaţă perfectă, iar dacă îmi trăda încrederea, puteam şi eu face acelaşi lucru, aşa că amândoi am fi avut de pierdut. Chiar dacă nu mă puteam baza pe acest lucru, totuşi ideea avea ceva liniştitor în sine.

— Nu ştiu, a răspuns Connor. Iar tu, de ce te afli aici?

Am ezitat. Dacă îi spuneam acum tot adevărul, sau măcar o parte din el, atunci nu mai exista nicio cale de întoarcere. Totuşi, trebuia să mărturisesc ceva, fiindcă nu puteam lua parte la o astfel de terapie fără un motiv anume. Pe cine încercam să păcălesc?

— Nu trebuie să povesteşti dacă nu doreşti, spuse, repetând de fapt ceea ce îl sfătuisem eu mai înainte.

— Sufăr de angoase, am explicat, înainte ca incertitudinea să mă părăsească.

Nu eram încă pregătită să povestesc toată istoria, nici lui şi nici întregului grup. Pe de o parte, riscul era mult prea mare, atât timp cât Nora era minoră şi locuia împreună cu Alan sub acelaşi acoperiş, iar pe de altă parte, problemele mele aveau mai multe faţete.

— Nu mă simt bine când mă aflu printre oameni. Şi mai ales când în preajma mea sunt bărbaţi. O parte din mine se teme că aceştia mă pot răni.

— O, îmi pare rău! Eu…

Connor făcu un pas înapoi.

— Este în regulă, l-am întrerupt. Între timp, am reuşit să te cunosc destul de bine şi să am o oarecare încredere în tine. Cei care mă intimidează sunt, în primul rând, bărbaţii pe care nu îi cunosc.

— Bine, fiindcă nu trebuie să te temi de mine. Nu ţi-aş face niciodată vreun rău, mă asigură el.

Pe hol, în spatele nostru, se auzeau voci, de parcă tocmai s-ar fi terminat un alt curs.

— Acum înţeleg de ce la prima noastră întâlnire, în cantină, arătai ca o stafie. În acel moment, m-am temut ca nu cumva să cazi din picioare înainte de a ajunge la locul de unde îţi puteai comanda ceva.

Am ridicat sprâncenele, surprinsă. Credeam că, în acea zi, avusesem totul sub control, însă se pare că mă înşelasem. Înainte să pot rosti vreun cuvânt, spre noi se îndrepta un grup de fete. Duceau cu ele valize de diferite mărimi şi forme; cu siguranţă că în ele se aflau instrumente muzicale. Ne-am apropiat şi mai mult de perete, pentru a le face loc să treacă.

— Din punctul meu de vedere, poţi frecventa aceste şedinţe, spuse Connor. Nu am nimic de ascuns, atât timp cât nu ai de gând să povesteşti tuturor problemele mele.

— Nu aş face niciodată aşa ceva, l-am asigurat. Şi, în afară de asta, cu cine aş putea vorbi? Luca şi April nu ştiu că m-am înscris la această terapie de grup, şi nici nu aş vrea să afle ceva.

— Bineînţeles! Nu voi spune absolut nimic.

Connor închise gura şi îşi duse degetele la buze, în semn că secretul va fi la el bine păstrat.

— Deci, rămâi în grup?

Nu ştiu.

Nu mă hotărâsem încă. Îl simpatizam pe Connor, însă ideea de a împărtăşi cu el problemele mele nu îmi prea plăcea. Pe de altă parte, ştia acum de stările mele de frică, şi poate că aşa trebuia să se întâmple. Făcusem tot posibilul să-mi ţin departe prietenii şi viitorul meu în Melview de trecutul meu, însă ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar mai fi fost posibil? Încetul cu încetul, totul avea să iasă la lumină, întreg trecutul meu, acea parte din mine care mă marcase pentru totdeauna. Nu puteam să o îndepărtez, ca şi când mi-aş fi tăiat un membru care nu mai funcţiona, şi chiar şi atunci, toţi ar fi observat lipsa lui. Poate că era momentul să găsesc o altă strategie, şi anume să-i iau ca exemplu pe Noah şi pe ceilalţi şi să accept că pot să fug de Alan, dar nu şi de

persoana care sunt acum din cauza lui. Din cauza promisiunii pe care i-o făcusem, nu puteam permite ca toată lumea să afle ceea îmi făcuse. Însă puteam să fiu măcar sinceră cu mine însămi şi cu noii mei prieteni, la fel cum eram cu Megan. Nu erau oare Connor şi această terapie de grup cea mai bună posibilitate să mă apropii de adevăr şi, astfel, să-l las să facă parte din viaţa mea?

— Rămân! am spus, înainte să mă răzgândesc.

Acum, nu mai era nicio cale de întoarcere.

Capitolul 17

În sfârşit! După zile şi săptămâni întregi de tăcere deplină, am fost din nou invitată să vizitez o locuinţă. Era prima ofertă după cea a Oliviei. Aveam mari emoţii în momentul în care am bătut la uşa Mirandei şi a Stellei. Camera pe care acestea o închiriau se încadra în suma de care dispuneam şi se afla poziţionată şi în apropiere de campusul universitar. Tremuram de bucurie, dar senzaţia nu a fost de durată. Încă de pe hol am simţit duhoarea înţepătoare a ţigărilor cu iarbă. La început, am sperat că mirosul vine dintr-un alt apartament, însă m-a condus chiar spre apartamentul celor două. M-am gândit imediat la Connor şi la presupusul apartament ideal pe care mi-l arătase pe internet.

Nu îi judecam pe cei care fumau marijuana şi poate că, pentru o cameră mai ieftină, nici nu aş da importanţă acestui aspect, însă în momentul în care am păşit în interior, mirosul de marijuana era cea mai mică problemă. În apartament, în locul podelei, exista numai un strat gri de asfalt care, judecând după aspectul lui, nu părea că era în curs de renovare. Bucătăria deschisă descrisă în anunţ se dovedi a fi de fapt doar o chicinetă, din care nu se zărea prea mult din cauza unui munte de gunoi şi vase murdare. Mâncarea era servită pe o masă de grădină din plastic, cu urme evidente de arsuri provocate de mucurile de ţigară. Igiena din baie se apropia de cea a unei toalete publice, iar camera, care se presupunea că are cam paisprezece metri pătraţi, nu măsura mai mult de zece. Chiar şi camera mea de motel părea a fi într-o stare mai bună. Şi, cu cât discutam mai mult cu Miranda şi cu Stella, cu atât eram mai sigură că marijuana

era cel mai inofensiv drog pe care cele două îl consumau. La despărţire, m-au asigurat că mă vor contacta, însă eu eram deja hotărâtă să le trimit în seara respectivă un e-mail de refuz.

Luca şi April nu erau în acea seară acasă. Am profitat deci de acest lucru şi le-am sunat pe Nora şi pe mama. Nu mai luasem legătura cu ele de la Crăciun, iar sora mea îmi reproşa asta. Nu puteam să nu-i dau dreptate, şi am încercat să îndrept lucrurile. M-am arătat interesată de poveştile ei din liceu, şi am ascultat cu atenţie, timp de zece minute, cum vorbea cu entuziasm despre Mitch Jenkins, care, după părerea ei, era perfect. În final, am vorbit şi cu mama mea despre cursuri, iar ea mi-a dezvăluit ultima bârfă din spital, şi anume relaţia dintre un medic şi o infirmieră. Înainte de a termina conversaţia, am promis că ne vom auzi din nou în curând, deşi amândouă ştiam că nu era decât o minciună. Nu suportam situaţia tensionată dintre noi, iar singura posibilitate de a o mai destinde ar fi fost o vizită în Maine, lucru care, în acel moment, mi-ar fi fost greu de realizat. Poate în câteva luni sau ani, când fata speriată de acum avea să fie capabilă să i se opună lui Alan.

Înainte ca gândurile triste să mă cuprindă şi să mă paralizeze din nou, m-am ridicat şi am băgat în cuptor o lasagna îngheţată. Până a fost gata, am făcut curăţenie în apartament şi mi-am pregătit materialele de lucru pentru mai târziu. Voiam să studiez mai departe, pentru a mai umple lacunele pe care le aveam.

Sprijinită de blatul de lucru din bucătărie, pentru a nu mânji cu grăsime şi cu brânză materialele, am mâncat grăbită lasagna, ascultând, între timp, audiobook-ul *All the light we cannot see,* al scriitorului american Anthony Doerr, pe care îl descărcasem recent. Nu prea îmi surâdea ideea să

recitesc aceleaşi cărţi, însă nu era o idee bună să pierd vremea, mai ales că mă temeam de examenul picat. Cufundată în gânduri, am tresărit în momentul în care uşa de la intrare s-a deschis cu putere.

Mi-am ridicat fruntea şi l-am zărit pe Luca. Stătea în faţa uşii, încruntat şi cu o expresie împietrită a feţei. Se holba acum la mine şi nu încerca să-mi evite privirea sau să mă ignore, aşa cum făcuse de multe ori.

Se uita la mine. *La mine.* Visasem la acest moment, însă răceala din privirea lui mă făcea să regret această dorinţă.

Păşi încet, dar hotărât, şi închise uşa în urma lui.

Mişcările sale bine gândite îmi produceau o senzaţie de uscăciune a gâtului, fiindcă ele îmi aminteau de altcineva. De cineva pe care voiam să-l uit. De Alan. Am înghiţit cu greu şi m-am ridicat de pe scaunul pe care tocmai mă aşezasem, pentru a-l întâmpina la aproximativ acelaşi nivel.

Îşi strânse buzele, iar eu am văzut cum furia îi cuprinde tot corpul, încordându-i toţi muşchii.

Am înghiţit din nou cu greutate şi am rămas nemişcată lângă scaun, cu degetele implântate în spătarul din lemn, în timp ce, disperată, am încercat să-mi potolesc instinctul care îmi spunea că trebuia să mă ascund de el. Totuşi, Luca nu mi-ar fi făcut niciodată vreun rău. El nu era Alan.

— Care este problema ta? m-a întrebat Luca, strângând din dinţi şi cu o voce joasă, îndreptându-se spre mine; punga de cumpărături pe care o ţinea în mână foşni în momentul în care o strânse între degete cu şi mai mare putere.

Aveam mai multe probleme, fiindcă altfel nu s-ar fi adunat atâtea chitanţe de la dr. Montry în cutia cu accesorii, însă acum nu era vorba despre asta.

Mi-am umezit buzele.

— La ce te referi?

— Grace!

— Grace? am întrebat confuză, deşi înţelegeam acum motivul furiei lui.

Era vorba despre întâlnirea cu ea din toaletă. Punga din mâna lui dovedea că fusese la librăria unde lucra Grace şi că de acolo aflase toată conversaţia noastră. De ce oare îi relatase ea toată discuţia?

— De ce ai discutat cu ea despre mine?

— Am vrut doar să reglez lucrurile.

— Să reglezi lucrurile? repetă el, scuturând din cap. Tocmai tu? Să reglezi lucrurile…

Ironia din vorbele lui nu putea fi trecută cu vederea.

— Da! am răspuns, fără nicio urmă de ezitare.

Luca pufni.

— Cred că realizezi că despărţirea noastră a fost din cauza ta, nu-i aşa?

— Da! am spus, deşi Grace mă asigurase că nu eu eram motivul despărţirii lor, ci faptul că îşi dăduse seama că Luca încă mai simţea ceva pentru mine.

Totuşi, dacă mă uitam acum profund în ochii lui, îmi puteam da seama că nu mai găseam în ei niciun fel de sentiment, sau, cel puţin, nu acele sentimente care să o determine pe Grace să ia o astfel de decizie. În privirea lui erau acum numai mânie, amărăciune şi o scânteie de epuizare, ca şi când ar fi făcut un mare efort să vorbească şi cu mine.

Luca scutură din cap, fără să înţeleagă.

— Cu toate astea, taman tu ai vrut să ne ajuţi?

Pronunţă ultimul cuvânt ca şi când ar fi fost un păcat să-l ajute o prietenă.

— Da! am repetat încet, dar clar şi răspicat.

Acest cuvânt scurt era ca o grenadă aruncată între noi,

producând în încăpere o liniște densă și impenetrabilă. Ne-am privit amândoi cu intensitate. Când grenada atinse pământul, explodă, producând o explozie puternică.

Furios, Luca aruncă pe canapea punga cu cumpărături, așa că toate cărțile cumpărate căzură.

— Nu te privește absolut deloc relația dintre mine și Grace! izbucni el.

Am ridicat involuntar din umeri, fiind sigură că vecinii ne puteau auzi discuția.

— Nu poți, pur și simplu, să te amesteci în viețile altora.

— Am vrut doar să reglez situația.

Vocea îmi suna acum ca un pickup defect, însă cum aș fi putut să-i explic mai bine?

— Mi-ai spus că Grace este o persoană minunată, iar eu nu am vrut să fie supărată pe tine din cauza mea. Am vrut doar să clarific lucrurile.

— Mulțumesc, însă pot să fac asta și singur!

Nu știu dacă era vorba de cuvintele sale, de atitudinea lui față de mine sau doar de furia din privire, însă am simțit în acel moment cum mă cuprinde un sentiment de mânie. Nu voiam să-l ajut în calitate de prietenă. De ce nu înțelegea acest lucru?

— După câte se pare, *nu* poți regla singur situația. Altfel, ați fi fost încă împreună.

Luca râse batjocoritor.

— Și asta o spune persoana cea mai potrivită. Sage Derting, singură și expertă în probleme de virginitate, ne dă sfaturi în relațiile de cuplu!

Mi-am strâns pumnii de furie.

— Te felicit! Ai relații intime! Am înțeles! Însă măcar nu am nevoie de nicio listă ca să mă descurc cu mine însămi sau cu cei apropiați. Nu este de mirare că Grace este

dezorientată şi consideră că încă mai simţi ceva pentru mine. Cu siguranţă că nu i-ai arătat încă lista reactualizată a relaţiilor tale.

Am putut vedea cum îi zvâcneşte ochiul drept.

— Habar nu ai despre ce vorbeşti! spuse el cu fălcile destul de încordate. Te-ai gândit vreo secundă că poate nu vreau o relaţie cu Grace? Da, este într-adevăr o femeie minunată, însă asta nu înseamnă că vreau să fiu cu ea. Pur şi simplu, nu o vreau.

Cuvintele sale erau atât de reci şi lipsite de orice urmă de sentiment, încât nu mai ştiam ce să cred.

— Ce…?

Luca mă privi mirat, ca şi când nu aş fi fost la curent cu ultima actualizare. Secundele treceau.

Două.

Trei.

Patru.

Nu se întâmplă nimic până când Luca făcu un pas spre mine. Şi încă unul. Şi încă unul. Murmură ceva în genul „La naiba cu asta!" şi, înainte să-mi dau seama, stătea în faţa mea şi îşi implântă o mână în ceafa mea. Mă trase de păr până când capul mi se înclină. În acelaşi timp, s-a aplecat spre mine, iar buzele ni s-au întâlnit într-un sărut brutal.

Pasiunea lui s-a concretizat în modul cel mai dur în care gurile noastre s-au apropiat. Totuşi, pentru prima dată în viaţa mea, nu m-am opus durerii, ci am primit-o cu bucurie. Am închis ochii şi am savurat apropierea şi căldura corpului lui, care îmi fuseseră atât de familiare în ultimele luni. Îmi era indiferent dacă mă ardeam şi dacă zidurile de apărare pe care mi le ridicasem în jurul meu se prăbuşeau în acele clipe.

Vocea interioară mă avertiza că totul era o greşeală. Cum puteam uita cât de greu îmi fusese atunci, înainte de

Crăciun, să mă despart de Luca, deşi dorinţa de a fi al meu nici nu se putea compara cu ceea ce simţeam acum? Fiecare secundă în braţele lui mă făcea să-l doresc şi mai mult. Nu puteam să-i rezist. Cu fiecare sărut, îmi lua grijile, gândurile, dar şi reticenţele pe care mi le impunea raţiunea. Tot ceea ce aveam acum în minte era certitudinea lipsei prezenţei lui. Cât de dor îmi fusese de *el.*

În momentul în care şi-a luat degetele de pe ceafa mea, m-am prins de tricoul lui, doar pentru a-l mai ţine lângă mine. Voiam să mă mai ţină în braţe, ceea ce intenţiona şi el. Hotărât, îmi cuprinse cu degetele talia, fără a-mi provoca durere, şi mă făcu să simt cât de mult îşi doreşte să mă sărute, chiar dacă se ura pe el însuşi şi chiar şi pe mine pentru asta.

Fără a întrerupe sărutul, m-a împins puţin în spate, până când am atins masa, ale cărei picioare începuseră să se clatine. Nimic nu mai conta. Mâinile îi alunecau pe tot corpul meu, până la coapse, şi, cu degetele sub puloverul meu, începu să-mi gâdile pielea. Am simţit o plăcere intensă în momentul în care m-a ridicat brusc pe masă. Notiţele pe care tocmai le scrisesem au aterizat pe podea, iar inima a început să-mi bată mai repede. Foşnetul hârtiei mă făcu să-mi aud vocea interioară, care încerca să mă avertizeze, dar care a amuţit în momentul în care, prin colanţii mei subţiri, i-am simţit masculinitatea ascunsă în blugi.

Am oftat şi, printre buzele întredeschise, am simţit cum limbile ni se întâlnesc. Senzaţia de furie din sărutul nostru a devenit acum mai senzuală, fără a-şi pierde însă din duritate. Ne doream unul pe celălalt. Aveam nevoie unul de celălalt.

Mi-am împlântat degetele în părul lui şi am strâns apoi pumnul. Un sunet adânc i-a ieşit din gât, apoi şi-a plimbat mâinile peste coapsele mele, tot mai sus, apoi din nou sub

materialul puloverului meu. Aş fi vrut să mi-l scoată de pe mine, să-mi exploreze pielea şi să-mi sărute coapsele, şi să sărute cu limba locul ascuns care îmi palpita între picioare.

Amintirea ultimei şi singurei nopţi petrecute împreună şi capul lui aflat între coapsele mele mă făcură să-mi pierd orice urmă de control. Şoldurile mi se ridicară automat, ceea ce mă determină să-mi încolăcesc corpul în jurul masculinităţii lui, care devenea tot mai mare.

A tras aer în piept… şi a făcut un pas atât de brusc înapoi, încât am fost pe punctul de a aluneca de pe masă. Marginea ascuţită din lemn m-a împuns în coapse, aşa că am încercat să găsesc o poziţie normală.

M-am uitat la Luca. Mă privea şi el, cu gura întredeschisă şi cu buzele roşii din cauza sărutului, şi, la fel ca mine, respiraţia sacadată îi ridica şi cobora pieptul într-un ritm agitat. Părul îi stătea acum zburlit, din cauza degetelor mele. A trebuit să mă ţin bine de marginea mesei, ca să mă abţin să nu mă apropii din nou de el. Ar fi trebuit să-i mulţumesc pentru autocontrolul de care dădea dovadă, fiindcă, dacă nu am fi încetat să ne sărutăm, am fi distrus poate şi ultima şansă de a mai rămâne prieteni.

Mi-am dres glasul, însă nu ştiam ce i-aş fi putut spune. Trebuia să-i cer scuze? Să-i mulţumesc? Să-i mărturisesc că totul fusese o greşeală? Un accident? Că nu avea să se mai repete niciodată?

Totuşi, Luca mi-a luat această piatră de pe inimă. S-a dat înapoi, până când s-a lovit de canapea. Numai câţiva paşi, şi toată dorinţa din privirea lui dispăru. În locul ei se putea citi un dispreţ evident. Nu îmi puteam da seama cui îi era destinată această ură, însă asupra mea avea efectul unui duş rece, făcând ca sentimentul plăcut pe care îl trăisem cu doar câteva minute înainte să dispară complet. Tot ceea ce

simţeam acum era un nod în gât. Nu ştiam ce ar fi trebuit să cred sau ce ar fi trebuit să simt. Îl doream numai pe el. Îmi era dor să-l ating. Totuşi, merita pe cineva mai bun decât mine. Cum de îndrăznisem să-l sărut? Nu ar fi trebuit să permit să se ajungă până aici. Ar fi trebuit să-l resping când mintea încă îmi era clară. Şi de aceea trebuia să plec în acel moment. Nu mai puteam risca să spun sau să fac ceva de care mi-ar fi părut apoi rău.

M-am îndepărtat de masă, strângându-mi pumnii, doar pentru a nu încerca să-l ating din nou. Având în minte privirea de pe faţa lui chinuită, am plecat de acolo. Şi, pentru că nu ştiam unde ar fi fost mai bine să merg, m-am îndreptat spre baie, am încuiat uşa şi mi-am sprijinit fruntea de ea. Respiram acum cu greutate, închizând ochii pentru a mai controla furtuna de sentimente din inima mea. Când devenise totul atât de complicat?

Fără a mă mişca, am rămas un timp în faţa uşii, în mijlocul liniştii care învăluise apartamentul. Luca nu părea să se mişte de pe loc. La naiba, ar fi trebuit să plece. Atât timp cât stătea acolo, nu puteam părăsi baia. În niciun caz nu aş fi putut apărea în faţa lui după acel sărut. Poate că revenirea mea în apartamentul lui fusese o greşeală. Da, fusese *cu siguranţă* o greşeală. Ştiam asta acum. Poate că ar fi trebuit să accept camera cu miros de marijuana din locuinţa Mirandei şi a Stellei. Orice bucătărie murdară şi orice baie urât mirositoare ar fi fost mai uşor de suportat decât această luptă permanentă dintre raţiune şi inimă care avea loc în interiorul meu. După o perioadă care părea să fie o veşnicie, Luca a părăsit apartamentul.

Respirând uşurată, am descuiat uşa de la baie. Mi-am dat seama că nu trecuseră mai mult de zece minute. Mi-am

adunat foile cu notiţe de pe jos şi m-am forţat să nu mă gândesc la sărutul nostru şi nici la ceea ce se întâmplase. Fusese doar o greşeală. O obişnuinţă mai veche. Un incident care nu mai trebuia să se repete.

Cărţile pe care Luca le aruncase cu furie se aflau încă pe jos. Era o serie completă de romane din genul fantasy, cu coperte albe. Le-am ridicat şi, după o uşoară ezitare, le-am dus în camera lui şi le-am pus pe birou. Nu am vrut să inspectez locul, însă nu mă puteam abţine să nu observ totul: patul frumos aranjat, tricourile împăturite cu atenţie, aflate pe unul dintre rafturi, pantofii de sport care se aflau lângă uşă şi un teanc de cărţi, dintre care câteva cu tematică periculoasă. Am descoperit printre ele şi cartea *Literary Listography: My Reading Life in Lists,* pe care o primise de la mine cu ocazia împlinirii vârstei de douăzeci şi unu de ani.

Îmi aduceam perfect aminte acea zi, dar şi momentul în care îmi găsisem dubiţa spartă, toate lucrurile dispărute şi cum se schimbase totul. Nu regretam nimic din tot ceea ce se întâmplase atunci, nici faptul că, din acel moment, Luca îmi devenise apropiat. Nu regretam şi nu aveam să regret niciodată. Luca mă ajutase să-mi alung teama, întreţinută cu patimă timp de mulţi ani din cauza lui Alan. Mai existau încă fisuri dar, cel puţin, mă simţeam un om normal. Niciodată nu avea să fie totul perfect, în totală armonie, însă măcar puteam să savurez din nou viaţa, şi asta numai datorită lui Luca. Îmi lipseau cuvintele potrivite pentru a-i mulţumi îndeajuns, dar puteam să-i arăt că eram mai raţională şi că eram capabilă să reglez situaţia dintre noi.

Hotărâtă, m-am îndreptat spre masa de lucru a lui Luca şi am scris un bileţel:

Îmi pare rău că am vorbit cu Grace. Nu ar fi

trebuit să fac asta. Şi, de asemenea, îmi pare rău pentru tot ceea ce ţi-am spus mai devreme, când ne-am certat. Când mă enervez, ceva în mintea mea nu mai funcţionează şi ajung să spun lucruri care, de fapt, nu sunt adevărate.

Sage

Am ezitat puţin înainte de a pune bileţelul la vedere, între noile cărţi. Mă simţeam bine acum, că luasem o astfel de decizie, şi anume de a-i lăsa un mesaj scris, apoi m-am întors la cărţile mele, pentru a mai învăţa puţin înainte ca April să se întoarcă acasă.

Planificasem cu Megan, la telefon, o seară numai între fete, la distanţă, prin intermediul telefonului, în care să mâncăm pizza, să vorbim vrute şi nevrute şi să sortăm hainele şi produsele cosmetice ale lui April. Deşi o vedeam în fiecare zi pe April, iar cu Megan vorbeam permanent la telefon sau ne trimiteam mesaje, mă bucuram enorm de timpul pe care urma să-l petrecem împreună. Voiam să iau o pauză de la programări, de la conştiinţa încărcată de faptul că aveam mult de învăţat sau că trebuia să-mi caut o locuinţă.

April ajunse acasă cu două ore întârziere din Le Petit. Ne-am comandat o pizza uriaşă pentru două persoane, însă la urma urmei avea să fie o noapte lungă. O jumătate conţinea brânză, cealaltă jumătate, şuncă şi ananas. În drumul spre casă, cumpărase de la un supermarket trei pachete de chipsuri şi ciocolată.

Eram convinsă că a doua zi avea să-mi fie rău, însă nu m-am putut abţine şi am mai mâncat încă o bucată de pizza, în timp ce April îşi golise tot dulapul de haine, aruncându-le pe podea.

— Când am cumpărat oare toate aceste mizerii?

Încruntată, privi o cămaşă de culoare roz, cu gulerul cu pietricele strălucitoare de cristal.

— Nu, aşteaptă, nu am cumpărat-o, mi-a dăruit-o bunica!

Ezită puţin, apoi o aruncă în partea stângă a patului, peste celelalte haine pe care nu le mai purta.

Mi-am pus bucata de pizza pe farfurie, mi-am şters degetele unsuroase de un şerveţel, am ridicat cămaşa de pe jos şi mi-am ţinut-o în dreptul pieptului. Probabil că bunica ei o cumpărase cu mulţi ani în urmă, pe când April era o fetiţă, fiindcă era cu aproximativ două numere mai mică. Exact mărimea mea.

— Crezi că mi s-ar potrivi?

April strâmbă din nas şi îşi scutură capul.

— Nu chiar.

Am aruncat cămaşa înapoi peste celelalte şi am luat din nou în mână bucata de pizza pe care o începusem, când telefonul mobil de pe noptieră începu să sune.

— În sfârşit! am salutat-o pe Megan, şi am comutat convorbirea pe difuzor.

— Îmi pare rău, fetelor, a intervenit ceva.

— O oră întreagă? întrebă April.

— Da, tocmai am avut cearta secolului cu părinţii mei.

— A fost mai urâtă decât în momentul în care le-ai împărtăşit că nu doreşti să mergi la facultate?

— Hmm…

Ezită puţin.

— Să spunem că la fel de urâtă ca aceea.

April se aşează lângă mine pe pat.

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut un accident de maşină.

— Ce?! am exclamat, aproape scăpând felia de pizza din mână. Eşti bine?

— Da, da, totul este în ordine. Nu mi s-a întâmplat nimic, m-a liniştit imediat Megan. Am împrumutat maşina părinţilor mei, ca să duc câteva dintre originalele tablourilor mele într-un depozit. O altă maşină m-a lovit dintr-o parte în momentul în care, la semafor, am trecut pe roşu. Toată caroseria este îndoită, iar picturile mele sunt acum bune de aruncat la gunoi, spuse ea, şi oftă. În orice caz, părinţii mei sunt foarte supăraţi, ceea ce le-a dat brusc ocazia să înceapă o nouă discuţie despre viitorul meu. Iar, de data aceasta, chiar au luat lucrurile în serios.

— Ce vrei să spui?

— Ori mă înscriu la facultate, ori îmi caut un loc de muncă. Megan îşi drese glasul, dar vocea îi părea încărcată de lacrimi. În caz contrar, nu mă vor mai susţine mult timp şi, astfel, va trebui să mă mut de la ei.

Dacă mă gândeam bine, Megan nu fusese niciodată atât de deznădăjduită. Ea fusese întotdeauna cea mai puternică dintre noi, sigură de sine şi care nu se lăsa învinsă de nimic. Mi-aş fi dorit în acel moment să fiu lângă ea şi să o pot lua în braţe.

— Îmi pare rău, am spus cu îngrijorare.

Confecţionarea de accesorii era pentru mine o activitate care mă liniştea şi pe care o făceam cu plăcere, care mă ajuta să mă trezesc la realitate şi care îmi oferea posibilitatea să câştig şi ceva bani. Nu aş fi renunţat niciodată la ea de bunăvoie. Pentru Megan, pictura era o vocaţie, era viaţa ei. Nimic nu ar fi făcut-o mai fericită. Alte lucruri o întristau. Mulţi ani la rând avusese numeroase joburi doar pentru a-şi putea finanţa arta, joburi pe care nu le păstrase pentru mult timp, fiindcă, de îndată ce găsea o nouă sursă de inspiraţie,

uita de orice alte obligaţii, de serviciu şi de toate responsabilităţile, însă ce putea face? Trăia şi respira pentru artă, iar ceea ce pentru alţi oameni era responsabilitatea unui job cotidian, pentru Megan era doar un vis urât.

— Şi ce vei face? o întrebă cu grijă April, care, după tot ce îi povestisem despre Megan, bănuia şi ea ce însemna un astfel de ultimatum dat de părinţii ei.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Pentru început, voi savura această seară frumoasă în compania voastră, răspunse ea cu o voioşie forţată. Astăzi, nu voi lua nicio decizie, iar mâine… voi vedea. Este destul de devreme să mă înscriu la facultate.

Cu această propoziţie, a încheiat hotărâtă subiectul, chiar dacă ultimul cuvânt nu îl pronunţase prea hotărâtă.

Tensiunea mai persistă încă un timp, apoi, precum ceaţa care se lasă dis-de-dimineaţă, Megan îşi recăpătă buna dispoziţie. Îşi luase şi ea ceva de mâncare. Şi, în timp ce ea savura mâncarea thailandeză, eu m-am înfruptat cu chipsuri şi am fotografiat-o pe April, ca apoi să îi trimit pozele lui Megan, prin intermediul aplicaţiei Messenger de la Facebook, pentru a-şi face şi ea o impresie despre cum se desfăşurau lucrurile la noi, dar şi pentru a vedea ce haine sunt păstrate şi care vor fi aruncate. La început, mi s-a părut destul de dificil, însă după aproximativ o oră, am avut impresia că Megan se afla împreună cu noi în aceeaşi cameră. Iar dacă îi plăcea vreo haină pe care April nu o mai purta, o puneam undeva lângă, cu scopul de a i-o trimite.

— Cum poate să-ţi placă această combinaţie? observă Megan şocată, după ce privi ultima fotografie pe care i-o trimisesem, cu April care proba doar combinaţiile de care nu era sigură.

Am râs.

— Şi eu mă întreb uneori acelaşi lucru.

Acum, peste o cămaşă albă, April purta o salopetă din imitaţie de piele, combinate cu o vestă în carouri albe şi negre şi pantofi cu tocuri foarte înalte, pentru a pune în evidenţă ţinuta.

— De ce, nu arată bine? întrebă April încruntându-se, şi se uită la hainele purtate ca şi când nu ar fi înţeles de ce nu ne plăcea combinaţia.

— Pentru început, este vorba despre salopeta pe care o porţi, i-am explicat. Aşa ceva poartă numai copiii până în trei ani. Pe lângă asta, este o imitaţie de piele, iar pandantivul lănţişorului are mărimea pumnului meu. Mă mir cum nu arată pe tine ca un lucru *ieftin.*

— Este vorba de atitudine, a spus April, ridicându-şi arogant capul în sus şi începând să râdă.

— Ar trebui să scrii un blog despre modă, în care să le explici totul amănunţit celor care habar nu au cum să se îmbrace decent, de exemplu mie şi lui Sage, propuse Megan.

— Hei! am protestat. Eu mă îmbrac decent!

— Ştii exact la ce mă refer! NU am nimic împotriva blugilor, a colanţilor sau tricourilor, însă ar putea exista în garderoba ta şi ceva mai fascinant.

— Iar garderoba ta ar trebui să fie un pic mai decentă.

— Aşadar, amândouă am putea învăţa ceva de la April.

Nu puteam să o contrazic, totuşi nu simţeam nevoia să-mi reînnoiesc garderoba. Nu numai pentru că nu aveam banii necesari. Nu eram persoana care să-şi dorească să atragă atenţia celorlalţi, aşa cum era, de exemplu, April, care arăta minunat în salopeta ei din imitaţie de piele, atrăgând nu numai invidia femeilor, ci şi privirile lacome ale bărbaţilor.

— M-am gândit deja să-mi fac un blog de modă, spuse

April, schimbându-se şi probând acum o altă ţinută.

— Şi de ce nu ai făcut asta până acum? întrebă Megan.

April a ridicat din umeri.

— Nu am avut ocazia. În liceu, nu am îndrăznit, atunci eram ocupată cu examenele finale şi nu aveam timpul necesar, apoi m-am mutat aici. Şi, în afară de asta, nici nu am habar cum ar trebui să-ţi faci un blog.

— Ai putea să plăteşti pe cineva să-ţi creeze unul, am propus.

— Da, însă din cauza studiului şi a jobului de la cafenea, nu aş avea suficient timp să mă ocup de el, explică April, împachetându-şi salopeta pentru a o pune din nou în dulap.

— Până nu încerci, nu poţi şti asta, spuse Megan.

— Iar dacă nu îmi iese afacerea, atunci am aruncat banii pe fereastră.

Acelaşi lucru îl spusesem şi eu în momentul în care Megan încerca să mă convingă să-mi deschid magazinul on-line pe platforma Etsy.

— Important este să vrei să faci acest lucru, iar atunci nu te vei gândi că vei pierde banii.

— Şi deja ai două cititoare fidele: pe mine şi pe Sage.

April ezită scurt.

— Nu ştiu.

— Nu trebuie să iei acum o hotărâre, am spus.

— Aşa este. Iar dacă totuşi te hotărăşti şi ai nevoie de cineva care să te ajute, te rog să mă anunţi. Pot să-ţi recomand tipul care mi-a creat pagina mea de internet.

— Ai o pagină de internet? întrebă April surprinsă.

— Bineînţeles, doar trăim în secolul 21.

April îşi luă laptopul de pe masă şi se aşează lângă mine pe pat.

— Cum se numeşte?

— *Fuck, yeah, Megan Dashner!*

April introduse numele cu ajutorul tastaturii.

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles, spuse Megan cu ezitare. Bine, există şi adresa oficială, *Megan Dashner,* însă asta sună destul de plictisitor. Adresa de internet este, de fapt, aceeaşi.

April introduse adresa *Fuck-Yeah-Megan Dashner* şi apăru imediat pagina pe care o cunoşteam. Designul era în nuanţe discrete de gri şi de alb, cu scopul ca picturile ei colorate să iasă în evidenţă. Exista chiar şi un blog, unde scria ocazional comentarii, şi, de asemenea, un magazin. Pe pagina principală îşi prezenta creaţiile favorite şi cele de actualitate.

Am studiat împreună toate informaţiile de pe pagina de internet, timp în care April i-a admirat desenele. La scurt timp după aceea, am ajuns şi la pagina mea Etsy, ne-am uitat puţin prin ea, pentru ca în cele din urmă să aterizăm pe o pagină de design care oferea cele mai ieftine template-uri pentru bloguri.

— Mă duc repede până la baie, ne anunţă April după ce petrecusem mai mult de o oră în internet, apoi sări de pe pat şi ieşi din cameră.

— A plecat? mă întrebă Megan după câteva secunde.

Am închis laptopul.

— Da!

— Bine, atunci, povesteşte-mi! Cum mai este relaţia ta cu Luca?

Era pentru prima dată în seara aceea, când i se pronunţa numele. Evitasem să-l amintesc, în primul rând fiindcă voiam să nu o implic pe April în toată povestea. Era, în sfârşit, convinsă că despărţirea mea de Luca nu însemna sfârşitul prieteniei noastre, şi nu doream să-i dau din nou

motive de îndoială, doar pentru că relaţia noastră avea nevoie de mai mult timp pentru a-şi reveni.

— Este complicat.

Megan pufăi.

— Aş fi dorit să aflu mai multe de la tine, în afară de ceea ce scrie în profilul tău de Facebook.

Am alunecat puţin pe pat, pentru a putea avea uşa de la baie mai bine în vizor.

— Ne-am certat astăzi, i-am explicat cu voce scăzută şi i-am povestit apoi pe scurt de întâlnirea mea cu Grace şi de reacţia lui Luca referitoare la aceasta. Am vrut numai să-l ajut, însă el mi-a cerut să nu mă mai amestec în problemele lui, mai ales că nu doreşte să aibă o relaţie cu ea.

— A, nu? întrebă Megan surprinsă.

— Nu!

Deşi trecuseră mai multe ore, timp în care făcusem tot posibilul să nu mă mai gândesc la Luca, simţeam că mă lua cu călduri în momentul în care am rememorat sărutul nostru şi strângerea în braţe. Chiar mă ruşinam puţin acum. Nu eram obişnuită cu un astfel de comportament, însă după toate momentele minunate trăite cu Luca, nu mă mai putusem controla.

— M-a sărutat, i-am mărturisit cu o voce răguşită.

— Serios?! izbucni Megan. Şi, ca şi când şi-ar fi adus aminte că April putea reveni în orice moment, şuşoti doar: Serios?

Mi-am luat telefonul, am închis difuzorul şi l-am dus la ureche. Ar fi trebuit să fac asta încă de la început.

— Da, este adevărat.

— Şi doar acum îmi povesteşti? întrebă Megan, destul de jignită. Şi cum ai reacţionat?

Mi-am muşcat stânjenită buza inferioară.

— L-am sărutat şi eu.
— Oh!
— Da!
— Şi ce înseamnă asta acum?
— Nimic. A fost numai un accident.
— Deci, nu intenţionezi să vorbeşti cu el despre ceea ce s-a întâmplat?

Nu am mai apucat să-i răspund, fiindcă, în următorul moment, uşa de la baie se deschise. Am pus din nou conversaţia pe difuzor şi m-am întins pe saltea, înainte ca April să îşi facă apariţia în cameră.

Ne-a anunţat că nu mai are chef să mai probeze lucruri, aşa că am trecut la capitolul machiaj, unde era de asemenea expertă. Totuşi, după ultima întrebare pusă de Megan, nu mai aveam acum dispoziţia de a mă concentra pe produsele cosmetice. Nu intenţionam să-l abordez pe Luca referitor la sărut, însă poate exact asta ar fi trebuit să facem amândoi, şi anume să ne clarificăm sentimentele şi să ne asigurăm că incidentul nu avea să se mai repete.

Capitolul 18

Niciodată nu am simţit o plăcere mai mare ca atunci când nu am mai fost nevoită să ţin un pix în mână. După multe săptămâni şi zile de studiu, am reuşit, în sfârşit, să dau examenul de restanţă. Şi cred că am făcut-o destul de bine.

Îmi simţeam degetele încordate din cauza tensiunii acumulate, fiindcă totul depindea de acel examen. Nu mi-aş mai fi permis să-l mai repet. Totuşi, când am predat foile asistentei profesorului Eriksen, am fost convinsă că voi lua examenul cu o notă bună. Fără a ezita prea mult, am răspuns la fiecare dintre întrebări, ceea ce nu îmi reuşise prima dată.

Mi-am scuturat mâna, mi-am mişcat degetele încordate şi am aruncat o privire prin sală. Eram destul de mulţi, iar dacă era să judec după oftatul şi icnitul unora, îmi puteam da seama că examenul nu decursese pentru toţi la fel de bine ca pentru mine. Primii studenţi părăsiseră deja sala de curs, în timp ce eu încă îmi adunam lucrurile. Mi-aş fi dorit să merg acasă şi să dorm, însă jobul din bibliotecă mă aştepta.

— Hei! mă strigă cineva din spate în momentul în care coboram scările auditoriului.

M-am întors spre Connor, care tocmai îşi îndrepta pe umăr curelele genţii lui maronii. Părea destul de stresat. Pete roşii i se întindeau de la gât până spre obraji, iar fruntea îi strălucea de transpiraţie.

— Cum a fost la tine?

— Destul de bine, am spus, strângându-mi geanta la piept. Dar la tine?

Cu degetul arătător, îşi îndreptă rama de ochelari.

— Nu foarte bine.

L-am aşteptat până a ajuns lângă mine, pe ultima

treaptă.

— Crezi că tot ceea ce ai scris este suficient pentru a lua examenul?

Ridică din umeri.

— Nu ai putea să discuţi cu Eriksen despre asta? l-am întrebat aproape şoptind, pentru ca întrebarea mea să nu fie auzită de alţii.

Speram din tot sufletul să nu fi intrat prea mult în intimitatea lui prin ceea ce întrebasem. Doar pentru că era în acelaşi grup de terapie, nu însemna că dorea să vorbească despre acest lucru şi în afara lui.

Totuşi, nu părea că întrebarea mea îl supărase.

— Şi Aaron a încercat să mă convingă să vorbesc cu Eriksen, însă nu doresc să fiu tratat altfel din cauza bolii mele.

— Nu ar fi un tratament special.

Am ţinut uşa deschisă şi am părăsit amândoi sala de curs.

— Şi cum ai putea numi acest lucru, dacă nu un tratament special?

— Nu aş putea spune, am mărturisit. Însă nu înseamnă că înveţi mai puţin în comparaţie cu colegii tăi. Ai putea prezenta în alt mod tot ceea ce ai studiat în toate aceste săptămâni. Examenul scris este mult mai practic pentru cei mai mulţi, însă asta nu înseamnă că este exclusă varianta orală.

— Ar fi comic.

— Şi crezi că este în ordine să nu iei examenul, deşi poate ştii mult mai multe decât ceilalţi?

— Nu, însă nu doresc să fiu altfel tratat din cauza bolii mele. Ai putea să-i povesteşti şi tu lui Eriksen despre angoasele tale. Crezi că ar fi dispus să aşeze toţi studenţii

astfel încât să nu trebuiască să-i vezi?

— Asta ţi-a venit acum în minte? l-am întrebat strâmbându-mă.

Zâmbetul îi pieri când îmi întâlni privirea.

— Nu îţi face griji. Nimeni nu observă, atât timp cât nu ştie la ce să fie atent când vine vorba despre tine. Toţi ceilalţi pot considera că eşti, de exemplu, agitată din cauza examenului.

— Bine!

Am oftat uşurată, deşi o fărâmă de incertitudine încă mai persista. Încercam să mă pregătesc să le povestesc lui Luca şi lui April despre angoasele mele, înainte să afle de la un alt coleg de la cursul meu.

Connor mă împinse fin cu umărul.

— Nu îţi face niciun fel de probleme, cei mai mulţi oameni sunt mult prea ocupaţi cu propria persoană ca să îi mai analizeze şi pe cei din jurul lor. Până acum, nimeni nu mi-a observat problema, care este mult mai limpede decât a ta.

— Crezi? Sinceră să fiu, nu am bănuit nimic până când Aaron nu a insinuat acest lucru în seara de Revelion. Îmi amintesc că, atunci când am lucrat în grupă cu Gavin, ai propus să prelucrezi textele.

Am făcut o mică pauză.

— De ce? Ai fi putut, pur şi simplu, să le redai.

M-ai fi scutit atunci de acel stres.

— Bineînţeles, spuse Connor pufăind, şi îşi dădu ochii peste cap. Să prezint în faţa tuturor, când nici măcar nu pot citi corect? Nu, mulţumesc! Mai bine muncesc acasă, la masa mea de lucru, chiar dacă asta înseamnă mai mult efort din partea mea.

— Bine, pot să înţeleg asta, am afirmat.

În faţa auditoriului, ne-am despărţit. Connor mai avea încă un curs, iar eu am plecat spre bibliotecă, în speranţa că nu aveam să ajung prea târziu.

Luca nu se afla încă în sala de lectură. Am deschis computerul, mi-am pus geanta lângă masa de lucru, apoi am luat prima cutie de pe raft şi am început treaba. Încetul cu încetul, fişele bibliografice erau tot mai puţine, ceea ce făcea ca teancul să nu mai aibă stabilitate, aşa că primele minute le-am petrecut cu sortarea lor. Spaţiile din spatele rafturilor erau deja goale, ceea ce demonstra munca enormă pe care o realizasem împreună cu Luca. Nu era ceva ieşit din comun, însă prin munca noastră dădeam posibilitatea studenţilor de a căuta mai uşor cărţile aflate acum în sistem.

Tocmai voiam să-mi reiau activitatea, când, în liniştea sălii, am auzit un apel al telefonului din geantă. Am pus cutia jos şi m-am îndreptat spre masa de lucru, ca să-mi citesc mesajul.

Era de la Luca:

Voi întârzia aproximativ zece minute.

I-am răspuns:

Bine, nu este nicio problemă.

Mi-am pus telefonul în buzunarul pantalonilor şi m-am apucat din nou de lucru, deşi îmi era destul de greu să mă concentrez pe cărţi atât timp cât îl aşteptam pe Luca. Nu mai vorbisem cu el de la sărutul nostru, iar asta îmi dădea o stare de nervozitate, fiindcă nu ştiam ce părere avea el referitor la asta şi nici nu puteam aprecia care avea să fie mai departe relaţia dintre noi. Pentru mine nu se schimbase nimic. Nu puteam avea o relaţie cu el, însă nici nu voiam ca tot ceea ce se întâmplase să distrugă prietenia noastră.

Într-un final, am auzit cum cineva coboară scările subsolului, apoi uşa susţinută numai de un cub s-a deschis.

— Hei! mă salută Luca, gâfâind.

— Hei!

L-am urmărit cum şi-a pus rucsacul lângă geanta mea şi şi-a dat jos geaca umedă de la picăturile de ploaie.

— Îmi pare rău că am întârziat, însă am avut un seminar care a durat mai mult. De aceea a trebuit să alerg până aici.

— Am crezut că nu ai cursuri după-amiaza.

Luca scoase o sticlă cu apă din rucsac şi bău conţinutul pe nerăsuflate.

— Nu mai am. M-am înscris ieri la un alt curs pe care mi l-a recomandat profesorul Richards.

— Şi?

— Şi ce?

Răsufla la fel de greu ca şi la sosire.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ce fel de curs?

— Creaţii literare. Cursul a fost susţinut în semestrele trecute de profesorul Coleman. A fost o totală catastrofă. De aceea nu l-am ales până acum. Coleman a suferit un infarct la trecerea în noul an, ceea ce bineînţeles că este îngrozitor, iar acum cursul este susţinut de Bryan Rivera, care a lucrat până acum ca lector la diferite edituri importante. Acolo a lucrat împreună cu scriitori importanţi, şi a scos el însuşi sub pseudonim câteva cărţi pe care le-am citit deja.

Vorbea repede, ceea ce mă făcea să-mi fie greu să-l urmăresc. Nu numai pentru că încă respira greu, ci şi pentru că încă nu ştiam ce să mai cred.

Am pus la o parte cartea cu copertele nelegate, pe care o ţinusem în mână în tot acest timp.

— Şi, cum se simte acum profesorul Coleman?

— Aşa cum poate să se simtă cineva după un infarct, însă va supravieţui. Probabil că se va întoarce la catedră

semestrul viitor.

— Asta ar fi bine. Şi, ţi-a plăcut cursul cu Rivera?

— A fost nemaipomenit, răspunse Luca, şi se aşeză pe scaun de birou.

Plasticul scârţâi sub greutatea lui, iar el îşi continuă entuziasmat monologul despre tot ceea ce Rivera le povestise în timpul cursului.

Îmi simţeam inima bătându-mi cu putere când îl auzeam vorbind aşa. Era entuziasmat şi relaxat, plin de devotament pentru ceea ce iubea cu adevărat.

— Ne-a spus că nu ne promite, însă va încerca să invite la curs anumiţi scriitori şi lectori, ca să ne putem face diferite păreri şi să vedem lucrurile din mai multe perspective. În această profesie, fiecare munceşte altfel.

— Sună, într-adevăr, foarte bine, am spus.

— Ştiu!

Zâmbi larg, ceea ce m-a molipsit şi pe mine.

M-am sprijinit de dulapul de catalogare şi i-am privit faţa roşie de bucurie, entuziasm şi agitaţie.

— Nu am ştiut că te interesează să scrii.

Nu mai zâmbea acum atât de evident, şi îşi puse sticla de apă din nou în rucsac.

— Cred că fiecare persoană care iubeşte lectura doreşte, într-o oarecare măsură, să aştearnă şi câteva rânduri pe hârtie.

— Tu despre ce ai scrie?

Cărţile nu jucau un rol atât de important în viaţa mea, însă pentru Luca ele însemnau totul. De aceea, chiar mă interesa să ştiu ce idei are. Nu îl văzusem niciodată scriind şi întotdeauna crezusem că timpul petrecut în camera lui era dedicat doar cititului, însă probabil că această supoziţie era falsă.

— De toate.

Făcu o uşoară mişcare de mână, însă pe mine nu mă putea înşela. Indiferenţa lui era teatrală. Nu puteam să-l înţeleg. Se jena oare să vorbească despre asta?

— Şi ce înseamnă asta? am insistat.

— Asta înseamnă că sunt flexibil, răspunse el vag.

Mi-am înclinat capul.

— Şi ce temă vei aborda?

Îmi evită privirea.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu?

— Pentru că este o prostie.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Cine spune asta?

— Toată lumea.

Nu puteam crede că tocmai îmi împărtăşise asta. April putea petrece douăsprezece ore urmărind fără oprire un serial, fără a se mişca de pe loc. Şi, din câte ştiam, Gavin petrecea cu plăcere timpul liber strigând în faţa jocurilor de pe PlayStation. Joan şi Russel îl iubeau necondiţionat, iar acest lucru îl remarcasem chiar dacă petrecusem acolo numai două zile. Cine l-ar fi putut convinge pe Luca deci, că tot ceea ce scria era o prostie?

— Jennifer! am concluzionat.

Nu aveam prea multe informaţii despre mama adevărată a lui Luca şi a lui April, însă ceea ce ştiam era suficient ca să nu o simpatizez.

— Consideră că este pierdere de timp ceea ce fac.

— Dacă asta îţi face plăcere, atunci nu este nicio pierdere de timp.

— Din punctul ei de vedere este, spuse Luca oftând melancolic. Pentru ea, totul trebuie să aibă un scop şi un

sens. Dacă oricum scrii, atunci trebuie să şi publici, altfel nu are niciun rost.

— Şi nu doreşti asta?

Scutură din cap.

— Nu neapărat. Nu îmi imaginez cum ar fi ca toată munca mea să fie mereu pusă în lumina criticii unor străini.

Puteam să înţeleg asta. Fiecare comentariu negativ referitor la magazinul meu era ca o săgeată în inimă. În cele mai multe cazuri, era vorba despre lucruri superficiale, ca, de exemplu, o comandă livrată cu întârziere. În alte situaţii, încheieturile mâinilor fuseseră măsurate greşit, ceea ce făcea ca brăţările să fie mai largi sau mai strâmte, iar clienţii dădeau vina pe mine. Receptam toată această critică exact ca pe ceva personal. Nu-mi puteam imagina ce ar fi însemnat pentru cineva să îşi pună toate gândurile pe o pagină goală, doar ca apoi să fie criticat pentru că alţii nu puteau înţelege ce se petrecea în sufletul lui. Printr-o situaţie asemănătoare trecea uneori şi Megan cu picturile ei, şi de fiecare dată când una dintre creaţiile ei nu plăcea celorlalţi, suferea împreună cu ea.

— Jennifer habar nu are despre ce vorbeşte, l-am asigurat, şi m-am aşezat în faţa lui, sprijinită de masa de lucru, ca să mă poată vedea. Nu te cunoaşte şi nu are niciun drept să te judece.

Luca oftă.

— Dacă te-ar auzi, cu siguranţă că te-ar contrazice.

— În acest caz, aş contrazice-o şi eu până când ne-ar durea urechile şi nu am mai înţelege nimic.

Colţul gurii îi zvâcni, ca şi când ar fi încercat să-şi înăbuşe un zâmbet. Mă privea insistent, iar în ochii lui se reflectau afecţiunea şi recunoştinţa.

Pulsul mi se înteţi dintr-odată, iar în membre am simţit

furnicături, amintindu-mi momentul sărutului nostru pasional. Nu era bine. Corpul meu nu ar mai fi trebuit să reacţioneze astfel în prezenţa lui. Însă nu puteam împiedica acest lucru. Şi, în niciun caz, nu puteam face asta când Luca mă privea astfel.

— Luca…

— Te rog, nu… mă întrerupse el, iar afecţiunea pe care o întrezărisem în privirea lui nu se mai zărea acum.

Am înghiţit cu greu.

— Ce?

— Ştiu ce vrei să spui, şi…

Scutură din cap, strângându-şi buzele.

— Hai să nu discutăm despre asta.

Prefera să lăsăm lucrurile aşa, pur şi simplu?

— Dar…

— Nu este nimic de spus, a rostit, întrerupându-mă. A fost doar o întâmplare şi nu se va mai repeta. Am avut un moment de rătăcire şi nu mi-am dat seama ce fac. Îmi pare rău. Ştiu că totul s-a terminat între noi.

— Biiine! am afirmat, prelungind cuvântul, cu intenţia de a da suficient timp minţii să ia locul sentimentelor.

Raţiunea îmi spunea că nu mai puteam fi cu el, totuşi indiferenţa din cuvintele lui mă durea. Ca şi când nu ar mai fi luat în considerare faptul că am mai fi putut fi vreodată împreună.

— Nu vreau…

Am fost întreruptă de telefonul mobil, care începu să sune. L-am pipăit în buzunarul pantalonilor. Pe ecran mi-a apărut un număr necunoscut. Bănuiam că mă suna cineva în legătură cu locuinţa, o persoană căreia probabil că îi trimisesem un e-mail cu numărul meu de telefon. Totuşi, aş fi preferat să resping apelul, pentru a-mi termina rezonabil

discuţia cu Luca.

— Răspunde! spuse acesta, făcând un semn cu mâna, care îmi arăta faptul că, pentru el, nu mai era nimic de spus.

Am oftat şi m-am dat jos de pe masă în momentul în care am răspuns apelului.

— Alo?

— Sage? întrebă o voce necunoscută de bărbat.

— Da, am răspuns şi, fără a părăsi încăperea, m-am îndreptat spre raftul pe care erau aşezate cutiile, pentru a avea puţină intimitate. Cine este la telefon?

— Hei, mă numesc Dominic! Mi-ai trimis mie şi colegei mele un mesaj săptămâna trecută. Este vorba despre camera liberă din apartamentul nostru.

Pentru o clipă, nu am mai spus nimic, fiindcă încercam să îmi amintesc e-mailul trimis. Într-adevăr, colega sa se numea Tanya, iar locuinţa se afla în apropierea campusului universitar.

— Da, îmi aduc aminte.

— Încă te interesează camera?

— Da!

— Mişto! Şi noi căutăm pe cineva. Puteam auzi zâmbetul în vocea lui. Ai avea timp să treci în seara aceasta pe la noi?

După atât de multe refuzuri, şi după comportamentul lui Luca după sărutul nostru, chiar mă bucuram de invitaţie şi nici nu mi-a mai trecut prin minte că ar fi trebuit să-mi fac griji din cauza lui Dominic. Era timpul să mă mut. Nu mai putea continua aşa.

— La ce oră?

— La ora şapte?

— Este bine pentru mine. Ai putea să-mi trimiţi un mesaj pe telefon cu adresa voastră?

Dominic încuviinţă şi, înainte de a încheia apelul, ne-am luat rămas bun. M-am întors apoi spre Luca, pentru că îi întorsesem spatele pe toată perioada convorbirii.

Se uita la mine, curios.

— Veşti bune?

— Pot spune şi aşa. Am fost invitată să vizitez un apartament.

— O, te felicit! Când?

— În seara aceasta.

Luca făcu o pauză.

— Este destul de neaşteptat.

Mi-am pus din nou telefonul în buzunar.

— Mai bine neaşteptat, decât deloc, şi oricum nu aveam nimic important de făcut.

— Vrei… Vrei să te însoţesc?

L-am privit surprinsă.

— Vrei să faci asta?

Ridică din umeri, ca şi când i-ar fi fost indiferent.

— Patru ochi văd mai multe decât doi.

— Atunci, cu plăcere, am afirmat cu un zâmbet timid, fiindcă nu ştiam ce însemna pentru prietenia noastră fragilă dacă nu i-aş fi acceptat oferta.

Pe lângă asta, nu era un lucru rău să-l am lângă mine. Aveam încredere în el, şi chiar dacă Dominic păruse drăguţ la telefon şi chiar dacă invitaţia mă bucurase, întreaga situaţie se putea schimba brusc în momentul în care ajungeam acolo. Prezenţa lui Luca m-ar fi liniştit şi m-ar fi ţinut departe de un eventual atac de panică.

— Pare destul de dărăpănat, spuse Luca în momentul în care mi-am parcat dubiţa în faţa apartamentului lui Dominic şi al Tanyei.

Clădirea fusese construită, probabil, în urmă cu mulţi ani, însă nu aş fi clasificat-o ca fiind dărăpănată, ci mai degrabă ca fiind veche. Un graffiti decora peretele alb al casei. Deşi desenul abstract nu arăta neapărat rău, ai fi putut spune că fusese făcut cu o anumită intenţie. Partea din faţă a grădinii nu era amenajată, iar gazonul era maroniu şi noroios din cauza zăpezii căzute cu o săptămână în urmă. Ar fi putut, totuşi, să arate mult mai rău.

— Nu toţi îşi permit să locuiască în apartamente nou-nouţe, am spus, şi m-am îndreptat spre uşa de la intrare, care avea şi ea multe zgârieturi.

În toată clădirea se aflau nouă apartamente, câte trei la fiecare etaj. Am citit toate plăcuţele inscripţionate, până când am găsit numele Pérez/Romero şi am apăsat pe sonerie.

Dominic şi Tanya nu m-au lăsat să aştept prea mult, iar după un scurt moment am auzit sunetul care arăta că uşa fusese descuiată.

Ajunsă în hol, am tras aer în piept şi am constatat, uşurată, că nu mirosea a marijuana, ci era mai degrabă un aer rece şi prăfuit. Am urcat scările ce scârţâiau sub paşii noştri, până la primul etaj. Pe casa scărilor era întuneric, din cauză că nu exista nicio fereastră, iar cele câteva becuri de pe tavan nu funcţionau.

Dominic aştepta deja, sprijinit de tocul uşii. Pulsul mi s-a accelerat când începu să-mi zâmbească. Am păşit tot mai agale, măsurându-l cu privirea. Aşa cum mă aşteptam, era cam de vârsta mea. Avea un maxilar bine conturat, iar pometii îi ieşeau puternic în relief. Părul, de un negru puternic, îi scotea în evidenţă dinţii albi. Îmi zâmbea prietenos, iar faptul că braţul lui drept era în ghips mă ajuta să mă apropii de el fără a intra în panică, chiar dacă palmele

îmi deveneau tot mai umede.

— Tu trebuie să fii Sage, nu-i aşa? m-a întrebat Dominic; mi se părea cunoscut, ca şi cum l-aş mai fi văzut, cândva, în campus.

— Da, eu sunt.

Îşi ridică mâna sănătoasă, pentru a mă saluta.

— Eu sunt Dominic. Mă bucur că am reuşit să ne întâlnim atât de repede. Din păcate, ar fi vrut şi Tanya să te cunoască, însă a intervenit ceva şi a fost nevoită să plece.

— Oh!

Pentru un moment, nu am mai spus nimic. Era singur?

— Vrei să amânăm întâlnirea pe altă dată?

— Nu, nu! spuse Dominic, scuturând din cap. Tanya are încredere în mine.

— Bine, atunci sper să-ţi fac o impresie bună.

Zâmbi larg şi îmi făcu cu ochiul, gest pe care îl văzusem frecvent şi la April.

— Atunci, este bine!

Am încercat să-i întâmpin tentativa de flirt printr-un zâmbet, uşurată că nu venisem neînsoţită. Nu aş fi intrat niciodată în apartament doar cu Dominic, chiar dacă avea mâna în ghips, ci doar în prezenţa lui Luca sau a Tanyei.

— Sper că nu te deranjează că am adus pe cineva cu mine. El este Luca.

— Hei! rosti Luca, întinzându-şi mâna pe lângă mine ca să îl salute.

Faţa sa era lipsită de orice expresie, ca şi când ar fi încercat să-şi ascundă părerea referitor la acea clădire, care, de fapt, nici nu arăta atât de rău, dacă era să o compar cu motelul în care locuisem pentru scurt timp.

— Nu este nicio problemă. Câteodată, este nevoie într-adevăr de o a doua părere.

În timp ce îi scutura mâna lui Luca, având un zâmbet mai puţin evident, se dădu la o parte pentru a ne face loc.

— Intraţi!

L-am privit încă o dată, pentru a mă asigura că nu reprezenta niciun pericol. Părea destul de hotărât şi era, într-adevăr, în căutarea unui coleg sau a unei colege de apartament. Probabil că încercase să flirteze cu mine, fiindcă îmi observase încordarea şi voia să mai destindă atmosfera. Nu putea să bănuiască faptul că, de fapt, încercarea sa de a se apropia de mine îmi făcea rău.

Am încercat să-mi elimin frica, asigurându-mă că Luca mă urma.

Dintr-o privire fugitivă, mi-am dat seama că apartamentul era la fel de neîngrijit ca exteriorul clădirii. Podeaua de pe hol era zgâriată, iar pereţii aveau pe ei dungi gălbui. Totuşi, nu mirosea a fum, ceea ce demonstra că uşoara decolorare a pereţilor era acolo de mulţi ani. Tavanul nu era prea înalt, însă acest lucru nu mă deranja, fiindcă nu era nici prea înalt şi nici nu îmi dădea o senzaţie claustrofobă.

Ne-am scos gecile şi pantofii, pentru a nu lăsa peste tot urme de la ploaia de afară.

— Ce doreşti să vezi prima dată? mă întrebă Dominic, cu mâna sănătoasă în buzunarul pantalonilor.

— Îmi este indiferent.

— Atunci, să începem de aici.

Ne-a condus în bucătăria demodată, dar ordonată, cu mobilier din lemn, însă din cauza tavanului mult prea jos, părea că totul te copleşeşte. În afară de o oală pusă în chiuvetă, nu erau vase murdare. Mai exista o masă adevărată, pe care se putea mânca şi la care încăpeau patru persoane. O fereastră mare dădea spre stradă, ceea ce făcea

ca bucătăria să fie destul de luminoasă.

— Am preluat aşa bucătăria, când ne-am mutat, de la chiriaşul anterior, explică Dominic. Dacă te muţi aici, vom cere de la tine două sute de dolari, ca să împărţim costurile în mod egal. În ultimul an, am mai cumpărat şi un frigider nou, ne-a spus, deschizându-l.

Lucrurile erau la fel de ordonate cum erau şi în bucătărie.

— Raftul de sus este al meu, cel din mijloc este Tanyei, iar cel de jos, unde acum avem încă lucrurile noastre, ar fi rezervat pentru tine.

— Puteţi să lăsaţi lucrurile acolo. Eu nu am nevoie de mult loc.

Adevărul era că, doar cu alimentele mele, cu un pachet de pâine pentru prăjit şi unul de brânză, partea mea din frigider ar fi arătat destul de trist.

Dominic râse pe sub mustaţă.

— Nu eşti o bucătăreasă?

— Nu în adevăratul sens al cuvântului.

— Pentru orice eventualitate, ar trebui să vă puneţi alarmă de incendiu, remarcă Luca din fundal.

Am ridicat sprâncenele şi mi-am înclinat capul. Ce voia să spună cu asta? Vocea îi era uimitor de destinsă, însă avea aceeaşi privire lipsită de expresie ca şi mai înainte, aşa că îmi era greu să-mi dau seama dacă glumeşte sau nu.

Dominic începu să râdă.

— Este ceva ce ar trebui să ştim?

— Nu! am răspuns destul de grosolan şi, înainte de a-i zâmbi, m-am uitat sumbru la Luca.

Dominic părea acum mai încordat decât înainte.

— Îţi place să găteşti?

Scutură din cap.

— Tanya este cea care găteşte la noi în apartament, mai ales când este binedispusă. Altfel, folosim foarte mult cuptorul cu microunde. Mergem mai departe?

— Cu plăcere!

Dominic a luat-o în faţă şi, înainte de a intra în baia pe care ar fi trebuit să o împărţim, m-am uitat din nou la Luca, în semn de avertizare. Duşul fusese schimbat recent şi arăta mult prea modern în comparaţie cu locuinţa învechită.

— Baia trebuie spălată o dată pe săptămână, la fel şi bucătăria, ne-a explicat el. Facem cu rândul, ceea ce până acum a funcţionat destul de bine. Mai ales dacă fiecare îşi curăţă mizeria şi sita de la duş.

— Ce este cu uşa? întrebă Luca, înainte ca eu să-l asigur pe Dominic că aş fi respectat planul de curăţenie; zgâlţâi cu putere mânerul uşii. Nu se poate încuia?

— Acum, nu! răspunse Dominic şi se sprijini de chiuvetă. Danny, cel care a locuit aici, a luat din greşeală cheia şi încă nu a reuşit să o aducă înapoi. Însă o vom avea în curând.

— Fără cheie la baie, într-o locuinţă comună cu două femei… nu este rău, remarcă Luca şi rânji, accentuând reproşul din cuvintele lui.

Aluzia nu trecu pur şi simplu pe lângă urechile lui Dominic. Îşi încordă maxilarul, semn că răbdarea lui se apropia de sfârşit. La fel mă simţeam şi eu. Luca se afla aici pentru a mă sprijini şi pentru a mă ajuta să iau o decizie obiectivă, nu ca să îmi diminueze şansele de a obţine camera.

— Sunt sigură că Dominic nu are de gând să spioneze femeile la duş, am spus, luând în râs acuzaţia lui Luca şi lovindu-l destul de puternic peste umăr.

Luca receptă lovitura cu un tresărit în colţul gurii. Încetul cu încetul, am început să regret că îl luasem cu mine.

Dominic îşi lăsă privirea să alunece de la mine spre Luca, apoi din nou spre mine. Confuzia era limpede în ochii lui, însă încercă să zâmbească.

— Eşti pregătită să vezi camera?

Am încuviinţat entuziasmată, fiindcă abia aşteptam să se termine totul. Încă nu eram sigură la ce să mă aştept de la el sau dacă, într-adevăr, aş fi putut locui cu el. Totuşi, apartamentul îmi plăcea şi voiam să am măcar o şansă. Luca era însă pe punctul de a strica totul.

Camera de închiriat se afla la capătul holului.

— Este camera cea mai mare din apartament, totuşi nu are o privelişte prea plăcută, iar peretele are şi el câteva găuri. Aşa era încă de când am preluat locuinţa, iar Danny nu s-a ocupat vreodată să o renoveze.

Am intrat în camera care era, într-adevăr, mare. Nu atât de mare ca livingul lui Luca, însă la fel de mare ca dormitorul lui April. Era suficient spaţiu pentru un dulap de haine şi o masă de lucru. Un pat se afla deja într-un colţ.

— Cui îi aparţine patul?

— Danny l-a lăsat aici când s-a mutat. Poţi să-l foloseşti.

Practic. Încă un lucru pe care nu trebuia să-l cumpăr. Am intrat uşurel în cameră şi am început să studiez totul. Fereastra dădea spre casa vecinului, care era construită foarte aproape de clădirea de apartamente. Aşa se explica lipsa de lumină din cameră.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Luca apăsă întrerupătorul, însă nu se întâmplă nimic.

Dominic ridică din umeri.

— Trebuie să punem un bec nou.

Luca scoase un mormăit şi mă urmă.

— Cât costă chiria?

— Patru sute cincizeci de dolari.

— Îţi poţi permite, într-adevăr? m-a întrebat, uitându-se la mine.

Am amuţit. Chiar spusese asta faţă de Dominic? Într-adevăr, patru sute cincizeci de dolari erau pentru mine foarte mulţi bani, însă Tanya şi Dominic nu trebuiau să ştie asta. Nu voiam să creadă că aş fi avut probleme financiare dacă plăteam acea sumă.

— Bineînţeles că îmi permit, am spus printre dinţi. Lucrez la bibliotecă, iar magazinul meu on-line merge destul de bine.

— Atunci, este bine, oftă Luca.

— Lucrezi la bibliotecă? se interesă Dominic, atrăgându-mi atenţia; cu siguranţă că observase atmosfera încordată dintre mine şi Luca.

Am zâmbit.

— Da, din vară.

— Acolo ne-am cunoscut, completă Luca.

— Sunteţi împreună? întrebă Dominic, ezitant.

— Nu, am răspuns eu, în acelaşi timp în care Luca încuviinţă.

Şi-a întors privirea de la mine în momentul în care m-am uitat la el.

— Am fost împreună. Acum, s-a terminat. De ce întrebi? Te interesează Sage? îl întrebă, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

— Nu ştiu. Nu o cunosc bine pe Sage, afirmă Dominic, zâmbind nervos, cu o tentă de roz în obraji.

Apoi îşi drese glasul şi se uită spre mine.

— Mai doreşti să afli ceva?

— Nu, nu cred, iar dacă mă hotărăsc, am numărul tău de telefon, am spus pe un ton blând, pentru a mai ameliora situaţia tensionată.

Însă nu mai era nimic de făcut. Simţeam doar suspansul dintre două furtuni care erau pe punctul de a se izbi una de cealaltă.

— Vă conduc spre ieşire, spuse Dominic, şi ieşi grăbit din cameră.

Am trecut pe lângă Luca, aruncându-i în acelaşi timp o privire toxică. Ridică doar din umeri, de parcă eu şi Dominic am fi fost cei care ne puseserăm într-o situaţie penibilă. Oare ce era în capul lui?

Dominic a ţinut uşa deschisă, ca să putem ieşi, de parcă abia ar fi aşteptat să plecăm.

— Voi discuta cu Tanya şi voi lua legătura cu tine.

— Bine, am spus, încălţându-mă. În orice caz, mi-ar plăcea să locuiesc aici şi m-aş bucura dacă aţi fi de acord.

Mi-a trecut prin minte să-i spun încă o dată că îmi permiteam să plătesc camera, însă am renunţat repede la idee, tocmai pentru a nu mai deschide acest subiect.

Dominic încuviinţă şi, din acel moment, mi-am dat seama că aveam să primesc de la el un refuz. Doar că nu voia să o spună direct. *Laşul!*

Din momentul în care începusem să vizitez locuinţe, îmi ascunsesem tot timpul adevăratele sentimente în spatele unui zâmbet fals.

I-am urat o seară liniştită, iar Luca s-a despărţit de el printr-un „Ne vedem!”, care suna mai degrabă a ameninţare.

Am auzit cum uşa era încuiată în urma noastră. Eram acum singuri cu tensiunea dintre noi, care putea să explodeze în orice moment.

Am mers tăcută în faţă. Se auzea doar scârţâitul treptelor, pe care îl conştientizam acum mult mai puternic decât în urmă cu un sfert de oră.

Mă simţeam mult mai liniştită acum, că mă aflam din

nou în aer liber. Totuşi, frigul şi burniţa nu mă ajutau să-mi calmez starea interioară. Încercam să rămân liniştită şi să mă urc în maşină. În cazul în care exista posibilitatea să primesc o confirmare, nu voiam să-mi periclitez şansa din cauza unei dispute în faţa clădirii lui Dominic. Am pornit motorul înainte ca Luca să-şi fi pus centura, şi am pornit la drum, convinsă că toate cuvintele nerostite dintre noi doi, care mi se învârteau prin cap, urmau să fie discutate acasă.

Ceea ce era, bineînţeles, imposibil.

— Nu m-aş muta acolo dacă aş fi în locul tău. Camera este mult prea mică şi întunecată.

M-am uitat la el, buimăcită.

— Chiar vorbeşti serios?

— Bineînţeles! În faţa ferestrei…

— A fost o întrebare retorică, am spus printre dinţi, şi am oprit dubiţa la marginea străzii, într-o mică parcare, ca să evit ca, din cauza furiei, să nu aterizăm într-un stâlp.

— Pot să înţeleg că tânărului bogat nu îi place apartamentul, însă mie mi-a plăcut şi cred că m-aş putea înţelege şi cu Dominic, însă nu voi afla niciodată acest lucru, şi asta numai din vina ta.

— De ce este vina mea?

— Chiar vorbeşti serios?

Am râs cu amărăciune şi am numărat pe degete.

— Mai întâi insinuezi că aş putea provoca un incendiu, apoi îl numeşti pe Dominic un pervers şi menţionezi chiar şi că nu mi-aş permite camera. Tocmai acest lucru nu doresc să îl afle cei care închiriază, şi anume că nu îţi poţi plăti chiria.

— Am vrut să ştiu numai dacă îţi permiţi.

— M-ai fi putut întreba între patru ochi, după ce terminam vizita.

Îl priveam acum insistent. Aşteptam o scuză din partea

lui sau cel puţin să văd că are mustrări de conştiinţă.

— Nu văd unde este problema.

Chiar credea tot ceea ce a povestise? Nu-mi puteam da seama din expresia feţei lui. Fusesem din nou pe punctul de a crede că suntem din nou prieteni. Într-adevăr, sărutul şi conversaţia mea cu Grace dăduseră totul peste cap, însă credeam că depăşiserăm acele momente. De ce trebuia să se poarte acum la fel ca în seara de Revelion?

— Coboară!

— Ce?

— Ai înţeles foarte bine!

Am arătat spre portiera dubiţei. Ploaia se înteţise.

— Coboară!

— Cred că glumeşti!

— Şi încă cum!

Mi-am dat centura jos, m-am aplecat peste el şi i-am deschis portiera.

— Ieşi din maşină!

Luca şi-a strâns atât de tare buzele, încât pe faţă nu i se mai zărea decât o linie albă. Simţeam că ar mai fi vrut să spună ceva, însă era suficient de deştept încât să se abţină. Cu mişcări lente, îşi dădu centura jos şi coborî din maşină. Se uita acum la mine cu o privire furioasă, prin portiera încă deschisă, pe care o trânti apoi atât de puternic, încât întreaga caroserie se zgudui din toate încheieturile.

Capitolul 19

Tot restul serii l-am petrecut aşezată pe canapea, cu o cutie de îngheţată în braţe, iar fiecare lingură de ciocolată rece îmi diminua furia pe care o simţeam în acel moment. Se comportase total nepotrivit şi, chiar dacă eram convinsă că urma să primesc un refuz de la Dominic, cu siguranţă că următoarea dată când aveam să vizitez vreun apartament, nu îl mai luam cu mine. Totuşi, lăsând la o parte comportamentul lui, ştiam că avea dreptate. Preţul era mult prea mare pentru priveliştea urâtă pe care o aveai de la fereastră, tavanul era mult prea jos, pereţii erau găuriţi şi totul era învechit. Şi asta, fără să-l pun la socoteală pe Dominic. Nu avusesem niciun atac de panică în prezenţa lui, dar, dacă era să fiu sinceră, asta se întâmplase, pe de o parte, datorită faptului că avea un braţ în ghips, iar, pe de altă parte, datorită prezenţei lui Luca. Nu peste mult timp, nu ar mai fi purtat niciun ghips, iar fără Luca şi în absenţa lui Tanya, aş fi rămas singură cu el. Şi, chiar dacă mi-aş fi dorit să nu fiu fata căreia să-i fie frică într-o astfel de situaţie, ştiam, în adâncul sufletului meu, că nu ar fi fost bine pentru mine.

Măcar nu mai eram în situaţia să trebuiască să refuz oferta, fiindcă puţin înainte de ora zece am primit un mesaj de la el, în care mă anunţa că se hotărâseră să nu-mi închirieze mie camera. Le-am mulţumit totuşi şi le-am urat mult succes în căutarea colegului dorit. Între timp, simţeam o greutate în stomac din cauza cantităţii mari de îngheţată mâncată, aşa ca m-am decis să merg la culcare. Acea zi nu mai putea aduce nimic bun.

A doua zi, nu am plecat împreună cu April spre

facultate, deoarece ea trebuia să muncească după-amiază în Le Petit. Luca nu se întorsese în apartament cu o seară în urmă. Nu voiam să-mi reproşez nimic, totuşi conştiinţa nu-mi era împăcată, motiv pentru care nu m-am putut concentra în totalitate asupra cursului.

În cele din urmă, nu am mai rezistat şi i-am trimis un mesaj.

Totul este în regulă?

Mă holbam la telefon, aşteptând răspunsul. De obicei, îmi răspundea repede la mesajele trimise. Următorul curs trebuia să înceapă, iar în capul meu se formau tot felul de scenarii ciudate. Dacă se întâmplase ceva cu el? Era înalt şi destul de puternic, însă asta nu îl făcea invulnerabil. Dacă îl lovise vreo maşină? Poate că era rănit, undeva, la o margine de drum. Sau poate că era deja la morgă şi trebuia doar să fie identificat.

În cele din urmă, telefonul mi-a vibrat între degete, iar pe ecran mi-au apărut două litere:

Da!

M-am holbat la mesajul primit, în speranţa că voi mai primi vreunul, însă totul era în zadar. Un simplu *Da!,* indiferent, după ce lipsise de acasă toată noaptea şi se comportase ca un idiot.

Am strâns din dinţi şi, cu degetele încordate, am trimis un mesaj înapoi.

Mă bucur!

Apoi mi-am pus telefonul înapoi în buzunar şi m-am forţat să mă concentrez asupra cursului şi să nu îi mai dau atenţie, în cazul în care vibra din nou. Am reuşit să reţin şi câteva lucruri pe care profesorul ni le povestea.

Nici pe parcursul după-amiezii nu am reuşit să mă concentrez mai bine, aşteptând cu nerăbdare să pot părăsi

haosul din campusul universitar, să ajung acasă, să-mi relaxez picioarele şi să mă bucur puţin de timpul liber, fără a mai fi cineva cu mine. April era la cafenea, iar Luca… habar un aveam ce făcea. Eram convinsă doar că, din nou, încerca să mă evite.

Am mai urmărit încă un episod din serialul *Gilmore Girls* şi, în timp ce Lorelai încerca să o determine pe Rory să nu renunţe la studii şi să nu se lase păcălită de Richard şi de Emily, mi-am făcut unghiile cu ojă de un roşu-închis. În paralel, am trimis şi două mesaje pentru găsirea unei locuinţe. Erau aceleaşi texte pe care le trimiteam peste tot, fără a-mi mai bate capul să compun pentru fiecare ofertă un mesaj individualizat.

Tocmai citeam un anunţ pentru o locuinţă cu cinci fete, când telefonul mobil aflat pe măsuţa de lângă canapea începu să vibreze. Pe ecran apăru numele Norei şi mi-am adus aminte că îi anulasem mesajul. Atunci, nu mai încercase să reia legătura cu mine. În cantină, ignorasem mesajul ei, de frica de a nu mă prăbuşi în faţa celorlalţi, în cazul în care la celălalt capăt de telefon ar fi fost Alan. Acum, nu mai aveam nicio scuză.

Am tras adânc aer în piept şi, înainte de a apăsa butonul de apel, m-am înarmat pentru ce era mai rău.

— Da?

— Sage?

Am oftat uşurată.

— Bună, Nora!

— Hei, de ce nu m-ai sunat înapoi săptămâna trecută? mă întrebă plină de reproş.

Pentru că m-am temut că ar putea răspunde tatăl tău.

— Îmi pare rău. Am avut de învăţat.

Cel puţin acesta fusese motivul înaintea restanţei.

Acum, nu mai aveam nicio scuză, ci doar frica de Alan, însă acel lucru nu i-l puteam povesti Norei. Nu voiam să-i distrug imaginea pe care o avea despre el şi, astfel, să distrug singura familie pe care o aveam, în cazul în care ar fi crezut versiunea mea.

— Semestrul tocmai a început.

— Da, însă nu am luat examenul la psihologie.

— Oh!

Nora ezită pentru un moment.

— Mama ştie asta?

M-am ridicat şi am pus laptopul lui April lângă mine.

— Nu, şi m-aş bucura dacă acest lucru ar rămâne între noi. Examenul îl voi lua cu siguranţă, aşa că nu are niciun rost să se supere.

— Bineînţeles!

— Îmi dai cuvântul tău de onoare? am întrebat, ca să fiu sigură, fiindcă părea destul de sceptică.

De mult timp nu mai existase ceva doar între noi. Ultima dată fusese în urmă cu mai mult de un an când, din greşeală, pusesem strecurătoarea din plastic pentru paste pe aragazul încins, ceea ce făcuse ca tot plasticul să se topească. Aruncasem apoi strecurătoarea în gunoiul vecinului şi nu mărturisisem niciodată unde dispăruse. Dispariţia misterioasă aproape că a înnebunit-o.

— Îţi dau cuvântul meu de onoare! afirmă Nora.

Îi puteam desluşi zâmbetul în cuvintele ei şi am simţit cum atmosfera tensionată dintre noi dispare. Poate că de acest lucru aveam nevoie, de un secret între noi.

— Şi, ce mai este nou pe la voi? am întrebat.

— Nimic deosebit. În ultimul timp, am fost de mai multe ori la patinoar. Ţi-a povestit mama că mi-a oferit cadou de Crăciun o pereche de patine?

— Nu, nu mi-a povestit.

— Da… Am primit patine.

— Nu știam că te interesează patinajul.

— Nu m-a interesat până acum, însă Caroline mi-a arătat la începutul lui decembrie niște desene animate japoneze foarte drăguțe. *Yuri!!! on Ice.* Le știi?

— Nu am auzit de ele.

— Sunt superbe, spuse Nora entuziasmată, și părea acum fetița pe care o lăsasem în Maine, și nu adolescenta din ultimele noastre convorbiri telefonice. Este vorba despre Yuri. El este patinator profesionist și, după un eșec total la un concurs, renunță la sport, până când întâmplător apare pe internet un filmuleț cu el, în care făcea chiar programul artistic al idolului său, Victor. Acesta din urmă vede clipul și se decide să devină antrenorul lui Yuri. Apoi se îndrăgostesc unul de celălalt. Foarte drăguț.

Am zâmbit pe sub mustață.

— Sună interesant!

— Trebuie să te uiți și tu la aceste desene animate!

— Mă voi uita, am asigurat-o. Și, îți face plăcere patinajul?

— Este mai greu decât pare, spuse Nora, apoi îmi mai povesti o vreme despre băieții și fetele care patinau împreună cu ea, dar și despre faptul că Alan refuza să-i plătească orele de antrenament, fiindcă erau destul de costisitoare.

— Cât costă o oră? am întrebat.

— Optzeci de dolari, iar o jumătate de oră, patruzeci și cinci.

Mi-am mușcat buza inferioară și am încercat să calculez numărul de accesorii pe care ar fi trebuit să îl vând în magazinul meu on-line pentru a-i putea plăti o oră de

patinaj. Dacă era să scad costurile pentru materiale, ar fi fost, în total, cel puţin trei până la cinci lanţuri sau patru până la şapte brăţări. De fapt, nu-mi puteam permite asta, însă la cât de mult o dezamăgisem în ultimele luni, era cel mai mic lucru pe care-l puteam face pentru ea.

— Îţi voi plăti eu o oră, i-am spus repede, înainte să mă răzgândesc.

— Adevărat?

— Da, este adevărat, am confirmat. Voi trimite banii în contul mamei.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

Puteam să aud cum ţopăia de fericire prin camera ei.

— Eşti cea mai bună!

— Asta am vrut să aud, am spus zâmbind larg, fiind conştientă că luasem cea mai bună decizie.

— Oh, ţi-am povestit că am întâlnit-o pe Megan? mă întrebă dintr-odată Nora, după ce îşi terminase dansul de fericire.

— Nu, unde?

— La magazinul de materiale de construcţii. Eram acolo cu tata, ca să cumpărăm cuie, iar ea se afla la raionul cu pigmenţi. Ştiai că are părul de culoarea liliacului? Îi stătea foarte bine. Crezi că mama şi tata îmi vor permite să-mi colorez aşa părul?

— Ce?

— Să-mi colorez părul.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu! Întreabă-i, pur şi simplu!

— Voi face asta, mormăi Nora hotărâtă. Cred că îl voi colora în argintiu, ca Victor din *Yuri!!! on Ice.*

— Atunci, vei arăta ca o bunică.

— Nu este adevărat! protestă ea, ceea ce ne-a provocat

amândurora râsul.

Înainte să revenim la realitate, am auzit sunetul strident al soneriei. Pentru un moment, am sperat ca Luca sau April să deschidă uşa, însă mi-am dat repede seama că ei nici măcar nu erau acasă.

M-am ridicat de pe canapea.

— Auzi, Nora, trebuie să închid. Sună cineva la uşă.

— Bine!

— Vorbim curând, i-am promis, şi am salutat-o de despărţire cu puţin înainte să apăs butonul interfonului.

— Da?

— Bună! am un pachet pentru Sage Derting.

Am amuţit pentru o clipă, fiindcă nu îmi aminteam să fi comandat ceva. Să fi fost vreo livrare întârziată a ultimei comenzi de accesorii?

— Puteţi urca!

Am apăsat butonul de deschidere a uşii principale şi, în timp ce poştaşul urca treptele, am încercat să-mi dau seama despre ce putea fi vorba. Nu trebuia să îmi fie frică. Acest tip îşi făcea doar meseria şi, de îndată ce semnam, avea să dispară. Pentru Luca erau livrate aproape zilnic pachete de la Amazon şi Books-A-Million.

Totuşi nu poştaşul nostru urca treptele, ci un tânăr pe care nu îl mai văzusem până atunci. Purta o uniformă verde-închis, iar în mâini avea un buchet de flori. Zâmbind prietenos, îmi întinse lalelele, în nuanţe diferite de roz şi violet.

Am luat buchetul, ezitând şi încercând să nu ating mâinile bărbatului. Între lalele se zărea un bilet.

— Vă rog să semnaţi aici, spuse tânărul, şi îmi întinse aparatul digital.

Am luat neîndemânatică pixul din plastic din suportul

lui şi, în grabă, mi-am scris numele pe ecran.

— Vă doresc o zi frumoasă.

— Mulţumesc, la fel! am afirmat, însă tipul coborâse deja în grabă primele scări.

Am închis uşa şi, în drum spre bucătărie, am luat biletul din buchet. Nu mai primisem niciodată flori, aşa că mi-am afundat faţa în lalelele cu miros de migdale. Am pus buchetul cu atenţie lângă chiuvetă şi am deschis biletul.

Îmi pare rău că m-am comportat aşa.
Iartă-mă!

Mi-am strâns buzele, ca să-mi înnăbuşesc rânjetul prostesc care încerca să-mi acopere faţa. Totuşi, nu mi-a reuşit acest lucru, şi un zâmbet larg s-a întins până la urechi. Mi-am dus biletul la piept şi am simţit cum toată furia pe care o aveam pentru Luca dispărea încetul cu încetul. Nu ar fi trebuit să-l iert atât de repede, însă ce puteam face? Nu puteam să-mi şterg cu buretele sentimentele.

Capitolul 20

— Îţi place designul? mă întrebă April.

Stăteam amândouă pe canapea. Între noi se afla laptopul, iar în faţa noastră, resturile de la micul dejun, adică gogoşi, clătitele pe care le cumpărasem în acea dimineaţă, cât timp April încă dormea. Trebuia să le pun în prăjitorul de pâine. Nu fuseseră deosebit de delicioase, însă erau o alternativă acceptabilă în faţa detectorului de fum, care era activat.

Am înclinat capul şi am privit imaginea.

— Destul de palid, nu crezi?

— Ba da, dar aşa s-ar putea concentra lumea doar pe imagini.

Din seara petrecută cu Megan, începuse să ia în serios ideea unui blog de modă, chiar dacă până atunci doar făcuse cercetări şi nu era încă activă.

— În afară de asta, antetul ar putea fi colorat, şi atunci nu ar mai părea atât de golaş.

— Da, într-adevăr, ar fi o posibilitate, am spus, aplecându-mă pentru a-mi lua ceaşca de cafea. Ai luat deja legătura cu designerul pe care ţi l-a recomandat Megan?

— Da, doar că momentan nu mai ia niciun fel de comenzi. Cel mai devreme, în iunie sau august, iar dacă ar fi totuşi să mă decid să creez acest blog, atunci nu aş vrea să mai aştept încă şase sau şapte luni, spuse April oftând.

— Nu cunoşti pe nimeni care te-ar putea ajuta? Cu siguranţă că ai putea găsi pe cineva la cursurile tale.

Îmi aruncă o privire plină de reproş.

— De ce? Doar pentru că suntem înnebuniţi cu matematica?

— Nu, am răspuns, dându-mi ochii peste cap. Pentru că, în ziua de astăzi, aproape fiecare are un blog.

April îşi strânse buzele şi se gândi rapid înainte de a-şi închide hotărâtă laptopul.

— Ai dreptate. Aproape fiecare are un blog. De ce să-mi irosesc atunci timpul?

— Poftim? Nu! Nu m-am referit la asta.

Am scuturat puternic din cap şi m-am bucurat că nu mai aveam nimic în ceaşcă, fiindcă, mai mult ca sigur, ar fi aterizat pe pantalonii mei.

— Îmi interpretezi eronat cuvintele.

— Dar ai dreptate. De ce ar fi interesat cineva tocmai de blogul meu?

— Pentru că eşti deosebită.

Mă irita să o văd pe April atât de nesigură. La fel ca Megan, era încrezătoare în propriile puteri. De ce avea acum îndoieli în legătură cu propria persoană?

Îmi zâmbi uşor.

— Poate că sunt deosebită ca persoană, însă cum ar fi dacă blogul meu nu ar fi de calitate? Nu mă pricep la fotografie şi nici nu am talent să scriu, la fel ca Luca, de exemplu. Ce s-ar întâmpla dacă postările mele ar fi numai o porcărie?

— Cu siguranţă că nu vor fi o porcărie, am asigurat-o.

Nu voiam să o influenţez, însă aveam senzaţia că refuza ideea dintr-o teamă total nejustificată. Cunoşteam foarte bine acel sentiment şi voiam să o protejez.

— Şi, chiar dacă nu ar fi cel mai reuşit blog, nu cred că ar fi o tragedie. Poţi să-mi dai mie şi lui Luca să-ţi corectăm postările.

Pufăi.

— Va fi încântat, cu siguranţă, să citească articole

despre blugii prietenilor şi combinaţii de culori.

— Va suporta.

— Vom vedea! spuse uitându-se la ceas, apoi se ridică de pe canapea.

În timp ce eu eram încă îmbrăcată în pijama, ea era deja pregătită să iasă din casă.

— Trebuie să plec acum. Cam mă aşteaptă, cu siguranţă. Rămân aceleaşi planuri pentru seara aceasta?

Planificaserăm o seară cu filme din anii ’90.

— Bineînţeles!

— Mişto! Merg la sala de sport după ce mi se termină tura în Le Petit, însă până la ora şase voi fi acasă. Aş putea să trec pe la drive-in şi să cumpăr burgeri şi cartofi prăjiţi, ca recompensă.

— Sună bine!

— Perfect atunci!

Îşi plimbă privirea de la mine spre lalelele din paharul de Cola pe care îl pusesem pe masă. Îi povestisem de cearta pe care o avusesem cu Luca şi de faptul că se scuzase, trimiţându-mi flori.

— Iar în cazul în care somnorosul intenţionează să iasă din camera lui, îl poţi întreba dacă vrea să ne ţină companie.

Nu îl văzusem pe Luca deloc în acea dimineaţă. De obicei nu dormea atât de mult, însă poate că încerca să tragă de timp, doar pentru a nu fi nevoit să dea ochii cu mine.

— Îl voi întreba, iar acum poţi pleca, să nu te ţină Cameron peste program dacă întârzii, am spus, arătând în direcţia uşii.

April îmi scoase limba, îşi luă rapid cheia de la maşină şi ieşi din apartament.

Am ordonat lucrurile şi, după ce am făcut duş şi m-am îmbrăcat, m-am aşezat din nou pe canapea, pentru a mai

confecţiona câteva accesorii. Acum, că nu mai trebuia să învăţ pentru examen, mă puteam concentra din nou pe magazinul meu on-line.

Adâncită în muncă şi pe punctul de a proba un nou model de brăţară, abia dacă am auzit cum Luca îi striga numele lui April. Nici măcar nu auzisem când deschisese uşa, atât de concentrată eram.

— Nu este aici, am spus timid.

Luca se sprijinea de perete, şi o pătură îi acoperea umerii. Avea părul umed, faţa lividă, nasul roşu şi se clătina.

Am sărit brusc de pe canapea şi, într-o fracţiune de secundă am fost lângă el ca să-l sprijin.

— Atenţie, l-am avertizat, şi l-am susţinut cu toată puterea, ceea ce, la înălţimea de un metru şi şaizeci şi cinci de centimetri ai mei, nu era prea uşor.

L-am dus spre canapeaua pe care s-a trântit ca o piatră, apoi s-a clătinat într-o parte.

— Este vina ta.

Vocea îi era ascuţită şi respira greoi pe gură.

— Vina mea? am întrebat, încruntându-mă.

— M-ai lăsat acolo, în ploaie.

Oh! *Ooooh!* Mi-am deschis surprinsă gura. Era adevărat. Şi, în timp ce el îmi trimisese lalele pentru a îndrepta situaţia, eu nici măcar nu îmi cerusem scuze. Oh!

Mi-am strâns buzele, plină de remuşcări.

— Ar trebui să-ţi pară rău.

Am încercat să îmi reţin un comentariu muşcător referitor la comportamentul său, fiindcă nu îşi mai avea rostul în situaţia dată.

— Pot să te ajut cu ceva?

Suspină.

— Să mă ajuţi să mor.

— Acum exagerezi.

M-am ghemuit lângă el, i-am dat la o parte o şuviţă umedă de păr şi i-am pus mâna pe frunte.

Oftă şi savură degetele mele reci.

— Pari destul de călduţ, însă nu cred că ai febră. Căldura vine probabil de la faptul că ai stat atât de mult timp sub pătură.

Se uită la mine cu ochi sticloşi.

— Eşti sigură?

— Destul de sigură.

Scoase un mormăit, de parcă diagnosticul meu nu l-ar fi mulţumit, însă având o soră cu cinci ani mai mică şi o mamă asistentă, îmi puteam da repede seama când cineva avea febră sau nu. În cel mai rău caz, temperatura corpului îi era foarte puţin ridicată.

— Ai băut suficiente lichide?

Îşi scutură alene capul.

— Îţi este foame?

Din nou, îşi scutură capul.

— Atunci, îţi fac un ceai, am spus, şi am oftat.

Îşi ridicase privirea, fluturând din gene.

— Mulţumesc!

Apartamentul nu era dotat cu ceaiuri împotriva răcelii, fiindcă am găsit numai ceai negru. Dar şi acesta era mai bun decât nimic, aşa că am pus doar puţină miere, însă nu cum mi-ar fi plăcut mie să-l beau. Am luat dintr-un sertar din camera lui April câteva şerveţele moi de machiaj şi i le-am dus lui Luca.

— Bea! am rostit, şi i-am ţinut ceaşca de ceai în faţa nasului.

A ridicat mâna fără nicio putere şi a luat o mică înghiţitură. S-a strâmbat dezgustat.

Am oftat.

— Încearcă să nu faci mofturi. Îţi va face bine. Te doare şi gâtul, nu-i aşa?

A încuviinţat.

— Atunci, bea!

I-am dus hotărâtă încă o dată ceaşca la buze şi a luat dezgustat încă o înghiţitură.

— Ai în apartament vreun medicament împotriva răcelii?

— Nu ştiu!

L-am obligat din priviri să mai bea puţin, înainte să-i trimit lui April un mesaj:

Hei, aveţi un medicament împotriva răcelii aici, în apartament?

April: *Nu! De ce? Eşti bolnavă?*

Eu: *Nu, este vorba despre Luca.*

April: *La naiba! Se comportă ca un copil când este bolnav.*

Eu: *Am remarcat asta. Mi-a spus că-l pot omorî.*

April: *Vrei să vin acasă?*

Eu: *Nu, am totul sub control.*

April: *Eşti sigură?*

Eu: *Bineînţeles!*

Mă ocupasem de multe ori de Nora, aşa că aveam să mă descurc, cu siguranţă, şi cu Luca.

Tocmai îşi pusese ceaşca de ceai pe măsuţa din faţa canapelei, iar dacă era să judec după conţinut, nu mai băuse nimic din ea.

Am oftat.

— Este în ordine dacă rămâi aici, singur, pentru o jumătate de oră? Mă duc repede cu maşina să îţi cumpăr ceva împotriva răcelii.

Luca încuviinţă, cu ochii închişi.

Mi-am luat paltonul şi mi-am încălţat ghetele, timp în care m-am gândit să pun lângă el o găleată, ca nu cumva să se întâmple ceva şi să trebuiască apoi să curăţ totul.

Am condus aproximativ zece minute, până la prima farmacie. Supermarketul ar fi fost mai aproape, însă nu voiam ca, într-o sâmbătă după-amiază, să mă înghesui cu sute de oameni pe culoarele strâmte. Parcarea din faţa farmaciei era, de asemenea, plină, iar într-o fracţiune de secundă am simţit cum pulsul mi se înteţeşte. Îmi doream să dau cu spatele şi să mă întorc acasă, chiar dacă nu cumpărasem nimic. De mult timp nu mă mai simţisem atât de neajutorată. În ultimele săptămâni, reuşisem cumva să trăiesc ca într-o bulă, în care existau numai April, Luca şi campusul universitar. Doar terapia de grup încerca să-mi spargă uneori această bulă, însă datorită doamnei doctor Montry, mă simţeam cât de cât protejată. Nu mai trăisem de mult momentul în care să fiu singură într-un loc cu atât de mulţi străini.

— Vei reuşi! am murmurat, şi am tras puternic aer în piept, ca să pot să cobor hotărâtă din maşină, deşi corpului îi era greu să se mişte.

Am început să mă joc nervoasă cu cheia de la maşină, care se simţea acum alunecoasă din cauza mâinilor mele umede.

Nu îmi este frică!

Frica nu există!

Voi reuşi. Trecusem prin situaţii şi mai dificile: mă înscrisesem la facultate la cinci mii de kilometri depărtare de casă şi luasem singură parte la cursuri. Să intru în această farmacie, pentru a cumpăra medicamente pentru Luca, trebuia să fie cel mai nesemnificativ lucru. Se baza pe mine,

şi în niciun caz nu mă puteam întoarce la apartament fără să fi cumpărat cele necesare. Aşa că am coborât şi am închis portiera dubiţei, preocupată mai degrabă de oamenii din jurul meu şi mai puţin de ploaia care cădea.

Uşa dublă, electrică, s-a deschis în faţa mea. Agitată, mi-am lăsat privirea să alunece prin farmacia cufundată într-o nuanţă de gri. În spatele tejghelei se aflau două femei şi un bărbat, iar în faţa lor aşteptau trei bărbaţi, trei femei şi doi copii, aşezaţi unul după celălalt. M-am aşezat şi eu în spatele unui bărbat, însă nu înainte de a lăsa o distanţă semnificativă faţă de el. Răsfoia plictisit revista *Men's Health.* M-am uitat pentru un scurt moment la mâinile lui puternice, pentru ca apoi să-mi îndrept privirea spre ceilalţi tipi care, de asemenea, păreau să nu-mi dea niciun fel de atenţie.

Totul va fi bine. *Nu există niciun motiv de panică.* Deasupra intrării atârnau două camere de supraveghere. Ce nenorociţi ar fi fost cei care mi-ar fi făcut ceva rău în prezenţa unor copii? Acest gând m-a liniştit până când mi-a venit rândul la tejghea. Am cumpărat un sirop împotriva răcelii, o cremă pentru nas înfundat şi un ceai de plante, exagerat de scump, dar nu mai aveam puterea să merg în alt loc pentru a cumpăra ceva mai ieftin. După ce am plătit, m-am îndreptat aproape alergând spre maşină. Am respirat uşurată în momentul în care m-am trezit din nou singură. Cu mâinile încă tremurându-mi, am pornit motorul şi m-am îndreptat spre casă.

Aflată înapoi în siguranţa apartamentului, m-am simţit cuprinsă de un sentiment de epuizare. Deşi toată acţiunea nu durase mai mult de un sfert de oră, mă simţeam stoarsă de orice putere. Corpul şi mintea începeau acum să mi se relaxeze.

Luca zăcea întins pe canapea, aşa cum îi lăsasem.

Găleata nu fusese folosită. Din fericire.

— Luca? am şoptit, ca să nu-l trezesc în cazul în care dormea, fiindcă ochii îi erau închişi.

Îşi ridică sprâncenele, clipind.

— Sage?

— Hei! am spus, dându-mi jos paltonul. Cum te simţi?

— Rău! Nu ai vrut să mă omori.

— Dacă te omor acum, vei regreta când te vei simţi mai bine.

M-am aşezat în genunchi lângă el şi i-am pus mâna pe frunte. Nu avea febră. I-am adus un pahar cu apă şi i-am dat două tablete împotriva răcelii.

Le-a înghiţit cu un geamăt chinuitor, apoi s-a trântit fără putere pe pernă. Medicamentul avea să îl adoarmă, chiar dacă trupul i se cutremura acum din cauza accesului de tuse.

Mi se rupea sufletul să-l văd în starea aceea. Suferea, şi era numai vina mea. Nu ar fi trebuit să îl părăsesc în ploaie. Oare ce fusese în mintea mea? Nu ar fi trebuit să mă las condusă de furie.

Am pus la fiert nişte ceai de plante şi am gătit şi o supă cu tăieţei pentru mai târziu. În timp ce dormea, am încercat să mai confecţionez nişte accesorii, însă nu mă puteam concentra. Nu atât timp cât, pe de o parte, simţeam epuizarea în tot corpul, iar, pe de altă parte, îi auzeam respiraţia hârâitoare.

Aşadar, m-am făcut comodă pe fotoliul de lângă canapea şi am încercat să moţăi, până când am auzit o şoaptă:

— Sage?

— Da?

M-am aplecat spre el.

Nu şi-a mişcat capul, ci doar m-a privit.

— Mi-e rău!

— Îţi este rău sau nu te simţi bine? am întrebat.

Nu se plânsese până atunci că i-ar fi fost greaţă, ci doar că îl dureau gâtul şi capul.

— Nu mă simt bine.

— Vrei să mai iei o tabletă?

Nu mi-a răspuns.

Bine, probabil că eram obişnuită să mă tratez singură, aşa că l-am lăsat pe el să decidă. I-am pus din nou în mână ceaşca de ceai şi l-am încurajat să o bea, înainte să merg la baie şi să-i pregătesc apa în cadă. Bineînţeles că nu aveam niciun ulei împotriva răcelii. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta încă de când eram la farmacie, însă găsisem între lucrurile de baie ale lui April o soluţie din amestec de plante, din care am pus puţin în apă.

Între timp, Luca mă ascultase şi îşi băuse ceaiul. Îşi pusese ceaşca goală pe măsuţă, iar braţul îi atârna acum în jos de pe canapea.

— Hei!

M-am aşezat lângă el şi i-am mângâiat obrazul palid. Clipind, îşi deschise ochii.

— Ţi-am pregătit o baie fierbinte.

— Mhm! mormăi fără să se mişte.

— Îţi va face bine, l-am asigurat, şi l-am tras uşor de umăr.

Se aşezase oftând şi începuse din nou să tuşească şi să respire cu greu. Începeam să-mi fac cu adevărat griji. I-am întins paharul cu apă şi încă o tabletă împotriva gripei, pe care o înghiţi binevoitor.

După ce i se potoli accesul de tuse şi începu să respire mai normal, l-am ajutat să se pună pe picioare, l-am luat de mână şi l-am condus în baie. Aburii pluteau în încăpere,

încălzind-o, fără însă a fi exagerat de cald.

Luca privi sceptic apa verzuie.

— Ce este asta?

— Natură sălbatică, am răspuns. Plante, eucalipt şi câteva flori.

S-a strâmbat.

— Eu nu simt niciun miros.

— Încă nu, am afirmat, cu un zâmbet de încurajare.

Am rămas în faţa lui. Când mi-am dat seama că nu mai avea de gând să spună nimic, mi-am dres glasul.

— Te voi lăsa singur.

A încuviinţat slăbit, urmându-mă cu privirea până când am părăsit baia.

Am tras uşa încet în urma mea şi am oftat. Uram să fiu bolnavă, iar să văd cum cineva care îmi era drag se chinuia, era şi mai rău. Dacă aş fi putut, aş fi schimbat locurile cu el, ca să nu trebuiască să sufere.

În următoarea clipă am auzit un hârâit care venea din baie. Am încremenit, m-am întors şi am pus mâna instinctiv pe clanţa uşii, însă nu am intrat. Nu voiam să dau buzna peste el în timp ce se dezbrăca.

— Luca?

Nu a răspuns.

— Luca? Este totul în regulă?

Am tras cu urechea, însă nu am auzit decât susurul apei. Dacă se dezechilibrase în cadă? Inima începu să-mi bată cu putere şi mă cuprinse un sentiment de nelinişte.

— Intru acum! l-am avertizat înainte de a deschide uşa.

M-am uitat repede în jurul meu şi am constatat că Luca nu era în cadă. Era aşezat pe capacul de la toaletă, cu braţele înfăşurate în tricou, în timp ce încerca, acum cu mişcări dureroase, să şi-l tragă peste cap. Pentru că nu reuşea,

mormăia frustrat şi începuse din nou să tuşească.

— Aşteaptă, te ajut, am spus, fără ca Luca să protesteze în momentul în care am prins cu degetele tivul tricoului.

Prima dată am încercat să-i eliberez braţele. Îi puteam simţi pielea umedă şi lipicioasă, iar privirea mi se plimbă automat pe muşchii lui bine definiţi, deşi acum nu era momentul ideal să-i admir corpul.

Se uită la mine inert. Ochii îi erau înroşiţi şi sclipitori din cauza accesului de tuse. Arăta de parcă ar fi putut adormi în orice moment.

— Reuşeşti singur? l-am întrebat.

— Sper!

Răspunsul lui nu-mi era suficient. Nu aş fi vrut să-şi rupă gâtul în încercarea de a-şi da pantalonii jos.

— Vino, te ajut!

L-am ajutat să se ridice pe picioarele instabile. Cu prezenţă de spirit, i-am pus un braţ în jurul taliei, ca să-l ajut să nu se dezechilibreze. Pieptul lui gol îmi atinse partea superioară a trupului.

— Mă ia cu ameţeală, mormăi lângă urechea mea.

— Imediat te poţi aşeza în cadă, i-am promis şi i-am mângâiat cu drag spatele.

După ce m-am asigurat că nu avea să cadă din cauza ameţelii, i-am pus mâna pe cureaua pantalonilor. Am ezitat pentru un moment, dându-i astfel o ultimă şansă de a protesta. Totuşi, nu a rostit niciun cuvânt, aşa că am înţeles că era de acord.

Nu purta boxeri şi, fără a-mi desprinde privirea de la faţa lui, am îngenuncheat şi i-am tras încet pantalonii de sport, fiind în orice moment pregătită să-l sprijin, în cazul în care îşi pierdea echilibrul.

M-a privit cu pleoapele închise pe jumătate, însă pe faţa

lui nu se reflectau nici pofta, nici cheful, ci epuizarea şi mulţumirea.

— Ridică-ţi un picior, am spus, prinzându-i glezna pentru a-l ajuta.

M-a ascultat.

— Şi, acum, celălalt picior.

Cu un oftat la final, a reuşit să facă tot ceea ce îi spusesem.

I-am împăturit frumos pantalonii şi i-am pus lângă tricou, forţându-mă să nu-i privesc corpul gol. Nu voiam ca, atunci când avea să se simtă mai bine, să regrete că avusese încredere în mine.

— Şi, acum, intră în apă! i-am poruncit, ajutându-l să intre în cada aburindă.

Scoase un suspin în momentul în care apa caldă îi atinse corpul şi, cu ochii închişi şi cu gura uşor întredeschisă, îşi lăsă capul să se sprijine pe marginea căzii.

— Îţi mai pregătesc o ceaşcă de ceai, am spus, şi am părăsit grăbită baia.

Pe drumul spre bucătărie, am luat ceaşca goală de pe măsuţa din living. Am spălat-o înainte şi am pus în ea un pliculeţ de ceai, apoi am turnat apă caldă. Am adăugat şi puţină miere şi i-am dus-o în baie.

Era mult prea mare pentru acea cadă. Sau partea superioară a corpului, sau picioarele îi ieşeau afară din apă. Tocmai îşi ţinea genunchii în sus când i-am întins ceaşca.

— Mulţumesc!

— Cu plăcere! am afirmat, fixându-i din nou faţa şi silindu-mă să nu privesc apa tulbure şi ceea ce era în ea. Mai ai nevoie de ceva?

Îşi scutură alene capul.

— Bine! Atunci, mă retrag…

— Nu, rămâi! mă întrerupse Luca.

Se îndreptă în cadă şi îşi întinse mâna, ca şi când ar fi vrut să se prindă de mine.

— Te rog! Am nevoie să-mi distragi atenţia.

— Bineînţeles!

Acele cuvinte erau suficiente încât să mă facă să zâmbesc.

La început, m-am gândit să mă aşez pe capacul toaletei, totuşi m-am decis să nu fac asta, fiindcă de acolo aş fi privit direct către trupul său aflat sub apă. M-am lăsat jos, pe podea, şi mi-am sprijinit spatele de dulăpiorul aflat sub chiuvetă.

— Deci, cum doreşti să-ţi distrag atenţia?

— Nu ştiu! Ce mai face Nora?

— Bine! Am vorbit săptămâna asta cu ea, am spus, şi i-am povestit apoi despre discuţia noastră, despre noul ei hobby şi despre entuziasmul ei pentru *Yuri!!! on Ice.*

Luca ştia acele desene animate şi nu putea să-i înţeleagă entuziasmul. Începu să-mi povestească despre *Death Note, Highschool of the Dead, Hellsing* şi alte desene animate japoneze pe care le văzuse deja. Cuvintele parcă îi veneau acum mai hotărâte. Se pare că baia fierbinte, medicamentele şi ceaiul de plante liniştitor îşi făcuseră efectul, fiindcă, în cele din urmă, eu am fost cea care l-am plictisit cu toate nimicurile. Totuşi, nu s-a plâns de nimic şi nici chiar de ideea de a corecta texte pentru blogul lui April. Doar a mormăit, apoi s-a lăsat să alunece adânc în cadă, şi-a sprijinit capul de margine şi a închis ochii. Apa călduţă îi readusese culoarea în obraji, iar părul i se încreţise din cauza aburului. Aş fi vrut să-mi plimb mâna prin părul lui, apoi spre umeri şi, cu vârful degetelor, să-i ating tatuajul de pe umăr, până când se pierdea sub alintul meu.

— Sage?

Privirea mi se mută acum de pe tatuaj spre faţa lui. Se întoarse spre mine şi mă privi cu ochii întredeschişi. Numai atunci mi-am dat seama că încetasem să mai vorbesc. Mi-am dres glasul. Unde rămăsesem? La Nora. *La Yuri!!! on Ice.* La blogul lui April. La ideile pentru magazinul meu on-line…

— Îmi pare rău pentru comportamentul meu de la apartamentul lui Dominic.

Surprinsă de schimbarea bruscă a temei, mi-am îndreptat spatele.

— Ştiu că-ţi pare rău, i-am explicat, ducându-mă cu gândul la florile de pe masă, care, de fiecare dată când le priveam, mă făceau să zâmbesc.

— Să înţeleg că nu ai primit camera?

Am scuturat din cap.

Oftă.

— Este vina mea.

Nu-l puteam contrazice. Totuşi, am încercat să-i liniştesc mustrările de conştiinţă şi să-i mărturisesc că, şi în alte condiţii, nu aş fi acceptat locuinţa.

Înainte însă să am ocazia să-i împărtăşesc aceste gânduri, vorbi mai departe.

— A fost un gest egoist din partea mea să te prezint ca pe o colegă de apartament fără valoare. Eşti, de fapt, cea mai bună colegă.

Colţul gurii îmi zvâcni.

— Mai bună decât April?

De fapt, întrebarea trebuia să fie o glumă, însă Luca încuviinţă.

— Cea mai bună. Şi nu vreau să te muţi.

Inima îmi bătea cu atâta putere, încât parcă mai avea puţin şi îmi ieşea din piept. Nu ar fi trebuit să aibă astfel de

sentimente, mai ales după tot ceea ce se întâmplase. *Plec, pentru că nu mai vreau să fiu cu tine. Mă dezguști. Ceea ce s-a întâmplat ieri a fost o greșeală.* Ar fi trebuit să facă tot posibilul să mă determine să plec din apartamentul lui, pentru a putea să-şi recupereze viaţa pe care o avusese înainte de a mă cunoaşte.

Dar dacă totuşi nu-şi dorea asta?

— Nu pot să dorm la nesfârşit pe canapeaua ta.

Vocea îmi suna destul de nesigură, din pricina sentimentelor contradictorii.

Luca atunci clipi obosit.

— De ce nu?

— Pentru că…

Pentru că, poate, cândva, voi simţi foarte tare nevoia de a te avea lângă mine şi, atunci, va fi prea târziu.

— Pentru că mi-aş dori cândva să dorm într-un pat adevărat.

Luca zâmbi alene.

— Poţi să dormi în patul meu.

Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept, luptându-mă să rămân fermă. De ce trebuia să-mi îngreuneze situaţia? Ştiam că nu trebuia să iau în seamă ceea ce rostea. Nu se simţea bine, iar medicamentele îl făceau să vorbească mai mult decât trebuia, însă asta nu însemna că nu putea spune şi adevărul. Un adevăr care nu ar fi trebuit rostit cu voce tare, la fel ca în acea seară, când îl găsisem băut pe banca din faţa discotecii.

— Nu pot să dorm în patul tău, iar tu ştii foarte bine acest lucru, am spus, înarmându-mă sufleteşte împotriva replicii lui.

Replica însă nu veni.

În acea clipă, am fost sigură că aţipise. Totuşi, privirile

ni s-au întâlnit. Griul ochilor lui părea să devină mai limpede decât cu doar câteva minute în urmă. În timp ce faţa îi era încă lipsită de expresie, sentimente profunde îi umpleau ochii. Am simţit un nod în gât.

— Singurul lucru pe care îl ştiu, Sage, este că îmi lipseşti.

Capitolul 21

— Iubesc această săptămână, spuse Connor în timp ce mă pregăteam să cobor scările auditoriului.

Cei mai mulţi dintre colegii noştri plecaseră deja, numai noi şi alţi câţiva am mai zăbovit puţin, pentru a vorbi cu profesorul Erikson.

Am zâmbit.

— Ai trecut examenul?

Connor încuviinţă şi ochelarii îi alunecară din nou pe nas. Şi i-a îndreptat cu degetul arătător.

— Dar tu, ai reuşit?

— Da, am reuşit!

Mi se luase o piatră de pe inimă când mă uitasem pe pagina de internet a universităţii şi văzusem că trecusem cu bine examenul.

— Suntem cei mai buni, spuse Connor zâmbind.

— Ai dreptate.

Am deschis uşa auditoriului şi m-am uitat în stânga şi în dreapta pe coridor, ca să nu mă împiedic de cineva.

Connor mă urmă.

— Şi mai am câteva noutăţi.

— A, da?

— Mă voi muta în curând de acasă.

M-am uitat surprinsă la el.

— Este adevărat? Este minunat! Unde te muţi?

— Îţi mai aduci aminte de colegul de apartament al lui Aaron, care voia să o ceară în căsătorie pe prietena lui? întrebă Connor.

Am încuviinţat şi am ieşit din clădire. Ploua, aşa că mi-am căutat în geantă umbrela, pe care am deschis-o imediat.

— Aaron a făcut tot posibilul ca eu să primesc camera. Pot deja să mă mut acolo la sfârşitul săptămânii.

— Totul se întâmplă foarte repede.

Simţeam că mă cuprinde un uşor sentiment de invidie. Doar ştiam că şi Connor îşi căuta o locuinţă, însă îşi găsise prea repede ceva ce eu căutam de mult timp. Am plecat grăbiţi spre bibliotecă, mergând prin campusul noroios.

— Ai nevoie de cineva care să te ajute cu mutarea?

Connor scutură din cap.

— Nu am multe lucruri. Nu trebuie să fac mai mult de două drumuri cu maşina tatălui meu ca să-mi duc în apartament tot ceea ce am nevoie.

— Atunci, s-a rezolvat.

— Ai reuşit să găseşti ceva până la urmă?

— Nu chiar, i-am răspuns. Voi ajunge până la urmă să cred că nu voi găsi niciodată ceva.

— Cândva, se va ivi ceva şi pentru tine, mă asigură Connor zâmbindu-mi încurajator, însă optimismul lui nu-mi diminua pesimismul. Iar dacă nu se iveşte nimic, te muţi şi tu la Aaron. Mai devreme sau mai târziu, se va elibera o cameră.

— Mulţumesc! am rostit; ştiam amândoi că acel lucru nu avea să fie posibil, totuşi am apreciat cuvintele lui.

Înainte să ajungem la bibliotecă, l-am descoperit pe Luca, aşteptând în partea din faţă, acoperită, a intrării, strângându-şi umbrela. De la distanţă părea să arate la fel ca întotdeauna, însă cu cât mă apropiam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că încă nu era pe deplin refăcut. Pentru mine era un mister faptul că insistase atât de mult să ne însoţească, pe mine şi pe April, la facultate. Poate că avea legătură cu noul curs pe care şi-l alesese. Faţa încă îi era palidă, iar nasul îi era roşu. Deşi dormise destul de mult în

ultimele zile, spre mulţumirea mea, cearcănele îi erau încă evidente. Eram fericită că nu mai discutasem cu el despre ce se întâmplase în baie. În momentul în care îmi declarase atunci că îmi simte lipsa, părăsisem baia ca o găină speriată, cu pretextul că auzisem telefonul sunând.

— Hei! ne-a salutat Luca în momentul în care am ajuns lângă el.

— Hei! a răspuns Connor, uitându-se la el. Nu arăţi prea bine!

— Mulţumesc!

Connor se înroşi la faţă şi îşi privi pantofii ascuţiţi, din piele.

— Ştii la ce mă refer.

— Da, însă sunt din nou în formă. A fost numai o gripă de douăzeci şi patru de ore.

— Totuşi, ai fost bolnav.

Connor îmi înapoie umbrela şi îşi băgă mâinile în buzunare.

— Vă doresc să aveţi succes la curs. Eu trebuie să mă concentrez acum pe unul dintre seminariile lui Eriksen. Ne vedem în seara asta? rosti el, uitându-se la mine întrebător.

M-am uitat nesigură spre Luca, apoi am încuviinţat fără a ezita.

— Bineînţeles!

— Bine! Atunci, pe mai târziu!

Îşi ridică mâna, în semn de salut, şi plecă în pas alergător.

Mi-am strâns umbrela, dornică să ajung cât mai repede înăuntru. Luca îmi deschise uşa, iar în trecere i-am putut observa expresia feţei. Mi-am ridicat curioasă sprâncenele. Nu a avut însă nicio reacţie la întrebarea mea nerostită şi, fără să mă privească, a intrat în bibliotecă.

Nu îmi rămânea nimic altceva de făcut decât să-l urmez printre rafturile de cărţi, până în pivniţa unde se găsea depozitul, a cărui uşă fusese deja deschisă de către domnul Strasse. Ne-am sprijinit umbrelele ude de perete şi, fără să scoatem vreun cuvânt, ne-am aruncat genţile lângă masa de lucru. Gecile umede le-am atârnat de un raft gol. Apoi am deschis computerul, care făcu un zgomot puternic, umplând liniştea ciudată dintre noi.

Luca luă una dintre lăzile de pe raft, ceea ce îl făcu să scoată un geamăt. Pentru el, era neobişnuit ca o cutie să i se pară grea. Acest lucru îmi dovedea că, în ciuda faptului că încerca să ne convingă de contrariu, nu era în întregime refăcut după aşa-zisa gripă de douăzeci şi patru de ore. L-am privit cum căra cutia spre dulapul cu fişele bibliografice, cum o punea jos şi, la scurt timp după aceea, începea să tuşească. Nu părea să fie complet refăcut.

— Poate ar fi mai bine să mergi acasă.

— Nu!

— Încăpăţânatule! Te duc eu acasă cu maşina!

— Nu! spuse el fără să mă lase să-mi termin ideea, cu o duritate care mă făcu să tresar.

Simţeam cum furia creştea în mine. M-am uitat fix la el, însă m-a ignorat total şi a scos mai departe fişele de catalog din dulap. Care îi era de fapt problema? Nu doream decât să-l ajut! Tocmai voiam să-i precizez acest lucru, însă m-am răzgândit în ultimul moment, doar pentru a evita o posibilă dispută. Şi, cu atât mai mult acum când, de fapt, ar fi trebuit să-şi petreacă timpul în pat. Aşadar, m-am decis să iau una dintre cutiile cu cărţi şi să mă apuc de treabă.

Stăteam unul lângă celălalt în faţa dulapului. Atmosfera dintre noi era la fel de tensionată ca jetul de aer pe care îl dădea afară computerul. Simţeam o strângere în piept în

momentul în care respiram, sperând că se va mai diminua odată cu trecerea minutelor, însă mă înşelam. Aveam senzaţia că încăperea devenea din ce în ce mai mică, iar prezenţa lui Luca era tot mai evidentă, ceea ce făcea să-mi fie tot mai greu să-l ignor. Percepeam cu tot corpul fiecare mişcare, fiecare acces de tuse şi fiecare respiraţie greoaie, ceea ce mă împiedica să mă concentrez pe ce aveam de făcut. Aveam senzaţia că trecutul mă trăgea din nou spre el ca un magnet. Îmi aminteam acum momentele când încercasem, printr-o distanţare remarcabilă, să-mi ţin în frâu teama faţă de Luca. Totuşi, spre deosebire de atunci, puteam acum să îmi controlez mai bine corpul şi să îmi termin treaba cu bine. Probabil că medicamentele împotriva gripei îi provocau stări contradictorii.

Tocmai eram pe punctul de a introduce în computer următoarea carte, când am auzit cum telefonul îmi vibrează în geantă. În momentul în care m-am aplecat după el, am simţit cum Luca mă urmăreşte cu privirea. Asta se întâmpla după ce, o jumătate întreagă de oră, mă ignorase total. M-am uitat şi eu la el. Maxilarul îi era încordat, iar suspiciunea i se putea citi în ochi.

Mi-am luat telefonul din geantă şi l-am deblocat. Mesajul era de la Nora:

Şi, ai luat cu bine examenul?

Am zâmbit şi mi-am adus aminte de convorbirea noastră din timpul săptămânii. Chiar dacă Alan încercase să semene zâzanie între noi două, o simţeam din nou pe Nora apropiată de mine.

I-am răspuns repede:

Da, şi încă l-am luat cu o notă bună!

Oftând mulţumită, mi-am pus din nou telefonul mobil în geantă şi m-am sprijinit de scaun.

Luca se oprise şi el din treabă şi mă privea acum cu o expresie a feţei pe care nu o puteam interpreta prea bine.

— A fost Connor?

— Nu, a fost sora mea!

— Aha, însă aveţi o întâlnire în seara aceasta? remarcă Luca. Mă refer la tine şi la Connor.

M-am încruntat, înainte să-mi dau seama la ce se referea întrebarea lui. Era gelos. Pe Connor. Aproape că mă pufnise râsul, însă am reuşit totuşi să mă abţin.

— Aşa este.

Luca se încruntă.

— Vor veni şi April şi Aaron cu voi?

— Nu!

— Să înţeleg că este vorba de o întâlnire?

Nu am răspuns imediat. L-am lăsat să se agite puţin. Disconfortul din privirea lui nu putea fi evitat. Eram conştientă că nu m-ar fi împiedicat vreodată să mă întâlnesc cu Connor dacă asta îmi doream, totuşi ideea că aş fi putut avea o relaţie cu altcineva îi displăcea. Iar acest fapt îmi plăcea la nebunie.

— Nu, nu este o întâlnire, am spus în cele din urmă.

— Eşti sigură? insistă el.

— Sunt sigură, am confirmat, încuviinţând hotărâtă.

Pentru un moment, mi-am imaginat cum ar fi fost să îi spun adevărul, şi anume acela că particip împreună cu Connor la o oră de terapie de grup. Mi-aş fi dorit pur şi simplu să pot depăşi momentul şi să pot pronunţa cuvintele care mă măcinau de prea mult timp. Totuşi, am bătut în retragere, ca de fiecare dată.

— Mai degrabă tu eşti persoana care i-ar plăcea lui Connor.

Tonul meu hotărât părea să-l convingă. Nu mai părea la

fel de încordat.

— Este de înţeles. Vreau să spun…

Arătă spre el.

— Uită-te la mine!

— Vrei să spui că eşti mai atrăgător decât mine?

Fără să se gândească prea mult, ridică din umeri.

— Spun asta din punctul meu de vedere.

— Eşti atât de arogant!

Colţul gurii îi tresări.

— Sunt încrezător în propria persoană.

Un zâmbet îmi apăru pe buze când mi-am amintit convorbirea dintre noi doi, din urmă cu doar câteva luni, la ziua lui de naştere.

— Egocentrist!

— Mai degrabă, cu un scop bine determinat.

Am pufăit, ca să-mi ascund râsul, şi m-am întrebat ce anume în legătură cu Luca mă supăra într-un moment, iar în următorul îmi aducea zâmbetul pe buze.

— Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza lui Connor, spuse Luca. Nu este persoana pe care mi-o doresc.

Un zâmbet suav îi cuprinse buzele şi, înainte de a se întoarce la munca sa, îşi plimbă privirea pe întregul meu corp. Îmi dădea încă o dată să înţeleg, discret, că, de fapt, pe mine mă voia, şi asta fără a fi sub influenţa medicamentelor.

Connor mă aştepta deja în faţa centrului pentru tineret, cu mâinile în buzunarele paltonului său. Încetase să mai plouă, iar printre crăpăturile păturii de nori se zăreau stelele.

— Ai venit foarte devreme, am remarcat, şi am urcat treptele până la el.

Şedinţa începea în aproximativ douăzeci de minute, însă

nu mai suportasem să stau închisă în apartament. April era la sala de sport, iar prezenţa lui Luca şi vorbele lui ciudate din bibliotecă, pe care nu le puteam uita chiar dacă aş fi vrut, îmi veneau mereu în minte.

— Am luat autobuzul mai repede, ca să nu cumva să întârzii, mi-a explicat Connor, şi mi-a deschis uşa ca să intrăm la căldură. De abia aştept să mă mut de la părinţii mei. Ca să nu mai locuiesc la capătul lumii.

— În curând, l-am asigurat, şi am pornit pe holul care ducea spre sala unde avea loc terapia de grup.

Eram primii sosiţi. Dr. Montry se afla deja acolo şi aşeza scaunele şi mesele. Am dat şi noi o mână de ajutor până când au sosit ceilalţi.

Nu ştiam la ce să mă aştept după prima noastră şedinţă din urmă cu o săptămână, însă de această dată totul a decurs mai mult sau mai puţin la fel. Sinceritatea cu care povesteau cei prezenţi avea ceva liniştitor în sine. N-am povestit despre ce se întâmplase zilele acelea. În schimb, eu şi Connor am menţionat examenul nostru de restanţă şi i-am dat de înţeles doamnei doctor Montry că noi doi ne cunoşteam. M-a întrebat dacă eram dispusă să împărtăşesc ceva grupului, aşa că am povestit despre situaţia stresantă de la farmacie, după săptămâni întregi petrecute doar în apartament.

Dr. Montry m-a sigurat că tot ce se întâmplase era mai mult decât normal şi că aveau să mai existe situaţii în viaţa mea în care teama avea să mă copleşească. M-a sfătuit însă să nu mă las doborâtă de acele momente şi să nu le privesc ca pe o lovitură a destinului, ci mai degrabă să mă gândesc la clipele în care nu aveam sentimentul de frică. Toate celelalte momente erau numai devieri de la situaţia normală. Plecând de la dezvăluirea mea, se contură o discuţie în care fiecare participant avu prilejul de a povesti o situaţie nefavorabilă

din viaţa lui, dar şi modul în care ieşise din ea. Simţeam o eliberare când vorbeam atât de deschis despre teama mea şi eram pe deplin înţeleasă. Megan mă încuraja întotdeauna când îmi exprimam grijile, însă niciodată nu avusesem impresia că mă înţelegea la fel de bine cum o făceau cei din grupul de terapie.

Chiar şi în dimineaţa următoare am avut sentimentul că făcusem cea mai bună alegere, şi anume să particip la şedinţele de terapie, şi asta nu numai din cauza situaţiei financiare. Connor, Mia, Noah şi ceilalţi îmi dădeau sentimentul de normalitate pe care nu-l avusesem până atunci în viaţa mea. Şi, din cauza angoaselor mereu prezente, nici măcar nu îi simţisem lipsa. Bineînţeles că eram conştientă că existau şi alţi oameni cu aceleaşi probleme ca ale mele, însă nu credeam să întâlnesc vreodată persoane în faţa cărora să-mi deschid inima şi să le acord încredere.

Pe drumul spre universitate, Luca încercă să mă facă să îi povestesc despre întâlnirea cu Connor. Am ezitat să vorbesc despre asta, deşi încercasem de mai multe ori să le spun, lui şi lui April, adevărul. Trebuia să formulez doar o propoziţie.

Am fost împreună la terapie de grup.

Nu era nevoie de altceva. Doar şapte cuvinte, însă nu am reuşit să rostesc decât o minciună. Le-am povestit că fusesem la o cafenea în apropierea locuinţei părinţilor lui, al cărei nume nu mi-l mai aminteam. Eram o laşă.

Tot restul zilei m-am gândit cum aş fi putut să le spun celor doi adevărul, de aceea nu am reuşit să mă concentrez pe nimic din ceea ce făceam. Îmi imaginam cum ar fi reacţionat Luca şi April în momentul în care le-aş fi mărturisit totul. De fapt, ştiam că exageram. Cei doi erau

oamenii cei mai amabili şi mai toleranţi pe care îi cunoscusem vreodată. Cu siguranţă că nu aveau să-mi judece alegerea. Aveau să mă întâmpine cu un surâs, aveau să mă îmbrăţişeze şi să îmi spună că vor fi întotdeauna lângă mine atunci când voi avea nevoie să vorbesc cu cineva. Totuşi, fetiţa care fusesem odată şi care, de frică, prefera să tacă, mă determina să îmi închipui scenarii abominabile, care mă făceau să nu pot rosti niciun cuvânt. *De ce trebuie oare să ne gândim întotdeauna la tot ce e mai rău?*

April avea încă un curs după-amiază şi, fiindcă afară, pe bancă, era mult prea frig, mi-am căutat un loc liniştit în bibliotecă şi m-am aşezat pe jos ca să citesc una dintre cărţile recomandate de Eriksen. Înainte de a mă întâlni cu April la maşina ei, am recitit capitolele pe care le marcasem şi mi-am notat informaţiile importante.

— Ce vrei să mâncăm astăzi? m-a întrebat, pornind motorul şi ieşind din parcare.

— A mai rămas supă de la sfârşitul săptămânii.

April s-a strâmbat.

Am început să râd.

— Vrei să insinuezi că nu mai este bună?

— Atunci, mă voi exprima altfel. Există cu siguranţă un motiv pentru care încă mai avem supă în frigider.

— Bine, am spus, fără a părea surprinsă. Şi ce propui?

— Nu ştiu.

Ridică din umeri şi se gândi la întrebarea pe care tocmai i-o pusesem.

— Poate ceva cu orez? Putem să ne oprim la chinezi.

— Doar ştii că nu am bani pentru mâncare chinezească.

April scoase un mormăit, însă întotdeauna găsea o altă cale înainte de a mă invita sau de a-mi oferi ceva.

— Putem să ne oprim la supermarket şi să cumpărăm

orez şi un borcan cu sos. Ce părere ai?

— În orice caz, este o idee mai bună.

După ce a parcat maşina în faţa supermarketului, i-am întins o bancnotă de cinci dolari şi i-am spus că o voi aştepta în maşină. În niciun caz nu mai puteam intra în magazin după ce toată ziua avusesem nervii întinşi la maximum.

În cazul în care comportamentul meu îi părea ciudat, era destul de diplomată să nu lase să se observe acest lucru. Oricum, se întoarse destul de repede. Câteva minute mai târziu, se afla din nou în maşină şi îmi întinse un pachet mare de orez şi patru borcane de sos asiatic de diferite feluri.

— Nu ştiam ce îţi doreşti.

— Vom putea să le încercăm pe toate.

— Exact la asta m-am gândit şi eu.

La scurt timp după aceea, April a parcat maşina în faţa apartamentului. Am pus toate cumpărăturile în geanta mea şi, fiindcă ploua, ne-am grăbit să intrăm în holul blocului.

După câte se părea, unul dintre vecini îşi uitase mâncarea pe foc, fiindcă, încă de pe hol, am simţit mirosul înţepător de fum.

— Luca se va gândi că de la noi vine mirosul, am spus, în timp ce urcam scările.

— Cu siguranţă. Deja îmi imaginez mutra pe care o va face în momentul în care va intra în apartament şi îşi va da seama că s-a înşelat.

— Important este să nu ardem noi mâncarea, am spus.

Trebuia să fie o glumă, însă în ochii lui April apăru un sentiment de groază. Am râs.

— Nu-ţi face nicio grijă, ştiu cum se prepară orezul.

Luca mă prezentase lui Dominic ca pe o bucătăreasă nepricepută, însă adevărul era undeva la mijloc. Cu o mamă

care avea un program dezordonat la serviciu şi cu Alan, care era mereu plecat din cauza schimbului de ture în poliţie, învăţasem de mică să îmi port singură de grijă. Şi asta fără să dau foc casei.

— Oh, un pacheţel! strigă April în momentul în care am ajuns în dreptul apartamentului.

Se aplecă şi luă în mâini cutia aflată în faţa uşii. Era împachetată într-o hârtie de cadouri de culoare albastră, cu o panglică mare pe ea, dar şi cu o felicitare. April luă felicitarea şi citi cu voce tare:

— Pentru examenul de restanţă luat cu succes!

Îmi întinse apoi pacheţelul.

— Se pare că este pentru tine.

Încercam să nu rânjesc prosteşte în momentul în care am luat cadoul. Am rupt imediat hârtia şi am scos la iveală un set nou-nouţ de opt accesorii. Uitându-mă la marcă, mi-am dat seama că nu erau ieftine.

— De la cine este? întrebă April.

Mi-am ridicat privirea dinspre cadou.

— De la cine crezi?

— Luca?

Am încuviinţat hotărâtă, dar şi întrebându-mă dacă să accept cadoul sau nu. Prietenii aveau voie să-şi facă daruri, însă faptul că acela era de la Luca avea o semnificaţie mult prea mare. Ca şi când în spatele acestui gest s-ar fi ascuns mult mai multe. Şi tocmai acel lucru nu trebuia să se întâmple între noi.

— Îşi dă într-adevăr silinţa să îndrepte relaţia cu tine, remarcă April cu voce scăzută, şi deja ştiam ce urma să mă întrebe. Nu pot să cred că spun asta, însă nu ai vrea poate să-i dai încă o şansă? Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi la Crăciun, însă Luca se gândeşte încă la tine şi, dacă e să fiu

obiectivă, şi el este la fel de important pentru tine.

Bineînţeles că este important.

Simţeam acum un nod în gât. April nu îmi mărturisea ceva ce nu aş fi ştiut, însă certitudinea fusese până atunci doar în capul meu. Încercasem să nu mă gândesc la nicio aluzie pe care Luca o făcuse şi căutasem mereu să-i găsesc o scuză. Cuvintele lui April nu făceau decât să scoată la lumină un adevăr pe care refuzam să-l accept. Nu voiam, de fapt, să accept consecinţele unei noi şanse. Deşi sentimentele dintre noi doi erau la fel de puternice, nimic nu se schimbase în relaţia mea cu Alan.

Capitolul 22

— Chiar nu vrei să vii şi tu? mă întrebă April. Îşi scutura capul într-o parte şi încerca, fără oglindă, să-şi pună cerceii cei rotunzi în urechi.

— Nu! am rostit.

Ideea să o însoţesc din nou la o petrecere care avea loc acasă la Aaron mă făcea să transpir. Nici măcar argumentul ei, şi anume acela că avea să fie prezent şi Connor, nu schimba cu nimic situaţia. Îmi aduceam încă foarte bine aminte ce se întâmplase după petrecerea de la Aaron, şi nu doream să mă mai expun inutil riscului de a suferi acolo un atac de panică.

April oftă uşurată, fiindcă reuşise să îşi pună primul cercel în ureche, şi se străduia acum cu al doilea.

— Nu doreşti să vii din cauza a ceea ce s-a întâmplat în acea zi, după petrecerea lui Aaron?

— Da, este şi acesta unul dintre motive. În al doilea rând, nu am chef să ies din casă pe o astfel de vreme, am mărturisit, arătând demonstrativ în direcţia ferestrei.

Era deja întuneric, iar ploaia continuă te făcea să nu îţi doreşti să ieşi din casă. În depărtare se puteau auzi tunete.

— Şi tu ai putea să rămâi aici şi să vedem împreună alte episoade din *Game of Thrones.*

— Nu încerca să mă convingi să nu merg! mă ameninţă April.

De câteva ori amintise că, de fapt, nu prea avea chef să meargă la petrecere. După ce îşi puse şi al doilea cercel în ureche, ridică privirea spre mine.

— Cum arăt?

M-am uitat la ea. Purta nişte ciorapi cu model închis la

culoare, o rochie înflorată şi îşi alesese un cardigan maro şi o pălărie. Ţinuta ar fi arătat cam exagerat pe mine, însă ei i se potrivea perfect.

— Arăţi extraordinar, ca de obicei!

— Mulţumesc! spuse, făcând o plecăciune, şi îşi luă geaca din cuier. Ce planuri ai pentru seara asta?

— După ce mă voi sătura să stau întinsă, voi mai confecţiona câteva bijuterii. Şi, dacă încep să o iau razna, atunci mă voi uita probabil la o comedie cu Jennifer Aniston.

April deschise gura, teatral.

— O aventură totală!

— Ştiu!

— Iar Luca unde este?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu! Probabil că este la Gavin.

Cu siguranţă că răspunsul a mulţumit-o, fiindcă nu a mai spus nimic referitor la acel subiect şi şi-a atârnat geanta pe umăr.

— Nu mă aştepta! Probabil că voi înnopta la Aaron, în cazul în care va avea un pat liber.

— Bine! am răspuns, făcându-i cu ochiul în semn de rămas bun. Nu face nimic din ce nici eu nu aş face.

— Niciodată! spuse, făcându-mi şi ea, la rândul ei, cu ochiul.

Singură în apartament, am savurat liniştea însoţită doar de răpăiala ploii. Am mai stat câteva minute întinsă pe canapea, până când mi-am dat seama că pleoapele îmi erau din ce în ce mai grele. Era mult prea devreme să merg la culcare, aşa că am decis să fac un duş, apoi să mai prelucrez câteva bijuterii.

Pentru că nu avea niciun sens să îmbrac altceva după duş, mi-am luat pijamaua cu mine în baie. Am aşteptat puţin

până când s-a încălzit apa, apoi m-am dezbrăcat şi m-am băgat sub jetul fierbinte. Muşchii mi s-au relaxat sub apa caldă şi am mai savurat puţin momentul înainte de a lua gelul de duş, cu miros de mango, pe care mi-l cumpărasem la începutul săptămânii. Mi-am spălat cu grijă părul, iar în final am folosit şi puţin balsam. În timp ce acesta îşi făcea efectul, am închis robinetul şi am început să mă epilez. În acel moment, am auzit cum Luca deschide uşa apartamentului. Mi-am clătit repede părul şi am ieşit de sub duş. Am simţit cum mă ia frigul, aşa că mi-am luat repede pijamaua pe mine. Am şters oglinda aburită din cauza jetului fierbinte de apă şi mi-am privit obrajii îmbujoraţi. Am auzit apoi o bătaie în uşă.

— Termin imediat! am strigat.

— Nu te grăbi, răspunse Luca având o voce amortizată de uşa care se afla între noi. Voiam doar să te întreb dacă doreşti pizza.

— Întotdeauna am poftă de pizza.

— Bine, în cincisprezece minute este gata!

— Bine!

Mi-am zvântat părul cu prosopul, apoi am folosit uscătorul de păr. Tocmai terminasem o parte, când dintr-odată se auzi o pocnitură, iar în baie se făcu întuneric. Aparatul din mâna mea se opri, iar în jurul meu nu mai puteam vedea nimic. Am pipăit după chiuvetă, ca să pun acolo uscătorul de păr. Apoi m-am îndreptat spre uşă şi am descuiat-o. Am început să deosebesc câte ceva în bezna care mă înconjura, fiindcă din celelalte camere se zărea un strop de lumină cauzată de fulgerele care dansau pe cer.

— Luca! am strigat după el în living.

— Sunt aici! am auzit o voce în spatele meu.

Cu mâna pe piept, m-am întors speriată. Luca tocmai

ieşea din camera lui April.

— Ce ai făcut acolo?

— Am căutat asta.

Mi-a trebuit mult timp până să îmi dau seama că ţinea în mână o lumânare.

— Mai trebuie doar să găsesc chibriturile.

— Nu ai nicio lanternă? am întrebat, respirând cu greu din cauza sperieturii.

— Crezi că aş fura lumânarea parfumată a surorii mele dacă aş avea o lanternă?

— Probabil că nu, am bombănit, şi l-am urmat în living.

Ne-am despărţit şi, în timp ce eu căutam prin dulapurile de la intrare, Luca scormoni prin sertarele din bucătărie. Am pipăit totul în întuneric. A durat ceva timp până când în spatele meu s-a zărit o flacără portocalie. Nu se făcu lumină cu ajutorul ei, dar umbrele deveneau tot mai evidente, ceea ce făcea să ne fie mai uşor să ne orientăm. Luca puse lumânarea pe măsuţa din living şi se aşeză pe canapea.

M-am aşezat lângă el. În apartament se aşternu o tăcere înfricoşătoare, fără muzică, fără televizor, fără zgomotul aerului condiţionat şi fără bâzâitul lămpilor, care se putea auzi numai pe timp de noapte, când strada nu era circulată. În acest moment se auzeau doar ploaia care bătea în geam şi trăsnetele provocate de furtună. Era ca o secvenţă dintr-un film de groază. Mi se făcu dintr-odată frică şi m-am uitat discret spre Luca; şi el se holba la flacăra lumânării. Lumina îi scotea în evidenţă expresia feţei şi se reflecta apoi în ochii lui. Toate simptomele răcelii îi dispăruseră.

— Cât crezi că va dura pana de curent? am întrebat; vocea îmi era mai mult o şoaptă, însă dintr-un motiv oarecare, nu puteam vorbi mai tare.

— Am crezut că există totuşi o sursă alternativă în cazul

în care avem o pană de curent.

— Poate că sistemul nu mai funcţionează.

— Este posibil, rosti el ridicând din umeri şi uitându-se spre bucătărie.

Îşi lăsă capul pe spate, oftând, şi, în acelaşi timp, am auzit cum stomacul lui dădea semne că i-ar fi foame.

— Înseamnă că nu mai putem mânca pizza în seara aceasta.

— Nu este încă gata?

— Tocmai o băgasem la cuptor.

— Ce ai zice să ne facem un sandvici? am propus.

— Nu mai avem pâine.

Mintea îmi era acum la dulapurile din bucătărie. Avea dreptate. Trecuse ceva timp de când nu mai fuseserăm la cumpărături. Iar dacă era să comandăm acum ceva, ar fi durat probabil o veşnicie până să ne fie livrată mâncarea, din cauza penei de curent.

— Aşteaptă aici! am spus, fiindcă îmi venise o idee.

Înainte ca Luca să poată spune ceva, am luat lumânarea de pe masă şi m-am îndreptat spre bucătărie. Am deschis unul dintre dulapuri şi am descoperit imediat ceea ce căutam. M-am întins pe vârfuri după pachetul din plastic. Am reuşit să-l prind cu două degete şi să-l dau jos de pe raft. Am luat apoi şi două furculiţe din sertar.

Luca mă privea cu scepticism în momentul în care am revenit în living, însă când îşi dădu seama că ţin în mână o pungă de bezele, a început să râdă. Am pus lumânarea din nou pe masă şi m-am aşezat pe podea. Luca a alunecat şi el de pe canapea, lângă mine. Am înfipt cu grijă furculiţa într-o bezea moale şi i-am întins-o. A ţinut-o deasupra flăcării şi, nu după mult timp, am simţit un miros dulceag, plăcut.

A început să râdă.

— Îmi aduc aminte că ultima dată când am mâncat bezele coapte la lumânare a fost când am mers cu Gavin cu corturile.

— Și când s-a întâmplat asta?

Țineam și eu bezeaua lângă a lui, chiar dacă flacăra era mult prea mică pentru amândoi.

— Acum șase sau șapte ani. Tocmai intrasem în vacanță și am vrut să mergem cu niște prieteni cu corturile și să înnoptăm în pădure. Însă în acea zi plouase la fel de mult ca astăzi. Ceilalți au fost mai deștepți și au anulat totul, dar pentru că Gavin urma să petreacă toată vacanța la rudele sale, am decis totuși să mergem amândoi în pădure. Toată după-amiaza, până spre seară, nu am putut părăsi cortul, cu toate că ne propuseserăm să facem multe lucruri interesante. Am vrut chiar să facem un foc de tabără și să prăjim cârnăciori și bezele moi. Bineînțeles că nu am putut face nimic atât timp cât ploua cu găleata, însă tata îmi dăduse o făclie pe care o avea mereu la el în drumețiile sale. Pentru cârnăciori, era mult prea mică, însă fiindcă ne era o foame de lup, am reușit să prăjim bezelele cu ea.

— Pare că a fost o seară de neuitat.

— Da, chiar așa a fost.

Amintirea îl făcu să-și scuture amuzat capul. Apoi își sprijini brațul în spatele meu, pe canapea.

— Mai puțin distractiv a fost dimineața, când ne-am trezit într-o băltoacă și am constatat că, de fapt, cortul nu era impermeabil, așa cum crezusem. Două zile mai târziu, am simțit într-adevăr ce înseamnă să fii răcit, iar Joan mi-a ținut prima și singura predică de până acum. Mă prevenise că nu era o idee bună.

— Ar fi trebuit să o ascultați!

— Da, așa este.

Luca îşi luă bezeaua de pe flacără şi suflă de câteva ori înainte de a o duce la gură. I-am întins punga, ca să mai ia una.

— Ai fost vreodată cu cortul?

— Nu, dar îmi închipui că se aseamănă cu o noapte petrecută în dubiţă.

— Nu, este cu totul altceva.

Luca îşi ţinu furculiţa lângă a mea, deasupra flăcării.

— Dubiţa ta nu este un cort, iar tu ai înnoptat pe locul din parcarea din faţa campusului universitar, nu într-o pădure.

— Însă am dormit pe o saltea foarte subţire, nu aveam bucătărie şi, de fiecare dată când doream să fac un duş, trebuia să mă furişez în căminul de studenţi.

Pe buze îi apăru un zâmbet fin.

— Îmi amintesc. Îţi era teamă să nu te trădez. Am dreptate?

Nu, îmi era frică doar că mi-ai putea face ceva.

— Da, aşa este!

— Niciodată nu te-aş fi trădat, m-a asigurat el, uitându-se insistent la mine.

Dintr-odată, în ochii lui se zărea mai mult decât lumina flăcării lumânării.

Cunoşteam această privire, care îmi dezvăluia ceea ce Luca nu putea să exprime. Şi anume că mă dorea de mult timp. Poate că nu cu aceeaşi intensitate ca acum, însă îi plăcea tot ceea ce vedea la mine. Şi, în timp ce, pe vremea aceea, prezenţa lui îmi provocase panică, astăzi puteam simţi doar o profundă afecţiune, care se manifesta prin furnicături nervoase în tot corpul, urmate de o senzaţie plăcută între picioare. Rememoram cu plăcere momentul în care îşi plimbase limba între picioarele mele. Singura

noastră noapte petrecută împreună mi se întipărise extrem de bine în minte şi eram sigură că, în ciuda întunericului, Luca putea distinge în ochii mei dorinţa profundă, fiindcă pofta din privirea lui era din ce în ce mai evidentă. Cred că acea seară improvizată la flacăra lumânării fusese o greşeală. Stăteam împreună, pe întuneric, rupţi de restul lumii. Oare ce fusese în capul meu?

Am întors repede capul şi mi-am fixat privirea spre bezeaua care prinsese o crustă maronie. Am suflat în ea, ca să nu-mi ard limba şi să nu mă mai gândesc la Luca. Încă mă privea, ceea ce făcea să-mi percep fiecare mişcare ca pe o corvoadă. Nu conta că era vorba de mişcarea pieptului sau a buzelor arcuite când suflam asupra bezelei.

În timp ce încercam să iau cu atenţie bucata dulce de pe furculiţă, Luca scoase un sunet care părea să fie mai mult un mârâit. Am simţit cum o senzaţie plăcută mă fulgeră de-a lungul spatelui, aşa încât aproape că nu am mai fost în stare să înghit bezeaua lipicioasă. Dintr-odată, îmi simţeam gâtul uscat, fiindcă fiecare părticică a corpului meu îi percepea prezenţa. Îi simţeam coapsa caldă lângă a mea, iar piciorul lui stâng presa asupra piciorului meu drept. Cu braţul sprijinit pe canapea, îmi mângâia suav spatele.

Cu zece minute în urmă, percepusem uşor atingerea lui, însă acum o simţeam cu fiecare fibră a corpului. Era o întrebare şi o invitaţie în acelaşi timp, iar subconştientul meu mă făcea să-l resping, însă nu aveam puterea să rostesc cuvintele. Era imposibil să mai fim împreună. Raţional, eram conştientă de asta, însă inima nu mă susţinea deloc.

— Sage, uită-te la mine! îmi ceru el; vocea îi era atât de groasă, încât, din cauza sunetului vijeliei de afară, aproape că nu se deslușea clar.

Am înghiţit cu greu şi mi-am pus furculiţa la o parte.

— Nu este o idee bună.

— De ce nu?

Pentru că mă faci să am pentru tine sentimente care nu ar trebui să existe.

Am închis ochii, însă totul era în zadar, fiindcă inima nu o mai puteam închide. Stătea larg deschisă, ca o rană care sângera din cauza dorinţei de a îl avea lângă mine. Şi, după cât se pare, nu eram singura care simţea acest lucru.

Luca se aplecă spre mine.

Singurul lucru pe care îl ştiu, Sage, era acela că îmi lipseşti.

Braţul lui îmi atingea spatele tot mai intens, iar după o clipă i-am simţit respiraţia pe faţa mea. Avea un miros dulceag, de la bezeaua pe care tocmai o mâncase. Aşteptam să mă sărute, însă nu se întâmpla nimic. Părea să fie foarte departe de mine, şi totuşi foarte aproape. Ceea ce ne despărţea acum erau doar zgomotul ploii şi trăsnetele furtunii, care păreau să electrizeze atmosfera. Îmi simţeam inima cum bate cu putere, şi fiecare bătaie era ca un val de electricitate, dulce şi plină de dorinţă, între coapse.

Simţeam că mă cuprinde disperarea şi, chiar când eram pe punctul să cred că nimic nu se va întâmpla între noi, am simţit o mângâiere pe bărbie. Fără să vreau, mi-am deschis pleoapele şi m-am uitat în ochii lui, aflaţi la doar câţiva centimetri de mine. Cu degetele călduţe îmi mângâia obrazul. Îmi gâdila uşor pielea, ceea ce nu îmi provoca râsul, şi se uita intens la mine, iar în privirea lui nu puteam citi decât o dorinţă imensă. Chiar dacă tot ceea ce simţea era atât de profund, expresia din privire mi-a rămas destul de rigidă.

Îşi plimbă degetul cel mare deasupra buzelor mele. Cu o urmă de ezitare, încerca să le descopere, apropiindu-se tot mai mult de mine, până când vârful nasului lui îl atinse pe al

meu. Am simţit cum tot corpul mi se încordează în momentul în care gura lui atinse degetul care îl despărţea de gura mea. Îmi lăsa suficient timp să mă retrag, în cazul în care nu doream acel lucru. Să mă retrag şi să nu accept ca sentimentele să ne unească din nou.

Mi-am strâns pumnii. Era ultima încercare penibilă de a-mi determina mintea să preia conducerea, însă mi-am dat repede seama că nu îmi mai rămăsese nicio fărâmă de raţiune. Nimic pe lumea aceasta nu mă mai putea reţine să îl sărut. Şi, înainte de a duce gândul la final, îşi trase degetul cel mare şi îşi lipi buzele de ale mele.

A fost un sărut tandru. Pumnii începeau să mi se desfacă şi am închis ochii. Simţeam dorinţa care îi ardea interiorul. Voiam doar să-l descopăr şi eu cu toate simţurile mele. Buzele lui erau la fel de dulci ca în imaginaţia mea, iar din cauză că lucrase în bibliotecă, mirosea uşor a transpiraţie şi a praf de cărţi. Nu exista un miros care să i se potrivească mai bine.

Am oftat. Mi-am deschis gura şi, chiar dacă limbile ni s-au întâlnit, am încercat să lăsăm sărutul să nu devină prea sălbatic. Mâna îi alunecase de pe obrajii mei şi se sprijinea acum discret pe gât, în timp ce degetele mele îi atingeau tivul tricoului. Totuşi, de data aceasta, nu mai trebuia să îl ţin lângă mine, ca la ultimul nostru sărut, în bucătărie, fiindcă în acea seară nu mai pleca niciunde. Ne-am sărutat ca şi când am fi avut tot timpul din lume. Acum, totul era perfect.

Fără să se grăbească, şi-a lăsat mâna să alunece de pe gâtul meu spre claviculă, iar în final spre sâni. Fiindcă nu purtam sutien, mi se simţeau sfârcurile prin materialul subţire al pijamalei. Am oftat, iar corpul a început să mi se destindă. În ciuda sentimentelor contradictorii care mă dominaseră în tot acel timp, eram în acel moment exact

acolo unde îmi doream. Îl voiam pe Luca. Aveam nevoie de el. Şi nu puteam lăsa la o parte faptul că acelaşi lucru îl simţea şi el pentru mine. Încă nu eram pregătiţi să renunţăm unul la celălalt, sau poate că aveam nevoie de încă o noapte împreună, ca să punem capăt acelei situaţii. Ca să ne stăpânim dorul de celălalt şi să ne luăm rămas bun de la ceea ce avusesem şi nu mai puteam avea vreodată. Însă pentru mine nu conta dacă mă certam cu el sau dacă nu îmi mai adresa vreun cuvânt; el era cel pe care îl iubeam şi nu l-aş fi putut uita niciodată. Atingerile şi privirea lui îmi dezvăluiau încă o dată că, în interiorul lui, nutrea aceleaşi sentimente.

În momentul în care am prins tivul tricoului şi am încercat să-l ridic, şi-a luat mâna de pe pieptul meu şi şi-a ridicat braţele. Printr-o mişcare rapidă, i-am dat tricoul jos. Respiram cu greu în timp ce îi admiram pielea corpului care, în bătaia flăcării lumânării, părea să lucească. Nu am putut să savurez prea mult ceea ce vedeam, fiindcă am simţit din nou gura lui luând-o în posesie pe a mea şi topindu-se într-un sărut ce parcă îmi opri inima în loc.

Am auzit zgomotul picioarelor mesei hârşâite pe podea în momentul în care Luca a împins măsuţa din faţa canapelei şi s-a întors peste mine. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui şi, cu vârfurile degetelor, am savurat senzaţia caldă a pielii. Mi-am plimbat degetele lent, până la buric. A scos un mormăit de mulţumire şi mi-a apucat cu putere şoldurile. Mâinile lui au zăbovit acolo un moment, în timp ce noi ne pierdeam din nou într-un sărut. Încercam să memorez fiecare detaliu al timpului petrecut împreună, astfel încât să-mi pot aminti pentru totdeauna acele momente frumoase.

În cele din urmă, Luca îşi plimbă mâinile pe sub maioul meu, până la baza sânilor. Am oftat, în timp ce îmi săruta gâtul.

— Ai idee de câte ori îmi mi-am imaginat că fac asta după ce m-ai părăsit în Brinson? m-a întrebat Luca, vorbind cu o voce răguşită; în cuvintele lui nu era nicio urmă de reproş.

Am oftat în momentul în care degetele sale mi-au atins sfârcurile.

— Nu!

— De multe ori, poate prea des, spuse Luca, sărutându-mi cu pasiune gâtul.

Am încuviinţat şi asta a fost tot. Mi-am lăsat capul pe spate şi mi-am muşcat buza inferioară, pentru a-mi reţine gâfâitul care ameninţa acum să iasă din mine, în timp ce Luca, prin degetele şi cu buzele lui, mă făcea să-mi pierd şi ultimul strop de raţiune. Fiecare atingere a lui era suavă şi calculată, însă eu voiam mai mult. I-am pipăit pantalonii şi am încercat să deschid primul nasture. Nu a durat mult până am reuşit, iar după ce am deschis şi fermoarul, mi-am strecurat mâna în boxerii lui, chiar deasupra erecţiei sale fierbinţi.

— La naiba, Sage!…

Gemu şi îşi mişcă de plăcere şoldurile.

Am început să-i frec erecţia, într-un ritm lent, care îl făcu să se cutremure.

Gura şi mâinile lui zăboveau nemişcate pe corpul meu. Se predă mişcărilor mele rapide, şi încă o dată am fost fascinată de ceea ce puteam declanşa în el. Respiraţia îi devenea din ce în ce mai greoaie şi îşi închise ochii, încruntându-se, ca şi când ar fi vrut să se concentreze mai bine asupra mea.

L-am privit fără niciun pic de reţinere sau de ruşine. Fuseserăm împreună doar o singură dată, de aceea aş fi luat cu mine fiecare moment trăit. Luca arăta uimitor în acel

moment, şi mi-ar fi plăcut să-l fac să trăiască plăcerea atât de mult dorită. Dar asta ar fi dus la un sfârşit rapid, iar eu nu eram pregătită să mă opresc. Aşa că mi-am scos încet mâna din boxeri, ceea ce îl făcu să ofteze, iar geamătul lui era unul de uşurare şi, în acelaşi timp, de disperare. Mi-am lipit buzele de ale lui, pentru a-i da de înţeles că încă nu se terminase.

Începu să-mi exploreze din nou cu mâinile fiecare centimetru al corpului, şi m-am întrebat dacă bănuia că tot ceea ce se întâmpla în acel moment era doar un rămas bun. Am încercat însă să-mi alung repede gândul şi, în schimb, am cedat în totalitate sărutărilor lui, dar şi senzaţiei plăcute provocate de degetele lui curioase, furişate acum în pantalonii pijamalei mele.

Un fior îmi străbătu tot corpul până la locul excitant dintre picioarele mele, care îl dorea cu ardoare. Mi-am lăsat coapsele să se destindă, iar printre buze îmi scăpă un geamăt fierbinte în momentul în care degetele lui îmi atinseră partea umedă dintre picioare. A început să mă maseze cu mişcări lente, circulare, care îmi erau atât de familiare.

De fiecare dată când mă săruta, simţeam cum tot corpul mi se încordează.

Mi-am înfipt degetele în umerii lui şi am oftat în apropierea gurii sale. Pe buze i-a apărut un zâmbet de mulţumire. Nu numai că îmi provoca plăcere, dar cu fiecare atingere îmi demonstra că nimic din ceea ce se întâmplase între noi la Crăciun nu schimbase sentimentele pe care le simţeam unul pentru celălalt.

Acea noapte ar fi trebuit să pună capăt relaţiei dintre noi, însă în momentul în care degetele i-au pătruns în mine, mi-am dat seama că nu ştiam cum aş fi putut trăi fără

apropierea lui. Gândul de a fi fără el îmi provoca o durere în piept. Şi nu era vorba doar de apropierea fizică, ci era mai mult decât atât. Niciodată în viaţa mea nu mai simţisem o legătură atât de puternică faţă de o altă persoană. Era ca şi cum Luca ar fi devenit o parte din mine în momentul în care, fără să ştie, mă ajutase să mă regăsesc după anii pe care Alan îi spulberase. Fiecare părticică din mine era importantă pentru a-mi putea trăi normal viaţa.

Am scos un scâncet şi mi-am înfăşurat mai strâns braţele în jurul lui Luca. Sărutul nostru devenise neregulat şi înfocat, iar când am deschis gura, am observat un gust sărat pe limbă. La început, nu am înţeles ce se întâmpla, însă mi-am dat seama că îmi gustam propriile lacrimi. De ce plângeam oare?

Luca părea să observe şi el ceva. Înainte să se oprească din a mă săruta, am simţit schimbarea din atitudinea lui. Am încercat să nu clipesc, pentru a-mi reţine lacrimile care ameninţau să îmi curgă pe obraji. Însă era imposibil. Nu mă puteam stăpâni să nu plâng.

— Sage?

În vocea lui era o urmă de o îngrijorare şi îşi retrase degetele.

— Te-am rănit?

Am scuturat din cap, însă buzele au început să-mi tremure. Se instalase în acel moment o oarecare distanţă între noi, deşi era ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit. Voiam să-i savurez prezenţa nu doar în seara aceea, şi tocmai asta era problema.

Am respirat cu greu, ceea ce l-a făcut să-mi pună o mână pe umăr. Gestul nu avea nimic sexual în sine, nici măcar când îşi lăsă degetele să rătăcească peste corpul meu, pentru ca, într-un final, să îmi mângâie spatele în cercuri liniştitoare.

— Totul este bine. Nu trebuie să facem ceea ce nu doreşti. Nu te-aş forţa niciodată…

— Ştiu, l-am întrerupt, ridicând privirea, în speranţa că întunericul avea să îmi ascundă ochii roşii şi umflaţi. Dar eu vreau asta. Îmi doresc cu adevărat.

Poate mult prea mult.

Luca îşi strânse buzele şi mă examină cu atenţie. În expresia feţei se ivi o urmă de îndoială. Nu credea ceea ce spuneam.

Am suspinat din nou. Doamne, eram o adevărată catastrofă. Toate minciunile, ruperea relaţiilor noastre, toate certurile dintre noi. Iar acum, asta. Ce se întâmplase cu mine? De ce nu mă puteam comporta normal? Răspunsul era simplu: pentru că îl iubeam.

Îl iubeam cu adevărat.

Nu era un fapt copleşitor care îmi înmuia genunchii, pentru că întotdeauna fusesem conştientă de sentimentele mele. Însă, până atunci, nu analizasem cuvintele atât de bine cum o făceam în acel moment. Îl iubeam şi toată fiinţa mea avea nevoie de el. Nu era de mirare că inima învingea mereu raţiunea, amăgindu-mă că o singură noapte petrecută lângă el ar fi fost de ajuns să stingă focul care ardea în interiorul meu.

— Mai bine ai pleca acum! am spus, şi mi-am tras genunchii la piept, fără a mă uita în ochii lui, fiindcă îmi era teamă că voi ceda dacă îi voi întâlni privirea.

Totuşi, nu m-a ascultat, ci s-a postat intenţionat în faţa mea, astfel încât acum nu îl mai puteam evita. Am simţit un nod în gât când i-am zărit îngrijorarea pe faţă.

— Nu poţi vorbi serios!

Mă privi cu atenţie, iar eu m-am întrebat ce vedea la mine. Nu puteam să-i deslușesc cu precizie expresia feţei,

fiindcă stătea acum cu spatele la flacăra lumânării.

— Te rog! Am nevoie de timp pentru mine!

A scuturat din cap.

— Uită de asta! În niciun caz nu te las singură. Tocmai am…

Încercă să-şi găsească vorbele şi arătă spre el, apoi spre mine, ca şi când nu ar fi fost sigur cum trebuia să catalogheze ceea ce tocmai se întâmplase între noi.

— Şi acum îmi ceri să te las aici, trântită pe podea, plângând?

Am oftat.

— Nu sunt trântită pe podea. După cum vezi, şed.

Luca scoase un pufăit.

— Ştii la ce mă refer. Ce se întâmplă, de fapt?

— Nimic!

— Nu mă minţi!

Am tăcut.

Îmi înghionti suav genunchii.

— Hai, spune! Putem să vorbim despre orice.

Dar nu şi despre asta.

Nu puteam să îi spun că plângeam fiindcă îl iubeam prea mult şi pentru că realizasem că nu aş fi suportat ideea să mai fiu doar o singură dată cu el. Pentru că, dacă i-aş fi mărturisit acel lucru, probabil că ori mi-ar fi spus să plec din viaţa lui pentru că îl minţeam, ori mi-ar fi împărtăşit sentimentele lui, şi atunci m-aş fi văzut din nou în situaţia în care ar fi trebuit să mă despart de el. Şi asta pentru că nimic nu se schimbase în promisiunea pe care i-o făcusem lui Alan. Nu aveam idee care dintre cele două posibilităţi ar fi făcut mai mult rău.

Capitolul 23

— Bine, dacă tu nu vrei să vorbeşti, o să încep eu.

Fără să se mai chinuie să-şi îmbrace tricoul şi să-şi închidă pantalonii, Luca se trânti pe jos, lângă mine. Se aşeză umăr în umăr cu mine, îşi strânse şi el genunchii la piept şi şi-i cuprinse cu braţele.

— Nu m-am culcat cu Grace.

— Cum? am întrebat mirată; mărturisirea lui mă luase pe nepregătite. Dar ai zis că…

— Ştiu ce am zis. Şi este adevărat. M-am culcat cu alta, la scurt timp după Crăciun. Eram suficient de beat încât să uit de sentimentele pentru tine şi suficient de treaz ca să mă excit, zise Luca, fără să mă slăbească din ochi; un sentiment pe care nu l-am putut caracteriza – să fi fost oare scârbă? – îi întuneca expresia feţei. Am crezut că, dacă sunt cu alta, am să te pot uita.

— Şi a funcţionat? am insistat eu.

Luca zâmbi uşor în colţul gurii.

— Tu ce crezi?

L-am privit în lumina tremurândă a lumânării, care făcea ca totul să pară difuz şi crepuscular. Apoi, un fulger lumină încăperea în spatele nostru şi îmi permise, pentru o frântură de secundă, să citesc răspunsul în ochii lui.

— Nu, nu a funcţionat!

— Sigur că nu, zise Luca, şi zâmbi larg. Nici nu vreau să te uit, Sage. Regret până şi faptul că am încercat cu fata cealaltă şi cu Grace.

— Cum aşa?

— Răspunsul îl ştii.

— Eram… despărţiţi.

Suntem despărţiţi, m-am corectat în minte, dar nu am adăugat corectura, pentru a nu atrage atenţia spre greşeala făcută din cauza trădării inimii mele.

Luca îşi lăsă capul pe spetează canapelei şi privi spre tavan.

— În mod raţional, înţeleg asta, dar nu am simţit aşa, oftă el. Îţi aminteşti de episoadele din *Friends,* în care Rachel şi Ross au făcut o pauză în relaţia lor, iar Rachel era pregătită să-l primească înapoi, dar se decide să nu o facă, după ce află că el a avut o altă relaţie cu altcineva? Cea mai mare teamă a mea a fost că ni se va întâmpla şi nouă acelaşi lucru.

Ar fi trebuit să-l întrerup pe Luca şi să-i spun ca noi nu aveam o pauză în relaţie, ci că relaţia noastră se sfârşise cu totul. Eu eram eu şi el era el. Iar motivele despărţirii noastre, pe care mi le derulam fără încetare în gând, nu se schimbaseră cu nimic. Totuşi, l-am lăsat să vorbească mai departe.

— Poate că acum e prea târziu, dar vreau ca tu să ştii. Şi, mai mult decât acea aventură de o noapte, regret treaba cu Grace. Nu am vrut să vă fac rău niciuneia din voi, şi nici nu am ştiut că vei fi la petrecerea de Revelion. Dar am avut nevoie de cineva, pentru că nu am vrut să fiu singur de Anul Nou. M-am gândit că, dacă voi merge cu Grace la petrecere, voi fi fericit, dar nu a fost aşa.

Privi în flacăra lumânării şi trase adânc aer în piept.

— Să fiu sincer, nu am fost deloc fericit în ultima vreme. Nu fără tine.

Tunetele bubuiră afară de câteva ori şi mai multe bătăi ale inimilor se făcură simţite, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva. Amuţisem şi, în ciuda multelor cuvinte din capul meu, nu reuşeam să exprim ceea ce simţeam. Vinovăţie,

suferință, înțelegere, ușurare, bucurie și multe altele. Luca nu mă forța să răspund. Stătea liniștit lângă mine, ca și când s-ar fi temut că un gest greșit ar fi putut să mă alunge. N-ar fi reușit. Eram țintuită în loc nu numai de prezența lui, ci și de destăinuirile pe care mi le făcuse.

Pur și simplu nu știam ce să răspund. Mintea mea nu era în stare să exprime gândurile în cuvinte. Am înghițit greu, în timp ce mâna mea îi căuta mâna. Degetele noastre s-au atins temătoare, iar Luca s-a uitat spre mâinile noastre, unindu-le pe genunchiul lui. Degetul meu mare îi mângâie blând genunchiul. Un gest nevinovat, care în alte condiții nu ar fi însemnat mare lucru. Dar nu aici. Nu acum. Nu între noi.

— Sufăr de atacuri de panică.

Vorbele îmi ieșiră din gură ca un croncănit răgușit. Neașteptat și stângace, nici nu era de fapt ce intenționasem să spun. Pulsul mi se înteți și, în același timp, un val de nesiguranță mă cuprinse. Ce făcusem? Stomacul mi se strânse într-atât de mult, încât am gemut de durere. Mi-am mușcat buza de jos și am vrut să mă retrag, dar nu mi-a reușit mare lucru. Luca îmi reținu mâna cu o hotărâre care, fără să fie agresivă, mă făcu să mă opresc.

— Ce ai zis?

Vocea lui părea atât de îndepărtată, încât ajungea la mine ca printr-un zid de ceață, dar din tonul lui era limpede că înțelesese de la început ce spusesem, iar acum căuta doar o confirmare, surprins de dezvăluirea mea.

Am închis ochii și am inspirat adânc. Degetele îmi tremurau și simțeam cum mâna lui Luca o strângea pe a mea.

— Eu…

La naiba! De ce era așa de greu cu el? De ce nu puteam să-i spun ceea ce le spusesem altora și doamnei doctor

Montry? *Pentru că este important ce gândeşte Luca despre tine, şi pentru că nu poţi să-i întorci aşa de simplu spatele, şi pentru că îţi este teamă că nu te va înţelege.*

— Sage? întrebă el temător.

Am deschis ochii. Încă nu ajunsesem în momentul în care să-l pot privi, dar ţintuiam cu privirea mâinile noastre, încercând să folosesc apropierea lui şi senzaţia degetelor sale pe pielea mea ca să revin cu picioarele pe pământ.

— Sunt bolnavă! am zis eu, arătând spre cap. Aici!

Au trecut secunde în care Luca nu a răspuns, şi cu fiecare clipit deveneam tot mai agitată, până ce nu am mai putut să rămân aşezată. Aş fi vrut să-i dau timp să proceseze cele spuse. Aş fi făcut-o, dacă nu ar fi fost subconştientul meu, care îşi imagina cum el râde cinic, cu chipul scârbit, şi-mi spune că nu mai vrea să aibă de-a face cu mine.

Totuşi, Luca nu îmi dădu drumul. Tăcerea dintre noi deveni mai adâncă, în timp ce afară furtuna se mai linişti.

— De ce ţi-e frică? întrebă el într-un sfârşit; neliniştea răsuna în timbrul vocii lui, ca şi când nu era sigur dacă era bine să pună întrebarea aceea.

— De oameni.

— Bine!

— De bărbaţi, să fiu mai exactă.

Încuviinţă.

— De ce?

Cuvintele erau simple, însă întrebarea era foarte grea.

— E dificil de explicat, am rostit, apoi mi-am dres vocea şi mi-am mişcat degetele în mâna lui. Mă intimidaţi!

Luca rămase absolut nemişcat. Sigur că nu era uşor pentru el să fie confruntat cu adevărul acela. Totuşi, nu păru să mă judece, ci părea că încerca sincer să mă înţeleagă şi să priceapă ce se întâmplă cu mine. Iar eu voiam să-l ajut.

— Dar de mine nu îţi este frică, nu-i aşa?

— Ce? Nu! am scuturat din cap, apoi am repetat cu şi mai multă convingere. În niciun caz!

— Bine!

Îşi strânse buzele şi inspiră adânc. Îngrijorarea şi năuceala, dar şi o oarecare uşurare, i se puteau citi în ochi.

— Asta este bine.

— La început, mi-a fost frică, am recunoscut. Deci, nu ai fost o excepţie, până când te-am cunoscut mai bine.

Se uita la mine. Îşi plimba întrebător privirea peste chipul meu, însă nu mă privea ca pe o străină nebună. Totuşi, în ciuda mărturisirii mele, mă vedea *pe mine.*

— Şi după aceea?

— După aceea, ai devenit o excepţie.

Nu trebuia să explic ce voiam să zic cu asta. El înţelegea; niciodată nu permisesem de bunăvoie unui alt bărbat să se apropie atât de mult de mine.

Un zâmbet discret apăru pe faţa lui Luca, înainte să se aplece spre mine şi să mă sărute dulce pe buze. Am închis ochii, savurând încurajarea adusă de acel gest, care îmi alunga toate temerile referitoare la reacţia lui Luca.

După sărut, îmi eliberă mâna, ca să-şi îmbrace tricoul şi să împingă canapeaua la locul ei. Desfăcu pătura bunicii mele şi o întinse fără niciun cuvânt peste amândoi, apropiindu-ne cât de mult era posibil. Apoi înţepă cu furculiţa două bezele şi îmi dădu una mie. Am ţinut-o peste flacăra lumânării şi am vorbit. Luca mi-a pus o mulţime de întrebări. În ce situaţie nu mă simţeam confortabil? De când aveam atacurile de panică? Şi cum mă descurcasem cu ele la universitate? Voia să afle totul şi să mă înţeleagă, ceea ce însemna mult pentru mine. Numai o întrebare nu puse, deşi o puteam zări în ochii lui, şi îi eram recunoscătoare pentru

asta. Căci nu știam cum i-aș fi putut explica rolul panicii mele în despărțirea noastră, fără să-l aduc în scenă pe Alan.

— Cine mai știe despre asta? întrebă Luca, și își scutură furculița, ca să se răcească bezeaua prăjită.

— Nu prea mulți.

Am înțepat cu furculița în punga pe jumătate goală, înainte să o duc din nou spre flacără. Aroma de zahăr caramelizat se simțea în aer. Îmi era tot mai ușor să vorbesc despre asta cu Luca, pentru că el îmi ușura efortul.

— Numai Megan și Connor, iar acum, tu.

— Connor?

Am ezitat. Nu lămurisem cu Connor cât și ce puteam să le spunem celor din cercul nostru și cât ar fi trebuit să știe fiecare. Se pare că el vorbise cu Aaron despre dificultățile lui la citit și la scris, dar oare asta însemna că erau incluși și ceilalți prieteni ai noștri? Ultimul lucru pe care îl voiam era să-l expun în fața lui Luca.

— Este o poveste lungă.

— De asta sunteți acum cei mai buni prieteni?

— Așa s-ar putea spune.

— Dar nu este nimic mai mult decât atât?

— Nu! Ți-am zis asta doar.

— Voiam să o mai aud o dată.

Luca ridică dramatic din umeri și își împinse bezeaua în gură, fără să mă slăbească din ochi.

— Nesiguranța nu îți șade bine.

— Încerc doar să nu mai fiu atât de arogant și de egoist.

Deodată, ușa de la intrare se deschise. Am tresărit de spaimă, apoi am văzut-o pe April intrând, cu părul ud leoarcă.

— Tu ce cauți acasă? o întrebă Luca.

— Petrecerea s-a anulat, explică April, dezbrăcându-se

de haina udă, de pe care apa se scurgea şiroaie. Pe bune. S-a luat curentul şi, cu atâţia oameni beţi, devenise un haos total.

M-am ridicat.

— Ce s-a întâmplat?

April îşi dezbrăcă repede ciorapii.

— După ce s-a luat lumina, câţiva invitaţi s-au panicat, ceea ce a dus la o uşoară isterie generală, până ce un individ a trecut, cu capul înainte, printr-un perete din sticlă. Au fost nevoiţi să sune la ambulanţă. A apărut şi poliţia. Iar acum, sunt aici.

— Se pare că ai avut o seară spectaculoasă, am zis eu.

— Într-adevăr! Păcat că nu mi-am ascultat instinctul şi nu am rămas acasă.

Oftă şi păru în sfârşit să realizeze că eu şi Luca eram acolo. Se uita de la mine la fratele ei, la lumânarea de pe masă şi la pătura de pe umerii noştri. Imaginea pe care o transmiteam era evidentă. Şi era o imagine unde o a treia persoană nu-şi avea locul. Totuşi, nu voiam să o expediez pe April în camera ei, după ce îi furasem singura lumânare pe care o avea.

— O bezea? am întrebat.

S-a gândit puţin, apoi s-a aşezat în spatele nostru, pe canapea, cu picioarele încrucişate. I-am înfundat o bezea în gură cu furculiţa mea. A savurat-o.

— A cui idee a fost asta?

Luca arătă spre mine.

— Cina mea este pe jumătate dezgheţată în cuptor.

— Între timp, trebuie să fie şi pizza ta complet dezgheţată.

— Moale şi apoasă, la temperatura camerei. Exact aşa cum îmi place.

Luca se uită primprejur, de parcă ar fi vrut să afle cât

era ceasul, până să-şi dea seama că toate ecranele electronice erau stinse.

— Curentul s-a întrerupt de ceva vreme.

— Nu pot fi mai mult decât câteva ore.

April îmi luă furculiţa din mână şi se aplecă spre punga cu bezele, ca să-şi mai prăjească una.

— Cu toate astea, nu o duceţi prea rău aici. Cam despre ce aţi vorbit?

— Aaa… m-am bâlbâit eu. Noi…

— Despre una, despre alta, îmi veni în ajutor Luca; se trase de lângă mine, ca să-i facă loc lui April, care se întinsese peste noi ca să-şi poată ţine furculiţa la lumânare. Sage mi-a povestit că vrei să scrii pe un blog?

April îmi aruncă o privire răutăcioasă.

— Mă gândeam la asta.

— Ce te opreşte?

Am alunecat iarăşi într-o discuţie despre mulţimea de bloguri despre modă existente, şi despre faptul că April nu vedea niciun motiv pentru care cineva l-ar fi citit tocmai pe al ei. Luca vedea lucrurile ca mine, şi am încercat toţi trei să analizam pe toate feţele argumentele pro şi contra, până le-am epuizat şi am început să ne învârtim în cerc.

April se cufunda cu spatele în pernele canapelei.

— Nu vreţi să ne uitam la un serial?

Luca se întoarse spre sora sa.

— Nu avem curent. Ai uitat? Sau crezi că stăm degeaba pe întuneric?

Arătă spre lumânarea care se micşorase şi nu avea să mai lumineze pentru mult timp.

— Nu, dar am un laptop cu baterie, deşteptule!

— Sper că înţelegi că, dacă nu avem curent, nu este nici internet.

— Ha! April îi băgă un deget în faţă şi i-l apăsă între sprâncene. Şi exact de asta am descărcat deja câteva episoade.

El îi împinse mâna.

— Episoade din ce?

— *Stranger Things!*

— Sună bine, dar să nu vă apuce frica.

— Ai mai bine grijă să nu te apuce pe tine, ameninţă April, şi se uită la mine. Sage?

Văzusem de mai multe ori trailerul pe Netflix, dar nu văzusem niciun episod şi nu aveam habar despre ce era vorba, însă dacă April şi Luca voiau să îl vadă, mă supuneam. Ce putea să fie aşa înspăimântător?

— Da, desigur!

— Grozav!

April sări de pe canapea, înşfăcă lumânarea de pe masă şi ţâşni spre camera ei. Pe mine şi pe Luca ne lăsă în întuneric, dar nu pentru mult timp. Câteva secunde mai târziu, apăru cu laptopul, puse iar lumânarea pe masă şi se trânti pe canapea. În luciul ochilor ei, vedeam ecranul laptopului pornit.

— Ai un e-mail nou, observă April.

Mi-am îndreptat capul şi am privit-o. Deoarece Luca avea propriul laptop, nu putea decât să se refere la mine.

— Am crezut că nu merge internetul.

— Probabil că a intrat înainte să cadă curentul.

— Nu contează, am făcut eu cu o mişcare de refuz din mână. Citesc mâine.

— Eşti sigură? Este marcat ca fiind important. De la unul, Alan.

Am înţepenit. Nici măcar pătura bunicii nu mă putea apăra de fiorii reci pe care i-am simţit de-a lungul coloanei

vertebrale. Simţeam că mesajul mă paralizează. Mai mult, mă îngrozea faptul că auzeam numele lui din gura lui April şi simţeam reacţia lui Luca legată de asta. I se încordară toţi muşchii. Aproape că uitasem că el mai citise un e-mail al lui Alan. Mi se făcea rău, gândindu-mă cât de aproape se aflau April şi Luca de Alan şi de adevăr. Cu o simplă apăsare de buton, ar fi ajuns să cunoască adevărul pe care eu jurasem să-l ascund, ca să o protejez pe Nora.

— Da, sunt sigură.

M-am urât pentru cât de uscată îmi era vocea. Mi-am dres glasul.

— Şi nici nu aş putea răspunde acum.

Nu că aş fi avut de gând să fac asta. A doua zi, de dimineaţă, aş fi şters mesajul. Alan nu-mi putea scrie nimic, fiindcă îl interesa ce mai fac. Respectasem înţelegerea, iar din cauza trecutului nostru, mă despărţisem de Luca. Nu-mi putea cere mai mult.

— Bine, ridică April din umeri, apoi începu să butoneze, căutând fişierele cu episoadele salvate.

Am respirat uşurată când, după ce April a găsit fişierele, a pus laptopul din nou pe masă. Un fundal negru, o dată şi un loc apărură pe ecran. Nu am putut citi ce scria. Literele erau înceţoşate, ca de altfel, pentru mine, şi restul episodului. Încă o dată, Alan reuşise să preia controlul asupra minţii mele, iar de data asta nu eram singură. Simţeam privirea lui Luca fixată asupra mea şi auzeam toate întrebările nerostite pe care el mi le ascundea şi pe care speram să nu mi le pună niciodată.

Capitolul 24

Furtuna provocase o avarie serioasă în reţeaua de energie electrică, astfel încât, după trei episoade de *Stranger Things,* laptopul lui April îşi dădu duhul. Încă stăteam în întuneric. Chiar şi lumânarea se stinsese de mult. Am decis să ne culcăm. Ne-am cam împiedicat de una şi de alta, până când, cu ajutorul ecranelor telefoanelor mobile, ne-am găsit fiecare locul.

În sfârşit, zăceam, fără să-mi fie somn, pe canapea. După furtună, se lăsase o linişte mormântală, care mă ajuta să fiu singură cu gândurile mele. Iar acestea se întorceau mereu la Alan şi la e-mailul lui, şi la toate lucrurile pe care le discutasem cu Luca. Nu îmi părea rău că îi povestisem despre fricile mele, dar regretam foarte mult faptul că închisesem pagina de e-mail deschisă pe laptopul lui April. Făcusem tot ce era omeneşte posibil să-l ţin pe Alan la distanţă de Nevada, iar acum reuşise, în acel mod, să pătrundă în minţile prietenilor mei. Eram încă trează pe la două dimineaţa, când, deodată, se porni curentul. Am dat o tură prin apartament şi am stins toate lămpile, mai puţin pe cea din bucătărie. După o scurtă ezitare, m-am decis să-mi fac o cafea. Gândurile despre Alan şi Luca m-ar fi ţinut oricum trează. În timp ce maşina de cafea lucra, am scos pizza decongelată din cuptor şi am aruncat-o la gunoi, pregătindu-mi materialele de care aveam nevoie pentru accesoriile mele.

Câteva minute mai târziu, stăteam cu cafeaua pe canapea şi mă bucuram să testez noile instrumente. Cu noul cleşte profesional, era mult mai uşor să prind sârma şi perlele, aşa că, înfofolită în pătură, am reuşit, în sfârşit, să mă

deconectez. Pentru scurt timp, am fost numai eu şi bijuteriile mele. Am uitat de Alan şi de sentimentele mele pentru Luca, aşa clare şi, totodată, confuze cum erau.

— Hei, de când eşti trează?

Iritată, am ridicat capul şi l-am văzut pe Luca. Somnoros, cu părul zburlit, se rezema de tocul uşii de la camera lui, ca şi când nu ar fi fost în stare să se ţină pe picioare din cauza oboselii. Am clipit şi am privit repede în jur. Ecranul televizorului arăta ora şapte şi treizeci şi şase de minute. Când trecuse timpul?

— De ceva vreme. Nu am mai putut să dorm. Dar tu de ce eşti treaz la ora asta? am răspuns eu, ca să nu îi las timp să întrebe de e-mailul care încă mă aştepta în căsuţa poştală electronică.

— Gavin vine să mă ia, mergem cu Captain la o întâlnire pentru câini.

— Ooo, ce drăguţi sunteţi!

Luca pufni ironic, ca şi când comentariul meu l-ar fi jignit, însă intră în baie cu un zâmbet pe buze. După ce mă scosese din transa mea, am decis să fac o pauză. M-am îmbrăcat şi am băgat câteva baghete la cuptor, în timp ce îmi făceam a patra cafea.

De abia ieşise Luca din baie, că am auzit soneria. Cu părul încă ud, îşi luă o baghetă şi mă sărută în grabă pe buze. Era un gest obişnuit, la care nu părea să se fi gândit prea mult, aşa că, până să mă dezmeticesc, el deja ieşise pe uşă, iar eu rămăsesem cu inima bătându-mi tare în piept şi cu buzele usturânde.

Mi-am mâncat micul dejun, pentru ca apoi să mă furişez în camera lui Luca şi să-i iau laptopul ca să şterg e-mailul de la Alan şi să mi-l scot din cap. Mi-l trimisese cu o seară în urmă, cu puţin înainte să se ia curentul. Titlul suna aşa:

Trebuie să vorbim.

Cu toate că nu mai voiam să mă las influenţată de bărbatul acela, care se afla la mii de kilometri de mine, îmi tremurau degetele când mişcăm cursorul pe ecran. O parte din mine se temea ca în mesaj să nu fie ceva important, însă în dimineaţa aceea învinse raţiunea. Mai întâi am trimis mesajul în coşul de gunoi, înainte să-l golesc pe acesta, ca nu cumva să-mi treacă prin cap să-l mut înapoi în folderul principal.

După ce am rezolvat asta, am răsuflat uşurată şi am început să citesc celelalte e-mailuri. Cinci dintre cei cărora le trimisesem mesaje pentru locuinţele pentru studenţi îmi răspunseseră. Erau trei refuzuri, dar şi două invitaţii la o vizionare. Am răspuns, ca să stabilim un termen. Cu toate că Luca mă voia acolo, eu îmi doream foarte mult camera mea. O cameră care să fie numai a mea, şi în care să mă pot ascunde şi închide, dacă şi când aveam chef. Din când în când, mă ascundeam în camera lui April, dar nu era acelaşi lucru.

După ce mi-am golit mesageria, m-am uitat şi la contul de Etsy. Intraseră două comenzi. Mi-am notat datele, ca să pot prelucra accesoriile în aceeaşi zi. Lângă pat se adunase un morman de pachetele, care aşteptau să fie duse la poştă.

Am aranjat un pic locuinţa, am dus lenjeria murdară în spălătorie şi am spălat vasele murdare, înainte să mă apuc din nou de bijuteriile mele. Şi, deşi simţeam că degetele îmi obosiseră de la mânuirea cleştelui, am continuat, până când sunetul soneriei m-a trezit din transă. Am pus deoparte piesa la care lucram şi m-am dus la interfon.

— Da?

Niciun răspuns.

— Alo?

Nimic.

Probabil că era o farsă. Tocmai dădeam să mă aşez din nou, când a sunat iar, iar eu am înţeles, în sfârşit, că persoana stătea în faţa uşii. Ciudat. De obicei, vecinii băteau la uşă. Inevitabil, inima a început să-mi bată cu putere. M-am uitat prin vizor şi am zărit imaginea deformată a unei femei. Am respirat uşurată şi am deschis uşa.

— Bună!

— Bună! răspunse femeia pe care n-o mai văzusem niciodată, măsurându-mă din cap până în picioare.

Şi eu am făcut la fel. Părul blond îi cădea neted pe umeri. Avea un nas îngust, care stătea cochet deasupra buzelor rujate în roşu. Vârsta ei era greu de ghicit, pentru că avea o faţă lipsită de expresie, ca de păpuşă, care nu putea fi naturală. Totuşi, am simţit că este prea în vârstă ca să fie una dintre „prietenele" lui Luca. Şi nici pantalonii negri nu se potriveau în context.

— Da? am întrebat eu, nesigură, când femeia continuă să tacă.

Ea dădu din cap.

— Cine sunteţi?

— Aaa, eu sunt Sage! Dumneavoastră cine sunteţi?

N-am primit niciun răspuns, ci doar încă o inspecţie din priviri, şi deodată m-am simţit cam jerpelită în colanţi şi cu puloverul meu lăbărţat de la second-hand. Nici măcar părul nu mi-l pieptănasem.

— Luca şi April nu mai locuiesc aici?

— Oh!

Nu ştiu exact care din vorbele ei au determinat asta, dar dintr-odată am recunoscut-o. Părul blond, trăsăturile fine ale feţei şi ochii gri-verzui care mă priviseră obosiţi azi de dimineaţă.

— Trebuie să fiţi doamna Gibson.

— Chiar eu sunt.

— Scuzaţi-mă pentru că nu v-am recunoscut.

Am încercat să mă adun. O aşteptau Luca şi April pe mama lor? Probabil că nu, altfel nu ar fi plecat, Luca, împreună cu Gavin, la întâlnirea pentru câini. *Sau poate că tocmai de aia a plecat.*

Doamna Gibson îşi drese glasul.

M-am holbat la ea preţ de câteva secunde. Trebuie că mă credea total tâmpită. Am făcut un gest de invitaţie din mână.

— Vreţi să intraţi?

— Nu, o să rămân să stau la uşă.

Chipul ei era atât de lipsit de expresie, încât, pentru un moment, chiar am luat-o în serios, înainte să intre în apartament, dându-mă la o parte cu mâna.

Tocurile ei înalte făceau zgomot pe parchet în timp ce păşea prin sufragerie, măsurând totul din priviri. După chipul ei am înţeles că nu îi plăcea deloc ceea ce vedea.

Am lăsat uşa larg deschisă, în speranţa că doamna Gibson avea să se răzgândească, alegând să plece. Era exact aşa cum mi-o imaginasem. Emily Gilmore era blândă în comparaţie cu ea.

— Luca nu-i acasă, a plecat cu Gavin.

Doamna Gibson îşi puse poşeta pe unul dintre fotolii şi aruncă o privire spre accesoriile mele, care erau împrăştiate pe măsuţa de lângă canapea, înainte să mă privească din nou. Un uşor zâmbet apăru pe buzele ei, însă nu unul prietenos, ci şi mai rece decât până acum. Probabil pentru că voia să ascundă ceva în spatele zâmbetului.

— Încă mai sunt prieteni?

Am încuviinţat şi am închis cu mare atenţie uşa, numai

ca să las impresia că sunt preocupată.

— Înţeleg.

— Iar April încă doarme, am răspuns în grabă.

Informaţia asta o receptă cu o înclinare a capului care nu mai părea atât de duşmănoasă precum cuvintele de mai înainte.

— Să o trezesc?

— Nu, las-o să se odihnească. Precis a avut o săptămână grea.

— Bine!

Nu ştiam ce să înţeleg din răspunsul ei. Ce aştepta de la mine? Să-i ţin companie, până se întorcea Luca sau până când April se trezea de la sine? Asta mai putea dura câteva ore.

— Nu îmi oferiţi ceva de băut? întrebă doamna Gibson, ridicând uşor din sprâncene; era nivelul maxim de mimică pe care i-l permitea botoxul.

— Desigur! Cafea? Ceai? Apă?

Vin? Pentru vin era în mod evident mult prea devreme, deşi aş fi avut cu siguranţă nevoie de o gură.

— Cafea! Neagră!

M-am străduit să zâmbesc.

— Vin imediat!

În drum spre bucătărie, mi-am luat cât am putut de discret mobilul. Am pornit cafetiera şi, în loc să mă întorc în sufragerie, m-am rezemat de tejghea şi i-am scris un sms lui April.

Dacă eşti deja trează, te rog să vii. Am nevoie de ajutor!

Şi apoi unul lui Luca.

Mama ta este aici.

Abia am terminat de trimis al doilea mesaj, că telefonul îmi şi vibră în mână. Mă suna Luca.

— Ce vrei să spui cu „Mama ta este aici”? întrebă el, enervat.

— Vreau să spun ce am scris, am şuşotit eu la telefon, sperând ca Jennifer să nu mă audă printre zgomotele automatului de cafea. Stă în sufragerie.

La celălalt capăt al firului se lăsă liniştea. În fundal se auzeau lătrături de câini.

— Şi ce vrea?

— Nu ştiu. M-am trezit cu ea la uşă.

— De ce ai lăsat-o să intre?

— Ce era să fac? Să o las să stea în faţa uşii?

— Da! răspunse Luca prompt. Ai lăsat Răul să intre în casa noastră.

— E mama ta, nu un demon!

— Habar n-ai ce spui!

Cuvintele lui nu prea mă ajutau să-mi înfrânez nervozitatea. Ezitantă, am spionat sufrageria din priviri. Cu braţele încrucişate, Jennifer stătea în faţa unui raft plin cu cărţile lui Luca. Din profil nu îi puteam vedea trăsăturile, dar întregul corp transmitea un sentiment de nemulţumire. M-am retras în bucătărie, înainte ca ea să mă observe.

— Vii?

— Suntem deja pe drum. Dă-ne douăzeci de minute. Fă un cerc de sare în jurul tău şi spune o rugăciune, asta ar trebui să ajute împotriva demonilor.

Am gâfâit.

— Mersi de pont!

— Cu plăcere!

Luca închise, iar eu am rămas din nou pe cont propriu.

April nu reacţionase la mesajul meu şi nu mă puteam ascunde la infinit în bucătărie. Între timp, cafeaua era gata şi, deşi m-am străduit să scot alcoolul de sub chiuvetă, am mers

din nou în sufragerie, fără să fi băut ceva.

I-am întins doamnei Gibson ceaşca.

— Doriţi să mâncaţi ceva de dimineaţă? Avem baghete.

— Mulţumesc, am mâncat deja!

Sorbi uşor din cafea şi strânse din buze.

— Zahăr?

— Nu!

Puse ceaşca într-o nişă din raftul de cărţi al lui Luca.

Privirea ei o capta din nou pe a mea. M-am chinuit să afişez un zâmbet. Cu fiecare secundă de tăcere dintre noi, situaţia devenea tot mai neplăcută. Nu ştiam ce să zic. Nu ştiam nimic despre femeia aceea, în afară de faptul că era o escroacă şi o mincinoasă. Un început nu tocmai potrivit pentru o discuţie.

— Sunteţi prietena lui Luca? mă întrebă doamna Gibson de sus, şi asta din toate punctele de vedere; era înaltă, ca April, iar tocurile pe care le purta făceau restul.

Am dat din cap că nu.

— Nu suntem împreună.

Ochii doamnei Gibson sclipiră.

— Înţeleg!

— Suntem doar prieteni, am zis eu repede, cu un râs stresat. April, Luca şi cu mine.

Din nou, sprâncenele se ridicară pe chipul lipsit de expresie. Nu credea niciun cuvânt.

— Şi ce faceţi aici, dacă Luca este plecat şi April doarme?

Mi-am dres vocea.

— Şi eu locuiesc aici.

— Sunt numai două dormitoare.

O constatare, nu o întrebare. Stânjenită, am arătat în spatele meu.

— Dorm pe canapea.

Doamna Gibson îşi luă privirea de pe mine şi, pentru prima dată de la începutul discuţiei, am avut senzaţia că pot să respir. Dezaprobând în mod evident, se uită la haosul din jurul canapelei. Pe măsuţă erau împrăştiate accesoriile mele. Haine, şi alte lucruşoare puse în cutii, stăteau grămadă în spatele canapelei.

— De când?

— De la începutul lui ianuarie, am explicat eu.

Nu mințeam. Cel puțin, nu direct. Dar ceva îmi spunea că doamna Gibson nu ar fi reacţionat prea bine dacă ar fi ştiut că dormeam pe canapea, cu scurte întreruperi, de la începutul verii.

— Îmi caut deja o nouă locuinţă.

— Sunt bijuteriile dumneavoastră? întrebă, arătând spre măsuţă.

Am încuviinţat. În sfârşit, ne îndepărtam de tema periculoasă.

— Vă plac?

— Sunt drăguţe.

Colţurile ridicate ale gurii ei nu coborâseră cu nici măcar un milimetru, dar mimica feţei era evidentă. Nu îi plăceau. Nu mă deranja. Fiecare cu gustul lui şi, până la urmă, ea nici nu era în grupul meu ţintă de clienţi. Inelele aurite, cu piatră mare, de pe mâna ei, păreau adevărate.

— La cerere, fac şi produse personalizate.

Doamna Gibson scutură lent din cap.

— Deci, sunteţi studentă?

— Da!

— Domeniul principal?

— Psihologie!

— Drăguţ!

Iarăşi. Acel cuvânt, ca şi celelalte, numai „drăguţ” nu suna. Când Megan vorbea în felul acela, o puteam înţelege. Aprecia lucruri pentru ea însăşi, dar nu le privea cu superioritate. Doamna Gibson făcea exact opusul, şi nu înţelegeam de ce.

— Ştiţi deja ce o să faceţi după ce terminaţi studiile de psihologie?

— Aş dori să lucrez cu copii şi tineri din familii cu probleme.

— Proveniţi dintr-o astfel de familie?

Era cât pe ce să rămân cu gura căscată. Chiar mă întrebase lucrul acela? Aşa, dintr-odată? Fără preaviz?

— Poftim? m-am bâlbâit eu.

— Proveniţi dintr-o familie cu probleme? întrebă ea din nou, fără menajamente.

Nu ştiu ce te priveşte.

Răspunsul obraznic îmi stătea pe limbă, dar m-am abţinut. Ultimul lucru pe care mi-l doream era o ceartă cu femeia aceea. Speram că avea să dispară în curând.

— Nu are fiecare familie problemele ei? am rostit eu filosofic, cu o voce cât mai dulce posibil.

Poate că îmi înţelegea jocul, căci pentru o milisecundă am crezut că zăresc în ochii ei o emoţie, nedominată de dispreţ şi distanţă. Sentimentul dispăru însă la fel de repede cum apăruse, iar în urmă rămase numai răceala.

Am auzit gălăgie pe casa scărilor, apoi cheia rotindu-se în broască, înainte ca aceasta să se deschidă larg şi brutal.

Luca părea enervat. Obrajii îi erau roşii şi părul zbârlit de la vânt. Aruncă o privire în încăpere, trecând peste mine, direct spre mama lui. Zâmbetul care îi apăru pe chip semăna cu un rânjet.

— Salut, Jennifer!

Închise uşa în urma lui. O linişte suspectă se simţea în mişcările lui, când trecu prin cameră spre mama lui.

— Luca! îl salută ea.

Zâmbetul ei fals nu se schimbă. El se opri în faţa ei, iar ea îi puse mâinile pe umeri, în timp ce simula sărutări pe obraji, fără însă să-l atingă. Cu toate astea, gestul ei avea, în comparaţie cu tot ce văzusem până acum, un iz iubitor. Luca se supuse, fără reacţie.

— Ce mai faci?

— Bine!

Răspunsul monosilabic veni rapid, ca glonţul unui pistol. Luca se dădu uşor înapoi şi îşi încrucişă braţele peste piept.

Era imposibil să nu observi cât de stânjenit se simţea. I-aş fi pus un braţ peste umeri, dar nu am vrut să-i dau doamnei Gibson şansa să îşi reverse asupra lui dispreţul faţă de mine.

— Ce faci aici?

— Îmi vizitez copiii. Ce altceva să fac?

— Pur şi simplu?

— Mă gândeam că am putea să mergem diseară să mâncăm împreună.

— Ai fi putut să suni înainte să apari neanunţată aici.

Doamna Gibson clătină din cap.

— Ca să poţi tu să găseşti o scuză, ca data trecută? Nu cred!

Îşi luă poşeta de pe fotoliu şi se îndreptă spre uşă. În trecere, îi lăsă lui Luca un bileţel în mână.

— Asistentul meu a rezervat o masă pentru ora nouăsprezece, la Picasso. Fără scuze. Fiţi punctuali şi lăsaţi blugii ponosiţi acasă. Avem ceva important de discutat.

Capitolul 25

— Ce gard frumos! Hai să mergem acolo, spuse Luca, arătând spre tijele din fontă care înconjurau restaurantul Picasso, şi care, cu plantele agăţătoare şi cu ornamentele sale, arăta de parcă ar fi aparţinut unei grădini de basm. Clădirea din spate era simplă, cu o faţadă deschisă la culoare şi cărămizi întunecate. Peste tot în incintă erau spoturi, iar numeroasele tufişuri artificiale, perfecte, împrumutau restaurantului un aer nobil.

— Nu fi ridicol! Este numai o cină!

April îşi parcă maşina care, între toate limuzinele scumpe, părea să nu-şi aibă locul în parcare. Am înţeles de ce nu aleseserăm să îmbrăcăm blugii. Nici măcar nu ştiam că există în Melview un restaurant de lux precum Picasso.

— Pentru tine este uşor să vorbeşti. Când se uită la tine, îl vede pe tata, iar când mă priveşte pe mine, îşi vede propria greşeală.

April scoase cheia din contact, iar luminile din maşină se stinseră automat. Parcarea era însă atât de bine luminată de felinarele de pe stradă şi de spoturile din asfalt, încât se putea vedea totul destul de clar.

— Exagerezi, Luca!

El pufni.

— Nu este adevărat!

— Ţi-a spus ea asta? Exact aşa?

— Nu, dar asta simt. Ţi-a uitat vreodată ziua de naştere?

Cuvintele lui erau acum destul de aspre. Şi-a deschis centura şi, înainte ca April să mai poată afirma ceva, coborî din maşină. Trânti portiera cu o furie atât de mare, încât firma de asigurări a lui April s-ar fi putut considera fericită

că locul de lângă noi era liber.

April oftă şi îşi sprijini capul pe spătarul scaunului maşinii, fără să ţină cont de cocul la care lucrase mai mult de o jumătate de oră. Se ocupase şi de părul meu, care cădea acum în valuri line, acoperindu-mi o parte din faţă.

Mi-am desfăcut, de asemenea, centura şi m-am aplecat între scaune, nesigură dacă ar fi trebuit să spun ceva. Motivul pentru care eram şi eu prezentă era acela de a ameliora o posibilă situaţie neplăcută care putea să apară între Luca şi mama lui.

— Crezi că este o idee bună? Poate că ar trebui să anulăm cina.

April se întoarse spre mine. Părea deja destul de obosită, deşi seara de abia începea.

— Exact asta şi-ar dori Luca. Se comportă ca un copil şi asta nu face decât să înrăutăţească situaţia. Ar trebui să se comporte normal pentru două ore, apoi va avea parte de linişte o jumătate de an, până când mama se va trezi din nou inundată de sentimentele materne.

— Înţeleg!

M-am uitat pe fereastră la Luca. Se plimba neliniştit, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, prin parcare.

— Vrei să vorbesc cu el?

— Ar fi drăguţ din partea ta. În aceste momente, tot ceea ce spun este greşit.

— Dă-mi cinci minute.

I-am zâmbit încurajator şi am coborât din maşină.

În ciuda ciorapilor pe care April mi-i împrumutase, simţeam cum mă cuprinde frigul, din cauza vântului rece al nopţii. Mi-am înfăşurat paltonul mai strâns în jurul meu şi mi-am încrucişat braţele peste piept, ca să mă încălzesc, înainte să merg spre Luca. Încercam să evit farurile

maşinilor, ceea ce părea caraghios, fiindcă, la urma urmei, o mulţime de maşini treceau pe acolo şi luminau parcarea.

Luca se oprise din mers şi se holba la unul dintre tufişurile tunse în forma unor conuri. M-am dus lângă el şi i-am privit faţa, tensionată şi întunecată acum din cauza umbrelor.

— Te simţi bine?

— Extraordinar!

— Mă bucur să aud asta, am rostit, şi l-am atins uşor cu un umăr. De abia aştepţi să comanzi paste cu fulgi de aur, care costă şaptezeci de dolari?

M-a privit, arcuindu-şi sprâncenele.

— Există aşa ceva?

— Nu ştiu. Însă, dacă există aşa ceva pe vreun meniu din Melview, atunci acesta este locul perfect. Întotdeauna mi-am dorit să mănânc ceva îmbrăcat în aur.

Luca zâmbi pe sub mustaţă.

— Chiar aşa?

Am încuviinţat.

— Tu nu îţi doreşti aşa ceva?

— Ca să fiu sincer, nu m-am gândit niciodată la acest lucru.

— Ei, bine, gândeşte-te repede. Îmi este foame şi nu mi-aş dori să aştept mai mult de o jumătate de oră pentru a comanda, doar pentru că tu nu poţi să te decizi pentru sau împotriva aurului de pe mâncarea ta, am spus, arătând spre restaurantul Picasso aflat în spatele nostru.

Luca începu să râdă încet şi am simţit cum i se relaxau umerii. Totuşi, în momentul în care îşi mută privirea de la mine spre tufişul conic, faţa îi deveni din nou lipsită de expresie. Puteam să simt cum fărâma de bucurie pe care tocmai i-o dăruisem era înăbuşită de amintirea mamei sale.

— O urăsc! a şoptit.

— Te înţeleg!

Mai mult decât crezi.

Dacă Alan m-ar fi aşteptat în restaurant, m-aş fi comportat cu siguranţă şi mai rău. Mama lui Luca nu îi provocase aceeaşi durere pe care Alan mi-o provocase, însă şi ea îl rănise. Pe el şi pe toţi cei dragi de lângă ea.

— Însă April are dreptate. Va fi tot mai rău dacă mai aştepţi. Este mai bine să se termine totul cât mai repede. Nu amâna la infinit. Încearcă să rezişti. Ia taurul de coarne.

Luca mă privi nedumerit.

— Să iau taurul de coarne? Acesta este sfatul tău? Eşti cu adevărat o persoană care nu ştie cum să-i motiveze pe ceilalţi.

Am ridicat din umeri.

— Cred că este din cauză că mă gândesc continuu la paste îmbrăcate în aur.

— Dacă aşa este, atunci, să nu mai pierdem timpul.

Luca îşi puse braţul în jurul meu, mă trase lângă el şi îmi sărută în grabă tâmpla.

I-am zâmbit şi am sperat să îşi poată da seama cât de important era pentru mine să fiu lângă el. Ezitasem la început când, la amiază, mă rugase să-l însoţesc la cina de la restaurant, însă acum eram fericită că mă aflam aici. Nu trebuia să treacă singur prin acele momente.

În tot acest timp, April ne urmărea cu privirea, apoi ni se alătură şi, împreună, am traversat parcarea şi ne-am îndreptat spre restaurant. La intrare, a trebuit să predăm paltoanele, care au fost duse la garderobă. Nu fusesem până atunci în vreun restaurant în care nu puteai să-ţi agăţi personal haina la cuier. Eram însă fericită că nu auzisem niciun comentariu referitor la rochia mea de vară. Luca

purta nişte pantaloni negri, din stofă, şi o cămaşă albastră, iar April îşi alesese nişte pantaloni model sport, dintr-un material sclipitor, închis la culoare. Părea că merge la o întâlnire de afaceri.

Un ospătar ne-a însoţit la masa rezervată, unde Jennifer Gibson ne aştepta deja. În locul pantalonilor din stofă, purta acum o rochie neagră, conică, şi sorbea deja neliniştită din paharul cu vin.

— Aţi întârziat, remarcă fără a ne saluta.

— Am avut ceva de clarificat, spuse April, apoi se aplecă spre mama ei şi o sărută pe obraz.

Gestul păru să o îmbuneze pe Jennifer, până în momentul în care privirea i se îndreptă spre mine.

— Ce face prietena voastră aici? Credeam că va fi o cină în familie.

— Eu am invitat-o, spuse Luca.

— Asistentul meu a rezervat o masă pentru doar trei persoane.

— Sunt sigur că se poate rezolva.

Luca se uită la chelnerul aflat lângă noi, cu mâinile la spate.

Bărbatul cu părul îngrijit, pieptănat spre spate, îşi mută nedumerit privirea de la Luca la Jennifer. Era conştient de la cine avea să primească bacşişul în seara aceea. Abia când doamna Gibson încuviinţă scurt se grăbi să organizeze o masă pentru patru persoane. La scurt timp după aceea, veni din nou lângă noi.

— Vă rog să mă urmaţi!

Doamna Gibson se ridică de pe scaun şi, cu paharul de vin în mână, îl urmă pe chelner, care se îndreptă spre o masă centrală. April şi mama ei se aşezară pe o parte, iar Luca şi cu mine, pe cealaltă. Alesesem locul din faţa lui Jennifer doar

pentru a-l menţine pe Luca la o distanţă rezonabilă de propria lui mamă.

— Doriţi să comandaţi ceva de băut? întrebă chelnerul, întinzându-ne lista cu diferite feluri de vin.

Nu mă pricepeam la vin, aşa că am comandat o Cola. April luă şi ea acelaşi lucru. Luca îşi comandase vin şi se uita acum şi după băuturile mai puternice.

— Arăţi fabulos! spuse doamna Gibson, îndreptată spre April, după ce chelnerul plecase de la masa noastră pentru a ne aduce comenzile. Îţi vine foarte bine această coafură. Iar costumul arată extraordinar pe tine.

— Mulţumesc! Stânjenită, April începu să-şi aranjeze jacheta. Şi tu arăţi bine!

— Mă bucur să aud asta. Merg din nou regulat la sala de sport. Pentru o vreme, am cam neglijat acest aspect, fiindcă am fost foarte ocupată. Dar ştii cum este.

April încuviinţă.

— În acest moment, sunt fericită dacă reuşesc să merg la sală de două ori pe săptămână.

Doamna Gibson se întoarse spre mine.

— Faceţi sport?

— Nu, din păcate. Studiul şi confecţionarea accesoriilor pentru magazinul meu on-line mă solicită foarte mult.

Şi, în afară de asta, nici nu am chef.

— Cu siguranţă v-ar face bine.

— Jennifer!

Vocea lui Luca suna acum puternic peste conversaţiile persoanelor de la mesele învecinate şi peste muzica clasică din fundal. M-am afundat în scaunul meu în momentul în care am simţit privirile celorlalţi îndreptate spre noi.

— Sper că nu ai vorbit serios.

Doamna Gibson îi aruncă lui Luca un zâmbet nevinovat.

— De ce nu? Sportul este sănătos pentru minte şi ajută la învăţat.

Eram aproape sigură că exact aşa se gândise, doar că îşi alesese cuvintele provocatoare cu scopul de a vedea reacţia lui Luca. Nu puteam spune cu exactitate care fusese intenţia ei, de fapt.

Chelnerul se întoarse la masa noastră, pentru a ne servi băuturile şi a ne înmâna meniurile. În acelaşi timp, începu să enumere specialităţile zilei. Nu puteam reţine nimic din ceea ce prezenta, de aceea am deschis meniul, care, cu cele aproximativ zece feluri principale, era destul de clar.

Luca se aplecă şi îmi şopti la ureche.

— Nu au paste cu aur.

— Ştiu! Sunt dezamăgită! Mai bine am pleca.

— Exact asta voiam să spun şi eu.

I-am aruncat o privire încurajatoare, iar el se sprijini pe spătarul scaunului lui, oftând.

Am studiat meniurile în tăcere. Habar nu aveam ce aş fi putut comanda, fiindcă niciunul dintre felurile de mâncare nu îmi era cunoscut. Am ales, într-un final, un fel principal cu garnitură de cartofi dulci, iar după ce ne-am decis cu toţii, am observat cum Luca îi făcu semn cu ochiul chelnerului să se grăbească.

Nu luase însă în calcul faptul că mama lui comandase deja un aperitiv.

— Cum merg studiile? o întrebă doamna Gibson pe April.

— Nu mă pot plânge. Am trecut cu bine de primele şase luni, dar am avut foarte mult de lucru. Şi să nu uităm că am participat până acum doar la cursurile de bază. Sunt curioasă cum va decurge semestrul următor.

Doamna Gibson îi mângâie braţul.

— Sunt sigură că te vei descurca.

— Şi eu cred asta. Iar colegii într-adevăr te ajută dacă ai probleme cu o temă. Mai ales Aaron îmi este de mare ajutor.

— Aaron este prietenul tău?

— Nu, este partenerul meu de studiu, răspunse April, trăgând cu unghiile lăcuite de un fir desprins din şerveţelul de stofa. Are o privire de ansamblu grozavă asupra lucrurilor.

— Dar îţi place de el.

Era mai mult o constatare decât o întrebare şi, dintr-un motiv sau altul, chiar mă deranja acel lucru. Doamna Gibson se comporta de parcă şi-ar fi cunoscut cu adevărat copiii, însă în realitate habar nu avea ce se întâmpla în vieţile lor.

April zâmbi.

— Nu! Suntem numai prieteni.

— Este adevărat. De fapt, îi place de şeful ei, interveni Luca.

April îi aruncă fratelui ei o privire furioasă.

— Nu îmi place de el.

— Lucrezi? întrebă mirată doamna Gibson.

— Da, câteodată, sunt chelneriţă într-o cafenea.

— Dar banii pe care ţi i-am dat?

— Sunt în siguranţă, la bancă. Vreau să fac economii. Şi, în afară de asta, lucrez cu plăcere. Cu siguranţă că am moştenit acest lucru de la tine.

Doamna Gibson îi zâmbi mândră fiicei ei.

— Cu siguranţă. Nici eu nu pot înceta să lucrez.

Luca scoase un pufăit dispreţuitor, însă Jennifer îl ignoră şi o chestionă mai departe pe April în legătură cu munca din Le Petit, dar şi despre Cameron. Fata îi povesti despre el şi despre faptul că era un tip amabil, însă totuşi nu îi plăcea de el îndeajuns încât să fie un cuplu. Mama ei o

ascultă plină de interes, făcând din când în când unele comentarii, însă tonul îi era mereu destins şi nu atât de rece ca în relaţia cu Luca.

Am citit cândva că, atunci când vine vorba despre fraţi, fiecare părinte are o febleţe secretă pentru unul dintre copii, chiar dacă niciodată nu ar recunoaşte asta. În cazul doamnei Gibson, era destul de evident că o prefera pe April, iar eu mă întrebam ce putea fi în sufletul lui Luca atunci când stătea atât de aproape de propria lui mamă. Faţa lui lipsită de expresie nu îmi dezvăluia nimic, însă îl cunoşteam deja destul de bine, şi ştiam că toate acele lucruri nu îi erau indiferente. Putea să-şi disimuleze sentimentele printr-o atitudine superficială şi detaşată, tocmai pentru a nu oferi celorlalţi posibilitatea de a-l ataca însă, în realitate, sentimentele lui erau foarte puternice. Iar dovada cea mai evidentă era comportamentul faţă de mama lui. Dacă i-ar fi fost indiferentă, nu ar fi detestat-o cu atâta patimă.

Doi chelneri au adus aperitivele. Supa era destul de consistentă, cu bucăţele de cârnăciori înăuntru şi două bucăţi proaspete de pâine cu nuci măcinate prin ea. Totul avea un gust extraordinar, aşa că încercam să savurez în tăcere porţia mea, în timp ce April vorbea mai departe cu mama ei. Au trecut de la tema Cameron la cafeneaua ei preferată, apoi la subiectul prăjituri, ca, în final, să discute despre ziua de naştere a unei rude. Au vorbit şi despre restul familiei, despre care eu nu ştiam absolut nimic. Însă, după câte îmi dădeam seama, Luca şi April aveau o familie foarte numeroasă, cu multe mătuşi, mulţi unchi şi vreo câţiva veri.

— Ştiai că Archie şi-a dat demisia de unde lucra?

— Nu! Când? întrebă April, aşezându-şi cu grijă şervetul din pânză în poală.

Chelnerul tocmai ne adusese felul principal. Puteam

spune cu certitudine că niciodată nu văzusem un fel de mâncare atât de frumos aranjată, cu mărgele aurii pe marginea farfuriei, care mă făcură să scot un sunet entuziast. Doamna Gibson îmi aruncă o privire enervată. În rest, făcea tot posibilul să mă ignore, ceea ce îmi făcea situaţia suportabilă. Mă aflam acolo doar pentru a fi lângă Luca şi nu pentru a mă împrieteni cu mama lui.

— În octombrie, răspunse doamna Gibson, şi îşi turnă sos de piper peste friptură. Avea propria afacere.

— Avea un birou de arhitectură?

— Nu, era consultantul unei întreprinderi.

April îşi ridică uimită sprâncenele.

— Vorbeşti serios? Cum aşa? Visul lui era să construiască locuinţe. Îmi aduc şi acum aminte cum mă forţa, când eram copii, să ne jucăm cu piesele de lego, dar el nu a vrut niciodată să-mi atingă păpuşile.

— Soţia lui l-a înşelat cu consultantul unei firme.

April îşi ţinu pentru un moment răsuflarea şi se uită fix la mama ei.

— Josie l-a înşelat?

— Nu ştiai asta? spuse femeia pe o voce dulceagă.

Mult prea dulce. Intenţia ei era, de fapt, să prindă momentul de a bârfi puţin.

— L-a înşelat vara trecută, cu vecinul, în timp ce Archie era plecat într-o călătorie de afaceri. Reuşise însă să vină mai repede acasă şi i-a surprins pe cei doi în pat. La început, am crezut că se vor despărţi, apoi am aflat toţi că i-a iertat trădarea. Cu afacerea pe care o are acum, încearcă să-şi demonstreze lui însuşi ceva. Pe de o parte, îmi pare rău de el, însă pe de altă parte, este chiar el vinovat. Josie este o femeie nemaipomenită, însă Archie a neglijat-o ocupându-se numai de munca lui. Aceste situaţii apar frecvent. Eu…

— Ţine-ţi gura! o întrerupse Luca.

Dar cuvintele lui sunau ca nişte lovituri de bici. Doamna Gibson îi aruncă o privire tăioasă. Zâmbetul maliţios de pe faţa ei îi dispăruse.

— Ce ai spus?

— Am spus să-ţi ţii gura!

Luca stătea pe scaunul lui, rigid ca o scândură. Deşi ţinea în mână furculiţa şi cuţitul, nu se atinsese încă de mâncare. Băuse însă deja trei pahare de vin şi două de whisky.

— Nu ai dreptul să vorbeşti aşa despre Archie. Nu după tot ce ne-ai făcut nouă şi lui tata. Nu eşti cu nimic mai bună decât Josie.

Ochii doamnei Gibson se măriseră, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ceea ce tocmai spusese Luca.

— Dar, vrei să ştii ceva? Acum, îmi este totul indiferent. Însă nu suntem aici ca să aud aceste bârfe. Ai spus că ai ceva important de discutat cu noi. Sunt de aproape o oră în restaurantul ăsta şi până acum ai debitat numai lucruri nesemnificative.

Doamna Gibson îşi drese glasul, iar pe faţă îi apăru din nou zâmbetul detaşat care nu i se reflecta şi în privire. Expresia din ochii ei trăda cu totul altceva.

— Se numeşte conversaţie lejeră, rosti ea.

— Eu o numesc pierdere de timp.

— Bine, fie cum spui, spuse doamna Gibson, şi îşi ridică mâinile în semn de capitulare. Dacă vrei să vorbim, atunci să vorbim.

Tonul ei nu părea să fie de bine. Am luat în mână paharul cu vin care îmi fusese servit alături de felul principal. Am băut conţinutul din două înghiţituri lacome, în timp ce Luca şi mama lui se holbau tăcuţi unul la celălalt.

— Deci, spuse Luca, înclinându-şi capul, despre ce vrei să vorbim?

Jennifer ezită înainte de a răspunde. Luă în linişte o îmbucătură din friptură, apoi bău o înghiţitură de apă.

— Despre viitorul tău.

— Despre viitorul meu? răsună ca un ecou vocea lui Luca.

— Vei termina în curând studiile.

— Chiar aşa? întrebă Luca, teatral. Bine că mi-ai amintit, altfel aş fi uitat că trebuie să susţin examenul de licenţă.

— Nu fi atât de sarcastic, este un subiect serios, îl mustră ea. Te-ai gândit ce vei face după aceea?

Puteam observa cât de nelalocul ei suna întrebarea, fiindcă Luca tresări şi o privi cu o atitudine ostilă. Îşi duse mâna la paharul cu vin, care era gol.

Îşi drese apoi glasul.

— Nu ştiu încă.

Doamna Gibson îşi dădu ochii peste cap.

— Bineînţeles că nu.

— Ce vrei să insinuezi?

— Nimic! Doar că întotdeauna ai avut o atitudine indiferentă în ceea ce priveşte viitorul tău. Şi tocmai din acest motiv ţi-am făcut rost de un serviciu.

— Ce ai făcut?! strigă Luca, aproape ridicându-se de pe scaun.

I-am pus pe sub masă o mână pe coapsă, pentru a-l linişti, şi i-am mângâiat piciorul până la genunchi. Nu ştiam ce ar fi trebuit să fac sau să spun într-o astfel de situaţie. Era o problemă care îi privea pe el şi pe mama lui. Ceea ce puteam face era doar să fiu acolo pentru el.

Totuşi, era suficient, fiindcă părea mai liniştit în momentul când întrebă:

— Ce fel de serviciu?

— Îţi aduci aminte de fostul meu partener, Jason Kinsella? Şi-a deschis acum câţiva ani, aici, în Melview, un birou de tranzacţii imobiliare. Poţi să începi să lucrezi acolo chiar din august.

— Nu vreau să devin agent imobiliar.

— Dar ce vrei? întrebă Jennifer înclinându-şi capul, cu sprâncenele ridicate puţin. Librar, arhivist, bibliotecar?

— Poate că da. Poate că nu, afirmă Luca hotărât. Este posibil să devin scriitor. Tocmai m-am înscris la un curs de creaţie literară.

Ştiam că nu dorea să devină scriitor, şi că spunea asta doar ca să-şi necăjească mama.

— Scriitor?

Doamna Gibson râse uscat, ceea ce sună ca o lovitură pentru Luca.

— Din asta nu se câştigă bani. Vei dori să oferi ceva mai mult pe viitor familiei tale, nu doar strictul necesar. Ai douăzeci şi unu de ani şi este timpul să te maturizezi. Am fost martoră mult timp la deciziile greşite pe care le-ai luat. Tocmai eşti pe cale să-ţi distrugi viaţa. Toţi anii aceştia am fost dispusă să-ţi accept prietenia cu Gavin şi toate hobby-urile tale ciudate. Apoi te-ai decis să studiezi ceva inutil şi să-ţi faci acest lucru… adăugă ea şi arătă spre tatuajul care se zărea de sub cămaşa lui. Arăţi ca un criminal şi ar trebui să fii recunoscător că ţi-am făcut rost de un loc decent de muncă. Nu vei obţine ceva mai bun. Nu înţeleg ce te face să eziţi. Probabil că Russell şi acea Joan au greşit cu tine…

— Nu-i implica pe mama şi pe tata în asta! izbucni Luca.

Doamna Gibson pufni.

— Altceva?

Luca părea gata să sară în orice moment peste masă şi

să o sugrume. I-am strâns genunchiul şi mai tare, până când probabil că mi-a simţit unghiile prin materialul pantalonilor.

Nimic nu mai ajuta acum. Cu un zgomot, îşi trânti tacâmurile pe farfurie şi îşi împinse scaunul în spate, scârţâind pe podea cu un sunet asurzitor care acoperi toate celelalte conversaţii din jurul nostru.

— Ce înseamnă asta? întrebă doamna Gibson, consternată.

— Ce crezi? Plec!

— Nu am terminat!

— Însă *eu* am terminat!

Fără nicio replică, sub privirile curioase ale celorlalţi clienţi ai restaurantului, Luca ieşi ca o furtună din local, iar singurul motiv pentru care uşa nu se trânti în urma lui fu suspensia încorporată a mecanismului.

Ne-am uitat buimăcite după el.

— Eşti fericită acum? se răsti April la mama ei. De ce nu accepţi să-şi trăiască viaţa aşa cum doreşte?

Fără a aştepta vreun răspuns, aruncă furioasă şervetul din stofa pe masă şi se ridică. Îşi urmă grăbită fratele şi, înainte să-mi dau seama, rămăsesem singură la masă cu doamna Gibson.

Cu o faţă lipsită de expresie, îşi luă paharul cu vin şi sorbi din el.

Am aşteptat ca hipnotizată o reacţie din partea ei. Chiar vorbea serios? Voia să stea aici şi să pretindă că nu se întâmplase nimic?

— De ce mai rămâneţi? mă întrebă doamna Gibson, privindu-mă peste marginea paharului.

— Eu…

Nu ştiam ce ar trebui să spun. Doamna Gibson îşi puse paharul pe masă.

— Ar trebui să plecaţi şi dumneavoastră.

Sunt de acord.

Fără să-mi ridic privirea spre ea, m-am ridicat, hotărâtă să plec şi să o las singură. Totuşi, nu mă puteam mişca de pe loc, fiindcă mă măcina ceva în interior.

— Nu aveţi niciun drept să vorbiţi cu Luca aşa cum tocmai aţi făcut-o, am spus încet. Nu-l cunoaşteţi deloc.

— Mă scuzaţi?

— Luca este de departe una dintre cele mai demne persoane pe care le cunosc, am continuat cu o voce fermă. Îşi adoră familia şi ar face orice pentru oamenii pe care îi iubeşte. M-a acceptat în locuinţa lui fără a mă cunoaşte cu adevărat şi fără prea multe întrebări. Şi, sincer, am avut la început reţineri în ceea ce-l priveşte, însă m-am înşelat. Nu aveţi idee ce mult pierdeţi dacă veţi continua să-l trataţi în felul acesta.

Doamna Gibson mă privi fără a putea articula vreun cuvânt.

— Luca nu va putea, probabil, în viitor, să le ofere copiilor lui apartamente scumpe, însă le va oferi ceva ce nu se poate cumpăra cu bani: fericirea! Nu l-aţi meritat deloc. De aceea pot spune că a luat decizia corectă în momentul în care a fost adoptat de Joan. Şi, atât timp cât nu îl puteţi vedea ca pe o persoană minunată, ar trebui să staţi departe de el.

Cuvintele ieşeau pur şi simplu din mine. Nu aveam habar de unde găsisem curajul de a spune toate acele lucruri. Nu îi vorbisem niciodată în viaţa mea cuiva în felul acela, însă odată ce am început, nu m-am mai putut opri.

Doamna Gibson îşi strânse buzele şi mă străpunse furioasă cu privirea.

— Ar trebui să plecaţi acum.

— Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere în acest

moment.

I-am făcut semn cu mâna chelnerului, care, grăbit, s-a îndreptat spre masa noastră. Am arătat spre farfuriile noastre.

— Aţi putea să ne puneţi mâncarea la pachet?

Capitolul 26

Luca şi April erau deja în maşină în momentul în care am părăsit şi eu restaurantul. Atmosfera din maşină era destul de tensionată. Luca se holba absent pe fereastră, iar April nu-şi lua nicio secundă privirea de la stradă. Nu puteam spune cu precizie dacă atmosfera dintre ei era doar o consecinţă a discuţiei cu doamna Gibson sau dacă se certaseră în absenţa mea. Nu am îndrăznit să întreb, aşa că am petrecut următoarele minute într-o tăcere încordată.

Luca ieşi din maşină de îndată ce April parcă în faţa clădirii. L-am urmat, ceea ce nu era foarte uşor, fiindcă într-o mână ţineam mâncarea împachetată, iar în cealaltă, paltoanele pe care April şi Luca le lăsaseră la garderobă în momentul în care ieşiseră grăbiţi din restaurant.

Luca stătea acum în faţa uşii şi aştepta ca April să o descuie. Bombăni ceva care ar fi putut fi un „Mulţumesc!" şi urcă scările. Se retrase direct în camera lui şi, de această dată, nimic nu-l împiedică să trântească uşa cu putere, făcând podeaua să vibreze sub picioarele noastre.

April oftă şi îmi luă paltoanele din mână.

— Ce seară!

— Da, aşa este, am spus, surâzându-i, plină de compasiune. Ar trebui să merg la el?

Se uită fix spre camera lui Luca.

— Nu ştiu. M-ar certa dacă aş intra acum la el, însă cu tine se poartă altfel, aşa că poţi să-ţi încerci norocul.

Am ezitat. Pe de o parte, îmi doream să fiu acolo pentru Luca, în cazul în care avea nevoie de mine. Pe de altă parte, după certurile cu Alan, îmi doream întotdeauna să fiu singură, ca să pot să-mi clarific sentimentele. Totuşi, dacă

aşa era bine pentru mine, nu însemna automat că şi el simţea la fel. Convorbirea noastră din parcarea din faţa restaurantului părea să-l fi ajutat.

— Cred că voi intra în cameră să văd ce face.

— Îţi doresc succes.

I-am întins lui April mâncarea împachetată şi m-am îndreptat spre camera lui Luca. Am bătut la uşă, ezitând, dar pentru că nu a reacţionat, am deschis-o puţin.

— Luca? am întrebat cu atenţie.

Nu am primit niciun răspuns şi, fiindcă nici cuvântul „Dispari!" nu fusese rostit, am intrat.

Luca stătea în faţa dulapului cu haine, cu spatele la mine. Purta acum pantalonii de sport. Cămaşa nu o mai avea pe el.

Am intrat şi m-am sprijinit pe partea interioară a uşii. Acum, că eram acolo, habar nu aveam ce ar fi trebuit să-i spun.

— Pot să fac ceva pentru tine?

Luca îşi scoase un tricou negru din dulap şi îl îmbrăcă.

— Ai putea da timpul înapoi şi m-ai putea opri să iau parte la cină?

— Îmi pare rău. Mi-am lăsat maşina timpului acasă, în Maine.

— Păcat!

M-am îndepărtat de uşă şi m-am îndreptat spre el, atentă să nu lovesc din întâmplare vreunul dintre turnurile şubrede de cărţi. M-am oprit la o distanţă de un braţ de el.

— Îmi pare rău pentru cum au decurs lucrurile cu… Jennifer. Nu are niciun drept să-ţi spună cum să-ţi construieşti viitorul.

— Ştiu, însă nu mă aşteptam la altceva din partea ei, spuse Luca frecându-şi fruntea; părea epuizat, de parcă

Jennifer i-ar fi luat toată energia şi toată bucuria de a trăi.

I-am pus o mână pe antebraţ şi mi-am plimbat degetul mare peste tatuajul lui. Pielea lui era rece sub degetele mele. Cel mai mult îmi doream acum să-l pot strânge în braţe.

— Doar ca să ştii, mama ta se înşală. Nu arăţi ca un criminal şi nu pot spune ce îţi va aduce viitorul, însă atât timp cât studiile tale îţi fac plăcere, totul este în regulă. Şi vei găsi, în cele din urmă, şi un loc de muncă.

Luca înclină capul şi păru să se relaxeze încet sub atingerea mea.

— De fapt, nu ar fi trebuit să mă enervez atât de tare din cauza lui Jennifer, însă există ceva în ea care mă înnebuneşte. Şi nu îi este suficient să îmi provoace numai mie rău. Trebuie să îi implice şi pe mama, pe tata şi pe Gavin. Nu pot permite acest lucru.

— Aşa este. A fost într-adevăr o lovitură sub centură. Russel şi Joan sunt nemaipomeniţi, iar Gavin… Ce are împotriva lui? Este din cauză că poartă întotdeauna căciulă?

Luca a zâmbit fals la gluma mea neinspirată. Citeam în privirea lui întunecime, tristeţe şi ceva ce nu puteam bine defini.

M-am uitat îngrijorată la el şi i-am mângâiat suav încheietura mâinii.

— Eşti bine?

Îşi strânse buzele şi încuviinţă destul de neconvingător.

— Este din cauza lui Gavin? am întrebat.

Luca ezită.

— Nu trebuie să vorbeşti despre asta.

— Nu, doar că nu vorbesc prea des despre asta. Şi de câte ori mă gândesc la el, ceva mă determină să tac.

Luca trase adânc aer în piept şi expiră apoi cu putere. Vocea îi suna brusc de parcă ar fi venit de undeva de

departe. Eram curioasă acum, însă nu voiam să spun nimic, aşa că am preferat să aştept până când el a fost pregătit să îmi împărtăşească tot ceea ce îl preocupa.

— Acum câţiva ani, tatăl lui Gavin modera la radio o emisiune cunoscută, de dimineaţă. A fost difuzată la nivel naţional. Poate o cunoşti. *Curtis Morning Cruise?*

Am scuturat din cap.

— În fine, toată lumea din Brinson îl cunoştea pe Curtis. Era o adevărată celebritate. Întotdeauna vesel şi binedispus. Probabil că era fericit.

Când Luca făcu o pauză, am bănuit imediat în ce direcţie se îndrepta povestea lui.

— Cel puţin, asta credeau cu toţii. Inclusiv familia lui. Însă realitatea era alta. Era depresiv şi şi-a pus capăt zilelor când Gavin avea doar opt ani.

Am simţit un junghi în inimă.

— Este îngrozitor!

Luca încuviinţă cu tristeţe.

— Dar asta nu este totul. Curtis şi mama lui Gavin s-au căsătorit direct după liceu. Monica a fost întotdeauna doar soţie şi mamă. Altceva nu a făcut. După moartea lui Curtis, a fost distrusă psihic şi, din această cauză, nu a putut să păstreze un loc de muncă mai mult de câteva săptămâni. Şi, fiindcă soţul ei se sinucisese, nu i-a fost plătită asigurarea de viaţă, aşa încât, în momentul în care casa a trebuit să fie evacuată, ea şi cu Gavin au ajuns pe stradă.

— Nu am ştiut asta.

— De unde să fi ştiut? Aşa cum am spus, nu vorbim prea des despre asta. De fapt, niciodată. Mă îndoiesc că Gavin, în ultimii trei ani, a povestit cuiva ceva.

— Sper că nu îl deranjează că şi eu ştiu acum totul.

— Nu, nu îl va deranja, mă sigură Luca. Nu este un

secret. Tatăl său a fost practic o vedetă şi oricine poate citi pe internet întreaga poveste. Cred că există chiar şi un articol pe Wikipedia.

— Îmi pare cu adevărat rău pentru Gavin, însă ce legătură are asta cu prietenia dintre voi?

— Tocmai ai cunoscut-o pe Jennifer. Te face să crezi că este deşteaptă şi umblată prin lume, însă este destul de limitată în gândire. Tatuaje au numai criminalii. Ştiinţele umane sunt numai pentru oamenii slabi şi laşi, la fel ca Monica după moartea soţului ei. Oamenii din Brinson au început să vorbească mult pe această temă, iar Jennifer se temea că imaginea familiei lui Gavin se va reflecta negativ asupra familiei mele.

Acest lucru explica şi reacţia mamei lui, în momentul în care îi spusesem ce studiam. Dacă asta îi era părerea despre persoanele depresive, înseamnă că, în ochii ei, eu eram o prefăcută. Nici nu voiam să-mi imaginez ce ar fi putut gândi despre mine dacă ar fi aflat despre anxietatea mea.

— Este mult prea radicală.

— Ei, bine, aşa este ea, spuse Luca, ridicând din umeri.

— Măcar acum ai parte de liniște.

Se uită la mine cu o privire serioasă.

— Nu aş fi atât de sigur. Probabil că va suna mâine ca să îmi spună, încă o dată, ce fiu îngrozitor sunt.

— Nu aş crede asta.

Luca făcu o pauză şi se uită la mine întrebător.

— Ce vrei să spui?

— Am vorbit cu ea, am mărturisit, nesigură totuşi de reacţia lui; nu mă rugase să fiu avocatul lui şi, sincer, nici eu nu intenţionasem asta. I-am spus lui Jennifer că ar trebui să te lase în pace atât timp cât nu realizează că poţi oferi mult mai mult decât se poate cumpăra cu bani.

Luca îşi ridică sceptic sprânceana dreaptă.

— Asta i-ai spus?

— Da! Exact aşa!

Mi-am încrucişat braţele peste piept.

— Eşti supărat pe mine? Nu a fost intenţia mea să mă amestec. Însă nu a fost în ordine ce ţi-a spus.

— De aceea ai rămas atât de mult în restaurant? întrebă el, evitându-mi întrebarea.

— Da!

Am aşteptat cu sufletul la gură răspunsul lui. Totuşi, pentru o vreme, nu a mai spus nimic. Se uita fix la mine, cu faţa lipsită de orice expresie. Am înghiţit cu greu, pregătită să fiu mustrată. Poate că mersesem prea departe. Nu aveam niciun drept să mă amestec în treburile familiei sale. Scuzele îmi erau deja pe vârful limbii când un zâmbet larg îi lumină faţa.

— Chiar i-ai spus asta? a întrebat încă o dată.

Am încuviinţat, iar el a început să râdă zgomotos. Tot corpul îi tremura acum de veselie. Aveam impresia că de mult nu îl mai văzusem atât de fericit. Când se mai linişti puţin, mă îmbrăţişă strâns la piept. Simţeam cum râsul lui vibra în pieptul meu.

— Eşti cea mai bună!

Nu puteam decât să zâmbesc şi eu.

— Vorbesc serios!

Nu mă mai strângea atât de tare, însă tot mă ţinea la pieptul lui. Mă privea acum cu ochi sclipitori.

Am simţit cum mi se accelerează bătăile inimii şi mi se făcu dintr-odată cald când îşi plimbă privirea peste întreaga mea faţă.

— Eşti…

Se opri, pentru a căuta cuvintele potrivite, pe care părea

să nu şi le mai găsească. Se aplecă apoi spre mine şi mă sărută.

Buzele lui îmi erau atât de familiare, încât nu am ezitat nicio secundă. Ne-am găsit imediat ritmul şi parcă puteam gusta cuvintele nerostite. Sărutul îi era dulce ca mierea, pasional şi atrăgător.

Mi-am pus mâinile, aflate acum între corpul lui şi al meu, lejer pe pieptul său. I-am simţit bătăile inimii sub vârfurile degetelor. Bătea cu aceeaşi intensitate ca şi a mea şi, deşi aproape că nu mai aveam aer, nu mă puteam opri din a-l săruta. Cine avea nevoie de oxigen când îl putea avea pe Luca Gibson?

M-a strâns şi mai tare la pieptul lui, până când fiecare milimetru al corpului său îl atingea pe al meu. Am oftat şi m-am topit în braţele lui. Nu-mi puteam da seama cât de repede treceau minutele. Când eram împreună, părea că timpul nu mai exista. Era ca şi când, pe de o parte, trecea prea repede pe lângă noi, iar, pe de altă parte, parcă ar fi stat pe loc.

Luca a fost cel care, într-un final, s-a oprit. Îmi atinse cu gura buza mea inferioară, iar oftatul meu frustrat îi provocă un râs uşor şi gutural, care mă făcu să simt un curent cald prin tot corpul, până între coapse. În acel moment, îmi doream să fiu la fel ca Megan. Să-l iau de mână, să-l conduc spre pat şi să-l rog să-mi dea jos rochia. Voiam să-i descopăr cu limba fiecare centimetru din corp şi să-i simt pielea înainte ca el să-mi facă mie acelaşi lucru. Totuşi, datorită nopţii anterioare şi a penei de curent, ştiam că nu puteam să despart sexul de ceea ce simţeam, iar acel sărut ar fi fost deja prea mult.

Privirea din ochii lui îmi confirmă acest lucru. Un zâmbet care nu transmitea nici umor şi nici încredere în

sine, ci care exprima un sentiment complet diferit, îi apăru pe buze. Un sentiment care îmi arăta că, prin prezenţa lui, toată lumea era la picioarele mele. Chiar şi el însuşi. Era un zâmbet periculos. Un zâmbet care nu ar fi trebuit să existe şi care trezea în mine dorinţa de a ceda şi a mă dărui în întregime. Eram mult prea obosită de această luptă permanentă şi fiecare fibră a corpului meu tânjea după braţele lui. Stăpânirea mea de sine se destrăma cu fiecare secundă petrecută lângă el. Totuşi, încă mai aveam o fărâmă de voinţă şi ştiam că nu îl puteam lăsa să rostească astfel cuvintele pe care le simţisem în sărutul lui.

M-am strâns, hotărâtă, şi mai mult la pieptul lui. Mi se rupea inima să văd cum faţa îi devine palidă, fiindcă nu putea înţelege ce mă făcea să dau înapoi. Era cel mai bine pentru amândoi. Îmi repetam mereu asta, în speranţa că proasta îndrăgostită din mine va înţelege în cele din urmă.

— Îţi este foame? am întrebat, înainte ca situaţia să devină şi mai ciudată.

Vocea îmi suna spartă. Simţeam un nod în gât, iar ochii mi se umpluseră de lacrimi. Speram ca Luca să nu le observe, însă era mult prea târziu.

Mă privi insistent şi îşi încordă maxilarul. Eram conştientă că se forţa să nu pronunţe cuvintele care îi stăteau pe vârful limbii. Probabil bănuia că o dezbatere a problemei nu ar fi dus decât la o eventuală ceartă, din care niciunul din noi nu ar fi avut de câştigat. De aceea încercă să ne protejeze de destin, răspunzând doar:

— Puţin!

Am respirat uşurată.

— Bine! I-am spus chelnerului de la Picasso să ne împacheteze toată mâncarea. Ar fi fost păcat să aruncăm pe geam două sute de dolari.

— Bineînţeles! răspunse el cu o voce goală. Hai să mergem în bucătărie.

Înainte de a mai putea afirma ceva, trecu pe lângă mine, mângâindu-mi spatele, iar genunchii mi se înmuiară la atingerea lui.

Am rămas nemişcată, am închis ochii şi am încercat să-mi reţin lacrimile care ameninţau să îmi inunde faţa. Ce se întâmpla cu mine? Doar glumiserăm împreună. Mă îmbrăţişase. Nu ne certaserăm şi mă aştepta acum în bucătărie. Totul era perfect între noi, aşa cum îmi dorisem, însă nu puteam să îmi alung sentimentul că tocmai pierdusem ceva foarte important.

Capitolul 27

Eram o laşă, aşa că am încercat în următoarele zile să-l evit pe Luca. Am permis ca linia clară pe care o trăsesem între noi la Crăciun să se şteargă. Iar acum, avem nevoie de o oarecare distanţă, ca să conştientizăm că există totuşi această limită. Luni, în bibliotecă, mi-am cerut scuze domnului Strasse, cu pretextul că aveam o programare importantă. Nu mi se părea o idee prea bună să fiu singură cu Luca în pivniţa întunecată. Scuza nu era în totalitate o minciună, fiindcă în acea seară avea loc următoarea terapie de grup.

Connor m-a aşteptat din nou în faţa centrului de tineret şi am intrat împreună. Clara lipsea de la şedinţa din acea seară, pentru că, din cauza problemelor ei cu inima, fusese internată în spital. Am spus fiecare ce-am simţit, gândindu-ne la ea, şi ne-am hotărât să-i trimitem un buchet de flori. Apoi am vorbit fiecare despre evenimentele din timpul săptămânii. Am povestit celorlalţi şi doamnei doctor Montry că îi mărturisisem deja lui Luca despre stările mele de frică. Toţi s-au arătat mândri de mine, iar sprijinul lor mi-a făcut bine. Totuşi, am ezitat să povestesc despre toate celelalte lucruri petrecute la sfârşitul săptămânii, pentru că nu m-aş fi simţit în largul meu să împărtăşesc cu alţii, şi mai ales cu Connor, tentativa de sex cu Luca, aceea care mă emoţionase până la lacrimi. Starea mea de ezitare o făcu pe dr. Montry să observe că nu povestisem chiar totul şi că mai aveam ceva pe inimă. M-a asigurat că puteam discuta şi despre alte lucruri, chiar dacă ele nu aveau nicio legătură cu angoasele mele. Aşa că am relatat despre haosul meu emoţional şi despre relaţia mea cu Luca, lucru care păru să entuziasmeze

mai ales fetele din grupul de terapie. Mi-au dat o multitudine de sfaturi şi mi-au împărtăşit propriile experienţe cu bărbaţii.

Simţeam cum totul se învârtea în capul meu în momentul în care am părăsit sala de curs, şi tot ce îmi doream era să mă întind pe canapeaua mea. Însă, fiindcă nu voiam să-l întâlnesc pe Luca, m-am ascuns în dubiţă şi am sunat-o pe Megan.

Părinţii ei insistau însă să înceapă studiile, aşa că, fără tragere de inimă, scrisese un eseu şi îşi trimisese actele pentru a fi admisă la facultate. Încă nu ştia ce voia să facă şi dacă ar fi trebuit să cedeze presiunii părinţilor ei. Totuşi, voia măcar să afle care erau variantele pentru ea.

Am discutat cu ea, bineînţeles, şi despre Luca, însă spre deosebire de fetele din grupul de terapie, nu m-a forţat să-i aud gândurile şi sfaturile. Mi-a dat sentimentul că era acolo pentru mine, că mă asculta atentă, iar când am început să plâng, mi-a murmurat cuvinte liniştitoare. În ciuda frigului din maşină, am rămas acolo, în timp ce Megan mi-a citit dintr-o carte, aşa că i-am ascultat vocea caldă până când telefonul mobil mi s-a descărcat complet.

Era deja întuneric în sufragerie când, foarte târziu, m-am furişat în apartament. April părea să doarmă, însă de sub uşa camerei lui Luca se vedea încă lumină. Am încercat să-mi suprim dorinţa de a merge la el. Cu ce ar fi schimbat situaţia? Gândurile îmi erau ca un ghem haotic de lână, fără început şi fără sfârşit.

M-am pregătit de culcare şi eram deja întinsă pe canapea când am observat pe măsuţă un pachetel. Era împachetat într-o hârtie de cadouri de culoare albastră, asemănătoare cu cartonul cu accesorii.

Am luat prima dată felicitarea.

Îmi lipseşti!

Gândeşte-te la limita impusă, Sage! m-am avertizat singură, uitându-mă spre camera lui.

Oare ce făcea acum? Citea o carte? Adormise cu lumina aprinsă? Sau stătea întins, treaz, şi se gândea la mine? Îi era dor de mine? Îşi dorea să merg la el? Să fi fost oare felicitarea o invitaţie? Voia să discute cu mine?

Pentru a-mi distrage atenţia de la toate acele întrebări, am luat cutia. Am desfăcut hârtia şi am descoperit o cutie cu fursecuri cu umplutură de bezea, care îmi plăceau mult în copilărie, şi care m-au dus automat cu gândul la pana de curent şi la focul nostru de tabără improvizat.

La naiba! Am desfăcut cutia şi am luat o bezea învelită în ciocolată şi fursec. Apoi încă una, şi încă una, până când am golit tot pachetul. Am simţit că mi se face rău. Ulterior, am regretat gestul, mai ales că zahărul din sânge nu mă lăsa să mă odihnesc, chiar dacă la acel sfârşit de săptămână mai avusesem parte de o noapte albă.

În următoarea dimineaţă, palidă şi cu cearcăne la ochi, m-am dus la universitate. Îmi venea greu să mă concentrez la cursuri, iar cele trei cafele pe care mi le cumpărasem de la automat nu au îmbunătăţit situaţia.

M-am bucurat de faptul că seara am vizitat şi o locuinţă, ceea ce mi-a dat şansa să nu-l întâlnesc pe Luca. Totuşi, la vizionarea apartamentului, nu am fost singurul candidat. Cele două fete care locuiau deja acolo invitaseră, în acelaşi timp, alte patru fete, organizând un fel de casting. La cât de epuizată şi de morocănoasă eram, bineînţeles că nu am făcut o impresie suficient de bună.

Când am ajuns acasă, am văzut încă de pe stradă că

lumina era aprinsă în living, aşadar am rămas din nou timp îndelungat în dubiţă. Megan nu era în seara aceea acasă, aşa că m-am hotărât să o sun pe Nora. Mi-a povestit, entuziasmată, că îşi programase deja prima şedinţă de patinaj şi mi-a zis de un film pe care îl văzuse şi care era o imitaţie după *Yuri!!! on Ice,* însă în niciun caz nu era la fel de nostim.

Am vorbit, de asemenea, despre mama, despre faptul că în curând îşi serba ziua de naştere şi despre un eventual cadou pe care i l-am fi putut face, dar şi despre Alan, care plecase la sfârşit de săptămână pentru a participa la un curs de formare în cadrul poliţiei. Pe moment, mi-a trecut prin cap să îmi cumpăr un bilet spre Maine, ca să le vizitez pe mama şi pe Nora, însă doar pentru două zile nu renta.

Fiindcă Nora era singură acasă în acea seară, nu îi putea spune nimeni noapte bună, aşa că, deoarece şi eu aveam nevoie de o distragere, am jucat rolul surorii mai mari. Mi-a relatat amănunţit despre proiectele ei şcolare şi despre colegii de la cursurile la care lua parte. Se pare că viaţa unei adolescente de paisprezece ani era acum asemănătoare cu o telenovelă. Nu auzisem până în acel moment atâtea detalii despre triunghiuri amoroase şi despre drame exagerate.

În cele din urmă, telefonul a dat semne că se descarcă din nou complet. Ne-am luat rămas bun şi, la fel ca în seara precedentă, m-am furişat în apartament, unde mă aştepta din nou un pacheţel. Pe felicitare era scris de data aceasta: „Voi fi întotdeauna lângă tine când vei avea nevoie de mine!”, iar în pachet se afla o carte despre cum să îmi fac reclamă mai bună magazinului meu on-line Etsy şi despre cum puteam să comercializez totul mai bine.

M-am bucurat la fel de mult de carte ca şi de flori şi de bezelele cu ciocolată. Totuşi, nu-mi dădeam seama ce încerca

Luca să obţină cu toate aceste cadouri. Cel mai uşor ar fi fost să merg la el şi să-l întreb. Însă eram o laşă, care nu voia să dea ochii cu el.

Am stabilit pentru miercuri după-amiază o altă vizionare, pentru un al doilea apartament, ceea ce îmi oferea din nou scuza de a nu mă prezenta la jobul meu din bibliotecă. Mi-a plăcut camera, iar Rena, colega mea de apartament, mi-a promis că îmi va da un răspuns până la sfârşitul săptămânii. Seara de miercuri am petrecut-o cu April în Le Petit, iar pe Luca nu l-am văzut până la sfârşitul săptămânii mai mult de cinci minute. Între timp, îşi dăduse seama că îl evit, însă nu mi-a cerut nicio explicaţie. Cu siguranţă că înţelesese că, după pana de curent, după situaţia cu mama sa şi după sărutul din camera lui, aveam nevoie de mai mult timp pentru a-mi pune gândurile în ordine.

Sau instinctul tău nu s-a înşelat şi l-ai pierdut pentru totdeauna.

Dacă era adevărat, trebuia să mă consider norocoasă, fiindcă nu ar mai fi existat, în viitor, graniţe neclare între noi. Totuşi, nu puteam suporta gândul de a-l fi pierdut, iar acesta era, de fapt, motivul principal pentru care îl evitam. Pentru că, atât timp cât nu vorbeam unul cu celălalt, nu mă temeam. Doar speram şi visam.

Toată săptămâna am dormit prost, de aceea umblam ca o năucă prin supermarket, sâmbătă dimineaţa, devreme. Împingând coşul de cumpărături, m-am oprit în faţa raftului cu tăieţei. Cei pe care îi cumpăram de fiecare dată nu mai erau.

Minunat!

Am oftat cu greu, mult prea teatral pentru acea situaţie, uitându-mă în jurul meu. Holul dintre raioane era gol şi, în

afară de zgomotul enervant din difuzoare, nu se zărea nimeni. Am făcut un pas înapoi, ca să pot vedea mai bine etichetele afişate pe raft, şi astfel să pot compara preţurile. Avea să dureze o veşnicie să pot calcula aproximativ, aşa cum făceam de fiecare dată. Simţeam cum îmi plesneşte capul.

Tocmai mă decisesem pentru un tip de tăieţei, când, dintr-odată, în dreapta mea, am zărit, în colţul ochiului, o umbră. Şi, în aceeaşi secundă, am simţit cum corpul meu se desprinde de raţiune. Am înlemnit, iar toate semnalele de alarmă mi s-au declanşat. Atacul de panică m-a lovit ca o avalanşă care m-a luat cu ea. Îmi simţeam inima bătându-mi cu putere şi, deşi holul dintre rafturi avea aproximativ doi metri lăţime, am avut sentimentul că eram închisă într-un spaţiu foarte îngust. În faţa ochilor îmi jucau pete negre şi nu mai puteam respira. Simţeam o strângere în piept şi fiecare moment de respiraţie disperată îmi amplifica frica. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi leşinat şi aş fi fost incapabilă să mă lupt cu umbrele?

Nu, nu trebuia să gândesc aşa. Atacul de panică avea să dispară la fel de repede cum se instalase şi totul urma să fie bine. Încercam să mă gândesc la tot ceea ce ne spusese dr. Montry despre recidivă, în a doua şedinţă de terapie. Că ne putea lua în orice moment prin surprindere. Că era ceva normal şi că nu însemna că prin asta ne arătam slăbiciunea. În acel moment, mă simţeam cu adevărat slabă. Mi-am închis ochii şi am încercat să mă remontez.

Totul va fi bine, Sage!

Nu trebuie să-ţi fie frică!

Frica nu există!

Eşti în supermarket. Pretutindeni sunt camere de supraveghere. Nimeni nu îţi va face vreun rău. Ai văzut doar

un client. Uită-te pur şi simplu la dreapta.

Şi aşa am făcut. Am ridicat încet capul şi mi-am simţit ceafa foarte rigidă, de parcă dormisem strâmb. Am privit holul gol. Nu zăream pe nimeni. Eram singură. Totuşi, a mai durat cam un minut până mi-am revenit şi până când bătăile inimii mi s-au mai calmat.

Nu mai simţeam acum epuizarea şi, de îndată ce genunchii au încetat să-mi mai tremure, am luat un pachet de paste, l-am aruncat în coş şi m-am grăbit să merg mai departe. Nu cumpărasem chiar tot ce aveam pe listă, însă era suficient pentru două sau trei zile. Era suficient pentru acea zi.

La prima oră a dimineţii nu ar fi trebuit să aştept atât de mult la casă, însă bineînţeles că aveam ghinion. O singură casă de marcat era deschisă, iar în faţa mea la rând se afla o gospodină care făcuse cumpărături pentru toată săptămâna, pentru toţi membrii familiei. Mi-am mutat neliniştită greutatea de pe un picior pe celălalt, în timp ce îmi plimbam nervoasă privirea prin supermarketul gol, în căutarea unui posibil pericol.

Acolo!

Acolo era, din nou!

Umbra!

Nici nu am descoperit-o bine, că a şi dispărut printre rafturi. Ar fi fost imposibil să recunosc că putea fi chiar umbra mea. Poate că nu văzusem nimic cu adevărat. Însă subconştientul meu părea să fi receptat ceva care îmi era străin. În acel moment, eram sigură că văzusem aceeaşi persoană de două ori. Am ţinut strâns mânerul coşului de cumpărături, forţându-mă să rămân calmă.

Oameni care se plimbă în supermarket printre rafturi, sigur sunt ceva neobişnuit, Sage! Revino-ţi!

Eram pur şi simplu epuizată. Nimeni nu s-ar fi simţit bine după doar trei ore de somn pe noapte şi, pe deasupra, eram încordată şi din cauza lui Luca. Lumea mea emoţională era un haos total. Nu era de mirare că eram deosebit de sensibilă la teamă şi panică.

În cele din urmă, îmi veni şi mie rândul la casa de marcat. Am plătit grăbită cumpărăturile şi aproape că am alergat până la dubiţă. De abia aşteptam să ajung acasă, deşi acolo mă aştepta Luca şi habar nu aveam cum aş fi putut să-l evit pentru tot restul zilei. Poate că ar fi trebuit să petrec ziua cu Connor. Încă din maşină i-am trimis un mesaj, apoi am luat punga de cumpărături şi am urcat treptele.

În apartament domnea liniştea. April încă dormea. Petrecuse seara precedentă cu Aaron, apoi lucrase până târziu în Le Petit, ceea ce însemna că nu avea să se trezească mai devreme de ora unsprezece. Uşa camerei lui Luca era deschisă, însă el nu se afla acolo. Mi-a fost imediat ruşine de uşurarea pe care o simţeam.

Am aranjat cumpărăturile şi am dus hainele murdare în pivniţă, pentru a fi spălate, apoi m-am aşezat în faţa televizorului şi am început să confecţionez mai departe accesorii, ca să mă liniştesc. Toate comenzile din magazin fuseseră deja prelucrate, însă nu era rău să am câteva piese pe stoc.

Încă mai lucram la accesoriile mele când uşa de la apartament s-a deschis şi Luca şi-a făcut apariţia. Purta haine de sport, iar obrajii îi erau roşii din cauza efortului depus şi a frigului.

Se uită spre mine.

— Hei!

— Hei! l-am salutat şi eu.

Şi-a dres glasul şi a ridicat un pacheţel învelit într-o

hârtie roşie.

— Tocmai a fost livrat la uşă, pe numele tău.

— Livrat?

— Da, livrat, spuse el, cu o faţă complet lipsită de expresie, şi puse pachetul în faţa mea pe măsuţă. Se pare că ai un admirator secret.

— Bineînţeles! am rostit, ridicându-mi sprâncenele, şi am încuviinţat complice. Un admirator secret.

Luca nu a răspuns la această afirmaţie, ci doar m-a privit. Respira încă greu, din cauza efortului depus la alergare. Am tăcut amândoi. Pacheţelul roşu era ca o declaraţie între noi.

În cele din urmă, Luca şi-a dres glasul.

— Bun, ar fi bine să merg la duş.

Am zâmbit încordat.

— Succes!

S-a uitat la mine încă un moment înainte de a dispărea în camera lui, lăsându-mă singură cu cadoul.

Ce avea oare de gând Luca? Eram tentată să iau pachetul de pe masă şi să-l desfac, însă am reuşit să mă controlez. Dacă voia să se joace cu mine, atunci fie. Şi eu puteam să mă joc. M-am sprijinit relaxată pe canapea şi am încercat să ignor pacheţelul. Cu coada ochiului, l-am zărit cum se grăbea să intre în baie, purtând la subraţ haine curate. Se uită totuşi curios în direcţia mea. Ha!

Următoarele minute le-am simţit ca pe câteva ore. Era greu să ai un cadou sub nas şi să încerci să nu-l deschizi. Mă întrebam acum cât puteam rezista. Câteva ore? Toată ziua? Până a doua zi? O săptămână? Nu, atât de mult nu puteam aştepta. Poate încă un pic.

Ca să-mi distrag atenţia, am început să ghicesc ce ar fi putut conţine pachetul. L-am luat în mână şi l-am scuturat,

însă nu părea să fie nimic înăuntru. Poate era încă o carte? Sau bomboane de ciocolată? Sau ceva împotriva angoaselor mele? Până acum, toate cadourile de la el fuseseră foarte inspirate.

Curiozitatea îmi măcina interiorul, totuşi am rămas fermă pe poziţii. În momentul în care Luca ieşi de la duş, i-am zâmbit cu mulţumire, având impresia că trage cu ochiul la mine şi la pacheţel. Voia să-l deschid. Zece minute mai târziu, când se îndrepta spre bucătărie ca să-şi ia ceva pentru micul dejun, nu se putu stăpâni să nu se uite în direcţia mea. La fel făcu şi după un sfert de oră, când îşi duse în bucătărie farfuria murdară.

Bine, am aşteptat destul.

Aşa că am decis să ne eliberăm de această povară şi am luat pacheţelul de pe măsuţă. Era timpul să descopăr ce se ascundea în el. Am rupt hârtia şi am descoperit o cutie neagră, cu un logo alb pe care nu îl mai văzusem vreodată. Am ridicat capacul cutiei şi…

— Ce naiba este asta?

Într-o hârtie creponată se afla în sutien roşu din dantelă. L-am scos şi, sub el, se afla şi chiloţelul asortat. Ce era în capul lui? Trebuie că era o glumă. Nu-mi puteam imagina altceva. Cum îi trecuse o asemenea idee prin cap? În timp ce toate celelalte cadouri lăsaseră loc interpretării, în spatele acestuia intenţia era destul de evidentă. Dar nu avea niciun sens, nu după criza de plâns din seara cu pana de curent şi după săptămâna care urmase. Trebuie că îşi dăduse seama până atunci că nu aveam de gând să mă culc cu el.

Aşa că m-am hotărât să pun lucrurile în ordine.

— Luca!

Ieşi din bucătărie cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Da?

Am ridicat lenjeria.

— Ce este asta?

Îşi încruntă fruntea şi privi sceptic lenjeria.

— Este o întrebare capcană?

— Nu!

— Bine, şi de la cine ai primit-o?

Am pufnit.

— Ştii foarte bine de la cine.

— Nu, de unde să ştiu! Un curier mi-a dat pachetul, spuse Luca, iar privirea i se întunecă, lucru care mă irită puţin.

Nu părea să fie sentimentul că şi-ar fi dorit să mă vadă în această lenjerie, ci, mai degrabă, o stare de furie.

Nu era deloc un semn bun.

— Nu este de la tine? am întrebat încă o dată, în speranţa că era doar un actor foarte bun.

În afară de el, mai exista o singură persoană care s-ar fi putut considera admiratorul meu secret.

— Nu, dacă ţi-aş dărui lenjerie intimă, cu siguranţă nu ar fi roşie. Eventual neagră sau un violet-închis, însă în niciun caz roşu.

Luca aruncă o privire furioasă lenjeriei.

— Deci, de la cine ai primit-o?

Nu ştiu!

Am vrut să răspund, însă nu am putut rosti niciun cuvânt. Simţeam că mi se face rău, aşa că am aruncat lenjeria înapoi în cutie, de parcă mi-ar fi ars degetele. Nu putea fi adevărat.

— Luca?

Vocea îmi era acum mai subţire decât cu doar câteva secunde în urmă.

— Mi-ai trimis acum câteva săptămâni lalele?

Vizibil confuz, se încruntă.

— Ce se petrece aici?

— Răspunde-mi la întrebare! am pretins cu asprime, deşi ştiam deja ce avea să spună, însă aveam nevoie de certitudine înainte de a o lua razna.

— Nu, nu ţi-am trimis lalele, răspunse Luca, accentuând clar fiecare cuvânt, în timp ce se îndrepta spre mine cu paşi mărunţi.

— Dar cleştele? am întrebat, şi am arătat spre unealta aflată pe masă.

Luca îşi strânse buzele cu regret, scuturând din cap.

Am scos un oftat şi mi-am ascuns faţa între mâini. Nu putea să fie adevărat. Cum putusem să mă înşel în felul acela? Alan era cel care îmi făcuse toate cadourile. Nu Luca. Dacă mă gândeam mai bine, totul avea sens. Cu primul cadou, îşi ceruse scuze pentru comportamentul de la Crăciun, şi anume pentru convorbirea noastră de atunci. Cu al doilea pacheţel, intenţionase să mă felicite pentru reuşita examenului. Puteam jura că Nora fusese cea care îl înştiinţase. Mesajul de pe a treia felicitare suna la fel ca acela din e-mailurile sale; îmi amintea cât de mult îmi simţea lipsa şi că întotdeauna avea să fie lângă mine.

Bineînţeles!

Cum fusesem în stare să ignor toate acele indicii? Mă simţeam ca ultima idioată. Luca nu mă întrebase niciodată dacă îmi plăceau lucrurile primite. Asta ar fi trebuit să îmi ridice un semn de întrebare. Cum de fusesem atât de oarbă? Simţeam că mă cuprinde furia: pe Luca, pentru că nu era el cel care îmi făcuse acele cadouri, pe Alan, fiindcă el trimisese totul, şi pe mine însămi. Nu fusesem atentă şi văzusem doar ceea ce îmi dorisem să văd. Nu învăţasem chiar nimic în ultimii ani?

— Sage? Te simţi bine? mă întrebă Luca; în privirea lui se reflecta îngrijorarea.

M-am uitat la el.

— Totul este în regulă, am răspuns, încercând să nu arăt furia care îmi curgea fierbinte prin vene. Doar că acum am realizat de la cine sunt cadourile.

Îşi încordă maxilarul.

— Sunt de la el, nu-i aşa?

Nu trebuia să explice ce voia să spună când pronunţase cuvântul *el.*

Am încuviinţat.

— Dar nu mai contează. Voi pune toate lucrurile într-o cutie şi le voi arunca. Sau măcar ce mai am din ele.

Alan nu avea să afle niciodată, însă să-i arunc cadourile era cel mai bun lucru pentru mine. Nu aş fi putut să confecţionez accesorii atât timp cât ştiam că unul dintre instrumente era de la el. Iar lenjeria pe care tatăl meu vitreg o alesese pentru mine nu urma să o port, cu siguranţă.

— De cât timp te hărţuieşte?

De ani întregi.

— „Hărţuire" este cuvântul greşit.

Luca pufni dezaprobator.

— Şi cum ai numi asta? Îţi trimite mesaje şi lucruri pe care nu le vrei doar pentru că sunt de la el.

— Este dificil de înţeles, am accentuat. Nu i-am mai răspuns la e-mailuri, iar următoarele cadouri nu le voi mai accepta. Dacă se întorc la el, poate va realiza, în sfârşit, că trebuie să înceteze.

— Nu îmi place asta! rosti Luca, şi clătină din cap.

— Nici eu nu sunt tocmai încântată, însă nu cred că merită să ne enervăm, l-am asigurat.

Totuşi, cuvintele mele nu-l relaxară. Dacă aş fi fost o altă

persoană, iar Alan un tânăr normal, reacţia lui Luca m-ar fi bucurat.

Voia să mă protejeze, pentru că eram importantă pentru el. Însă nu puteam permite să se amestece mai mult în problemele mele.

Am oftat.

— Uită-te la mine, Luca!

Mă ascultă.

— Ştiu că reacţia mea la primul lui e-mail te-a speriat. Şi pe mine m-a luat prin surprindere mesajul lui. Însă acum îmi este bine.

De fapt, nu era în totalitate o minciună. Îmi era mult mai bine, atât timp cât nu mă mai ascunsesem, panicată, în camera lui April. Totuşi, palmele îmi erau umede.

Luca m-a privit insistent. Probabil că, din punctul lui de vedere, ceea ce tocmai spusesem era credibil, fiindcă umerii nu îi mai erau atât de încordaţi.

— Bine, dar dacă tipul te supără în continuare, mă anunţi.

— Bineînţeles, am afirmat, forţându-mă să zâmbesc sincer.

A dat din cap, însă nu s-a mişcat din loc. Era momentul pe care încercasem să-l evit întreaga săptămână trecută.

M-a salvat April, care tocmai intra în living, târşâindu-şi picioarele.

— Bună dimineaţa!

Căscă, fără să-şi pună mâna la gură.

— De ce staţi aşa aici?

— Fără niciun motiv, răspunse Luca. Tocmai voiam să merg în camera mea.

— Înţeleg!

April se aşeză pe canapea, lângă mine. Avea părul

ciufulit şi clipea obosită, de parcă ar fi fost în stare să adoarmă din nou în orice moment.

Luca mai rămase puţin, apoi se îndreptă spre camera lui, nu înainte de a-mi mai arunca o privire.

Dezastrul fusese evitat.

— De ce este un sutien pe masă? mă întrebă April.

— Mi l-am comandat, am minţit.

Se uită cu atenţie la lenjerie.

— Arată bine!

— Nu mi se potriveşte!

— Păcat!

Am încuviinţat şi, după ce April a intrat la duş, câteva minute mai târziu, nu am mai ezitat şi am pus lenjeria, cartea şi unealta pentru confecţionat accesorii într-o cutie. Am pus-o apoi lângă uşă, pentru a o duce mai târziu la gunoi. Pe urmă i-am ţinut companie lui April în timp ce se pregătea să plece la muncă.

După ce a ieşit din casă, m-am aşezat din nou pe canapea. Mi-am acoperit umerii cu pătura bunicii mele şi am început să lucrez mai departe la accesorii. De data aceasta, cu altă unealtă.

Abia începusem lucrul, când cineva sună la uşa principală. Ori era încă un cadou de la Alan, ori April uitase ceva.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre interfon.

— Da?

Niciun răspuns. Puteam auzi doar foşnetul de pe stradă şi mă cuprinse o senzaţie de déjà-vu. Exista doar o persoană care folosea soneria din faţa uşii principale: doamna Gibson. Nu-şi făcuse simţită prezenţa toată săptămâna şi credeam că luase în serios avertizarea mea, însă se pare că nu intenţiona să înceteze să-l răneasc pe Luca.

Am deschis uşa, hotărâtă să-i spun încă o dată ceea ce gândesc… însă am încremenit.

Era *el*. Îmi zâmbea.

Capitolul 28

— Bună, Sage!

Nu poate fi adevărat.

Probabil că visez.

Îmi doream să visez. Nu putea fi aici.

Imposibil.

Alan își strânse buzele și zâmbea acum dulce, ceea ce mă făcu să încremenesc. Inima parcă încetase să-mi mai bată și nu mai puteam respira. Era ca și când corpul nu mai reacționa din cauza pericolului. Eram ca un animal care încă mai spera că poate fi ignorat de vânător.

Era conștient de asta. Își înclină capul și mă studie cu atenție. Cu un fior rece în ochi, își plimbă lasciv privirea pe fiecare părticică a corpului meu. Își ridică ușor colțul drept al gurii.

— Arăți bine!

Simțeam că mă cuprinde un val de dezgust, așa că m-am prins de clanța ușii. Ar fi trebuit să-i trântesc ușa în nas, însă întreg corpul îmi era acum paralizat, la fel ca și amintirile pe care le trezea, inevitabil, prezența lui.

— Uită-te la tine!

Alan își plimbă degetul arătător pe brațul meu, peste vânătaia pe care mi-o făcuse săptămâna trecută. Între timp, aceasta era verzuie și puțin vizibilă. Totuși, încă mai puteam simți durere în locul respectiv. Și degetele lui, care mă ținuseră prizonieră.

— Rochia îți vine foarte bine!

Era un cadou de la el. De Ziua Îndrăgostiților.

— Întoarce-te!

Nu m-am mişcat. Alan îşi înclină capul.

— Întoarce-te! spuse el încă o dată.

Am rămas nemişcată.

— Sage! mă ameninţă Alan; zâmbea în continuare, însă în atitudinea lui apăruse ceva animalic.

Îmi simţeam picioarele de parcă ar fi fost din gumă.

— Întoarce-te!

Nu puteam. Eram înlemnită şi nu puteam să uit expresia feţei sale în momentul când, înainte cu un minut, mă schimbasem în faţa lui. Acea lăcomie în privire. Acea poftă. Dacă astăzi avea să fie seara aceea?

Am înghiţit adânc, însă încă simţeam nodul în gât. Rămăsese blocat acolo şi ameninţa să mă sufoce. Spatele mi se încordase, iar ochii îmi ardeau. Nu îndrăzneam să clipesc, de teamă ca privirea să nu mi se relaxeze. Ce se întâmpla dacă Alan venise până aici pentru a primi ceea ce îi refuzasem în toţi acei ani?

Nu îmi este frică!

Frica nu există!

Nu îmi este frică!

Frica nu există!

Nu îmi este frică!

Frica nu există!

Mantra se rostogolea în capul meu. Nimic nu ajuta. Fiindcă el exista în faţa mea, iar acesta era lucrul cel mai grav. Ce căuta el aici? Întrebarea era ridicolă. Cunoşteam răspunsul. Venise să mă ia cu el, pentru că eu nu fusesem să-l văd. Le minţise pe mama şi pe Nora, doar pentru a mă vizita pe mine. Ce ticălos!

O parte din mine realiza că ar fi trebuit să fug şi să cer ajutor, sau să îi reproşez lui Alan tot ceea ce îmi făcuse.

Totuşi, în acel moment, nu mă mai puteam baza pe propriul meu corp. Nu mă mai asculta. Erau doar o fantomă rebelă, captivă într-o statuie din fier.

— Mă bucur să te văd, continuă zâmbind, însă nu era acel zâmbet pe care îl oferă un tată fiicei lui. Mi-ai lipsit!

Tu nu mi-ai lipsit.

Am strâns din dinţi şi l-am privit în ochii negri, întunecaţi şi lacomi. Era un bărbat impunător. Trăsăturile clare ale feţei, care impuneau atât de mult respect între colegii din poliţie, accentuau atitudinea lui grosolană, precum şi umerii laţi. Părul castaniu-deschis, pe care îl purta puţin ondulat, până în dreptul urechilor, atunci când plecasem, era acum tuns destul de scurt. Purta o jachetă maro, cu mâneci lungi, însă îi ştiam tatuajele pe care le ascundea sub haina din piele. Îmi aduceam aminte foarte bine de ele. Erau mereu prezente în coşmarurile mele. Îi vedeam mâinile ca doi şerpi care încercau să le prindă pe ale mele şi cu care mă forţa să-l ating.

Eram mult prea timidă ca să mă pot apăra. Mult prea slabă ca să câştig lupta.

Prea speriată pentru a încerca măcar ceva.

— Nu te bucuri să mă vezi?

Nu!

Nu am putut rosti cuvântul care îmi rămase blocat în gât, însă îmi puteam simţi lacrimile care îmi ardeau gâtul. Eram obişnuită să mă abţin să plâng în prezenţa lui.

Fiindcă nu i-am răspuns la întrebare, am văzut cum zâmbetul îi dispărea din ce în ce mai mult, iar expresia feţei îi devenea tot mai distantă. Începea să înţeleagă că nu mă bucura absolut deloc vizita lui. Ce crezuse? Că îl voi primi cu braţele deschise?

— Sage?

Îngrijorarea din vocea lui îmi accentua senzaţia de greaţă. Nu avea dreptul să fie preocupat din cauza mea. Făcu un pas spre mine şi mă atinse. Momentul în care i-am simţit degetele reci şi umede pe pielea mea m-a trezit la realitate.

Am făcut un pas înapoi şi am dat să închid uşa. Însă el a fost mai rapid. Şi-a pus piciorul între uşă şi pragul acesteia. Uşa se izbi cu putere de el, apoi înapoi de perete. Alan se strâmbă din cauza durerii, însă nu scoase niciun sunet. M-a privit doar furios şi a intrat în apartament, în timp ce eu mă făceam tot mai mică în faţa mâniei lui, la fel ca acea fetiţă de unsprezece ani care aştepta în orice clipă să ajungă în mâinile lui.

— Cum… cum m-ai găsit?

Alan se apropie şi mai mult.

— Şeful tău a fost foarte amabil şi mi-a dat adresa ta.

Am scuturat din cap. Nu putea fi adevărat. Însă, de fapt, nu ar fi trebuit să mă surprindă că aflase unde locuiesc. Probabil că se prezentase domnului Strasse drept ofiţerul Wilson. Această funcţie îi făcea pe mulţi nervoşi şi vorbăreţi.

— Nu ai reacţionat la ultimul meu e-mail, spuse Alan; reproşul din cuvintele lui nu putea fi ignorat. Şi nici la cadourile…

— Ce se întâmplă aici?

Luca se repezi în living.

Se uită în jur şi îl descoperi pe Alan. Se încruntă, iritat. Când îmi întâlni privirea, confuzia i se transformă în îngrijorare, apoi în fermitate. Puteam vedea cum i se tensionează întreg corpul. Îmi observase teama şi venise imediat lângă mine. Nu l-aş fi putut împiedica nici dacă aş fi vrut. Nu-mi mai rămânea nimic de făcut decât să iau parte la ciocnirea celor două lumi ale mele.

— Cine sunteţi? întrebă Luca.

Alan nu răspunse imediat, ci îl măsură cu privirea din cap până în picioare. Însă nu în felul atrăgător în care se uitase la mine cu puţin timp înainte, ci mai degrabă dispreţuitor, ca şi când ar fi încercat să descopere dacă Luca reprezenta un pericol pentru el.

— Am crezut că fiica mea s-a despărţit de dumneavoastră.

La auzul cuvintelor „fiica mea", Luca se uită la mine. Părea să se întrebe dacă nu cumva interpretase greşit situaţia. Mi-ar fi plăcut să creadă asta, însă era mult prea târziu ca să disimulez teama din privire. Luca îşi dăduse seama de adevărul pe care încercasem atât de mult, şi atât de bine, să-l ascund faţă de el.

Trăsăturile feţei lui se înăspriră şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Alan.

— Vă înşelaţi! Suntem încă împreună!

Luca îşi puse demonstrativ braţul pe umerii mei şi mă îndepărta de Alan.

M-am împiedicat de el. Am înjurat, însă în acelaşi timp i-am savurat apropierea. Era incredibil de liniştitor să nu mai fiu nevoită să-l înfrunt singură, şi era prima dată când simţeam că pot respira.

— Nu am ştiut că intenţionaţi să ne vizitaţi, spuse Luca.

Vocea îi era acum prietenoasă, însă nu şi tonul pe care i se adresa. Nu-şi putea da seama ce se întâmpla cu adevărat, dar era de partea mea.

— Am vrut să fie o surpriză, afirmă Alan fără a se uita la Luca; puteam simţi cum privirea lui întunecată îmi arde pielea.

Luca îşi înclină bărbia.

— Se pare că nu este o surpriză prea plăcută. Poate că ar fi mai bine să plecaţi.

— Plec numai după ce voi vorbi cu Sage.

Luca clătină din cap.

— Nu cred.

— Asta nu decizi tu.

— Aveţi dreptate! spuse Luca, strângându-mă şi mai tare lângă el; mâna lui caldă îmi învălui braţul. Vrei să vorbeşti cu el?

Răspunsul era evident, însă nu am putut rosti cuvântul. Alan mă obligase, în toţi anii care trecuseră, să nu îi spun niciodată „Nu!”, şi îmi era teamă de ce s-ar fi putut întâmpla în momentul în care nu-i mai respectam dorinţa. Până acum, acel lucru nu avusese un final fericit, însă întotdeauna fusesem singură. Fusesem captivă în ghearele lui. În camera lui întunecată. Fără niciun fel de sprijin. Fără ajutor. Astăzi, nu mai eram singură, Luca era lângă mine şi nici nu mă mai aflam în fosta noastră casă. Reuşisem să scap de acolo.

— Nu! am spus cu voce tremurândă.

Luca îşi întinse mâna liberă spre uşa de la intrare. Era o invitaţie clară.

— Şi, cu asta, am încheiat discuţia.

Alan nu se mişcă de pe loc.

— Nu voi pleca…

— Ba da, veţi pleca! îl întrerupse Luca, pe un ton în care nu exista nicio urmă de prietenie. Sau chem poliţia. Acesta este apartamentul meu şi ceea ce faceţi aici se numeşte încălcarea proprietăţii private. Aşadar, dispăreţi, în cazul în care nu doriţi să petreceţi ziua într-o celulă.

Alan îşi încordă maxilarul. Voia să mai spună ceva, însă realiză că aici, în Nevada, nu avea puterea din Maine. Nu avea colegii care îl cunoşteau, care erau de partea lui şi care l-ar fi salvat în momentul în care Luca şi-ar fi dus planul la bun sfârşit. Îşi plimbă privirea de la Luca la mine, astfel încât

a trebuit să mă controlez să nu tresar. Privirea îi era la fel de tăioasă ca lama unui cuţit, iar dacă nu eram atentă, m-aş fi putut tăia cu ea.

— Lucrurile nu s-au terminat aici!

Se dădu un pas înapoi, fără a-şi lua ochii de la mine. În momentul în care ieşi din apartament, Luca îi trânti uşa în nas.

Eram ca anesteziată. Nu îmi puteam dezlipi privirea de la uşă. Era ca şi când îl puteam vedea pe Alan prin ea. Cu siguranţă că se gândea acum, cu faţa roşie de furie, cum ar fi putut să mă pedepsească pentru întreaga situaţie. Deja puteam simţi arsurile loviturilor lui pe pielea mea. După un minut, am auzit cum Alan se îndepărtează de uşă şi coboară scările cu paşi greoi, nemiloşi şi plini de furie. Mi-am ţinut respiraţia, şi numai când uşa principală s-a trântit cu putere am putut respira din nou.

Începeam să mă destind. Muşchii îmi deveneau tot mai moi. M-am desprins din braţele lui Luca şi am făcut doi paşi înapoi, clătinându-mă. Corpul îmi tremura şi simţeam că nu mă mai pot ţine pe picioare. M-am lăsat, neputincioasă, pe unul dintre fotolii. Cum putusem să ignor semnele vizitei lui Alan? Niciodată nu participase la cursuri de pregătire, iar Luca nu rostise niciun cuvânt referitor la cadouri. Nici măcar o dată. Ar fi trebuit să recunosc semnele de avertizare.

Simţeam că ameţesc. Stomacul mi se încorda şi o durere ascuţită în piept mă făcu să tresar. Mi-am strâns genunchii la piept. Îmi simţeam incredibil de grele picioarele, la fel ca tot restul corpului.

Mi-am încrucişat braţele în jurul meu şi, cu fruntea între genunchi şi piept, am încercat să respir calm. Totuşi, nu aveam suficient aer. Iar acum, că Alan plecase, nu m-am mai putut abţine şi am început să plâng. Cum putusem să permit

să se ajungă aici? Nu ar fi trebuit să şterg atât de repede ultimul lui e-mail. Poate că aş fi reuşit să-l împiedic să îşi facă din nou apariţia în viaţa mea. De fiecare dată când cineva avea să sune la uşa apartamentului lui Luca, aveam să mă gândesc la el. Eu eram singura vinovată. Aş fi putut împiedica asta dacă m-aş fi dus de Crăciun acasă. De ce oare nu procedasem altfel?

Sunt o proastă, proastă, proastă…

— Sage? mă strigă Luca, îngrijorat.

Îmi doream să-i pot spune să plece şi să uite ce se întâmplase, însă nu mai era posibil. Eram conştientă că nu m-ar fi lăsat singură în acea stare. Nici măcar în noaptea cu pana de curent nu mă abandonase.

Am simţit două mâini calde care îmi înconjurau gleznele. Era o atingere uşoară, însă am tresărit, făcându-l pe Luca să-mi dea drumul imediat.

Puteam să-i simt îngrijorarea, ceea ce îmi amplifica sentimentul de vinovăţie.

— Îmi pare rău, am mormăit prin spaţiul gol dintre genunchi.

Răspunsul lui întârzie atât de mult, încât am crezut la început că nu auzise cuvintele mele bolborosite.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Nu ai făcut nimic rău.

Am deschis uşa.

Nu era suficient? Dacă aş fi ignorat soneria, Alan nu ar fi intrat acolo. Nu ar fi trebuit să stau în faţa lui, iar cei doi nu s-ar fi întâlnit niciodată. Aş fi şezut pe canapea şi aş fi confecţionat mai departe accesorii. Poate că mă supăraseră cadourile primite de la el, dar cu siguranţă nu aş fi fost atât de disperată ca în acel moment.

Luca rămase ghemuit pe podea, în faţa mea. Trebuie că avea multe întrebări, totuşi nu rosti nici măcar una şi mă

lăsă în pace. Doar după câteva minute, rupse tăcerea.

— Acesta a fost Alan, nu-i aşa?

Cuvintele lui nu mă surprindeau. Din comportamentul meu şi din prezenţa lui Alan acolo, nu era greu să dai un sens situaţiei.

Am respirat cu greu şi am ridicat privirea. Vedeam totul înceţoşat din cauza lacrimilor, aşa că am clipit, ca să-i pot vedea mai bine faţa tristă. Gura îmi era uscată, ceea ce mă făcu neputincioasă să rostesc vreun cuvânt. Aşa că doar am încuviinţat.

În ochi i se reflecta furia.

— Tatăl tău vitreg? întrebă el; vocea îi era aspră şi ştiam că ar fi preferat să nu audă răspunsul, pe care îl bănuia deja.

— Da! am mărturisit.

— Doamne! spuse Luca, frecându-şi fruntea. Sunt un idiot!

Am scuturat din cap.

— Nu este adevărat, nu eşti un idiot!

A pufnit dispreţuitor.

— Am crezut că Alan este fostul tău prieten.

— Pentru că te-am lăsat să crezi asta.

— De ce?

Mi-am muşcat limba. Ce ar fi trebuit să răspund la întrebarea lui?

Pentru că mi-a fost ruşine. Pentru că mi-a fost teamă. Pentru că voiam, pur şi simplu, să uit totul. Pentru că i-am promis asta lui Alan?

— Pentru că nu voiam să mă priveşti aşa cum o faci acum.

— Şi cum mă uit la tine?

— De parcă aş fi cea mai jalnică creatură de pe pământ.

Luca îşi feri privirea, jenat, şi îşi drese glasul.

— El este motivul temerilor tale. Bineînţeles. Cum de nu mi-am dat seama mai devreme?

Nu mai avea niciun sens să neg problema. Era mult prea târziu pentru asta. Luca înţelesese totul. Acum, puteam doar să-i clarific situaţia mea.

Am tras aer în piept şi, chiar dacă nu îmi doream să port acea conversaţie, am început să povestesc:

— Alan o cunoscut-o pe mama chiar după moartea tatălui meu. Nu au fost de la început cu adevărat împreună. Relaţia lor a fost un proces treptat, până în momentul în care am aflat că voi avea o soră. În acea zi s-a şi mutat la noi.

Luca mă asculta atent, fără să mă întrerupă. Părea să înţeleagă că aveam nevoie să mă descarc. Şi avea dreptate. Nu aş mai fi găsit niciodată puterea să îmi fac curaj şi să povestesc totul. Simţeam cum trupul îmi cerea să mă întind şi să închid ochii, ca să pot uita acea zi.

— Niciodată nu mi-a plăcut de Alan. Multă vreme am încercat să mă conving că simţeam acest lucru doar pentru că el nu este tatăl meu adevărat. Chiar dacă nu aveam nicio amintire legată de tatăl meu, nu puteam să-l înlocuiesc cu Alan. Iar mama nu a încercat nici ea niciodată să mă convingă să-l accept ca pe un adevărat tată. Au trecut mulţi ani până să-mi dau seama ce mă deranja cu adevărat. Era modul în care mă privea şi mă atingea. Mă mângâia mult prea des. Sărutările lui erau mult prea intense. Iar privirea lui era exagerat de caldă. Atunci, eram mult prea tânără ca să pot înţelege totul.

Dacă mă gândeam mai bine, nici până atunci nu înţelesesem cu adevărat. Cum să-mi fi putut da seama de intenţiile lui? Motivul pentru care studiam psihologia era ca, pe viitor, să pot ajuta adolescenţii care trecuseră prin aceleaşi momente ca mine.

— Nu m-am simţit niciodată bine în prezenţa lui, am continuat. Însă eram dispusă să suport situaţia. Era evident că le iubea pe mama şi pe Nora, iar ele, la rândul lor, îl iubeau pe el. Nu îmi doream să distrug această fericire. Cu timpul, totul s-a înrăutăţit. Când nimeni nu era în preajmă, se purta lasciv cu mine. Iar presupusele lui atingeri accidentale au devenit tot mai dese. Nu am îndrăznit să vorbesc cu nimeni despre această situaţie. La urma urmei, el era adultul, iar eu eram copilul. Aşadar, am tăcut şi m-am retras în carapacea mea, în loc să spun ce aveam pe suflet. Câţiva ani, situaţia dintre mine şi Alan a decurs inofensiv…

Nu era cuvântul potrivit pentru ce aş fi vrut să spun, însă nu îmi venise nimic mai bun în minte.

— Înainte de ziua în care împlineam doisprezece ani, mama nu era acasă, iar Nora primise permisiunea să înnopteze la o prietenă. Am fost singuri, aşa că a intrat la mine în cameră.

Luca trase adânc aer în piept. Era singurul sunet pe care-l scosese de câteva minute. Nu voia să mă întrerupă. Totuşi, puteam să realizez cât de greu îi era să asculte toată povestea. Dacă aş fi fost în locul lui, cred că aş fi înnebunit.

Mi-am lăsat picioarele să-mi alunece de pe fotoliu şi, astfel, am renunţat la scutul care îmi oferea o oarecare protecţie. Picioarele mele îi atingeau genunchii, ceea ce îl făcu să se relaxeze puţin şi să-mi pună din nou mâinile pe glezne. De data aceasta, nu am tresărit.

— Băuse, am povestit mai departe, deşi începea partea cea mai rea, dar odată ce începusem, nu mă mai puteam opri. Însă nu era suficient de beat încât să nu mai ştie ce face. Voia să-l ating. Pentru că am refuzat, a pus mâna pe mine. Am început să strig şi să plâng. Însă nimeni nu era acasă ca să mă poată auzi. Nu aveam nicio şansă. Aveam doar

unsprezece ani şi, după cum ai văzut, este mare şi puternic.

Am arătat neajutorată în direcţia livingului, ca şi când Alan ar mai fi fost acolo.

— După acea noapte, a început să vină frecvent la mine în cameră. De multe ori era beat, însă după o vreme, nici nu mai simţea nevoia să bea ceva ca să mă atingă. Pragul de inhibiţie scădea cu fiecare vizită. Găsea constant motive pentru a se scuza pe sine însuşi şi avea un talent incredibil de a mă face să cred că meritam ceea ce mi se întâmpla. Uneori, mă lăsam pur şi simplu convinsă şi nu mă mai împotriveam. Alteori, încercam să mă apăr. După acele nopţi, trebuia să lipsesc de la orele de sport, pentru ca toţi ceilalţi să nu-mi vadă vânătăile.

Luca respira cu greutate. Se lupta să-şi păstreze controlul. Totuşi, îşi strânsese pumnii şi îi simţeam dorinţa de a lua pe cineva la bătaie. Avea o expresie a feţei foarte dură, pe care nu i-o mai văzusem până acum.

— Însă pot vorbi mult şi bine, dar dacă ar fi să trag o concluzie, aş spune că da, Alan poartă toată vina pentru angoasele mele. La început, totul se reducea la el, apoi trauma mea s-a extins şi la ceilalţi bărbaţi şi la diferite situaţii, până când, într-un final, totul a devenit o ameninţare, încât nici măcar nu mai puteam ieşi din casă. Cel mai dificil a fost la vârsta de cincisprezece ani, când am devenit conştientă de faptul că nu mai puteam trăi aşa, dar nici nu ştiam cum puteam ieşi dintr-o astfel de situaţie, până când mi-am găsit salvarea în confecţionarea de bijuterii. A fost refugiul meu. Apoi totul a devenit mult mai uşor, însă dacă e să fiu sinceră, doar de un an mă simt cu adevărat mai bine. Din momentul în care m-am mutat în Nevada şi te-am cunoscut pe tine.

Speram să-l fac să zâmbească, însă nimic nu ajuta.

Expresia feţei îi era de oţel şi îşi strânsese buzele atât de tare, încât se mai putea zări doar o linie subţire. Puteam să îmi dau seama că mintea îi lucra încontinuu şi încerca din răsputeri să înţeleagă tot ce îi mărturisisem. Nu îl presam, ci îi lăsam timpul necesar să prelucreze tot ceea ce îi dezvăluisem. Eu, pe de altă parte, avusesem nevoie de ani întregi pentru a înţelege ce se petrecea între mine şi Alan.

— Nu ştiu ce să spun.

Vocea îi suna acum destul de tristă şi plină de empatie, ceea ce îmi provocă un fior pe şira spinării.

— Alan te-a… Vreau să zic… La naiba!

Înjurătura lui răsună în tot apartamentul. Trase aer în piept şi îşi plimbă mâna prin păr, până când acesta îi stătea ciufulit în toate părţile.

Durerea din privirea lui aproape că îmi distruse sufletul, aşa că i-am răspuns la întrebare înainte de a reuşi să o rostească.

— Nu, nu a ajuns niciodată atât de departe.

Un sentiment trecător de uşurare îi străbătu faţa. Îmi dădeam seama cum prin minte îi treceau tot felul de scenarii îngrozitoare pe care le provocasem prin tot ceea ce i-am povestit.

— Mi-aş dori acum să nu-l fi alungat pe acel nemernic din apartament, spuse, strângându-şi dinţii şi bătându-se cu pumnii peste coapse.

De multe ori îl văzusem furios, însă era pentru prima dată când îl credeam în stare de violenţă, iar acest lucru mă neliniştea, chiar dacă furia nu îmi era adresată mie. Totuşi, nu ar fi ajutat la nimic dacă îl rănea pe Alan. Cel puţin, nu pentru o perioadă lungă de timp.

Am alunecat de pe fotoliu până la Luca, pe podea, aproape de genunchii lui. Mi-am plimbat mâna prin părul lui

ciufulit, cu scopul de a-l mai aranja. Speram ca apropierea mea să fie un balsam, aşa cum era prezenţa lui pentru mine.

— Nu îţi mai face griji din cauza lui Alan. Nu mai este aici.

Sau, cel puţin, nu acum.

Luca mă privi uimit.

— Cum poţi fi atât de liniştită?

Se pare că eram o actriţă mult mai bună decât credeam. Eram, de fapt, foarte neliniştită. Puloverul îmi era transpirat şi tremuram din tot corpul. Şi singurul motiv pentru care nu plângeam în hohote fără a mai putea respira, ghemuită ca o pisică sub pătura bunicii mele, era acela că Luca se afla lângă mine.

I-am zâmbit şi mi-am plimbat degetele mai departe prin părul lui ondulat, însă el abia dacă a observat gestul. În privirea lui se zărea începutul unei furtuni. Cu siguranţă că se gândea acum la toate posibilităţile de a se răzbuna pe Alan.

— De ce nu este acest tip la închisoare? a vrut să ştie, înainte de a-i putea răspunde la o întrebare anterioară. Din tot ceea ce mi-ai povestit, ar trebui să fie după gratii.

Am încercat să-mi ţin respiraţia.

— Teoretic, ar trebui să fie închis, însă nu am depus niciodată plângere împotriva lui.

— De ce nu?

Am ridicat din umeri, încercând să minimalizez situaţia. Totuşi, puteam să-i înţeleg foarte bine reacţia.

— Nu ar fi schimbat cu nimic situaţia.

— Bineînţeles că ar fi schimbat situaţia.

— Nu ai dreptate! am pufnit şi mi-am dat ochii peste cap. Ar trebui să ai în vedere statisticile. Nu sunt fiica biologică a lui Alan, iar el niciodată nu a… Cert este că nu

există dovezi. Este cuvântul lui împotriva cuvântului meu, iar legea este de partea lui. În cel mai rău caz, ar primi câţiva ani cu suspendare, şi la ce mi-ar ajuta asta? Doar să îi văd furia şi să trăiesc mereu cu teama că se va răzbuna pe mine?

Luca, destul de confuz, clipi.

— Ce vrei să spui cu faptul că legea este de partea lui?

— Alan este poliţist. Poate fi prietenul tău şi cel care te salvează din anumite situaţii, am spus cu o voce plină de sarcasm. Dosarul lui este imaculat şi este iubit de colegi. Cu vreo câţiva ani în urmă a primit chiar două insigne de o onoare. Şi cunoaşte mai mulţi avocaţi şi judecători decât putem noi doi număra pe degete. Unul ca el nu va intra în închisoare. Nu atât timp cât nu există dovezi solide.

— Dar tu…

— Este cuvântul lui împotriva cuvântului meu, l-am întrerupt.

— La naiba! înjură Luca, nervos, iar eu am simţit cum muşchii i se încordau tot mai mult.

Am încercat să-l liniştesc şi mi-am lăsat mâna să alunece blând prin părul lui, până spre obraji, apoi spre bărbie. Maxilarul îi era atât de încordat, încât m-am temut că i-ar putea plesni în orice moment. Totuşi, încetul cu încetul, faţa i s-a relaxat sub atingerile mele, chiar dacă degetele îmi erau reci şi umede. Privirea nu îi mai era acum cuprinsă de la fel de multă furie. Părea însă foarte obosit, la fel ca mine. Oftă, mă luă în braţe şi îşi lipi faţa de gâtul meu. Îi simţeam respiraţia caldă pe pielea mea.

— Îmi pare rău, Sage, pentru că a trebuit să treci prin toate acestea. Nu ştiu ce să spun. Totul este atât de dificil… Dar Nora şi mama ta? Nu au observat nimic?

Am scuturat din cap.

— De ce nu ai spus niciodată nimic?

— Pentru că nu am putut.

Luca se uită la mine.

— Ce vrei să spui cu asta?

Am oftat, căutându-mi cuvintele. Îmi era greu să mă concentrez.

— Este greu de explicat. Alan şi-a dat seama de slăbiciunile mele şi a profitat de ele. Ani buni mi-a dat sentimentul că sunt o persoană mică şi fără importanţă şi, mai ales, m-a făcut să cred că vina este, de fapt, a mea. Ca şi când aş fi meritat să se comporte cu mine în acel fel. Eram total convinsă că toţi ceilalţi ar fi fost de partea lui şi m-ar fi respins în momentul în care aş fi spus adevărul. Încă mai am aceste gânduri în momentele mele de slăbiciune. Nu vreau asta, dar este ceva instinctual. Este ca un reflex. La fel ca teama pe care o duc cu mine de atâţia ani şi care mi s-a întipărit în minte, iar acum îmi este greu să mă debarasez de ea. Ştiu că, pentru cineva din afară, pare o nebunie, însă nu pot explica mai bine ceea ce simt.

Probabil că în urmă cu doar câteva luni nu aş fi putut explica deloc toate acele lucruri, însă dr. Montry mă ajutase foarte mult în a-mi contura starea interioară în cuvinte.

Luca mă privi gânditor.

— Şi nici acum nu ai merge cu mine la poliţie?

Mi-am strâns buzele şi am scuturat din cap.

— Bine!

Respiră adânc şi încuviinţă, în timp ce prelucra cuvintele pe care tocmai le rostisem. Puteam observa că era total nemulţumit de răspunsul meu. Totuşi, nu încerca să-mi schimbe părerea şi îi eram recunoscătoare pentru asta.

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui şi m-am concentrat pe pieptul care i se ridica din cauza respiraţiei tot mai regulate. Chiar şi pulsul meu se mai liniştise puţin. Niciodată

până atunci nu mai trecusem atât de repede peste starea de panică provocată de o vizită a lui Alan.

— Mi-aş dori să te pot ajuta, îmi şopti Luca la ureche.

Vocea îi era acum mai blândă, fără urme de furie în ea, doar îngrijorare şi milă şi încă un sentiment, pe care în ultimele zile încercasem să-l ignor.

— Ai făcut deja destule pentru mine.

— Nu am făcut nimic.

— Ba da, ai făcut, l-am asigurat.

Nu mi-a răspuns, însă simţeam cum îmi aştepta explicaţia, pe care, din păcate, nu i-o puteam da. Era mai dificil să rosteşti lucrurile decât să le arăţi.

Mi-am ridicat capul şi l-am privit în ochi. Sentimentul din voce i se reflecta în privire. Totuşi, acest lucru nu îmi provoca teamă, fiindcă nu îmi era adresat mie. Încercasem să mă îndepărtez de el, pentru a-l ţine departe de Alan şi de trecutul meu. Apariţia bruscă a lui Alan distrusese acest plan. Fără să vrea, mă împinsese până la marginea stâncii şi mă forţase să fac saltul de care mă temusem timp de multe săptămâni şi luni. Tocmai eram în cădere, dar Luca mă prinsese la timp.

Am zâmbit şi m-am aplecat spre el. S-a uitat la mine confuz în momentul în care şi-a dat seama ce intenţionam să fac. Totuşi, nu l-am sărutat imediat. Mi-am ţinut respiraţia, la câţiva milimetri de gura lui, şi… am aşteptat. Îl aşteptam pe el, plină de speranţă, de întrebări. I-am lăsat lui alegerea.

Iar Luca a luat decizia corectă. A venit spre mine şi m-a sărutat. Fără timiditate. Fără reţinere. Fără dezgust.

Aceasta fusese una dintre temerile mele cele mai mari, şi anume aceea că mă va respinge în momentul în care va afla adevărul. În ultimii ani, amintirile legate de lucrurile pe care Alan mă forţase să le fac mă făcuseră să îmi fie greaţă de

mine însămi. Totuşi, părea că aceste gânduri fuseseră în totalitate nefondate. Luca mă săruta ca de obicei, atrăgător şi pasional, ca şi când nu am fi existat decât noi doi pe lume. Şi, după tot ceea ce se petrecuse în ultima jumătate de oră, simţeam libertate în sărutul lui. Un sărut liber şi uşor. Fără griji. Un sărut care îmi provoca fierbinţeală în tot corpul, şi care mă determina să îmi pun braţele în jurul gâtului lui.

Când mă prinse de coapse, printr-o mişcare uşoară, şi mă aşeză pe genunchii lui, am scos surprinsă un sunet ce fusese înăbuşit de limba lui, care îşi căuta acum drum liber între buzele mele. Am oftat şi m-am împins spre el. Îşi strecură protector mâinile sub puloverul meu, apoi îmi mângâie spatele, ca şi când ar fi vrut să se asigure că fiecare centimetru al pielii mele era în ordine şi că nu se frânsese nimic din corpul meu.

Capitolul 29

Am petrecut restul zilei împreună cu Luca, pe canapea. M-a ţinut în braţe. Am mai şi vorbit, dar am şi tăcut. Totuşi, nu am abordat subiectul Alan. Ştiam că are multe întrebări, dar aveam amândoi nevoie de timp să prelucrăm cele petrecute.

Stăteam unul lângă altul şi Luca dădu drumul la un episod din *How I met your mother,* deşi nu suporta serialul acela. Îi eram recunoscătoare pentru asta, deşi nu mă puteam concentra asupra personajelor. Gândul îmi zbura mai mereu la discuţia noastră şi la Alan. Mă întrebam ce făcea în acest moment. Făcea oare înconjurul casei mele? Plănuia să mă răpească, luni, din campus? Sau era deja în drum spre Maine? Speram că ultima variantă era cea corectă.

Seara, April se întoarse după o zi de lucru la Le Petit. Nu păru surprinsă să ne găsească, pe mine şi pe Luca, pe canapea, şi ne întrebă dacă voiam să ne comande şi nouă ceva de la restaurantul cu sushi. Eu nu aveam poftă de mâncare, dar Luca îşi comandă ceva din listă. April făcu un duş lung şi, când sosi mâncarea, peste cincizeci de minute, îşi luă porţia şi se retrase în camera ei, lăsându-ne pe mine şi pe Luca singuri.

Luca mâncă în tăcere câteva bucăţele de maki, apoi îmi băgă sub nas un rulou cu brânză proaspătă, rucola şi somon, preferatul meu. Deşi nu îmi era deloc foame, i-am făcut plăcerea.

— Bun? întrebă el în timp ce eu încă mestecam.

Am încuviinţat, iar el mi-a îndesat încă o bucată de sushi în gură. Apoi încă una şi încă una şi, până să mă

dumiresc, îi rămăsese doar jumătate din porţie. M-am scuzat, dar el a făcut un semn din mână cum că nu conta. Apoi a luat cutiile din plastic, le-a dus în bucătărie şi se întoarse cu o pungă de chipsuri.

Am decis să ne uităm la un film. El m-a lăsat pe mine să aleg, iar eu m-am oprit asupra filmului *Frumoasa şi bestia.* Luca nu păru prea încântat, dar nu protestă şi plăti filmul din mediatecă. Aş fi putut să cânt toate cântecele pe care le ştiam din copilărie, dar pentru că nu eram o cântăreaţă prea talentată, am scutit pe Luca de acea tortură şi m-am limitat la a fredona doar melodiile. A părut să îl amuze şi am avut senzaţia că era mai atent la mine decât la televizor. Dar nu m-am prea lăsat distrasă de atenţia lui.

Pe la jumătatea filmului, Luca a tras pătura peste noi, iar eu m-am cuibărit la pieptul lui, înconjurată de căldură şi de sentimentul de siguranţă. Nu a durat mult până mi-am simţit pleoapele grele. Am tot încercat să mă opun, dar am prins numai pe jumătate momentul în care Gaston încerca să omoare bestia.

Nu mai zăceam pe canapea, şi nici nu eram singură. Am realizat asta încă înainte de a mă fi trezit cu adevărat. Era cald sub pătură, şi un alt corp era pe jumătate îngropat sub mine. Luca.

Mi-am amintit vag cum mă luase în braţe, pe jumătate adormită, şi mă dusese în patul lui ca să mă ţină în braţe toată noaptea. Mi-am ridicat capul şi l-am privit lung. Privirile ni s-au întâlnit, iar el părea mult mai treaz decât mă simţeam eu, ca şi când ar fi fost treaz de câteva minute. În ochii lui nu citeam în dimineaţa aceea nici îngrijorare, nici milă.

— Bună dimineaţa! a zis el cu un zâmbet.

— Neaţa! am mormăit eu amorţită şi am privit spre

ceas, clipind obosită.

Aproape opt. Era posibil să fi dormit toată noaptea? Fără vise urâte? Se pare că era chiar aşa. Sau doar visasem vizita lui Alan? Nu, el fusese într-adevăr acolo. Simţeam asta în inima mea şi în oase. Când m-am aşezat pe marginea patului, m-a luat un pic ameţeala şi am încercat să îmi pun în ordine gândurile.

Alan.

Luca.

Adevărul.

M-am chiorât spre Luca.

Şi el se îndreptă şi scoase un uşor scâncet. Nu era de mirare, după ce zăcusem toată noaptea peste el. Îşi întinse spatele, leneş, spre stânga şi spre dreapta.

— Este rău să îmbătrâneşti.

— Păi, ai numai douăzeci şi unu de ani! am pufnit eu.

— Azi mă simt de cincizeci şi unu.

— Ai fi putut să mă trezeşti.

— Păi, nu am vrut. Îmi place să fii deasupra mea, sub mine şi lângă mine.

Luca se aplecă spre mine şi mă sărută.

— Micul dejun?

Am încuviinţat şi am intenţionat să mă ridic, dar el mi-a făcut semn să mă aşez.

— Mă ocup eu.

Micul dejun în pat? Nu puteam să mă opun. Luca, îmbrăcat doar cu boxerii, a sărit în pantalonii de jogging şi a ieşit repede din cameră. Eu m-am întins înapoi în pat, până când Luca s-a întors cu o tavă pe care erau două farfurii pline cu omletă, pâine prăjită şi roşii, cu două căni mari de cafea lângă ele.

Am oftat.

— Mulţumesc!

— Cu plăcere!

Se aşează lângă mine şi am început să mâncăm. Am luat mai întâi o gură mare de cafea, apoi m-am dedicat omletei. Am mâncat în liniște, fără să mă deranjeze asta. La drept vorbind, savuram tăcerea, după vorbele multe din seara precedentă.

Luca goli farfuria foarte repede şi o puse înapoi pe tavă. Apoi se sprijini de perete şi mă observă. La început, nu a fost nimic deosebit, până când îşi schimbă atitudinea şi privi căutător prin cameră, ca şi când ar fi încercat să mă ignore. Dintr-odată, tăcerea dintre noi deveni neplăcută, umplută cu gândurile nerostite ale lui Luca, pe care încerca în zadar să mi le ascundă.

Mi-am pus farfuria pe jumătate plină pe tavă.

— Poţi să mă întrebi absolut tot ce pofteşti.

Luca îşi întoarse capul în direcţia mea şi mă privi cu intensitate.

— De fapt, am numai o singură întrebare, zise el cu glas şoptit, de parcă s-ar fi temut să nu ne asculte April pe ascuns, deşi uşa dormitorului ei era închisă.

— Şi care ar fi aceasta?

I-am pus încurajator o mână pe genunchi. Luca ezită.

— Nu sunt sigur că vreau să aud răspunsul.

— Bine!

Începeam să devin nervoasă. Ce întrebare putea fi atât de gravă încât răspunsul să-i provoace teamă lui Luca, după ce îi povestisem totul?

Puse tava pe podea. Nu pentru a-şi face loc între noi, ci mai degrabă pentru a încerca să-şi amâne întrebarea cu vreo câteva secunde. Fără să mă privească, mă întrebă, în cele din urmă:

— Ai pus capăt relaţiei dintre noi din cauza lui Alan?

Asta era întrebarea al cărei răspuns îi provoca teamă? Credeam că era vorba despre ceva mult mai grav, aşa că i-am răspuns fără nicio ezitare.

— Da!

Luca îşi ridică sprâncenele.

— De ce?

— Pentru că meriţi pe cineva mai bun. O persoană care nu poartă cu ea un trecut atât de încărcat, am murmurat, chiar dacă totul mi se părea acum destul de ridicol, ca un clişeu dintr-un film sau un serial.

Luca mă privi cu uimire.

— Asta crezi tu despre mine?

Am încuviinţat.

— Ştii foarte bine că nu este vina ta pentru ceea ce s-a întâmplat cu Alan. Şi nu mă deranjează că… Nu îmi pasă că în spatele tău există un trecut întunecat.

— Nu este vorba numai despre trecutul meu.

Luca se încruntă.

— Atunci, despre ce este vorba?

— Nici eu nu ştiu, am spus, umezindu-mi buzele uscate.

— Încearcă, mă încurajă Luca, şi se uită la mine cu ochii lui gri, plini de sinceritate şi de afecţiune.

Cu degetele lui calde, îmi luă mâinile între ale lui şi mi le mângâie.

Abia dacă puteam să îi simt atingerea, fiindcă mă gândeam fără oprire la faptul că şi el avea dreptul să afle adevărul.

— Problema este că nu mi-am dorit să-ţi împărtăşesc angoasele şi trecutul meu. M-am mutat în Nevada cu scopul de a uita de Alan şi de tot, şi să încep o nouă viaţă. Însă Alan nu a putut accepta să plec pur şi simplu de lângă el. După

cum ştii, mi-a scris acele e-mailuri. Am încercat să le ignor, însă de Crăciun m-a sunat. Era pentru prima dată de la plecarea mea când îi auzeam vocea. M-a ameninţat şi mi-a spus că a aflat adresa din Brinson a părinţilor tăi. În acel moment, m-am temut că avea să vină după mine. Numai gândul de a-l revedea era insuportabil.

Amintirile legate de Crăciun m-au făcut să închid ochii. Nu puteam uita niciodată acele momente.

— Nu am vrut să te părăsesc, însă trebuia să plec de acolo cât mai repede posibil, am continuat. Totuşi, în acel moment, ai încercat să mă opreşti şi să îmi ceri explicaţii. Pe atunci, nu eram pregătită să îţi spun adevărul. Însă acum, te iubesc mult prea mult ca să te mai mint. Nu am vrut, la fel ca Jennifer…

— Aşteaptă puţin, mă întrerupse Luca; m-a strâns şi mai tare de mâini. Tocmai ai spus că mă iubeşti?

M-am uitat la el, nedumerită. Nu eram foarte sigură de ce tocmai spusesem. Explicaţia ieşise pur şi simplu din mine. Eram convinsă de sentimentele mele pentru el, încât nu fusesem atentă la ceea ce rostisem.

— Da, te iubesc! am confirmat, şi nu mi-a fost greu să pronunţ încă o dată cuvintele.

Din contră. După tot ceea ce îi mărturisisem în ultimele ore, îmi fusese foarte uşor să dezvălui *acest* adevăr.

— Te iubesc! am repetat. Din toată inima! De aceea m-am despărţit de tine. Meritai poate o prietenă care să fie sinceră cu tine şi să nu te mintă, la fel ca Jennifer sau aşa cum tocmai o făcusem eu.

— Nu… nu ştiu ce să spun.

— Totul este în ordine. Nu trebuie să spui nimic din ceea ce nu simţi, am rostit, încercând să nu dau senzaţia că eram dezamăgită.

Nu mă aşteptam ca Luca să-şi exprime sentimentele pentru mine, însă nutream o mică speranţă. Sau poate că speranţa mea nu era atât de mică.

— Nu la asta mă referem, spuse Luca, mirat. Nu pot să înţeleg cum ai putea să te compari cu Jennifer? Cum ţi-a trecut prin minte o idee atât de nebunească? Ea este o mincinoasă care a distrus o căsnicie. Bineînţeles că mi-aş fi dorit din partea ta să-mi fi povestit totul de la început, însă pot să înţeleg că ai avut motivele tale. Ai suferit mult mai mult decât mine. Aşa că nu vreau să-ţi mai treacă prin cap că nu eşti suficient de bună pentru mine. Atât timp cât îmi promiţi că, din acest moment, vei fi întotdeauna sinceră în ceea ce mă priveşte.

— Nu va mai exista nicio minciună între noi. Îţi promit, l-am asigurat, fără să trebuiască să mă gândesc vreo secundă.

Tocmai împărtăşisem cu el cel mai mare secret al meu, dar şi cele mai întunecate momente ale trecutului. Nimic nu putea fi mai dificil decât asta.

— Asta am vrut să aud.

Mi-a zâmbit, mi-a pus degetele pe ceafă şi m-a luat în braţe.

Fără să ezit, m-am aplecat spre el şi i-am permis să mă sărute. Am simţit cum buzele ni se topesc în acel sărut. Am închis ochii şi i-am savurat prezenţa. O parte din mine nu putea realiza faptul că Luca încă mă voia alături de el, după tot ce îi mărturisisem. M-am lipit şi mai mult de el. De fapt, acest sărut nu era altfel decât celelalte pe care le primisem, însă era ceva deosebit, fiindcă era prima dată când Luca mă săruta ştiind că-l iubesc.

Şi-a luat mâna de pe ceafa mea şi mi-a mângâiat încetişor spatele, până spre coapsă. Apoi m-a luat în braţe.

Surprinsă, am scos un sunet şi am simţit cum sângele îmi vibrează sub piele de atâta plăcere. M-am ghemuit şi mai tare lângă el şi, chiar dacă încerca să se abţină, puteam să-i simt dorinţa în întreg corpul. Iar în acel moment ştiam un singur lucru: îl doream.

Îl doream cu adevărat.

Fără limite şi fără restricţii.

Fără a întrerupe sărutul, i-am pipăit pielea pe sub tricou. Când degetele mele i-au atins corpul cald, am simţit cum muşchii i se încordează. Îmi făcea o deosebită plăcere să îi simt pielea.

Între timp, Luca îmi savura buza inferioară cu dinţii, pentru ca, în cele din urmă, să mi-o umezească uşor cu limba. Un fior îmi străbătu întregul corp. Mi-am deschis buzele şi l-am sărutat profund. Îşi lăsă limba să alunece în gura mea. L-am explorat cu multă răbdare, ceea ce mă făcea să-mi pierd minţile şi îmi paraliza gândurile. Era doar el. Trecutul meu nu mai exista.

Îşi puse palmele pe talia mea, iar în acel moment mi-am urât puloverul. Voiam să-i simt degetele pe piele, însă corpul meu reacţiona la atingerea lui chiar şi pe sub material. Simţeam că mi se ridică părul pe braţe, iar sfârcurile mi se întăreau.

Îşi luă buzele de pe ale mele pentru a-mi săruta mai departe obrajii, apoi bărbia şi, într-un final, gâtul. Am oftat încet. I-am trecut degetele prin păr şi mi-am lipit buzele exact de locul pe care îl voiam. Îmi ciugulea lobul urechii înainte de a-l săruta, ceea ce îmi accelera foarte mult pulsul. Am gemut pasional, fiindcă voiam mai mult. De fiecare dată când respiraţia lui îmi atingea pielea, simţeam că ameţesc.

În cele din urmă, mâinile i-au alunecat pe tot corpul meu, pe sub materialul puloverului. Mă mângâia, iar

degetele lui erau ca nişte scântei care îmi aprindeau pofta. Am oftat şi mi-am înclinat capul, ca să îi ofer mai mult spaţiu, însă Luca avea alte planuri. Îşi dezlipi buzele de pe gâtul meu şi îmi apucă tivul puloverului. Mi-am ridicat mâinile, ca să îl ajut, iar o secundă mai târziu, puloverul se afla deja pe podea, lângă pat. Nu purtam lenjerie sofisticată, pentru că nu văzusem niciodată motivul pentru care să cheltuiesc atât de mulţi bani pentru a o cumpăra, mai ales că nimeni nu ar fi văzut-o în afară de mine. Luca nu părea însă să fie deranjat de bumbacul alb, subţire şi plictisitor al lenjeriei mele. Din contră, în momentul în care mă privi, zâmbi cu pasiune.

Pulsul dintre picioare îmi era tot mai puternic. Luca se aplecă asupra corpului meu până când spatele îmi atinse salteaua. Se afla acum deasupra mea. Îi simţeam greutatea ca pe ceva confortabil, în timp ce îmi săruta gâtul. Nu zăbovi însă prea mult acolo, ci mă sărută mai departe, până la decolteu. M-am răsucit sub el şi am simţit cum respiraţia lui îmi mângâie sânii. M-am întins cu nerăbdare spre el. Mi-a urmat cererea şi mi-a luat unul din sfârcuri în gură.

Am gemut. M-a sărutat şi mi-a savurat sânii prin materialul subţire al sutienului. Îşi lăsă apoi degetele să alunece pe deasupra braţelor, până la umeri.

Mă privi plin de dorinţă, iar pasiunea pe care o simţeam în acel moment se oglindea în ochii lui.

— Eşti sigură că îţi doreşti acest lucru?

Chiar vorbea serios? Aproape că mă topeam de plăcere, iar el îşi oferea timp. Prea mult timp. Niciodată nu simţisem ceva atât de intens. Bine, primul meu orgasm cu el fusese extraordinar, însă dacă aveam să continuăm aşa, eu depăşeam punctul culminant. Eram sigură de asta.

— Bineînţeles, am răspuns şi, ca să-i demonstrez asta, mi-am dus mâinile la spate şi mi-am deschis sutienul.

Dintr-odată, partea superioară a corpului îmi era goală şi puteam acum să număr secundele de care avea nevoie până să-şi piardă controlul. Ochii i s-au întunecat şi şi-a adâncit din nou buzele în sânii mei. De data aceasta, nu mai era niciun material între noi. Şi-a apăsat şi mai tare limba pe corpul meu, ceea ce m-a făcut să-mi pierd minţile. Nici măcar în cele mai sălbatice fantezii ale mele nu mi-aş fi putut imagina cât de sensibili îmi puteau fi sânii şi ce senzaţie exista atunci când erau răsfăţaţi de gura lui. Am început să respir tot mai greu, iar coapsele mi se împingeau ca de la sine către corpul şi, mai ales, spre erecţia lui.

— Mai jos! i-am ordonat.

Nerăbdarea mea îl făcu să râdă, însă execută ceea ce îi cerusem. Mă sărută în jurul buricului şi îşi vârî degetele în colanţii mei. Mi-am ridicat coapsele, ca să-i poată da jos mai uşor.

Mă aflam, pentru prima dată, goală lângă el. Până atunci, avusesem de fiecare dată pe mine un tricou sau o pereche de pantaloni, şi mă aşteptasem să mă simt jenată fără haine pe mine. Fără apărare. Totuşi, nu era aşa. Mă simţeam în siguranţă lângă Luca şi nu simţeam nicio jenă, ci doar plăcere.

Mi-am mişcat şoldurile, iar privirea lui se fixă exact pe locul dorit. Ochii îi străluceau de dorinţă în momentul în care îmi despărţi coapsele şi se lăsă între picioarele mele. Am urmărit cum îşi plimba limba pe deasupra buzelor şi îşi cobora gura spre partea mea intimă.

— Luca!

I-am şoptit numele şi am cedat sărutărilor lui. Deşi mă mai sărutase o dată în acel loc, senzaţia pe care o aveam acum îmi străpungea întreg corpul.

Mi-a cuprins coapsele şi m-a ţinut strâns, ca să nu pot

scăpa. Probabil că observase cum întreg corpul îmi tremura şi îmi zvâcnea de dorinţă. Mi-am înfipt mâinile în lenjeria de pat, mi-am strâns pumnii şi mi-am mişcat nerăbdătoare coapsele pe saltea. Tânjeam după punctul culminant.

Dintr-odată, îmi dădu drumul piciorului drept şi îşi împinse mâna între coapsele mele. Cu degetele, îmi atinse de mai multe ori locul umed înainte ca unul dintre ele să pătrundă adânc, dar grijuliu, în mine.

Oh, la naiba!

Mi-am muşcat buza de jos şi mi-am ţinut respiraţia, fiindcă nu mai eram în stare să respir.

Luca se uită spre mine, fără să-şi desprindă gura dintre coapsele mele. În ochii lui se putea citi o întrebare: *Să continui?*

Am încuviinţat, iar el începu să-şi sincronizeze mâna cu buzele. Voiam tot mai mult şi Luca părea să simtă acel lucru. Îşi introduse şi al doilea deget. Muşchii din abdomenul meu se încordau şi se relaxau ritmic. În Brinson, îmi promisese că sexul îţi poate face într-adevăr plăcere. Până în acest moment, nu îl crezusem, însă mă înşelasem.

Am oftat şi am scos un ţipăt mut în momentul în care am atins punctul culminant. Am simţit cum fiecare venă îmi pulsează cu putere, iar corpul mi-a fost cuprins de un fior care m-a făcut să mă prăbuşesc, epuizată, pe pat.

Luca se întinse peste picioarele mele şi mă sărută. Respiraţia lui era la fel de neregulată ca a mea. Însă eram departe de a fi terminat. Îl doream cu o intensitate care mă înnebunea şi pe care eu însămi nu o puteam înţelege. Îl voiam încă aproape de mine. Purta încă tricoul. Aşa că l-am apucat şi, înainte să pot trage de el, Luca se ridică şi şi-l trase pe deasupra capului.

Am întins mâna spre el şi am început să simt cu

degetele conturul abdomenului său. În momentul în care mușchii i s-au încordat la atingerea mea, am simţit din nou furnicături între picioare.

Luca se aplecă spre mine şi mă sărută de mai multe ori. Ne-am apropiat corpurile goale şi mi-am strecurat mâinile între noi, pentru a-i da jos pantalonii, ceea ce, în acea poziţie, era imposibil de realizat.

Aşa că am întrerupt sărutul.

— Dă-ţi pantalonii jos!

Luca se supuse fără ezitare. Sări repede în picioare şi, o clipă mai târziu, era din nou în genunchi, lângă mine.

M-am uitat spre el. Boxerii negri stăteau strânşi pe corpul lui, ceea ce îi scotea în evidenţă erecţia. I-am mângâiat cu un deget burta, până spre coapse. S-a împins spre mine cu tot abdomenul, aşa că am putut să-mi plimb mâna şi asupra întăriturii din boxeri. A început să geamă de plăcere în momentul în care i-am frecat erecţia.

— Mă înnebuneşti cu adevărat, murmură el, cu vocea încărcată de plăcere.

Am surâs îndrăzneţ, m-am aplecat şi i-am sărutat prin materialul boxerilor partea întărită care mă excita atât de mult. În momentul în care am simţit căldura, am ştiut că nu mai trebuia să aştept. I-am tras boxerii în jos, iar acum penisul lui era îndreptat spre mine.

Fără a mai ezita, mi-am pus buzele pe el, l-am lins şi l-am supt, iar de data aceasta nu a mai fost nevoie să-mi dea instrucţiuni. Ştiam ce-şi dorea. Mi-am plimbat limba până spre vârf, în timp ce, cu mâna, îi mângâiam lungimea, la început mai încet, apoi tot mai repede.

Respiraţia îi era tot mai neregulată şi îşi puse o mână peste umerii mei, pentru a se sprijini. Strângerea lui era fermă, totuşi nu mă deranja, ci dimpotrivă, mă excita şi mai

mult.

— Sage…

Îmi rosti numele gemând. Era aproape de a atinge punctul culminant, însă lucrurile trebuiau să decurgă altfel de această dată.

I-am lăsat penisul din gură şi i-am sărutat oasele coapsei. Am simţit cum o căldură îmi cuprinde pieptul. Ce făcea acest bărbat din mine?

— Ai vreun prezervativ? am întrebat.

— Da, chiar aici.

Şi-a dat mai întâi jos boxerii care îi atârnau acum în jurul genunchilor, apoi a luat două prezervative dintr-un sertar al dulapului de lângă patul lui. Unul îl aruncă pe noptieră, iar pe celălalt îl scoase din ambalaj.

M-am sprijinit pe coate şi l-am urmărit cum îşi trăgea pe deasupra erecţiei latexul subţire. Am devenit dintr-odată agitată. Eram obişnuită să mă atingă cu mâna şi cu degetele, însă erecţia lui era cu totul altceva.

— În ce poziţie ar trebui să stăm? am întrebat nesigură, fără să-mi iau privirea de la penisul lui.

Luca se aşeză lângă mine. Îmi mângâie tandru cu degetul cel mare maxilarul şi mă sărută pe obraz.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă. Nu ţi-aş face niciodată rău.

— Îţi este uşor să vorbeşti. Pentru tine, nu este prima experienţă sexuală.

— Aşa este. Însă voi avea grijă.

Luca mă apucă de mână şi, la fel ca de fiecare dată, mă mângâie blând.

Îi urmăream degetele, iar abdomenul începu să mi se încordeze. Voiam să mă culc cu el. Îmi doream asta cu adevărat, totuşi eram paralizată.

— Nu există nimic care să te facă să îţi fie frică, mă

asigură Luca.

— Cum poţi fi atât de calm? Nu eşti chiar deloc nervos?

Luca îşi înclină capul şi se gândi preţ de o clipă.

— Nu!

— Acesta nu este răspunsul pe care aş fi vrut să-l aud.

Îmi zâmbi şi îmi dădu drumul mâinii. Îmi mângâie tandru antebraţul.

— Ştii de ce nu sunt nervos?

— Pentru că deja ai avut parte de mult sex în viaţa ta, am îndrăznit să-i răspund.

— Nu!

Mă privi cu o intensitate care mi se părea, în acel moment, ciudată, mai ales că venea din partea cuiva care era complet dezbrăcat.

— Nu sunt nervos pentru că te iubesc, Sage, mult mai mult decât mi-aş fi imaginat vreodată. Niciodată nu am simţit aşa ceva pentru cineva, iar asta mi-a produs mult timp teamă, dar a meritat.

Cuvintele dar şi stânjeneala pe care o puteam desluşi în vocea lui m-au făcut să zâmbesc. Nu spusese niciodată unei femei că o iubeşte. Eu eram prima. Eram sigură de asta.

— Şi acum nu îţi mai este teamă? am întrebat.

Luca scutură din cap.

— Cum aş putea să mă tem de un sentiment atât de sincer?

Nu aveam idee de ce, însă cuvintele rostite erau exact ceea ce dorisem să aud. Lăsând la o parte frica şi nervozitatea pe care le simţisem la început în prezenţa lui, în final nu regretam pentru niciun moment faptul că îi permisesem să intre în viaţa mea. Ne completam unul pe celălalt.

— Haide să o facem!

Se încruntă.

— Să o facem? Ce romantic!

— Ştii la ce mă refer.

— Bineînţeles că ştiu.

Îşi ridică sprâncenele şi mă sărută.

M-am pierdut din nou în sărutul nostru, până când Luca se întinse şi mă trase spre el ca să îmi cedeze mie controlul asupra corpurilor noastre. Doar ideea că puteam controla situaţia îmi mai calma nervii, aşa că m-am aşezat deasupra lui. Îmi simţeam inima bătându-mi cu putere şi eram încă foarte emoţionată, însă în sensul bun al cuvântului.

— Oferă-ţi timp! murmură Luca la urechea mea.

Am încuviinţat şi m-am lăsat cu toată greutatea asupra corpului lui. Coapsele au început să-mi tremure în momentul în care Luca alunecă încet în mine. Nicio secundă nu l-am scăpat din privire. Nu era un sentiment obişnuit şi neapărat plăcut, însă nici nu îl puteam cataloga ca pe ceva dureros. Am început să mă mişc instinctiv şi, deşi nu ştiam ce ar fi trebuit să fac, mă simţeam fantastic şi evident că nu numai mie îmi provoca plăcere.

— La naiba!

Luca scoase un geamăt înecat şi îşi puse mâinile pe talia mea.

Am început să mă relaxez şi m-am aplecat să-l sărut. Atingerea corpurilor noastre era formidabilă. Mişcările îmi deveneau din ce în ce mai energice şi, de fiecare dată când mă împingeam în faţă, erecţia lui atingea în mine un punct care mă făcea să gem de plăcere. Pentru că mă temeam ca toate senzaţiile să nu mă copleşească, am întrerupt sărutul şi mi-am îndreptat spatele. Cu mâinile sprijinite pe pieptul lui Luca, îmi mişcam acum coapsele circular. Simţeam cum mă apropiam cu paşi mărunţi de punctul culminant, însă încă

mai era cale până acolo.

— Mai mult, am gâfâit răguşit şi, înainte să-mi dau seama, Luca mă ridică de pe el şi se aşează deasupra mea.

M-am lăsat pe spate şi i-am privit faţa. Obrajii îi erau roşii, iar buzele îi erau şi ele înflăcărate de la sărutul nostru. Niciodată nu fusese mai atrăgător ca în acel moment.

Mi-a desfăcut picioarele şi a intrat din nou în mine. Puteam să observ cu câtă stăpânire de sine făcea acest lucru, doar pentru a nu-mi provoca durere. Mişcările nu îi erau sălbatice.

— Te simţi bine?

— Bineînţeles!

Încercam să-mi mişc bazinul, iar Luca gemu la urechea mea.

Se retrase încet din mine pentru ca, la scurt timp, să mă pătrundă din nou. Simţeam cum zona mea intimă îi răspundea cu tot mai multă plăcere. Am gâfâit şi l-am strâns mai tare în momentul în care a repetat mişcarea.

— Îmi face mare plăcere să te simt, îmi şopti el.

Am simţit cum sute sau chiar mii de furnicături mi se răspândeau în tot corpul, până în vârfurile degetelor de la picioare. Îmi dădeam seama că şi Luca era cuprins de acelaşi sentiment. Totul în mine exploda şi pulsa, iar inima îmi bătea sălbatic în timp ce presiunea de nestăvilit îmi lua cu asalt corpul.

Luca îmi mângâie coapsele până sub genunchi. Îmi ridică picioarele şi mi le îndepărtă din nou. Era doar o mică modificare de poziţie, care totuşi schimbă totul. Îl simţeam tot mai puternic în mine, cu mişcări care duceau evident spre punctul culminant. M-am agăţat disperată de el, iar fiecare mişcare a coapselor lui prevestea apariţia orgasmului.

— Sage… îmi şopti Luca, punându-şi faţa la baza gâtului meu.

Numele meu, rostit în şoaptă, mă făcu să-mi pierd minţile. Am strigat şi am simţit cum tot corpul mi se strânge când am atins pentru a doua oară în acea dimineaţă punctul culminant. Ca în transă, am simţit că Luca încă se mişca în mine. Respiraţia lui gâfâită îmi mângâia pielea. Cu o ultimă apăsare, mă pătrunse din nou, înainte ca tot corpul să i se încordeze.

Se prăbuşi apoi asupra mea, lipsit de orice urmă de putere, apoi se rostogoli lângă mine. Am rămas nemişcaţi unul lângă celălalt, dând timp corpurilor noastre să se odihnească.

— Şi? mă întrebă Luca, zâmbindu-mi ştrengăreşte. Încă ai emoţii?

Am scuturat din cap, incapabilă să-mi adun gândurile. Niciodată în viaţa mea nu simţisem aşa ceva. Pe de o parte, eram ca electrizată, având sentimentul că urcasem munţii, iar pe de altă parte, mă simţeam epuizată. Simţeam furnicături în membre, ca după o anestezie.

După doar câteva minute, îmi simţeam inima bătând normal şi am putut să-mi găsesc puterea să-l privesc. Se uita şi el acum la mine, iar în privirea lui era atât de multă tandreţe, încât respiraţia, care tocmai mi se liniştise, îmi era din nou agitată de atâta iubire.

— Ce este? m-a întrebat el cu un zâmbet tandru.

— Nimic! am răspuns şi, deşi întregul corp îmi era parcă inert, dar mulţumit, m-am aplecat şi l-am sărutat, fiindcă nu m-am putut abţine.

Mi-am trecut suav degetele peste pieptul, umerii şi braţul lui tatuat până la mână. Degetele ni s-au împletit ca de la sine.

Mi-am aşezat cu grijă capul pe abdomenul lui, am închis ochii, i-am ascultat bătăile inimii şi am simţit acelaşi ritm cu bătăile inimii mele. Simţisem de mult timp că între noi se crease o legătură puternică, însă sentimentul devenise acum mult mai puternic. Şi asta nu datorită sexului fantastic pe care tocmai îl savurasem, ci, în primul rând, a încrederii pe care ne-o acordam unul celuilalt. Eu ştiam totul despre Jennifer. El ştia totul despre Alan şi, cu toate astea, mă dorea. Nimic nu mai stătea între noi şi între sentimentele noastre. Era ceva aproape prea bun ca să fie adevărat.

Capitolul 30

Alan mă sunase sau, cel puţin, aşa presupuneam eu. Mobilul meu îmi arăta mai multe apeluri pierdute, unul de la Megan, unul de la mama şi cinci de la un număr necunoscut din Nevada. Bănuiam că, în spatele acestor apeluri, se ascundea numărul hotelului unde era cazat Alan. Nepăsătoare, îmi aruncasem mobilul pe fotoliul gol. Nu îi puteam permite lui Alan să-mi distrugă viaţa.

— Poţi să-mi împrumuţi laptopul tău?

Luca îşi ridică privirea de la televizor. Se tolănise pe canapea. Picioarele lui lungi atârnau la mine în poală, iar părul lui era încă umed după duşul pe care îl făcusem împreună.

— Desigur, este pe biroul meu.

Îşi ridică picioarele, ca să mă pot mişca.

În mersul meu plutea ceva uşor care, după vizita lui Alan din ziua precedentă, nu aş fi crezut că mai este posibil. Dar fericirea pe care o simţisem după discuţia de ieri, şi sexul cu Luca, toate însoţite de acel „Te iubesc!" care încă îmi mai răsuna în minte, îmi dădeau aripi.

Am luat laptopul şi m-am aşezat din nou lângă Luca, pe canapea. Apoi m-am logat în contul meu, ca să-mi citesc e-mailurile. Pe lângă câteva mesaje primite pe Etsy, mai primisem un refuz pentru o locuinţă studenţească, precum şi un mesaj de pe unul dintre conturile pe care şi le crease Alan. După cele întâmplate, mi-a fost incredibil de uşor să şterg mesajul necitit. Nimic din ce avea Alan să-mi spună nu mă mai interesa. Cel mai grav lucru care mi se putea întâmpla, se întâmplase deja. Intrase din nou în viaţa mea.

Am ignorat mesajele de pe Etsy, vizitând paginile

memorate pentru căutarea unei locuinţe studenţeşti. Trecuse mult din semestru, iar între timp îmi era aproape indiferent că anunţurile deveniseră tot mai puţine. Oricum, următoarea perioadă urma să o savurez împreună cu Luca, acum, că ne regăsiserăm. Cu toate acestea, nu puteam înţelege de ce nu găseam o cameră într-o locuinţă comună.

Era adevărat că bugetul meu era foarte limitat, dar mă străduiam să găsesc o cameră şi speram să existe şi alte persoane interesate, care să-mi poată oferi ceva. Sau poate că nu. Dintre toate anunţurile noi, doar unul mi se potrivea. Am deschis formularul de contact, cu scopul de a scrie un mesaj celor două viitoare posibile colege. La sfârşit, am adăugat şi numărul meu de mobil, ca să pot fi contactată imediat.

— Cred în continuare că ar fi cel mai bine să locuieşti aici, spuse Luca, uitându-se cu atenţie pe ecranul laptopului. Putem să împărţim camera mea, continuă, ridicând ştrengar o sprânceană.

— Drăguţ din partea ta, dar ştii că nu ar funcţiona, cel puţin, nu pe termen lung. Amândoi avem nevoie de spaţiul nostru personal.

— Nu ai cum să ştii asta, mă contrazise Luca, însă fără să înceapă o discuţie, şi îmi dădu un sărut înainte să se uite din nou la documentarul de la televizor.

Un timp, m-am mai uitat pe platforma Etsy, ca să nu cumva să-mi scape vreun trend nou.

Pe la prânz, s-a trezit şi April. Cu toate că avea o amprentă pe faţă de la pernă, iar în picioare purta două şosete diferite, ne zâmbi dulce în momentul în care ne descoperi pe amândoi pe canapea. Nici măcar nu încercă să-şi ascundă bucuria că ne-am împăcat. Nu mi-aş fi putut imagina că April mi-ar fi împărtăşit vreodată fericirea, după

ce, la început, încercase să mă ţină la distanţă de Luca. Mi se părea că trecuse o veşnicie de atunci.

Luca nu mă scăpă din ochi în următoarele zile. După ce toată duminica o petrecuserăm în coconul nostru protector, în apartament, luni a trebuit din nou să ne confruntăm cu realitatea. Alan, sau acel număr necunoscut, mai încercase să sune de câteva ori, însă nu a mai îndrăznit să apară la uşă, ceea ce era foarte bine. Nu numai pentru mine, ci şi pentru el, pentru că nu îi puteam garanta siguranţa, după ce Luca aflase tot adevărul. Totuşi, eram sigură că Alan se afla din nou în Maine sau, cel puţin, era pe drum într-acolo, deoarece îi povestise mamei şi Norei că avea să fie plecat doar la sfârşitul săptămânii. Cu toate astea, Luca mă însoţea la cursuri şi, chiar dacă trebuia să plece de la cursul lui mai devreme, venea în fiecare zi după mine. Am încercat să-l conving că nu era cazul să exagereze, însă parcă vorbeam cu un zid.

— Sunt agitat când eşti singură, îmi spunea şi, fiindcă mă simţeam bine în prezenţa lui, savuram acest lucru.

Pentru că nu îmi mai era atât de teamă de o vizită a lui Alan încât să tremur, nu însemna că prezenţa lui nu îmi lăsase un sentiment neplăcut. Cu Luca lângă mine, nu mai trebuia să fiu la fel de vigilentă. Mă puteam relaxa, iar faptul că eram sărutată de fiecare dată după curs, avea un farmec aparte.

În timpul petrecut la bibliotecă i-am povestit, în sfârşit, lui Luca despre terapia mea de grup din acea seară. Îşi dorea foarte mult să mă însoţească, în ciuda faptului că nu avea voie să intre în încăpere.

În acea săptămână, mai mult i-am ascultat pe ceilalţi. Le povestisem în trecut şi despre teama mea, dar nu şi despre

Alan, de aceea nu le puteam împărtăşi în detaliu ceea ce se petrecuse la sfârşitul săptămânii. Deocamdată, nu puteam face asta. Am menţionat doar faptul că reuşisem să clarific situaţia dintre mine şi Luca, iar după terapie, Leah, Emma şi alte fete din grupă au roit în jurul lui.

— Sper că nu te superi că l-am adus şi pe el, i-am spus lui Connor.

Stăteam pe hol, în faţa sălii în care avusese loc terapia. Luca stătea rezemat de perete, la câţiva paşi de noi, şi vorbea cu Clara, care părea destul de interesată de el. Probabil că m-ar fi deranjat asta, dacă Luca nu s-ar fi uitat în direcţia mea, zâmbindu-mi.

— Este în ordine. Nu ascund faptul că vin aici, spuse Connor, ţinându-şi mâinile în buzunarele gecii. Aaron ştie deja, şi cred că şi April. Amândurora le cam place bârfa.

Am zâmbit.

— Ştiu, dar îţi mulţumesc totuşi. Însă nu garantez că aş fi rămas la fel de calmă dacă l-aş fi întâlnit aici pe Aaron.

— Ah, spuse Connor gesticulând cu mâna. Nu îţi face nicio grijă. Mă bucur că aţi clarificat situaţia dintre voi.

— Da, sunt cu adevărat fericită.

M-am uitat spre Luca. Râdea la ceva ce tocmai îi spusese Clara. În preajma lui, părea foarte relaxată şi lipsită de griji, cu toate că semnele bolii ei erau vizibile.

Într-un final, şi-au luat rămas bun, iar Luca s-a îndreptat spre noi.

— Hei! îl salută pe Connor, punându-şi braţul în jurul umerilor mei.

M-am lipit de el.

— Ce faci?

— Se putea şi mai rău! spuse Connor, ridicând din umeri, concentrat asupra fermoarului gecii.

Mă amuza să constat cât de timid era, de fapt, în preajma lui Luca, însă asta nu mă mira.

— Sper că nu te deranjează că am însoţit-o pe Sage.

— Nu te stresa. I-am spus deja că prezenţa mea în acest grup de terapie nu mai este niciun secret.

— Asta este bine de ştiut, afirmă Luca uşurat, uitându-se la mine. Mergem?

— Sigur, am terminat ce aveam de făcut aici, am răspuns.

Oricum, clădirea se încuia în curând. Dintr-odată, se făcuse liniște deplină în jurul nostru. Muzica nu se mai auzea și, în afară de pașii și de discuția noastră, totul era scăldat în tăcere.

— Vrei să te ducem noi? îl întrebă Luca pe Connor.

— Nu e nevoie. Aaron vine după mine. I-am scris un mesaj acum zece minute.

În momentul în care Luca îşi ridică sprâncenele, i-am dat un ghiont, înainte ca el să pună întrebarea pe care i-o citeam în ochi. Îmi zâmbi, însă nu rosti niciun cuvânt.

Connor ne conduse până afară şi rămase în faţa clădirii, ca să-l aştepte pe Aaron. I-am urat o seară bună, apoi ne-am îndreptat spre dubiţa mea.

— Să-i spunem oare că Aaron nu este atras de bărbaţi?

Nu eram foarte sigură de asta.

— Nu, asta este problema lui Aaron. El trebuie să rezolve situaţia.

Am deschis dubiţa şi am dat drumul imediat la încălzire, în speranţa că va funcţiona.

— Îţi este foame?

Din cauza discuţiilor despre terapie şi a numeroaselor sărutări, petrecuserăm mai mult timp la bibliotecă, fiindcă altfel nu am fi putut realiza în timp util sarcinile primite de

la domnul Strasse. De aceea nu ne mai rămăsese timp să pregătim ceva pentru cină.

— Sigur că da, de ce îţi este poftă?

— Nu ştiu.

Motorul încă mergea.

— Mâncare mexicană?

Luca îşi puse centura.

— Sună bine!

Am condus spre restaurantul mexican şi am intrat la drive-in.

Se pare că nu eram singurii înfometaţi, fiindcă în faţa noastră erau mai multe maşini.

— Îi scrii lui April, ca să vezi dacă doreşte şi ea ceva?

Luca ridică telefonul.

— I-am scris deja.

Îmi lăsasem capul pe tetiera scaunului, observându-l pe domnul din a treia maşină aflată în faţa noastră, care trebuia să se întindă foarte mult ca să ajungă la microfon şi să-şi dea comanda, deoarece parcase prea departe. Totul decurgea cu viteza melcului. Tocmai trăgeam frâna de mână, când am tresărit în momentul în care mobilul aflat între scaune a început să vibreze.

Suspicios, Luca privi spre ecranul mobilului.

— Alan?

— Posibil, am răspuns, fixând telefonul cu privirea; nu aveam numărul în memorie şi îmi era teamă să iau telefonul în mână.

— Lasă-mă pe mine!

Luca nu aşteptă să-mi dau acordul, ci puse mâna pe telefon.

— Alo, îl salută pe cel de la celălalt capăt al firului. Aţi format numărul lui Sage Derting. Luca Gibson vă stă la

dispoziţie.

Am condus uşor după celelalte maşini, fără a-l scăpa însă din ochi pe Luca.

Apelantul spuse ceva ce îi lumină faţa.

— Da, este aici, rosti el, apoi lăsă telefonul de la ureche şi mi-l dădu mie. Este pentru tine.

— Ce surpriză!

Am preluat telefonul, dându-mi ochii peste cap. Era una dintre locuinţele pentru care dădusem mesaj. Fata de la telefon părea a fi simpatică, aşa că am stabilit o întâlnire pentru a doua zi.

De data aceasta, m-a însoţit April, pentru că Luca era ocupat să înveţe. La început, apartamentul mi-a lăsat o impresie destul de bună. Părea îngrijit, iar camera care era de închiriat avea două ferestre şi parchet nou. În baia comună erau o cadă şi un duş. Îmi puteam imagina cum ar fi fost să locuiesc acolo, însă fără Rosalia şi Joy. Nu ne potriveam deloc. Cele două fete erau drăguţe, însă destul de extrovertite. Le plăcea muzica dată la maximum, chefurile şi băieţii. Prima lor întrebare a fost dacă îmi plac petrecerile, apoi mi-au povestit că aproape la fiecare sfârşit de săptămână îşi invitau gaşca şi se distrau. Numai gândul mă făcea să simt claustrofobia din capul şi din pieptul meu.

— Nu ai de gând să închiriezi această cameră, nu-i aşa? m-a întrebat April după ce am părăsit clădirea şi mi-am scos din geantă cheia de la maşină.

Am scuturat din cap.

— Nu, nu cred că e pentru mine.

— Exact la asta m-am gândit şi eu.

— Dar camera mi-a plăcut foarte mult.

— Te înţeleg. Era chiar frumoasă.

Eram fericită că nu încerca să inventeze ceva rău despre apartament, ca să mă facă să nu-l închiriez. Eram însă foarte dezamăgită. Nu îmi plăcuse compania celor două colege, însă nu puteam să nu mă gândesc la acea cameră, care ar fi fost perfectă pentru mine. Aş fi pus un birou lung în faţa celor două ferestre, aş fi amenajat într-o parte un spaţiu pentru materialele de studiu şi mi-aş fi pus bijuteriile în cealaltă parte. Cu toate astea, ar fi rămas loc şi pentru un şifonier, şi un pat mare pentru mine şi Luca.

— Am o idee, spuse April, deschizând portiera maşinii. Am văzut, pe drumul încoace, o reclamă la o cafenea nouă. Ce zici de o bucată de tort şi de o ceaşcă de ciocolată fierbinte drept consolare?

— Sună bine!

Ne-am urcat în maşină şi ne-am îndreptat spre cafeneaua respectivă.

Decoraţiunile erau vesele, cu multe motive colorate. În loc de scaune erau nişte scânduri de lemn, puse unele peste altele. Ne-am căutat un loc mai retras, apoi am studiat meniul.

— Ce doreşti să comanzi?

— Nu ştiu încă, răspunse April, ţuguindu-şi buzele. Nu mă pot decide între prăjitura cu brânză dulce şi zmeură şi cea cu umplutură de caramel.

Cele două prăjituri îmi atrăseseră şi mie atenţia.

— Vrei să comandăm câte una, ca să putem gusta din ambele?

— Ce idee bună!

April închise meniul şi, la scurt timp după aceea, sosi ospătăriţa cu bunătăţile comandate.

— Oh, Doamne! spuse April gemând şi îşi dădu ochii peste cap în timp ce savura prăjiturile. Sunt o minune!

— Mhhh! am rostit, înfigând furculiţa pentru a doua oară în prăjitura cu caramel, care era aşa de cremoasă, încât îmi venea să o mănânc pe toată dintr-o suflare.

Frustrarea mea din cauza apartamentului aproape că fusese dată uitării pentru moment.

Savuram amândouă prăjiturile în liniște, când, dintr-odată, am auzit sunetul mobilului. M-am gândit că poate era mai bine dacă ignoram mesajul, însă l-am scos până la urmă din geantă.

Luca: *Şi, cum a fost?*

Eu: *Prost.*

Luca: *De ce?*

Eu: *Nu mi se potrivește.*

Luca*: Îmi pare rău: (*

Luca: *Dar gândește pozitiv. Acum, poți să locuiești mai mult timp la mine.*

Eu: *Adevărat <3*

Luca: *Voi încerca să te binedispun mai târziu.*

Eu: *Ah, da?*

Luca: *Da!*

După acel „Da!” pusese mai multe emoticoane pline de subînţelesuri.

— Poate că nu-ţi dai seama, dar zâmbeşti ca un copil, spuse April, savurând mai departe restul prăjiturii cu brânză dulce şi zmeură.

— Îmi pare rău, i-am răspuns, şi mi-am băgat repede telefonul în geantă.

— Nu are de ce să-ţi pară rău.

Îşi puse bărbia în palma mâinii şi se uită la mine cu intensitate.

— E atât de ciudat…

Am ridicat o sprânceană.

— Este ciudat că sunt fericită?

— Nu, doar mă mir că fratele meu este în stare să te facă fericită. Sincer, dacă mi-ar fi spus cineva, la prima noastră întâlnire, că voi doi veţi fi cândva o pereche, i-aş fi râs în nas. Nu vă potriviţi deloc.

Pentru un moment, am amuţit.

— Poftim?

— Nu vreau să mă înţelegi greşit, încercă April să-mi explice. Mă refeream la faptul că nu aveţi prea multe în comun. Lui îi plac cărţile, ţie bijuteriile. Lui îi plac filmele de acţiune, pe tine te interesează *Gilmore Girls.*

Mi-am pus mâinile în jurul căniі de cacao. Pentru o secundă, April reuşise să mă sperie cu ideile ei legate de relaţia mea cu fratele ei.

— Dar nu trebuie să avem amândoi aceleaşi interese.

— Desigur că nu, dar… hai, spuse, ridicând din umeri şi înfigându-şi din nou furculiţa în prăjitura cu caramel. Ştii la ce mă refer. Înainte de tine, Luca nu a rămas mai mult de o noapte cu nicio femeie. Şi nu m-aş fi aşteptat ca tocmai tu să fii cea care îl va schimba.

— Te deranjează asta? am întrebat, şovăind.

— Că eşti prietena lui?

Am încuviinţat.

— Nu! Absolut deloc. Mă bucur pentru voi. Sunteţi fericiţi şi asta contează.

Un zâmbet cald se ivi pe buzele lui April şi îşi puse mâna peste a mea.

— Îmi fac doar griji, şi sper ca de data aceasta să fie totul bine între voi.

— Aşa va fi, am asigurat-o. Situaţia de la Crăciun nu se va mai repeta. A fost greşit să plec atunci şi, dacă aş putea da

timpul înapoi, aş face altfel lucrurile.

— Bine, însă nu îmi doresc să asist la distrugerea reciprocă a inimilor voastre. Nu aş suporta asta şi a doua oară.

— Stai liniştită, nu se va mai întâmpla.

Eram sigură de asta acum. Lucrurile între noi erau mult mai clare. Era prima dată când aveam încredere într-un bărbat şi ştiam că şi el simte la fel. Nu ne fusese uşor să reclădim relaţia dintre noi, de aceea legătura dintre noi era acum mult mai puternică.

După ce am devorat tot ce comandasem, am pornit spre casă. Luca se întorsese de la facultate şi lenevea în pat, cu o carte pe care o puse imediat deoparte când am intrat în apartament. M-am descălţat şi m-am cuibărit în braţele lui. Mă strângea acum cu drag în braţe şi îmi săruta părul. De fiecare dată când mă atingea era ca şi când ar fi vrut să recupereze timpul pierdut.

— Ce anume nu ţi-a plăcut la apartament? m-a întrebat.

— Apartamentul era perfect, a răspuns April în locul meu.

Luca se încruntă.

— Nu eram compatibilă cu viitoarele mele colege de apartament, i-am explicat. Spre deosebire de mine, lor le plac distracţiile şi oamenii mulţi.

— Bleah, oameni!

Am început să râd.

— Să înţeleg că îmi dai dreptate?

— Până la urmă, vei găsi ceva care să ţi se potrivească, m-a asigurat Luca. Iar atunci îţi vei da seama că aşteptarea a meritat.

— Sper, am spus, dându-mi capul pe spate şi uitându-mă în tavan.

Eram supărată pe mine însămi. În sfârşit, totul era din nou bine. Luca era cu mine, iar în momentul în care aflase de prezenţa lui Alan, se dărâmase şi acel zid care ne despărţea şi care, altădată, mă dărâma emoţional.

April tocmai se pregătea să meargă la sala de fitness. Înainte de a pleca, m-a întrebat dacă nu aveam chef să o însoţesc şi să-mi descarc năduful asupra unui sac de box. Din păcate, nu aveam niciun chef să mai părăsesc apartamentul.

Luca a încălzit două porţii din mâncarea rămasă din ziua precedentă, pe care o pregătiserăm împreună după o reţetă de pe internet. Nu se stricase şi, cu fiecare bucăţică, starea mea de frustrare dispărea. Situaţia nu se mai putea schimba cu nimic. Speram doar să am mai mult noroc pe viitor şi să îmi găsesc o cameră potrivită.

— Ce facem acum? mă întrebă Luca.

Stătea tolănit lângă mine, pe canapea, şi mă privea printre pleoapele pe jumătate închise. Braţele şi le pusese după cap, în aşa fel încât prin tricou i se vedea acum o bucată de piele care îmi făcea inima să bată cu putere.

— Nu ştiu.

M-am ghemuit lângă el, cât de aproape am putut. Mi-a aranjat după ureche şuviţa de păr care îmi alunecase pe faţa lui.

— De ce ai chef?

Un surâs obosit îi contură buzele.

— De tine.

Am început să zâmbesc şi am simţit cum un fior cald îmi străbate corpul.

— De mine?

A încuviinţat şi m-a tras mai aproape de el, pentru a mă săruta. M-am apropiat şi eu imediat, cu buzele întredeschise. Am început să ne sărutăm plini de lăcomie, până aproape de

durere. Luca îşi presa buzele de ale mele, ca şi când nu s-ar fi săturat de ele. Cu siguranţă, încerca să recupereze timpul pierdut în ultimele săptămâni. Mă pierdeam în sărut, simţindu-i acum erecţia ce zvâcnea între picioarele mele. Cu mişcări circulare, am început să mă frec de ea, pregătită de mai mult, când, dintr-odată, a sunat telefonul.

Era de aşteptat.

M-am desprins de Luca şi m-am dat înapoi, ca să-i fac loc să răspundă, însă m-a oprit, punându-şi o mână pe ceafa mea.

— Lasă-l să sune, spuse el şoptit, ciugulindu-mi uşor buza inferioară.

Am gemut uşor. Cum aş fi putut să refuz aşa o rugăminte? Îşi plimba mâinile pe pieptul meu, iar mâinile mele încercau timid să-i dea jos tricoul. În locul soneriei de apel, se auzi acum piuitul mesageriei vocale.

— April, Luca, răspundeţi, se auzi vocea severă a doamnei Gibson. Ştiu că sunteţi acasă.

— La naiba!

Luca îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Nu-i mai simţeam erecţia.

M-am îndreptat şi am oftat. Asta fusese totul.

— Răspundeţi odată! insistă doamna Gibson. Altfel, vin la voi!

— Mai bine nu! mormăi Luca, apoi se ridică şi luă telefonul în mână.

După încordarea umerilor, realizam cât de greu îi era să discute cu Jennifer.

— Lasă ameninţările fără motiv, spuse el după ce răspunse la telefon. Uite-mă, sunt aici!

Nu puteam auzi ce răspundea doamna Gibson, însă Luca îşi subţiase buzele.

Neclintită, observam cum o asculta pe mama lui. Se uita acum la mine şi, în loc să mă roage să-l las singur, a pus telefonul pe difuzor.

— M-am gândit mult săptămâna aceasta la ultima noastră întâlnire, răsună vocea de fier a doamnei Gibson. Crede-mă, te rog, când îţi spun că mi-aş fi dorit să fie altfel. Nu-mi place să mă cert cu tine, chiar dacă tu ai altă părere.

Luca pufni, dar doamna Gibson vorbi în continuare.

— Lucrurile între noi doi nu au mers foarte bine, sau, cel puţin, nu cum ar fi trebuit să fie o relaţie între o mamă şi fiul ei. Ştiu asta. Şi mai ştiu că este, în primul rând, vina mea. Am făcut greşeli, însă nu mă poţi învinui numai pe mine pentru ceea ce s-a întâmplat între mine şi tatăl tău. Şi Russel a avut partea lui de vină.

— Partea lui de vină? Tu l-ai trădat.

— Dar şi pentru asta există o…

Îşi drese vocea.

— Nu mai are nicio importanţă acum, nu doresc să mă scuz pentru ce am făcut atunci. Vreau să vorbesc cu tine despre altceva.

— Despre ce doreşti să vorbim? întrebă Luca, având o amărăciune în glas.

L-am strâns de mână, ca să-l asigur că putea avea încredere în mine. M-a privit cu un zâmbet vag.

Din difuzor auzeam respiraţia doamnei Gibson.

— Eu… vreau să-mi cer scuze.

— Pentru ce? întrebă Luca.

— Cum adică pentru ce?

— Ai avut timp cincisprezece ani să-ţi ceri scuze. De ce tocmai acum?

— Pentru că aşa nu se mai poate, spuse ea oftând, mai îndurerată ca oricând. Ultima noastră întâlnire a fost

îngrozitoare, iar ce mi-a spus prietena ta mi-a dat de gândit. Nu doresc să găsesc nicio scuză pentru comportamentul meu. Nu ţi-am fost o mamă bună, dar, cu toate acestea, sunt mama ta, chiar dacă avem, de cele mai multe ori, păreri diferite. Îţi vreau doar binele şi credeam că jobul acela te va ajuta. Am decis ca pe viitor să nu mă mai amestec în deciziile pe care le vei lua. Însă, chiar dacă nu petrecem sărbătorile în familie, vreau să fac parte din viaţa ta, să ştiu că îţi este bine.

Am rămas înlemnită. Fascinată de cuvintele doamnei Gibson, nu mai ştiam ce să cred sau ce să zic. Totuşi, decizia era a lui.

Luca părea confuz.

— Ce vrei să auzi de la mine, Jennifer?

— Nu ştiu, răspunse Jennifer cu o voce foarte ciudată. Depinde ce vrei să-mi spui.

Luca înghiţi în sec.

— Nici eu nu ştiu.

Pentru o clipă, au tăcut amândoi.

— Nu doresc să închid şi să nu mai ştiu nimic despre tine. Cum aş putea să mă revanşez şi să-ţi demonstrez cât de mult îmi doresc să îndrept lucrurile? spuse ea cu o voce îmbietoare, sau mai degrabă disperată.

Simţeam că îmi este milă de ea, mai ales pentru că ştiam cât de mult o dispreţuia Luca. Pe de altă parte, mi-aş fi dorit să-i închidă telefonul în nas, ca să o facă să realizeze, în sfârşit, cât de mult suferise din pricina ei.

— Nu, nu aşa se poate regla o relaţie după ce, atât timp, a fost distrusă. Nu poţi, pur şi simplu…

Nu mai rosti niciun cuvânt. Totuşi, îi veni dintr-odată o idee care îl făcu să se uite la mine.

— Ba da, ar exista ceva ce ai putea face pentru mine.

— Fac orice îţi doreşti, răspunse doamna Gibson fără

nicio ezitare.

— Găseşte un apartament pentru Sage.

L-am privit, mirată. Credeam că nu am auzit eu bine. Un apartament pentru mine?

— Caută ceva în Melview, continuă Luca.

Ba da, îl înţelesesem totuşi bine.

— Dar să fie la un preţ avantajos, ca să-şi poată permite. Doar eşti agent imobiliar. Cu siguranţă că o vei putea ajuta.

— Eşti nebun, i-am şoptit din vârful buzelor.

Luca ridică din umeri.

— Desigur că pot să o ajut, răspunse doamna Gibson, uşurată că Luca îi ceruse un lucru pe care îl putea rezolva fără nicio problemă. Cel mai bine ar fi să-mi trimiteţi un e-mail cu toate detaliile: suprafaţă, buget sau alte dorinţe. Mă voi strădui să găsesc ceva potrivit.

Luca încuviinţă.

— De acord!

— Bine! afirmă mama lui şi, pentru a nu mai lungi discuţia, îşi luă rămas bun fără a aştepta vreo mulţumire. Voi lua din nou legătura cu tine de îndată ce voi găsi ceva potrivit pentru prietena ta.

— Bine, ne auzim!

Luca închise şi, cu o mişcare relaxată, ca şi când ar fi comandat o pizza şi nu ca şi când ar fi vorbit cu mama sa, puse telefonul pe masă. Nu-mi puteam da seama dacă liniştea emanată era de bun augur.

— Luca?

Îşi ridică spre mine privirea parcă goală de orice sentiment.

— Da?

— Cum te simţi?

— Nu ştiu.

Părând epuizat, se lăsă din nou pe canapea lângă mine.

— A fost o situaţie ciudată, nu-i aşa?

— Da, aşa este, am rostit alunecând spre el, fără să mă desprind de mâna lui; dacă se simţea la fel ca mine după vizita lui Alan, atunci avea, cu siguranţă, nevoie de mine. Dar, în acelaşi timp, şi avantajoasă.

— Nu visez, nu-i aşa?

L-am ciupit de braţ cu mâna cea liberă.

— Nu, eşti treaz.

— Atunci, este bine, a spus zâmbind uşor, însă privirea îi era încă goală; se încruntă. Dar dacă este bolnavă şi nu mai are mult de trăit?

— Nu spune aşa ceva. A vrut doar să-şi ceară scuze, pur şi simplu.

— Altfel nu-mi pot explica situaţia. Ani la rând am aşteptat să mă contacteze şi să-şi ceară scuze. Iar acum, dintr-odată…

Privirea lui se lumină când mă privi.

— Şi asta numai datorită ţie.

— Exagerezi!

— Nu, doar a spus chiar ea asta.

— I-am dat doar un imbold.

— Posibil, însă chiar şi aşa, îţi sunt recunoscător.

— Aş face oricând asta pentru tine, am răspuns, uimită, de asemenea, de efectul pe care cuvintele mele le avuseseră asupra mamei lui.

După atâţia ani şi după atâtea poveşti auzite, nu crezusem nici eu că Jennifer Gibson s-ar fi putut schimba vreodată. Dar se pare că mă înşelasem, şi mă bucuram pentru cei doi: pentru Luca şi pentru April. Totuşi, această schimbare de perspectivă avea nevoie de timp pentru a putea fi asimilată în adevăratul sens al cuvântului.

Capitolul 31

Câteva zile mai târziu, mă mutam deja în noul apartament. Nu-mi puteam da seama cum reuşise doamna Gibson să găsească atât de repede ceva potrivit. După ce i-am trimis un e-mail cu datele mele personale, a durat doar două zile până când am primit veşti de la ea.

A doua zi, am vizitat apartamentul împreună cu Luca. Era situat la doar zece minute cu maşina de locuinţa lui. Doamna Gibson nu reuşise să vină personal, însă unul dintre angajaţii ei ne-a prezentat garsoniera. Nu era foarte mare, dar spaţiul era suficient pentru mine. De pe hol se intra direct într-o încăpere mare, care era, în acelaşi timp, sufragerie şi dormitor. Avea o bucătărie, o toaletă şi o chiuvetă. Cel mai important era faptul că preţul locuinţei se încadra în bugetul meu. Am acceptat imediat, iar cheia am primit-o la faţa locului.

— Unde să o pun? întrebă Luca, ţinând în mână o lampă cu picior.

Avantajul unei dubiţe era că oferea mult loc, aşa că am putut transporta toate lucrurile mele. Pentru mobilier a trebuit să fac două transporturi. În timp ce descărcam ultimele lucruri, i-am arătat lui Luca şi colţul unde avea să fie amplasat noul meu birou.

— Acolo!

Era dintr-un lemn simplu, alb. Nimic deosebit, însă totul era funcţional şi, mai ales, ieftin, ca de fapt tot ceea ce cumpărasem. Unicul lux pe care mi l-am permis erau nişte cutii speciale, în care să îmi expun bijuteriile.

Luca aşează lampa cu picior şi îşi şterse cu tricoul

transpiraţia de pe frunte.

— Asta este tot?

Inspectam garsoniera, cam dezordonată din cauza lucrurilor împrăştiate peste tot, însă eram mulţumită de tot ceea ce deţineam.

Cele mai multe cutii nu fuseseră încă despachetate, iar pe podea se aflau resturile hârtiei de împachetat.

— Cred că da.

— În sfârşit…

Luca se trânti pe patul meu.

Nu aveam o canapea, deoarece spaţiul era mult prea mic. Totuşi, alesesem un pat, nu o canapea extensibilă.

M-am întins şi eu lângă Luca pe saltea, până când braţele noastre s-au atins. Pielea lui era cleioasă din cauza transpiraţiei, dar asta nu mă deranja.

— Ai telefonul mobil la tine?

Luca a încuviinţat. L-a scos din buzunar şi mi l-a întins.

— Am nevoie de parolă.

Mi-a dictat-o, ca să-l deblochez.

— Ce vrei să faci?

— Tu ce crezi?

Am deschis camera de fotografiat şi m-am apropiat de el, până când i-am simţit capul lângă al meu. Feţele ne erau acum roşii după atâta muncă, iar părul ne stătea lipit de frunte.

— Zâmbiţi, vă rog!

Am apăsat butonul, apoi am admirat fotografia. Luca zâmbea sexy. Părea epuizat, ca după un antrenament obositor. Iar eu, nu…

— Cum faci să arăţi întotdeauna atât de bine în fotografii?

— Este un talent. Mai facem încă una?

Am încuviinţat şi ne-am fotografiat de mai multe ori, până când, în sfârşit, am găsit o poză în care nu arătam ca o curcă plouată. Apoi i-am trimis-o lui Megan. De fapt, îi promisesem poze cu garsoniera, însă nu mai aveam puterea necesară să mă ridic din nou. Şi, în afară de asta, voiam mai întâi să o amenajez.

Răspunsul lui Megan veni prompt:

Nu cumva mi-aţi trimis o fotografie cu voi doi după o partidă de sex?

Luca pufni citind şi el reacţia lui Megan.

— Mai târziu, am spus, şi i-am făcut cu ochiul, însă înainte să-i pot răspunde lui Megan, mi-a luat telefonul şi i-a trimis un mesaj:

O fotografie cu noi doi înainte *de sex!*

— Luca!

Râzând, am încercat să-i iau telefonul din mână, însă îl ridicase mult prea mult ca să pot să ajung la el. Mi-am dat ochii peste cap.

— Dă-mi-l, te rog!

— Mi-ai promis o partidă de sex.

— Mai târziu, am spus, ridicând mâna demonstrativ.

Totuşi, nu primisem înapoi telefonul. Furia din privirea mea părea să-l amuze.

— Atunci, vei vedea tu.

M-am rostogolit pe el până spre pieptul lui, încercând astfel să ajung la telefon, însă braţele îmi erau prea scurte. Am scos un mormăit frustrat când am auzit că telefonul vibra acum. Luca începu să râdă în hohote, până când i-am înfipt degetul arătător între coaste. S-a întors, iar eu am reuşit să mă aşez călare pe pieptul lui.

— Ha!

Luca gemu. Nu se mai putea mişca sub greutatea mea.

— Nu este corect!

I-am smuls telefonul din mână.

— Eşti cu treizeci de centimetri mai înalt şi cu cel puţin douăzeci de kilograme mai greu decât mine. Trebuia să joc murdar.

Râzând, am deschis mesajul lui Megan, care era compus din mai multe emoticoane nostime.

Tocmai ce am terminat cu mutatul.

Megan: *Mă bucur, deci eşti deja în noua ta locuinţă?*

Da! am răspuns, timp în care Luca şi-a pus mâinile pe şoldurile mele, apăsându-le uşor, ca un masaj, şi repetând mişcarea, înainte să-şi strecoare degetele sub tricoul meu. Inima începu să-mi bată neregulat…

Te simţi bine acolo?

Până acum, da.

Îmi era greu să scriu ceva, atât timp cât degetele lui Luca îmi explorau corpul până la cureaua pantalonilor. Sigur pe el, îşi adânci mâinile în slipul meu. Mă cuprinse de şolduri şi mă lipi şi mai tare de el.

— Luca!

Se uita satisfăcut la mine.

Pupilele i se măriră de plăcere în momentul în care îşi lăsă degetele să alunece, îndrăzneţ, tot mai adânc.

Simţeam furnicături în tot corpul şi mă excitam tot mai mult…

Nu uită ceea ce îi promisesem, şi anume că vom lăsa totul pe „mai târziu”, iar eu nu mai aveam puterea să-i spun să înceteze. Şi nici nu voiam asta.

Mobilul vibră din nou.

Ai deja fotografiile?

Încă…

Nu am reuşit să scriu până la capăt mesajul, pentru că,

în următorul moment, Luca era cu degetul înăuntrul meu. Simţeam că nu mai pot respira şi mi-am muşcat buza inferioară, doar pentru a-mi reţine geamătul.

La naiba!

M-am lăsat păgubaşă şi mi-am pus telefonul de-o parte.

— Eşti imposibil!

Un rânjet îngâmfat se contură pe buzele lui Luca. L-am sărutat.

Şuierând, încercam să trag aer în piept şi speram să nu se declanşeze alarma de incendiu din cauza aburului de plăcere şi de efort care ieşea din corpurile noastre. Nu eram în stare să mă mişc. Membrele îmi tremurau, iar pe el încă îl mai simţeam între picioarele mele…

— A fost incredibil…

— Oh, da!

Respiraţia lui Luca mă gâdila în ureche. M-am întors spre el şi l-am privit cu drag. Patul fusese deja inaugurat. De două ori.

— Te iubesc!

Am zâmbit.

— Şi eu pe tine.

M-a sărutat în grabă.

— Facem un duş?

— Da, dar separat.

Nu aş mai fi rezistat o a treia oară, după o mutare atât de obositoare. În afară de asta, duşul meu era mult prea îngust pentru a ne putea simţi amândoi bine acolo.

— Ai obiceiul să strici toată buna dispoziţie.

— Tu sau eu?

— Tu! răspunse Luca, punându-şi o pernă la spate.

M-am îndreptat spre baie, iar pe drum am înşfăcat un prosop nou din punga de cumpărături.

Nici cabina de duş îngustă, nici apa care avea nevoie de un minut să se încălzească nu puteau să-mi alunge râsul prostesc de pe faţă.

Mă minunam de viaţa perfectă pe care o savuram acum. Îl iubeam pe Luca. Aveam parte de sex fantastic cu el. Îmi autodepăşisem frica, încercând să o ţin foarte bine sub control.

Chiar şi cumpărarea mobilierului nu îmi provocase niciun fel de panică. Aveam prieteni minunaţi şi un apartament doar al meu. Nu mai aveam niciun ban în cont, din cauza a tot ceea ce fusesem nevoită să cumpăr pentru garsonieră şi a chiriei pe luna aceea, însă eram conştientă că nu puteam avea totul de la început.

Înainte să ies de sub duş, mi-am clătit şamponul din păr şi m-am uitat cum spuma albă se prelingea pe gaura de scurgere, apoi m-am înfăşurat în noul prosop, turcoaz şi foarte moale, care parcă era o pătură pe pielea mea.

În timp ce-mi uscam părul, am deschis uşa băii, pentru a-i propune lui Luca să mergem la un film. Prinsesem curaj şi voiam să încerc şi lucruri noi. Totuşi, vocea lui mă făcu să amuţesc. Stătea cu spatele la mine şi am avut nevoie de câteva secunde până să realizez că, de fapt, nu vorbea cu mine, ci la telefon.

— Poţi să uiţi de asta, bombăni el. Nu vrea să discute cu tine.

Ea?

Se referea la mine? Încercam să nu mai respir, pentru ca nu cumva să-mi scape vreun cuvânt rostit de el.

— Ba da, m-ai înţeles foarte bine.

…

— În niciun caz!

…

— Nu, nu vei vorbi cu ea şi, ca să fiu mai clar, nici nu o vei mai suna vreodată, m-ai înţeles? Mi-a povestit cine eşti şi tot răul pe care i l-ai făcut. Ai avut mare noroc că nu am ştiut de toate astea atunci când te-ai aflat în faţa mea, în apartamentul meu. Eu nu sunt un ticălos care încearcă să profite de fete foarte tinere.

Alan.

Deci Luca vorbea cu Alan.

Eram paralizată.

Luca. Vorbea. Cu. Alan.

— Pe Sage ai reuşit să o intimidezi. Cu mine nu o să-ţi meargă, nemernicule! continuă Luca. Iar dacă vei mai avea tupeul să o suni sau să o contactezi în vreun fel, mă voi duce la poliţie. Nu-mi pasă câtă lume influentă cunoşti tu la secţia de poliţie din Maine. Toţi vor fi de partea noastră când vor afla că eşti un pedofil pervers.

Cred că voia să-i închidă telefonul în nas, însă cuvintele lui Alan îl opriră.

…

— Ai înnebunit de tot?! ţipă Luca, o secundă mai târziu. Nu îi voi transmite nimic din partea ta.

…

— Nu-mi pasă ce pact aţi încheiat. Poţi uita de el. Şi, dacă te mai prind că suni vreodată aici…

Nu mai puteam înţelege ce adăugase Luca, fiindcă în capul meu se declanşă o vijelie care îmi luă minţile.

Nu!

Nu!

Nu!

Nu!

Aşa ceva nu era posibil. Pactul dintre noi. Cum era să-l uit? Iar Alan aflase că şi Luca era la curent cu întreaga

situaţie. În toţi acei ani, mă avertizase să nu spun vreodată ceva dacă doream să o protejez pe Nora. Şi, acum, această situaţie… Unde îmi fusese oare capul când îi povestisem lui Luca adevărul? Cu nervii la pământ şi confruntată cu propriile mele angoase, îi divulgasem totul lui Luca, uitând de ceea ce îi promisesem lui Alan; şi nici măcar nu îmi trecuse prin minte să-l rog să nu îi relateze lui Alan despre asta. Cum putusem să fiu atât de neglijentă?

Luca aruncă mobilul meu pe pat şi îşi plimbă rapid degetele prin păr.

Oftă şi înlemni în momentul în care mă zări în tocul uşii.

— Tocmai am vorbit cu Alan, spuse el, dregându-şi vocea.

— Am auzit. Despre ce ai vorbit cu el?

Se îndreptă spre mine cu o expresie senină a feţei.

— Te-a sunat din nou, iar eu nu am mai putut suporta să văd cât de rău îţi fac apelurile de la el. Dacă nu vrei să-l denunţi la poliţie, este decizia ta. Dar eu nu pot permite să-l las să ne distrugă relaţia.

Nu ştiam ce să-i răspund. Mă durea capul îngrozitor, iar corpul îmi tremura. Îmi era greu să respir normal. Chiar dacă Luca răspunsese la telefonul meu mobil fără permisiunea mea şi îi spusese toate acele lucruri lui Alan, ştiam că eu eram principala vinovată de tot ce se întâmpla. Să-i povestesc tot, fără să mă gândesc la Nora şi la pactul cu Alan, fusese o greşeală imensă din partea mea. O greşeală care trebuia îndreptată cu orice preţ.

M-am năpustit la cutia cu haine şi am rupt-o. Mi-am scos, la nimereală, o pereche de pantaloni şi un pulover. Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât nu reuşeam să-mi închei nasturii la blugi.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Luca, postându-se

dintr-odată lângă mine; cu o privire întunecată, îmi urmărea mişcările rapide.

— Tu ce crezi? am răspuns, pe un ton destul de isteric.

Orice sentiment pozitiv pe care îl avusesem până în acel moment fusese absorbit de o gaură neagră pe nume Alan. Mă simţeam foarte rău. Însă nu trebuia să intru în panică, nu aveam voie să mă las pradă atacului de panică pe care îl simţeam că îmi dă târcoale, amorţindu-mi picioarele. Nora avea nevoie de mine. Nu aveam timp să-mi fie teamă.

— Se pare că vei fugi din nou de mine.

Ce?

— Nu! Nu fug! Trebuie să ajung la Maine.

Luca se încruntă.

— De ce?

— Pentru că Alan ştie că ţi-am spus totul.

Grăbită, mi-am căutat geanta. Aveam nevoie de portofel, ca să-mi rezerv zborul. Cu dubiţa ar fi durat prea mult.

În acel moment, Luca mă apucă de umeri şi mă întoarse spre el, făcându-mă să mă uit direct în ochii lui. Îmi observă privirea agitată.

— Spune-mi, ce naiba se întâmplă aici?

— Nora!

Am înghiţit în sec şi am început să-mi caut geanta cu privirea. Luca mă scutură de umeri.

— Ce este cu Nora?

Clipind, am încercat să mă concentrez la întrebarea lui. Mă simţeam de parcă gândurile mele ar fi fost peste tot şi nicăieri.

— Dacă nu-l opresc, îi va face rău Norei.

Luca îşi încordă maxilarul.

— Ce vrei să spui cu asta?

I-am povestit pe scurt despre pactul încheiat cu Alan şi

despre promisiunea încălcată. Cuvintele îmi ieşeau cu greu pe gură şi am simţit că mi se face greaţă. Chiar ar fi fost în stare Alan să-i facă Norei vreun rău? Propriei lui fiice? Nu eram atât de sigură, pentru că până acum se comportase ca un tată adevărat. Însă nu mă puteam baza pe acele gânduri.

— Ce nemernic bolnav! îl înjură Luca după ce îi povestisem totul.

Faţa îi era roşie de furie. Până să-mi pot aduna gândurile, Luca se şi îmbrăcase.

Fără a mai discuta alte detalii, am împachetat strictul necesar într-o geantă şi, în timp ce Luca rezerva biletele de avion, i-am comunicat lui April intenţia noastră. Mai erau doar două locuri, la clasa întâi, în următorul avion. Biletele erau foarte scumpe, cu mult peste bugetul meu, dar asta nu mai conta. Trebuia să ajung cât mai repede la Nora, iar în acel moment banii nu mai aveau nicio importanţă.

Am comandat un taxi care ne-a dus imediat la aeroport. Cu toate că trebuia deja să ne îmbarcăm, am încercat să o sun pe mama, să-i mărturisesc totul şi să o previn să aibă grijă de Nora. Din nefericire, nu a răspuns la telefon. În timp ce aşteptam în faţa porţii de îmbarcare, i-am lăsat un mesaj vocal.

— Totul va fi bine, spuse Luca, strângându-mi mâna care nu mai înceta acum să tremure; fixam cu privirea poarta de îmbarcare, ca şi când aş fi vrut să o forţez să se deschidă odată. Dacă este vina ta, atunci este şi a mea, continuă el. Eu l-am ameninţat pe Alan şi i-am mărturisit că ştiu totul despre el şi despre cât ai suferit. Dacă aş fi tăcut din gură şi aş fi ignorat apelul lui, atunci…

Dădu din cap, uluit, fără a-şi termina fraza.

Cât de bine îl înţelegeam! Gândul că tot ceea ce făcuserăm noi doi ar fi putut declanşa un lucru îngrozitor

era greu de suportat. Însă încercam să-mi alung aceste gânduri întunecate. În acel moment, tot ce conta era să o luăm pe Nora din preajma lui Alan.

După discuţia pe care Luca o avusese la telefon cu Alan, înţelesesem imediat că trebuia să merg la Maine. Pe moment, reacţionasem impulsiv şi doar mai târziu începusem să realizez ce însemna, de fapt, zborul meu acasă: să îl revăd pe Alan. Totuşi, aş fi făcut orice pentru a o salva pe Nora. Prea mulţi ani tăcusem, în speranţa că aşa le voi proteja pe Nora şi pe mama, însă mă înşelasem. Atât timp cât Luca şi dr. Montry aveau încredere în mine, atunci de ce nu m-ar fi crezut tocmai propria familie?

Am încercat să o sun şi pe Nora, ca să mă conving că îi este bine, însă avea telefonul închis. Cu toate astea, am mai încercat de câteva ori. De fiecare dată când răspundea robotul, disperarea creştea în sufletul meu.

Aşteptam tăcuţi în faţa porţii de îmbarcare. După o perioadă îndelungată, am avut voie să urcăm în avion. Niciodată până atunci nu zburasem aşa de comod şi de luxos. Cu toate astea, nu reuşeam să mă relaxez, chiar dacă, în acel moment, nu mai era nimic de făcut.

Am aterizat în Maine odată cu răsăritul soarelui. Eram epuizată şi nu ştiam cum supravieţuisem celor şapte ore de zbor fără să-mi pierd minţile. Însă nu mai era timp de meditaţie. Aveam doar bagajele de mână la noi, aşa că am putut părăsi rapid aeroportul. Am comandat un taxi şi i-am comunicat şoferului adresa pe care nu mi-aş fi dorit ca Luca să o afle vreodată.

Am simţit cum mi se face din nou rău. Mi-am pus mâna pe abdomen, încercând să înving starea de greaţă. Îmi era însă greu să mă concentrez la ceva, cu atât mai mult la propriul meu corp. Simţeam cum inima îmi bătea cu putere,

şi fiecare respiraţie îmi provoca o durere în piept. Nu era o durere fizică, ci mai degrabă una emoţională, pe care mi-o provocau amintirile acelui loc. Gândul la trecut era una, dar să mă confrunt cu el era o cu totul altă situaţie. Nici până în acel moment nu realizasem cât de mult mă ajutase distanţa să fiu capabilă să iau totul de la început şi să devin un alt om.

— Cum te simţi? mă întrebă Luca, mângâindu-mă pe picior; acum, mângâierea lui nu mai avea nicio conotaţie senzuală.

Nu i-am răspuns; doar l-am luat de mână.

— Vom trece peste asta împreună, mă asigură Luca, strângându-mi mâna. O luăm pe Nora, apoi vom merge la poliţie, ca să declari totul. Vor fi nevoiţi să te creadă.

— Sper asta din tot sufletul. Mulţumesc pentru că m-ai însoţit!

Îmi zâmbi cu o tristeţe în ochi.

— Nu ai pentru ce.

— Ba da! Tu nu ar fi trebuit să te afli acum aici.

— Doar ştii că vreau să-ţi fiu alături.

Pentru că te iubesc.

Nu rosti aceste cuvinte, însă puteam să le simt în vocea lui.

Mi-am strâns buzele şi m-am uitat pe fereastră. Am ieşit din aeroport, iar eu, în lumina răsăritului de soare, încercam să-mi amintesc fiecare parte din acel oraş, care fusese casa mea timp de optsprezece ani. Fiecare clădire trezea în mine o altă amintire, otrăvită de prezenţa lui Alan.

Am închis ochii şi am încercat să nu mă mai las copleşită de sentimentele mele. Nu mai eram fata fricoasă de atunci, iar Luca era cu mine.

Nu-mi este frică!

Frica nu există!

Capitolul 32

Când am deschis ochii, am văzut-o: casa mea. Sau ceea ce ar fi trebuit să fie pentru mine „acasă”, dar care semăna acum mai mult cu un coşmar. Arăta exact aşa cum mi-o aminteam: cu două etaje, o faţadă albă şi acoperiş cu ţiglă roşie. O grădină întinsă în faţa casei, îngrijită de mâinile atente ale mamei, şi un gard de culoare deschisă. O cutie poştală în formă de căsuţă era plasată la intrare. La umbra unui copac mare era încă aşezată trambulina de pe vremea copilăriei mele, destul de afectată de trecerea anilor şi de vremea schimbătoare.

În casele din jur era deja lumină, adulţii se pregăteau să meargă la serviciu, copiii erau în drum spre şcoală. La noi în casă era încă întuneric, iar jaluzelele coborâte, ca pe timpul nopţii. Nu ştiam dacă mama venise deja de la muncă. Nu primisem niciun răspuns la mesajele mele, dar asta se întâmpla adesea când nopţile în spital erau foarte stresante. Abia în acel moment îmi trecu prin minte că aş fi putut suna şi acolo, dar din cauza panicii nu îmi venise această idee.

Rahat!

Am înjurat în gând, dar nu era momentul potrivit pentru regrete şi reproşuri. Şoferul de taxi parcă în faţa casei, iar Luca îi dădu treizeci de dolari în plus ca să ne aştepte.

— Eşti pregătită? mă întrebă.

Înăuntru. O luăm pe Nora. Afară. Acesta era planul.

Am negat vehement. Totuşi, am ieşit din maşină. Voiam să scap cât mai repede de problema asta. Şi, mai ales, nu voiam să o mai las pe Nora singură cu acel monstru nici măcar o secundă mai mult decât era neapărat nevoie.

Ignorându-mi degetele tremurânde, am deschis poarta grădinii. În ciuda genunchilor fără vlagă şi a furnicăturilor de la nivelul mâinilor şi picioarelor, am înaintat de-a lungul potecii înguste şi am urcat treptele spre verandă. Am simţit cum mi se strânge nodul din stomac. Poate vomitam, pur şi simplu, la picioarele lui Alan. Ar fi meritat asta.

În loc să caut cu degete fremătânde soneria, un mic buton în zidul casei, am bătut puternic cu pumnul în uşă. Cu mult timp în urmă, nu îmi luasem cheia cu mine, pentru că nu intenţionasem să pun prea curând din nou piciorul în acea casă. În cele din urmă, mi-am ţinut respiraţia şi mi-am impus să rămân acolo, în loc să mă răsucesc pe călcâie şi să plec.

Gândeşte-te la Nora. Nora. Nora. Nora.

Mult timp, nu se întâmplă nimic. Am mai bătut o dată în uşă. Era posibil ca Alan să doarmă, pur şi simplu, dar îngrijorarea creştea în sufletul meu şi inima îmi era tot mai grea. Oare Nora era în regulă? Oare Alan era la ea? Ajunsesem prea târziu? Fusese noaptea totuşi prea lungă?

Mi-am întrerupt brusc gândurile când, în cele din urmă, uşa se deschise şi Alan apăru în faţa mea. Din nou. Îmbrăcat în blugii lui şi un tricou, fără geaca din piele, arăta exact la fel ca în ziua în care îl revăzusem în apartamentul lui Luca. Puteam acum să văd bine tatuajele pe care le detestam atât de mult. Cei doi şerpi de pe antebraţul lui drept, care îmi transformaseră viaţa într-un iad.

Alan păru surprins să mă revadă şi o scânteie de speranţă licări în ochii lui, dar se stinse repede când îl remarcă lângă mine pe Luca. Un zâmbet sinistru îi apăru pe buze, dezvăluind un rând de dinţi de un alb perfect.

— Ce caută el aici?

— Nu are importanţă, răspunse Luca pe un ton

impasibil.

Când Luca îşi strânse pumnii, Alan urmări mişcarea cu privirea, apoi pufni.

— Mă ameninţi?

Luca îşi îndreptă umerii şi îmi puse un braţ în jurul taliei. Nu eram prea sigură dacă încerca să-mi ofere mie sprijin, să-l provoace pe Alan sau dacă se rezema de mine ca să se abţină să nu facă cine ştie ce gest necugetat.

— De unde ţi-a venit o astfel de idee?

Alan îşi încrucişă braţele peste piept. Faţa lui era o mască de oţel. Am simţit un fior rece pe şira spinării. Faptul că tremuram era probabil vizibil, căci Alan îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra mea. Ceva languros apăru în privirea lui, şi am ştiut imediat ce îi trecea prin cap, ce anume îşi imagina.

Un gust amar îmi invadă gura şi l-am înăbuşit, căutându-mi vocea. Acum ori niciodată. Aici nu era vorba despre mine, ci despre Nora. În fiecare moment în care nu eram lângă ea, Nora se simţea ca mine odinioară.

Mică.

Neajutorată.

Neînsemnată.

Timorată.

Nu puteam permite asta.

— Suntem aici pentru Nora, am spus în cele din urmă, şi vocea mea a sunat surprinzător de liniştită. Vreau să o iau cu mine.

Şi, imediat ce o ştiu în siguranţă, voi merge la poliţie.

Alan ridică o sprânceană.

— Să o iei cu tine?

Am încuviinţat hotărâtă, şi mi-aş fi dorit să am curajul să strig la el şi să-l insult, dar nu era momentul potrivit pentru asta. Dacă îl provocam prea tare, nu ne-ar fi permis

niciodată să intrăm în casă sau să ajungem la Nora.

Alan negă vehement.

— Nu plecaţi nicăieri cu fiica mea.

— Nu poţi să-mi interzici să o văd.

— Ba da, şi chiar o voi face.

Convingerea şi sunetul profund al vocii sale m-au cutremurat. Vorbise cu aceeaşi autoritate ca odinioară, când, în mod repetat, mă determinase să cred că îi meritam pedeapsa.

— Este sora mea, am şuierat.

— Şi ai părăsit-o!

— Nu! Te-am părăsit pe tine!

Furia transformă trăsăturile feţei lui Alan, dar sub toată acea înverşunare am mai recunoscut un sentiment, pe care nu-l putea ascunde, nu după toţi acei ani: dezamăgirea. Această constatare mă umplu de o reală satisfacţie.

— Lasă-mă să merg la ea! am cerut.

— Nu! mârâi Alan, încordându-şi muşchii. Nu poţi să vii şi să pleci după cum îţi place ţie. Ori intri şi rămâi aici, ori dispari din nou.

— Eu…

Nu-mi mai găseam cuvintele. Chiar nu ştiam ce vreau să mai spun. Credea cu adevărat că aş fi rămas la el? După tot ce se întâmplase? După toate hărţuirile? După toate vânătăile? După toată frica?

— Am auzit-o cumva pe Sage? întrebă deodată mama, de undeva din spatele lui Alan.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o sus, în capul scărilor. Tocmai îşi încheia halatul. Părul îi era încă umed după duş. Mă cuprinse un sentiment de duioşie care nu se potrivea situaţiei. În ciuda a tot ceea ce ne despărţea de săptămâni, luni şi ani, îmi lipsise, şi aş fi vrut din toată inima

să fug spre ea. Doar statura impunătoare a lui Alan, care îmi bloca drumul, mă oprea.

În acel moment, mă descoperi şi mama şi i-am remarcat surprinderea în ochi.

— Sage!

Coborî agitată scările şi, în graba ei, aproape că se împiedică în poalele halatului de baie.

— Ce faci aici? E totul în regulă? Eşti bine?

Vocea îi era copleşită de bucurie, de emoţie şi de grijă. Îl împinse pe Alan la o parte şi mă strânse cu putere în braţe.

— Sunt bine! am răspuns automat şi am cuprins-o cu braţele.

Ne potriveam la statură, dar părul ei începuse să încărunţească la tâmple, şi, în timp ce nasul meu era mai degrabă îngust, ca al tatălui meu, al ei era plat şi lat, ceea ce o făcea să semene un pic cu un ursuleţ din pluş.

— Ce faci aici?

Făcu un pas înapoi, dar îşi lăsă totuşi mâinile pe umerii mei în timp ce mă studia atent. Aruncă o privire spre Luca, dar nu comentă prezenţa lui. Părea că aştepta mai întâi să vadă ce am eu de spus.

Mi-am dres glasul.

— Trebuie… trebuie să vorbim.

— Bine!

Mă privea neîncrezător. Credea probabil că vreau să-i mărturisesc că sunt însărcinată.

— Despre ce?

— Despre el, am răspuns, şi am aruncat spre Alan o privire plină de înţeles.

— Sage, mă avertiză el cu voce sumbră; era acelaşi ton pe care îl folosea de fiecare dată când mă obliga să-l ating.

— Arăţi nemaipomenit de bine astăzi! remarcă Alan cu un rânjet insinuant, în timp ce îşi lăsă privirea să alunece în voie peste corpul meu.

Era seara celei de-a şaisprezecea aniversări, şi tocmai primisem de la mama o rochie nouă pentru petrecerea mea. Invitaţii urmau să sosească în curând, dar încă eram singură cu Alan. Mama plecase cu maşina, ca să o ducă pe Nora la o prietenă.

— Mulţumesc! am răspuns, cu gâtul uscat; inima îmi bătea atât de repede şi de puternic, încât mă temeam că în orice secundă ar fi putut să-mi spargă coşul pieptului şi să-mi rupă coastele.

— Vino aici!

Alan atinse canapeaua cu mâna. Am scuturat din cap.

Zâmbetul lui deveni mai întunecat.

— Oh, iar vrei să jucăm jocul ăsta?

Nu, nu era niciun joc. Era o crudă realitate şi cu dragă inimă aş fi fugit cât colo, dar eram împietrită. Picioarele îmi erau grele ca plumbul şi tălpile lipite de covor.

— Bine, bine, dar numai pentru că este ziua ta, spuse Alan, şi se ridică de pe canapea.

Veni direct spre mine. Mă izbi duhoarea provocată de transpiraţie, amestecată cu mirosul de grătar din grădină, şi greaţa care tocmai îmi paralizase stomacul deveni mai puternică. Totuşi, nu m-am putut clinti din loc.

Alan se lăsă încet în genunchi în faţa mea şi, deşi nu voiam să văd ce avea de gând să facă, nu am fost capabilă să-mi întorc privirea de la el. Când mâna lui plină de bătături mi-a atins glezna, m-am cutremurat şi pielea de găină mi-a cuprins treptat tot corpul, în timp ce mâinile lui se plimbau tot mai sus… De la glezne, spre gambe, apoi în spatele genunchilor, unde îmi netezi cusătura rochiei, şi mai departe,

spre coapse, până spre dos. Apăsă ferm cu mâna pe fundul meu şi mă trase cu o mişcare spre el, până îşi îngropă faţa în partea mea din mijloc.

Am gemut.

— Îţi place? mă întrebă Alan, şi se uită o secundă în sus, spre mine.

Râjetul lui era acum larg. Îmi presă mai tare fundul, iar unghiile lui, care intrau adânc în carnea mea, erau o poruncă. Nu exista decât un răspuns.

Am înghiţit cu greu şi am încuviinţat.

Numai de ar veni mama mai repede acasă!

— Ce se întâmplă aici? mă întrebă mama, smulgându-mă astfel din amintire; iritată, se uita când la mine, când la soţul ei.

— Eu…

Chiar nu ştiam *cum* ar fi trebuit să-i spun. Totuşi, ştiam că trebuie să-i spun *ceva.*

Disperată, am căutat cuvintele potrivite. Să vorbesc despre Alan cu dr. Montry şi cu Luca nu fusese uşor, dar ei măcar nu avuseseră de-a face cu el. În schimb, mama avea un trecut cu omul acesta, îl iubea şi avea o fată cu el. M-au cuprins îndoielile. Şi dacă propria mamă nu mă credea? Şi dacă mă considera o mincinoasă şi mă alunga pentru totdeauna?

Nu, nu aveam voie să gândesc aşa. Da, îl iubea pe Alan, dar mă iubea şi pe mine. Şi ce aş fi avut de câştigat dacă inventam o asemenea poveste? Mai ales acum, când nici nu mai trăiam în Maine?

— Sage? reluă mama discuţia.

Între timp, îngrijorarea în ceea ce mă privea ştersese orice urmă de bucurie a revederii de pe faţa ei. Sceptică, îşi

plimba privirea de la Alan la mine şi mi-aş fi dorit ca, în sfârşit, să deschidă ochii şi să vadă ce se întâmpla cu adevărat, de atâţia ani, chiar sub nasul ei. Dar nu se întâmplă aşa. Chiar trebuia să rostesc cuvintele.

Am tras adânc aer în piept şi m-am pregătit sufleteşte:

— Alan a abuzat de mine!

Tăcere.

Mama mă privea fix.

Deschise gura, ca să spună ceva, dar, în acelaşi timp, Alan mârâi amenințător şi încercă iarăşi, ca de obicei, să ajungă la mine, să-mi facă iarăşi cine ştie ce. Dar Luca păşi între noi şi îl determină pe Alan să se retragă un pas înapoi, în casă. Doar în acel moment mi-am dat seama că stăteam încă în faţa uşii. Poate că ar fi trebuit să fi intrat înainte în casă, dar între timp era prea târziu pentru a ne aşeza toţi la un ceai în jurul mesei.

— Nu înţeleg… bâigui mama; era palidă şi îşi înfigea degetele în materialul halatului, ca şi cum ar fi căutat un sprijin. Ce vrei să spui exact prin… abuzat? Rosti cuvântul cu ezitare.

— Alan nu este un soţ bun, am continuat. A profitat de mine. De mai multe ori. În nopţile în care tu nu erai acasă, venea în camera mea şi…

— Minte! mă întrerupse Alan, roşu la faţă.

— De ce ar face asta? întrebă Luca, fără să-şi mute nici măcar pentru o clipă privirea scrutătoare de la tatăl meu vitreg.

— Tu nu te amesteca în treaba asta! mârâi printre dinţi Alan, atât de furios, încât din gură îi ţâşniră mici picături de scuipat.

Luca se şterse, fără tragere de inimă, cu dosul palmei peste obraz, dar nu se retrase, ci rămase ca un zid între mine

şi Alan.

Mama scutură apatică din cap.

— Eu… nu înţeleg. Când? Cum? Eu…

Încremeni cu gura deschisă din cauza şocului, ca şi când ar fi uitat chiar în timp ce vorbea în ce mod ne folosim limba pentru a rosti cuvintele.

— Mamă!

I-am apucat mâinile. Degetele îi erau umede şi foarte reci, ca ale mele când aveam un atac de panică.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai demult, dar mi-a fost frică. M-am gândit că, dacă părăsesc pur şi simplu oraşul, se va termina totul. Dar nu s-a terminat.

— Doar nu îi crezi tâmpeniile, nu? mă întrerupse Alan. N-am atins-o niciodată. Nu aş face aşa ceva. Doar ştii asta. O iubesc ca pe propria fiică.

Mi-am întors repede capul. Chiar vorbea serios?

— O fiică pe care ai ameninţat-o că îi faci rău dacă nu îşi ţine gura.

— Cred că mi se face rău, murmură mama; îşi duse brusc mâna la gură şi, în secunda următoare, se răsuci pe călcâie şi se repezi spre baia de jos.

La puţin timp după aceea se auziră zgomote înăbuşite, gâlgâitoare, care îmi provocară şi mie un gust de fiere în gură.

— Vezi ce ai făcut? şuieră Alan.

— Ce am făcut eu?

Arzând de dispreţ, l-am fulgerat cu privirea şi mi-aş fi dorit să pot să-i fac rău. Nu doar prin vorbe; cu o armă. Din punctul meu de vedere, o merita.

— Tot ce se întâmplă e doar din vina ta!

Alan scutură din cap.

— Nu ar fi trebuit să-i spui nimic.

— Iar tu nu ar fi trebuit să mă atingi niciodată. Mă dezgușți!

Nu știu de unde veniseră brusc acele cuvinte, dar nu le-aș fi pus niciodată la îndoială, căci suferisem prea mult timp din cauza tiraniei lui Alan și mă lăsasem prea multă vreme umilită. Mă supusesem ani întregi voinței lui și mă comportasem ca și când totul era în regulă atât timp cât tăceam și mă prefăceam că nu am probleme. Și, în același timp, îi permisesem să-i rănească pe cei care îmi erau apropiați.

— Nu vorbești serios, spuse Alan cu voce scăzută.

— Ba da, foarte serios. Ceea ce mi-ai făcut… Ești bolnav, Alan!

— Nu sunt bolnav! răspunse el. Te iubesc!

— Tocmai din cauza asta ești bolnav, i-am spus printre dinți.

Sângele îmi țiuia în urechi, exact ca apa de la baie, care tocmai răsuna dintr-acolo. Mă întrebam dacă mama auzise ceva din ce vorbisem noi.

— Niciun adult n-ar trebui să iubească un copil așa, ca tine.

Disperarea se citea pe fața lui Alan.

— Și tu m-ai iubit, altfel nu mi-ai fi permis să fac ce am făcut.

— Nu, nu te-am iubit niciodată! Mi-a fost frică de tine!

Expresia feței lui se înăspri. Mă ura pentru că îl părăsisem, dar continua să creadă în minciuna pe care și-o repetase ani întregi. În mintea lui, devenise un adevăr pervers.

— M-ai mințit?

Mi-am strâns brațele în jurul corpului. Deși mâinile îmi erau reci de frică, restul ființei mele scânteia de emoție și

tensiune. Voiam ca acea discuţie să ia sfârşit.

— Da!

El nu spuse nimic. Pentru un moment, ne-am privit fix şi, pentru prima dată în viaţa mea, nu mi-am ferit privirea.

Era ca un război mut al puterii. Privirea lui Alan era insistentă şi pătrunzătoare. Aştepta să cedez eu, aşa cum făcusem întotdeauna. Şi eu aşteptam ca hotărârea şi curajul să mă părăsească. Totuşi, nu se întâmplă asta. Simţeam încă frica. Insinuantă, pătrunsese în membrele mele şi pulsul îmi crescu brusc. Dar spaima nu m-a mai luat în stăpânire, aşa cum nici Alan nu mă mai putea domina.

— Unde e Nora? am întrebat în cele din urmă.

Alan pufni, zeflemitor, şi-mi spuse cu o voce scăzută:

— Nu te preface că te-ar interesa ce se întâmplă cu Nora. Dacă ţi-ar fi păsat cu adevărat, nu i-ai fi povestit noului tău prieten despre mine.

Aruncă o privire plină de dispreţ spre Luca.

— Ţi-ai încălcat promisiunea!

— O promisiune care n-ar fi trebuit să existe.

— Ai dreptate, dar tu m-ai forţat în direcţia asta.

— *Ce* am făcut? am şuierat. Nimeni nu te-a obligat să faci nimic din ce ai făcut. Nimeni nu te-a obligat să mă loveşti. Nimeni nu te-a ameninţat şi nu te-a forţat să mă atingi cu mâinile tale. Nimeni nu s-a strecurat, pe nevăzute, noaptea, în camera ta, şi nu te-a ameninţat că sora ta mai mică va fi snopită în bătaie dacă nu-ţi ţii gura. Ţi-am dat tot ce mi-ai cerut şi am făcut tot ce ai vrut. Şi i-am povestit lui Luca despre tine numai pentru că nu mi-ai dat de ales când ai apărut în Melview.

Lacrimi de furie îmi ardeau ochii. Vocea mea răsuna tot mai tare cu fiecare cuvânt, până când aproape ajunsesem să ţip, dar asta mă interesa mai puţin. Mai bine să audă toţi ce

aveam de spus. Păstrasem tăcerea mult prea mult timp.

— Nu te-am iubit niciodată, Alan, şi nu te voi iubi niciodată! Te detest! Nora şi mama te vor urî şi ele în curând! Nimeni nu poate să iubească un monstru ca tine!

Faţa lui Alan era palidă. Maxilarul îi ieşea în evidenţă, pentru că scrâşnea puternic din dinţi. În ochi îi sclipeau o furie şi un dispreţ cum nu mai văzusem niciodată la el. Mai intense decât mânia care îl stăpânea când vorbea despre ticăloşii de la serviciu. Mai puternice decât furia pe care mi-o arăta în trecut, când nu voiam să îl ascult. Scoase un mârâit ameninţător. Vasele de sânge de pe fruntea lui erau vizibile şi Alan se apropie de mine.

— Târfă blestemată!

— Opreşte-te!

Luca îi puse lui Alan o mână în piept, dar acesta o împinse la o parte.

— Nu te amesteca!

Încercă să se strecoare pe lângă Luca şi să ajungă la mine, dar acesta nu-l lăsă. Îl împinse scurt, iar Alan se clătină un pas înapoi şi se sprijini de perete. O sclipire răutăcioasă îi apăru în ochi, în timp ce îşi reluă poziţia.

— Tocmai m-ai împins?

— Da! răspunse Luca, şi-l împinse pentru a doua oară.

Cu un strigăt puternic, Alan făcu un salt înainte şi se aruncă asupra lui Luca. Îl trânti la pământ, apoi se rostogoliră, aşa încolăciţi, pe scări, până în grădină.

Cu ochii măriţi de spaimă, mă uitam la amândoi.

Alan se lăsase cu toată greutatea pe Luca, în timp ce se pregătea să-i repeadă un pumn. Luca opunea rezistenţă, împingând cu amândouă mâinile în pieptul lui Alan, ca să-l îndepărteze. Nu reuşi, aşa că prima lovitură a lui Alan îl nimeri din plin în maxilar. Impactul ei mă cutremură chiar şi

pe mine. Din gura lui Luca se prelingea acum sângele, de parcă şi-ar fi muşcat limba.

— Încetaţi! am strigat.

Fără să mă gândesc prea mult, m-am aruncat asupra tatălui meu vitreg. Cu coada ochiului, am văzut că şoferul de taxi coborâse din maşină, chiar înainte de a-l lua pe Alan de guler pentru a-l trage jos de pe Luca. Dar nu eram atât de puternică, iar Alan era mai mult enervat de încercarea mea ridicolă de a-l opri decât de faptul că-l puteam împiedica. Şi, cu o singură mişcare de braţ, mă azvârli la o parte, ca pe o insectă sâcâitoare. M-am izbit de pământ, aterizând cu spatele în jos pe gazon. O durere surdă îmi explodă în coccis, dar abia dacă am simţit-o.

Luca se folosi de acea şansă şi se rostogoli de sub Alan, aruncându-se în faţă. Alan reuşi să-i prindă un picior şi, înainte ca Luca să poată să se redreseze, căzu iarăşi cât era de lung. Începu să dea din picioare, pentru a se elibera din strânsoare şi, în timpul acestei mişcări, îl lovi pe Alan în plin. Acesta gemu şi îi dădu drumul. Luca se răsuci brusc şi îl trânti pe celălalt la pământ. Răfuiala reîncepu pe pământul rece şi umed. Pumnii zburau în aer şi se împărţeau lovituri. Blesteme şi înjurături umpleau văzduhul.

Înspăimântată, m-am gândit cum aş fi putut să-i despart, dar nu mi-a venit nicio idee. Totuşi, exista ceva ce puteam face.

Am sărit în picioare şi m-am grăbit spre casă. Ascunsă în spatele uşii de la intrare, am format grăbită numărul de la urgenţe.

O voce feminină mi-a răspuns chiar după primul apel.

— Ce fel de urgenţă vreţi să anunţaţi?

— O bătaie, am răspuns, respirând greu în receptor, din cauza agitaţiei; în realitate, voiam să reclam mult mai mult

decât atât, dar pentru asta aveam destul timp după ce poliţia ajungea acolo.

Femeia mi-a pus şi alte întrebări, apoi mi-a cerut adresa.

I-am spus-o.

— Trimit pe cineva… Vocea femeii nu se mai auzi pentru o clipă. După cum văd, o maşină este deja în drum spre dumneavoastră. Cineva a reclamat situaţia.

Mama! Era oare posibil?

Am închis telefonul înainte ca femeia să mai adauge ceva. Am ieşit în fugă din casă. Uşurată, am tras aer în piept cu nesaţ când am văzut că Luca reuşise să-l învingă pe Alan. Şedea pe spatele lui şi îi ţinea mâinile strâns la spate. Niciunul din ei nu arăta prea bine după confruntare. Alan avea buza spartă şi era rănit deasupra ochiului drept. Luca nu avusese mai mult noroc. Obrajii îi erau plini de sânge şi de noroi, dar îmi zâmbi fără vlagă când am coborât treptele verandei şi m-am îndreptat spre el.

— Te simţi bine? l-am întrebat, şi mi-am plimbat privirea peste corpul lui, păstrând totuşi distanţa de siguranţă faţă de Alan.

— Foarte bine!

De la sânge, dinţii lui Luca aveau o nuanţă rozalie.

Nu l-am crezut, dar în momentul acela nu puteam face altceva decât să rămân lângă el, în aşteptarea poliţiei.

M-am cuprins cu braţele peste mijloc şi tot nu puteam să înţeleg total ce se petrecuse, când am auzit în depărtare sirenele de poliţie urlând. Colegii lui Alan trebuie că se grăbiseră când realizaseră că fuseseră chemaţi la el acasă.

La scurt timp după aceea, două maşini de poliţie opriră în faţa uşii şi patru poliţişti în costume albastre, închise la culoare, săriră din maşini.

— Mâinile sus! urlă unul dintre ei, cu degetul pe centura armei.

Luca făcu imediat ce i se ceruse şi ridică încet mâinile. Perfect nemişcată, am urmărit cum poliţiştii înaintau pe teren cu paşi prudenţi.

— Ofiţer Wilson, vă simţiţi bine? întrebă cel mai tânăr dintre ei.

— Arăt ca şi când m-aş simţi bine? mârâi Alan, şi se răsuci sub Luca, pentru a-l arunca de pe el.

Dar Luca nu se mişcă din loc până când unul dintre poliţişti nu îl prinse de braţ şi nu îl trase cu violenţă de pe Alan, în timp ce poliţistul cel tânăr îi întinse mâna lui Alan, ca să-l ajute.

Asistam cu groază la scena care se desfăşura în faţa mea. Era greşit. Total greşit. Exact ca în coşmarurile mele, în care lui Luca i se puneau cătuşele, nu lui Alan.

— Nu!

În mintea mea a fost doar un cuvânt rostit în şoaptă, dar în realitate trebuie să-l fi rostit destul de tare, căci deodată şase perechi de ochi se întoarseră spre mine.

Probabil că arătam ca o fantomă, pentru că unul dintre poliţişti veni imediat lângă mine şi îşi strecură o mână sub cotul meu, de parcă s-ar fi temut că mă puteam prăbuşi.

— Vă simţiţi bine? mă întrebă cu voce calmă; avea spre patruzeci de ani şi un început de chelie.

Am scuturat din cap.

— V-a rănit?

Era clar că se referea la Luca; doar Alan îi era prieten. Un poliţist. Un om bun. Nu mai puteam însă să-i iau apărarea. M-am uitat la poliţist, apoi la Luca şi, în cele din urmă, la Alan. Se uita fix la mine şi, fără să-mi întorc privirea de la el, am zis:

— Da, Alan m-a rănit!

— Poftim?

Buimăcit, poliţistul se uită spre colegul lui.

— Aţi fost chemaţi din cauza lui Alan, nu din cauza lui Luca.

Uimirea licări în ochii ofiţerului, dar neîncrederea îi luă repede locul.

— Dumneavoastră aţi anunţat poliţia?

— Da… nu! Am vrut s-o fac, dar mama mi-a luat-o înainte.

— Doamna Wilson? Omul se încruntă. Unde este?

Am arătat în spate.

— În casă. Să… să mă duc după ea?

Poliţistul aruncă o privire peste umăr, la colegii lui, care vorbeau cu Alan şi cu Luca. Şoferul de taxi venise şi el. Ofiţerul părea să mediteze dacă nu ar fi fost mai bine să îşi asume el sarcina aceea şi s-o aducă pe mama, dar în cele din urmă încuviinţă spre mine.

Nu i-am lăsat timp să se răzgândească şi am intrat într-un suflet în casă.

Mama era încă în baia de jos, prăbuşită la pământ. Plângea, cu telefonul în mâini. Fiinţa ei emana atâta disperare, încât m-am lăsat în genunchi. Încet, am alunecat lângă ea, jos, pe gresie, fără să ştiu dacă trebuia să o cuprind cu braţul şi să o consolez. Până la urmă, eu eram cea care avea nevoie de consolare.

— Îmi pare rău, zise mama; vocea ei era ca un suspin răguşit. Nu pot să pricep că el… că te-a… Şi eu nu am observat. Sunt o mamă groaznică!

Tonul ei îndurerat aproape că m-a determinat să o contrazic, dar mi-am muşcat buza de jos şi m-am abţinut. Prea mulţi ani simţisem disperare din cauză că ea nu

remarca tot ce se petrecea în propria casă, chiar în faţa ei.

— Nu eşti tu responsabilă pentru ceea ce a făcut Alan, am spus în schimb, şi chiar aşa era, pentru că doar Alan purta răspunderea pentru deciziile lui.

Mama avea altă vină.

Trase adânc aer în piept, pe care îl expiră cu greu şi mută agitată telefonul dintr-o mână în alta.

— De ce nu ai spus ceva mai repede?

Asta mă întreb şi eu de ceva timp.

— Mi-a fost frică. Alan m-a făcut să cred că eu purtam vina pentru tot ce îmi făcea şi că asta meritam. Am înghiţit cu greu. Mai mult, m-a ameninţat că îi va face rău Norei dacă ţi-aş fi spus totul ţie sau altcuiva.

— Oh, Doamne! Mama îşi presă mâna pe abdomen, de parcă i-ar fi fost din nou rău. Crezi că a…

— Nu! am răspuns, înainte să-şi termine întrebarea.

Nu era vorba că nu îl credeam în stare pe Alan să facă aşa ceva, pentru că, de fapt, îl vedeam în stare să meargă până la capăt, altfel nu aş fi venit până aici. Dar dacă i-ar fi făcut ceva Norei, aş fi remarcat deja cu siguranţă, de asta eram convinsă.

— Dar Nora unde este?

Gălăgia ar fi trebuit să o trezească de mult.

Mama îşi frecă ochii înroşiţi şi umflaţi şi îşi şterse mâinile pe halatul de baie.

— Nu este acasă. Noaptea trecută a dormit, împreună cu toţi colegii din clasa ei, la şcoală, în sala de sport. Asta ai făcut şi tu cândva. Îţi mai aminteşti?

Am încuviinţat. Era una dintre puţinele activităţi şcolare la care luasem parte cu plăcere, pentru că, în felul acela, puteam să dorm o noapte neîntreruptă, fără să-mi fie frică de Alan. Dar acum nu era momentul să mă gândesc la cele

petrecute cândva.

— Poliţia este afară şi ne aşteaptă.

Mama ezită, dar după aceea încuviinţă cu o mişcare a capului şi puse telefonul deoparte. I-am dat mâna, ca să o ajut să se ridice. Ea mi-a prins-o şi am ridicat-o. Când am vrut să-i dau drumul, a rămas sprijinită de mine. Am privit-o întrebătoare.

Îmi răspunse la privire chiar înainte ca buza de jos să-i tremure din nou şi în ochi să-i apară iarăşi lacrimile. Pe neaşteptate, m-a tras într-o îmbrăţişare, mai strânsă şi mai disperată decât cea de dinainte. Mi-am îngropat faţa în scobitura gâtului ei şi am rămas aşa, împreună, câteva secunde, până când s-au auzit paşi pe verandă. Probabil că era ofiţerul de poliţie, care voia să vadă de ce întârziam.

Mi-am dres glasul.

— Trebuie… trebuie să mergem.

Mama a încuviinţat şi, împreună, am ieşit în grădină. Mă simţeam rău, căci, deşi eram pe cale să fac ceea ce trebuia, îmi făceam griji pentru Nora, care, mai târziu, întorcându-se acasă, trebuia să afle toate acele lucruri despre tatăl ei.

Poliţiştii se împărţiseră în două grupuri. Doi dintre ei erau cu Luca într-o parte a grădinii, ceilalţi doi erau cu Alan. Uşurată, am constatat că tot ceea ce spusesem fusese luat în serios şi că, între timp, i se puseseră şi lui cătuşele. Alan vorbea cu autorităţile. Nu auzeam ce spunea, dar părea să fie o discuţie aprinsă. Unul dintre poliţişti scutură din cap, iar Alan îl măsură cu o expresie atât de enervată, încât am crezut că va sări asupra lui. Dar în loc să facă asta, se uită în jurul lui. Când a zărit-o pe mama, a făcut ochii mari. Lacrimile ei se uscaseră, iar când îl privi pe Alan, numai furia, dispreţul, dezamăgirea şi scârba se mai reflectau în ochii ei. El întredeschise gura, de parcă ar fi intenţionat să-i

strige ceva, dar, când dădu cu ochii de mine, se răzgândi şi nu mai zise nimic.

În schimb, mă fixă cu o privire plină de cruzime. Dar eu nu mi-am ferit privirea, ci l-am înfruntat. I-am ţinut piept. Şi nu mi-a fost nici frică, nici nu mi-am făcut griji pentru viitor, ci am simţit eliberare şi bucurie. În sfârşit, Alan primea ceea ce merita, chiar dacă nu urma să fie uşor pentru mama şi Nora.

M-am întors dinspre Alan şi m-am îndreptat spre Luca. Atunci când mi-a zâmbit, am văzut că nu mai avea sânge pe dinţi. Am vrut să-l îmbrăţişez, dar figurile dure ale poliţiştilor m-au oprit.

— Doamnă Wilson?

Ofiţerul cu început de chelie se îndreptă spre mine, dar privi dincolo de mine, şi abia în momentul acela am observat că mama mă urmase şi nu se îndreptase spre Alan.

— Fiica dumneavoastră ne-a spus că ne-aţi sunat.

— Da, aşa este, spuse mama, şi mă privi insistent, pentru a mă ruga să continui.

Am început să le povestesc poliţiştilor tot ce se întâmplase. Nu doar în dimineaţa aceea, ci în toţi anii care trecuseră. Şi, în tot acest timp, Luca şi mama au fost lângă mine şi m-au susţinut.

După ce am terminat, cu mâinile tremurânde, cu ochii plini de lacrimi şi cu nervii la pământ, am urmărit cu satisfacţie cum unul dintre poliţişti îl înşfăcă pe Alan şi îl împinse pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. O privelişte care trezi în mine un sentiment puternic de mulţumire. Ani întregi îmi fusese teamă să rostesc adevărul. Crezusem că sunt singură în povestea aceea, că era mai uşor să păstrez tăcerea, pentru că, oricum, nu m-ar fi ascultat nimeni. Dar acum, când mă uitam în ochii cenuşii ai lui Luca

şi când priveam faţa iubitoare a mamei mele, îmi dădeam seama că greşisem, că mă lăsasem indusă în eroare de Alan.

Epilog

Doi ani şi jumătate mai târziu…

Am făcut un pas înapoi şi mi-am privit munca – un perete alb. Vopseaua era încă umedă şi strălucea în razele soarelui care tocmai apunea şi care lumina prin fereastra mare din camera care urma să devină livingul nostru. Apoi m-am uitat peste umăr către Luca. Stătea în spatele tejghelei bucătăriei noastre deschise şi spăla pensulele pe care le folosise. Dulapurile erau încă îmbrăcate în folii de plastic, pentru a proteja lemnul deschis la culoare de pete de vopsea şi de praf.

— Crezi că ar trebui să mai dăm încă un strat de vopsea? am întrebat.

— Sper, altfel va trebui să cumpărăm vopsea nouă.

Am lăsat pensula să cadă neglijent în găleata goală şi mi-am scos baticul de pe cap. Era plin de puncte albe şi ud din cauza transpiraţiei. Eram acolo încă de dimineaţă, muncind din greu pentru a da apartamentului o formă, ca să ne putem muta cât mai repede. Nu mai voiam să aşteptăm. Livingul era ultima cameră pe care trebuia să o terminăm şi, odată ce culoarea de pe pereţi se usca, puteam monta şi parchetul.

Încă de la aniversarea noastră de doi ani, ne gândiserăm să ne mutăm împreună, fiindcă nu mai suportam ideea să locuim ori la el, ori la mine. La început, ne gândiserăm că poate era bine să locuim în apartamentul lui, însă problema era că acolo nu era şi locul meu, iar eu voiam ceva al nostru. Doar pentru *noi doi.*

Cu ajutorul lui Jennifer, vizitasem înainte câteva

apartamente, însă nimic nu se potrivise cu ceea ce ne imaginasem, până când, cu trei luni în urmă, am trecut pe lângă un şantier şi am citit pe panou că locuinţele din apropiere aveau să fie scoase în curând la vânzare. Am vizitat doar unul şi am ştiut imediat că acela era locul potrivit pentru noi. Nu căutam un loc doar pentru câteva luni sau câţiva ani, ci o locuinţă pentru totdeauna. Nu exista nicio îndoială cu privire la asta. După câteva urcuşuri şi coborâşuri cu banca, fiindcă Luca, în ciuda faptului că avea un post stabil la bibliotecă, nu câştiga suficient de mult, am primit în cele din urmă împrumutul de care aveam nevoie. Ne-am cumpărat una dintre casele la roşu, fiindcă era mult mai ieftin aşa, iar restul muncii am încercat să-l facem singuri. Ne imaginaserăm că nu puteam munci la casă şi studia în acelaşi timp, aşa că am încercat ca aproape totul să fie gata înainte de începerea noului semestru.

O pereche puternică de braţe m-a cuprins pe la spate. Pierdută în gânduri, am tresărit, însă corpul mi s-a relaxat imediat şi m-am sprijinit de Luca.

Râse încet lângă urechea mea.

— Unde ai fost?

Fără să mă desprind din îmbrăţişarea lui, m-am întors spre el şi l-am privit. Avea pete de vopsea chiar şi sub bărbie. Cum reuşea să facă totul? Cu unghia degetului meu cel mare, am încercat cu atenţie să-i desprind vopseaua uscată.

— Îmi imaginam doar cât de mult m-aş bucura ca totul să fie gata cât mai repede.

Rânji, încuviinţând.

— Nu va mai dura mult. De îndată ce voi pune parchetul, cu Cameron, ne putem muta.

— Tu şi Cameron… Am văzut cum l-ai ajutat în camera de oaspeţi. Ai stat lângă el, i-ai întins prosopul şi i-ai dat să

bea apă.

— Mi-a spus că îi stau în cale.

Am pufnit.

— Bineînţeles!

Luca îşi ridică sprâncenele.

— Vrei să insinuezi că mint?

— Nu aş face niciodată asta.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat.

Ar fi trebuit să fie, de fapt, doar un sărut rapid, pentru că ne grăbeam, însă Luca nu se mulţumi doar cu atât. Mă strânse şi mai tare în braţe şi îşi strecură mâinile, aspre şi uscate de la munca în casă, sub tricoul meu. M-am cutremurat şi, chiar dacă am încercat să protestez, nu am reuşit să pronunţ vreun cuvânt, fiindcă Luca îmi acoperi gura cu gura lui, iar limba mea o simţi pe a lui. M-am lipit şi mai mult de el. Îşi lăsa degetele să alunece pe spatele meu, lăsând în urmă o senzaţie de arsură. Mi-aş fi dorit să urmeze cu limba acea arsură. Am oftat, mulţumită, şi am cedat furnicăturilor pe care le simţeam dinspre inimă spre abdomen. Îmi doream în acel moment să avem mult mai mult timp pentru noi. Nu conta de cât timp ne cunoşteam şi cât de mult ne sărutaserăm până atunci. Niciodată nu aveam să mă satur să fiu atinsă de el în acel mod.

— Mai bine ne oprim, şopti încet lângă gura mea, ca şi când mi-ar fi citit gândurile. Doar nu vrei să întârzii la petrecerea organizată cu ocazia zilei tale de naştere.

Am scuturat din cap, cu toate că îmi era greu să mă despart de el. Până la urmă, am reuşit şi, după ce am mai făcut puţină ordine, pentru ca nu cumva cineva să se împiedice de găleţile cu vopsea ce stăteau împrăştiate peste tot, am pornit spre micul meu apartament. Eram deja în întârziere şi am făcut repede, separat, un duş, pentru ca nu

cumva să întârziem şi mai mult. Cu o săptămână în urmă, făcusem cumpărături cu April, special pentru acea ocazie. M-am îmbrăcat cu rochia pe care mi-o cumpărasem pentru ziua mea. Îmi ajungea până la genunchi şi, în ciuda mânecilor largi, era o rochiţă de vară, dintr-un material uşor, satinat, închisă la culoare. Avea şi un decolteu, pe care în urmă cu trei ani nu l-aş fi purtat.

— Arăţi nemaipomenit! spuse Luca, sprijinindu-se de cadrul uşii de la baie; îşi lăsă privirea să alunece peste corpul meu.

— Mulţumesc! M-am uitat la el în oglindă. Şi tu arăţi foarte bine!

Părul lui blond, ondulat, era puţin mai lung decât în momentul în care îl cunoscusem, ceea ce nu-l făcea mai puţin atrăgător, şi în niciun caz nu îl dezavantaja ţinuta pe care o purta în acea seară. Era îmbrăcat în blugi negri şi o cămaşă gri, iar adidaşii îi dădeau o alură elegantă. Mânecile şi le ridicase la fel ca întotdeauna, ceea ce îi evidenţia tatuajele. Nu numai fulgerul din *The Flash* de pe deget şi modelul geometric, ci şi literele unghiulare de la încheietura celeilalte mâini. *R* şi *J,* care simbolizau numele părinţilor lui: Russell şi Joan. Nu voia să se gândească la faptul că *J* ar fi putut simboliza chiar numele mamei sale, Jennifer. Fiindcă el, împreună cu toţi cei care îl cunoşteau, ştia că era vorba despre Joan. Despre mama lui. Totuşi, relaţia cu mama lui biologică se îmbunătăţise în ultimele luni. Cei doi nu aveau să devină prea curând foarte apropiaţi însă, cel puţin, învăţaseră că respectul este cel mai bun drum în a reface o relaţie. Jennifer se gândise chiar la ziua mea de naştere şi îmi trimisese un buchet de flori.

— Eşti gata? întreabă Luca.

Am încuviinţat, apoi ne-am îndreptat spre clubul

Orchid, în care îmi sărbătoream ziua de naştere. Cu cât ne apropiam de acel loc, deveneam tot mai nervoasă. În ultimul an fusesem la mai multe petreceri, însă de fiecare dată fusesem nevoită să-mi fac curaj ca să intru în încăperile pline de străini. Palmele mâinilor îmi erau umede şi simţeam cum teama în faţa unui atac de panică ia proporţii. Încercam să trec peste dorinţa de a mă întoarce acasă. Ultimul atac de panică îl avusesem în urmă cu aproximativ două luni. Aş putea spune că era un record, însă Luca fusese lângă mine în acel moment. Niciodată nu ar fi permis să mi se întâmple ceva.

Mi-am parcat dubiţa, care, spre surprinderea mea, încă mai rezista, pe o stradă laterală de lângă clubul Orchid şi am tras adânc aer în piept. Deşi era o oră târzie, am simţit căldura care pătrundea de afară prin fereastra întredeschisă a maşinii. Puteam auzi acum vocile celor aflaţi în faţa clubului. Inima a început să-mi bată cu putere.

Luca m-a luat de mână.

— Nu trebuie să intrăm dacă nu doreşti. Putem să mergem la mine şi să comandăm ceva de mâncare.

— Ceilalţi ne aşteaptă. Am nevoie numai de un minut.

Mi-am sprijinit capul de tetiera scaunului şi i-am zâmbit, în semn de mulţumire.

Chiar dacă nu înţelegea întotdeauna stările mele de teamă – uneori nici eu însămi nu mă puteam înţelege se străduia să îmi facă pe plac, chiar dacă nu îi era atât de uşor. Alte cupluri organizau excursii spontane pe lac sau mergeau la cumpărături în zilele ploioase. Nouă ne era mai dificil să organizăm aşa ceva, mai ales în zilele mele proaste, însă reuşeam tot mai des să-mi las trecutul în urmă, la fel ca în acea seară.

Am coborât din maşină şi, ţinându-ne de mână, ne-am

îndreptat spre club. Clădirea părea destul de banală, dacă lăsam la o parte inscripţia Orchid de pe panoul luminat şi lumea care se aşezase la coadă în faţa uşii.

Ceilalţi ne aşteptau înăuntru. Luca nu-mi dădu drumul la mână nicio secundă, nici măcar în momentul în care portarul ne făcu semn să intrăm în încăpere. Muzica din club făcea podeaua să vibreze, făcându-mi corpul să tremure. Glasurile celor prezenţi se auzeau mai puternic decât ritmul muzicii, iar pe ringul de dans se înghesuiau, unul în altul, sute de corpuri.

L-am strâns pe Luca şi mai tare de mână şi ne-am îndreptat spre masa din colţ, trecând pe lângă bar. Eram recunoscătoare pentru lumina slabă din club, care îmi ascundea în faţa celorlalţi oaspeţi obrajii roşii şi privirea nervoasă. Nu prea aveam chef de asta, însă voiam să îmi serbez ziua de naştere la fel ca toţi ceilalţi studenţi care împlineau douăzeci şi unu de ani.

În cele din urmă, i-am observat şi pe ceilalţi aşezaţi la masa din colţ, care era mult prea mică pentru opt persoane. April şi Gavin stăteau înghesuiţi între Cameron, Aaron, Connor şi Megan, care, în momentul în care ne-au zărit, au sărit în sus de bucurie.

— La mulţi ani! au strigat cu putere, ca să acopere muzica, chiar dacă ne văzuserăm deja la micul-dejun în Le Petit.

M-au îmbrăţişat furtunos, ceea ce m-a făcut să-mi uit pentru un moment teama.

Le-am zâmbit.

— Mulţumesc!

— Ţi-ai pus cadoul pe perete? întreabă Megan, al cărei păr blond ar fi arătat în acest moment surprinzător de obişnuit dacă nu l-ar fi ras la spate în urmă cu două

săptămâni, iar acum şi-l expunea cu mândrie.

— Încă nu, fiindcă vopseaua din living nu este încă uscată, i-am răspuns.

Îmi dăruise un tablou cu Luca şi cu mine, care seamănă cu cel pe care, în urmă cu trei ani, i-l trimisese lui Cameron, şi care îşi găsise, în final, drumul înapoi spre ea, fiindcă el nu dorise să-l aibă nici în cafenea, nici în locuinţa lui.

Toţi ceilalţi s-au ridicat unul după altul, m-au felicitat şi m-au îmbrăţişat, înainte de a ne aşeza apoi, toţi, înghesuiţi, la masă. Lângă mine, în dreapta, stătea Megan, iar în stânga, Luca. Acesta şedea atât de incomod, încât, dacă l-aş fi atins uşor, s-ar fi dezechilibrat cu siguranţă.

— Uitaţi, asta am comandat pentru voi!

April ne întinse, lui Luca şi mie, câte un cocktail. Cel al lui Luca era limpede, iar în el înotau câteva frunze şi flori. Al meu era de un portocaliu ţipător, iar la baza paharului plutea un lichid roşiatic.

Am luat o înghiţitură cu ajutorul paiului. Băutura avea un gust dulceag, de mango şi zmeură. Am rânjit.

— O alegere bună.

— Ştiam că asta îţi place, spuse April, făcându-mi cu ochiul.

Am întrebat şi eu ce băutură avea. Era fără alcool, iar întrebarea nu făcu altceva decât să mă facă să încerc şi celelalte cocktailuri, aşa că, după zece minute, mă simţeam puţin ameţită. Fericită, am început să-mi mişc picioarele în ritmul muzicii. Aproape că-mi uitasem frica şi le-am povestit celorlalţi de cadoul pe care îl primisem de la mama şi de la Nora, şi anume două bilete de avion spre Maine, pentru mine şi pentru Luca, având scopul de a le vizita şi de a-l cunoaşte pe noul ei prieten, un medic de la clinica la care lucra.

Am vorbit despre casa noastră, iar Aaron s-a

autointitulat organizator al petrecerii de inaugurare, pe care, după părerea lui, trebuia să o facem neapărat. Luca şi cu mine nu aveam nimic împotrivă, atâta vreme cât casa nu avea să ne fie pustiită. Am pălăvrăgit şi despre viitorul semestru, despre munca lui Luca de la bibliotecă – fusese de curând numit director adjunct – şi despre planurile lui Gavin pentru studii şi viitoarea lucrare de doctorat. Apoi am mai comandat o tură de cocktailuri, iar Luca şi Connor s-au îndreptat spre bar, ca să aducă shot-uri de tequila, care nu trebuie să lipsească de la nicio petrecere aniversară.

— Cum te simţi? întrebă Megan.

Coborâse vocea, astfel că tonul ei îngrijorat abia dacă se auzea din cauza muzicii bubuitoare. Ochii îi luceau uşor sticlos de la alcool.

Obrajii mei erau înflăcăraţi de la căldura din club şi de la cât de mult chicotisem până atunci. Totuşi, în momentul acela nu mai îmi venea să râd, căci Megan nu se referea la stresul mutării sau la problemele înaintării în vârstă. Era vorba despre Alan. Vorbisem foarte rar despre el, iar între timp reuşisem să îi reprim în mintea mea existenţa. Doar că în urmă cu două zile primisem informaţia că fusese mutat într-o altă închisoare.

După ce, la vremea aceea, povestisem poliţiei din Maine despre toate lucrurile pe care mi le făcuse Alan, fusese depusă o plângere penală împotriva lui. Nu eram sigură că va ajuta la ceva, dar nu mai puteam ţine adevărul în mine. Şi, din fericire, mă înşelasem privitor la sistemul nostru de justiţie. Plângerea mea ajutase la ceva, iar după ce nici mama, nici Nora nu au depus mărturie în favoarea lui, arestarea lui a produs un scandal mare, care a ajuns şi în presă. *Prietenul şi ajutorul tău – un pedofil,* aşa suna unul dintre multele titluri care au apărut după arestarea lui Alan.

Ştirile au cam distrus imaginea secţiei de poliţie a lui Alan şi i-au pus pe colegii lui sub presiune. S-au distanţat de el, a fost dat afară şi a avut parte de un proces fără niciun favor. Judecătoarea l-a condamnat la mulţi ani de închisoare, el urmând să fie eliberat, cel mai devreme, după ce Nora avea să împlinească douăzeci şi unu de ani. Acum, fusese mutat, după ce câţiva puşcăriaşi îl bătuseră pentru faptele lui şi pentru că fusese poliţist.

— Sunt bine! am asigurat-o pe Megan, cu un zâmbet sincer; în definitiv, de Alan mă despărţeau câteva mii de kilometri şi nu mai aveam teama că ar putea apărea neanunţat la uşa mea. Nu îmi mai poate face nimic.

Când se întoarseră Luca şi Connor cu tava cu pahare de tequila, ne-am strâns toţi, ca să le facem loc şi lor, iar eu am ajuns practic pe genunchii lui Luca. El îşi puse mâna peste umerii mei, iar eu m-am apropiat strâns de el, în timp ce erau împărţite paharele. Luca îi adusese şi lui April un păhărel cu o licoare verde.

— E momentul pentru un toast! ţipă Megan cu paharul în mână, suficient de tare încât să le atragă atenţia oamenilor de la mesele din jur. Astăzi este o zi specială. Cea mai veche şi mai bună prietenă a mea îşi aniversează ziua de naştere. Megan se referea la mine şi, fără să mă slăbească din priviri, continuă: A trebuit să treacă prin multe în cei douăzeci şi unu de ani, mai mult decât alţii într-o viaţă întreagă, pentru că soarta nu i-a aruncat numai nişte pietre în cale, ci adevăraţi bolovani. Dar ea nu s-a lăsat doborâtă şi, chiar şi în momentele de slăbiciune, a dovedit tărie. În cinstea lui Sage, care a ajuns departe şi va merge şi mai departe! Noroc!

— Noroc! răsună ecoul prietenilor mei cu paharele ridicate.

Au închinat în cinstea mea şi, în timp ce ei dădeau pe

gât paharele cu tequila, eu am încercat să alung amintirile copleşitoare legate de ziua mea. Amintirile ajungeau de la moartea tatălui meu la Alan, de la faptele lui şi fricile mele, până la Luca şi April. Mai cu seamă la Luca. Luca, acela pe care nu mi-l mai puteam închipui în afara vieţii mele, şi care mă ajutase să nu mai privesc spre trecutul meu cu amărăciune. Dacă treaba cu Alan ar fi mers altfel, nu aş mai fi fugit din Nevada şi nu l-aş mai fi cunoscut, iar asta era o variantă la care nici nu voiam să mă gândesc.

— Hei! îmi şopti Luca în ureche şi respiraţia lui mirosind a lămâie îmi atinse pielea. Totul e în regulă? Sau începe să fie prea mult pentru tine?

Am ridicat privirea şi i-am zâmbit. O senzaţie călduţă mi se răspândi prin stomac şi, când îmi răspunse la zâmbet, m-am întrebat pentru a mia oară cum de îmi fusese vreodată frică de el. Deşi mă ajutase terapia pe care o făcusem câţiva ani la dr. Montry, fără el nu aş fi reuşit niciodată să-mi depăşesc situaţia. Era ceva la el care mă atrăgea şi mă provoca, mă liniştea şi îmi dădea curaj. El îmi arătase cum putea fi viaţa fără frică, şi nu voiam să pierd niciodată acel sentiment.

© Olivier Favre

LAURA KNEIDL

scrie romane despre provocările cotidiene, despre lumi fantastice și dragoste. S-a născut în Erlangen în 1990 și a studiat biblioteconomia și managementul informației la Stuttgart. Inspirată de cărțile ei preferate, și-a început primul ei roman în 2009. După o lungă ședere în Scoția, autoarea s-a stabilit la Leipzig, unde și-a amenajat apartamentul asemenea unei biblioteci. Este foarte activă pe Instagram și îi place să facă schimb de idei cu cititorii ei.

După ce a încercat să evite întâlnirea față în față cu trecutul dureros, Sage descoperă, alături de Luca, puterea vindecătoare a iubirii adevărate. Va putea, însă, să își înfrunte agresorul, pentru a începe un nou capitol, în care frica nu există?

Volumul final al seriei *Nu mi-e frică* este o adevărată furtună de emoții și sfârșitul unui coșmar, la capătul căruia Sage va afla că adevărul, curajul și iubirea sunt singurele arme împotriva fricii de trecut.

„O avalanșă de trăiri, emoții nebunești și sentimente infinite. Ce ți-ai putea dori mai mult? O carte captivantă!"

Foxy Books

ISBN: 978-606-006-723-8

www.raobooks.com